

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PROMISE

She lost her
first love . . .

ME

NOT

I'd give it all
to be her second.

THE MILLION-COPY BESTSELLING AUTHOR
MEAGAN BRANDY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Pişmanlığın ağırlığıyla yaşayanlar, yalnız değilsiniz. Çünkü
derssiz bir hayat ve kayıpsız bir aşk yoktur.
Bulutlar dağılırken kendinize karşı nazik olun.

Bu senin için.

PROMISE ME NOT

MEAGAN BRANDY

İÇİNDEKİLER

[İthaf Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Bölüm 1 Payton](#)

[Bölüm 2 Payton](#)

[Bölüm 3 Payton](#)

[Bölüm 4 Payton](#)

[Bölüm 5 Payton](#)

[Bölüm 6 Payton](#)

[Bölüm 7 Payton](#)

[Bölüm 8 Mason](#)

[Bölüm 9 Payton](#)

[Bölüm 10 Mason](#)

[Bölüm 11 Payton](#)

[Bölüm 12 Payton](#)

[Bölüm 13 Payton](#)

[Bölüm 14 Mason](#)

[Bölüm 15 Mason](#)

[Bölüm 16 Mason](#)

[Bölüm 17 Payton](#)

[Bölüm 18 Mason](#)

[Bölüm 19 Mason](#)

[Bölüm 20 Mason](#)

[Bölüm 21 Payton](#)

[Bölüm 22 Payton](#)

[Bölüm 23 Mason](#)

[Bölüm 24 Mason](#)

[Bölüm 25 Payton](#)

[Bölüm 26 Payton](#)

[Bölüm 27 Mason](#)

[Bölüm 28 Payton](#)

[Bölüm 29 Payton](#)

[Bölüm 30 Payton](#)

[Bölüm 31 Mason](#)

[Bölüm 32 Payton](#)

[Bölüm 33 Mason](#)

[Bölüm 34 Payton](#)

[Bölüm 35 Payton](#)

[Bölüm 36 Payton](#)

[Bölüm 37 Payton](#)

[Bölüm 38 Payton](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca yazan](#)

[Telif Hakkı](#)

Bölüm 1

Payton

Şimdi, 2 Temmuz

Deaton ağlıyor, sırtını kamburlaştırıyor ve ayaklarını sağa sola tekmeliyor, kollarını içine soktuğum yeni tulumla savaşmak için elinden geleni yapıyor, günün üçüncü kıyafet değişimi. Ve benim de.

"Tamam, tamam, küçük adam." Dışarıdaki iki düğmeyi hallediyorum ve ortadaki gerekli olmadığına karar veriyorum. Minik, çorapla kaplı ayaklarını gıdıklayarak tutuyorum, bir oyun oynuyormuşuz gibi yapmak için kocaman bir gülümsemeyle ileri geri oynatıyorum. Çok işe yarıyor ve yarım saniyeliğine, pamuklu şortunu hızlıca giymeme yetecek kadar durup sallanmayı bırakıyor.

O zaman çığlık atıyor, kollarını uzatıyor, yumruklarını açıp kapatıyor, ellerini kavrayarak onu tekrar kaldırmamı istediğini bana bildiriyor.

"Bir saniye bayım." Başka bir temiz üst aramak için kendi dağınık gardırobuma dönüyorum, ancak çekmecem yatarken giydiğim tişörtler dışında boş ve dolabıma baktığımda çıplak askılar bana bakıyor. Yani, gerçekten üzerime oturan kıyafetlere ayrılmış tarafta. Gözlerim yatağın ayak ucundaki temiz çamaşır sepetine takılıyor ve iç çekerek en az kırıışmış olana uzanıp karıştırıyorum. Hala duş almam gerekiyor, bu yüzden ütöleme ya da eşleştirme konusunda endişelenmenin ne anlamı var?

Ütü. Alay ediyorum. Evet, doğru. Yapmak için en fazla zaman ayıracağım şey, tüm yükü kurutucuya geri atmak ve

onları dikkatsizce sepete atarak yarattığım karmaşayı ortadan kaldırmaya çalışıyor.

"Bayım, görünüşe göre hiç bitmeyen yapılacaklar listesine resmi olarak çamaşırları da ekliyoruz."

Deaton daha sert ağlıyor ve bana dışarıda ne olursa olsun onu normal rutininde tutmanın neden bu kadar önemli olduğunu hatırlatıyor.

"Biliyorum, biliyorum. Uykunu kaçırmam benim hatam ve bunun bedelini hepimiz ödeyeceğiz." Gömleğimi başımın üzerinden çekiyorum, beceriksizliğim içinde yaşıyor gibi görüldüğüm topuzu da aşağıya çekmesine neden oluyor, ama lanet şeyi düzeltmek bir yana, artık gevşemiş olan telleri ince pamuğun altından çekip çıkarmaya bile zahmet etmiyorum.

Su hariç herhangi bir nedenle yere bırakılmaktan aniden nefret eden küçük çocuğu kucağıma alıyorum. Aptalca, yaşlandıkça daha bağımsız olacağını düşünmüştüm ama görünüşe göre tam tersi doğru. Ne yazık ki ellerimi serbest bırakmak için ona günde sadece birkaç kez banyo yaptırabiliyorum ve o zaman bile hiçbir şey yapamıyorum. Onu kurulamak, bezini ve kıyafetlerini giydirmek için verdiğim mücadeleye değen şey, fayans zeminde sıfır sorumlulukla oturduğum on dakikalık süre.

Her zaman var olan, onun dönüp suyun altına kayması için gereken bir saniyelik süre boyunca yanlışlıkla başka tarafa bakacağım korkusu dışında hiçbir sorumluluk yok.

Evet, banyo o kadar da rahatlatıcı değil, ama her yere su sıçrattığında yüzünde beliren o küçük gülümseme, dinlendirici bir anın olabileceğinden daha iyi.

Odanın içinde zıplıyorum, bir köşeden diğerine gidip geliyorum ama Deaton telaşlanmaya devam ediyor, yüzünü göğsüme sürtüyor ve saçlarının bukleleriyle oynuyor.

"Yoruldu mu, tatlı oğlum?" Başını öpüyorum, onu kucağıma alıyorum ama küçük adamım hiçbir şeyi kaçırmaktan nefret ediyor. Bu hareketin ne olduğunu anladığı anda -uyuyana kadar onu sallama girişimim- küçük başını kaldırıyor,

dudaklarının arasına hava üflüyor ve salyaları çenesinden aşağı süzülüyordu.

"Ağlarken baloncuk üflüyoruz, öyle mi?" Hızla bir önlük kapıp yerine oturtuyorum, vücudumun zıplamasına bir kez bile ara vermiyorum. Gözlerim saate takılıyor ve genişliyor. "Kahretsin."

Dudaklarım kapanıyor ve iç çekiyorum. Bir saat önce hazır olmam gerekiyordu. Bu akşam başıma gelecekleri bildiğim için sineye çekiyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"Ya şimdi ya hiç, bayım." Battaniyeyi omzuma atıp elimde bir oyuncakla, bugün yapmayacağımı kendime söylediğim şeyi yaparak bir çift parmak arası terliğin içine giriyorum.

Yan taraftaki Lolli ve Nate'in evine gidiyorum.

İçeride durup dinliyorum, koridordaki tartışmalar nereye gideceğim konusunda bana ipucu veriyor ve Lolli'nin ofisinin kapısını açıyorum. "Biri, sıcak kahve aşkına, yardım etsin.

Lütfen." Daha manzarayı tam olarak algılayamadan kelimeler beni terk ediyor ve ne yazık ki bakacak enerjim bile yok. Ya da gülecek.

Evlilikten ve duyguları kabul etmekle ilgili her şeyden korkan kız Lolli, bu konuda giderek daha iyi olsa da, odanın ortasındaki bir taburede devasa, beyaz bir gelinlik giyerek duruyor. Kuzeni ve yeni oda arkadaşı Mia, elinde bir iğne ve mezura ile onun yanında diz çöküyor. Mia, Lolli onu sevdiği ve terzi olarak yeni iş girişiminin işe yaramasını istediği için şanslı, yoksa Lolli o gelinliğin içinde asla ölü yakalanmazdı.

Omuzlarım anında düştü. Beş dakikalığına gizlice kaçmak buraya kadarmış.

"Ah..." Lolli'nin dikkati Deaton'a kilitlenir ve aşağı inmeye çalışır, ancak Mia onu tutmakta gecikmez.

"Ha! Lolli, gerçekçi ol!" Başını sallıyor. Sanki bu tartışmayı daha önce yapmışlar gibi, "Bebek kusmuğu da bu elbiseye dökülmek için koca bir hayır demek," diyor.

"Yine Mia, potansiyel olarak. Ve artık sinirlerimi bozuyorsun." Bana bakıyor, alnına çizgiler çizen bir özür diliyor. "Üzgünüm, tam bir talim çavuşu gibi davranıyor."

"Sorun değil. Ben sadece ..." Tereddüt ediyorum, tek bir gerçeğin yeterli olduğuna karar veriyorum. "Nate'in ailesi gelmeden önce gerçekten duş almak istedim. Onlar geldiğinde berbat bir hayatım varmış gibi görünmekten nefret ediyorum." Tekrar.

Geniş arka pencereden dışarı bakıyorum, okyanusa giden birkaç insanın koşuşturmasını izliyorum ve stres ölçerimin bugün aıkıça taşmasının olası başka bir nedeni için beni çağırmamasını umuyorum. Neyse ki çağırmadı.

"Hayatı berbat etmiyorsun ve Sarah ile Ian'ın seni asla yargılamayacağını biliyorsun." Kalani ya da biz ona Lolli diyoruz, bana zaten bildiğim bir şeyi hatırlatıyor.

Eğer Nate'in istediği gibi onunla evlenmeye karar verirse, resmi olarak gezegendeki en iyi kayınvalide setlerinden birine sahip olacak. Yine de söylemeliyim ki, tanıdığım başka bir ebeveyn grubuyla beraberler. Benimkilerle değil tabii ki. Onun ailesi.

Yutkunuyorum, düşünceyi silkeliyorum.

Mia sırtıarak, "İşin iyi tarafı, saat beşe kadar şehre varamayacaklar," diye ekliyor.

"Doğru!" Lolli de aynı fikirde.

Kaşlarım birbirine çarpıyor ve şaka yapmadıklarına karar veriyorum. Görünüşe göre bugün zamanın elinden kaçırdığım tek kişi ben değilim. "Saat beş buçuk." Kötü haberi veriyorum.

Lolli bakışlarını yüksek sesle gülen Mia'ya çeviriyor ve ben Deaton'ı bir kolumdan diğerine geçirirken ikisini izliyorum, giderek daha da huzursuzlařtıķça hafifçe sallanıyor.

Mızımız bebek ya da değil, ikisinin kız kardeşler gibi didişmesini dinlerken gülümsemeden edemiyorum.

Lolli küçük bir hırıltı çıkarır. "Onlar geri dönmeden önce buradan çıkmalıyım ve-"

"Geri döndük!"

Lolli aniden gelen sesle kesiliyor, evin önünden bağırarak gelen sözler ve sıvı nitrojene batırılmış gibi anında donuyoruz.

Midem ayaklarıma kadar iniyor, avuçlarımdan soğuk bir ter boşanıyor.

Aman Tanrım. Hayır, hayır, hayır.

Gözlerimi kaldırıp kızlarınkine kilitleniyorum. İçimde dönüp duran panik ikisinin de yüzüne yansıyor, tepkilerimizin hiçbirisi diğerlerinininkiyle ilgili değil ama benimkinin nedeni gizli. Çok iyi saklanan bir sır değil ama yine de bir sır.

Yumuşak bir gümbürtü bizi sersemliğimizden kurtarıyor ve hemen hareket etmeye başlıyoruz.

Mia aceleyle Lolli'nin fermuarını açmaya çalışırken, Lolli uzanıp uzun, siyah saçlarındaki tokaları çekiştiriyor.

Topuklarımin üzerinde dönüyorum, kaçmak için elimden geleni yapıyorum, elim kapının koluna dolanıyor, kimse beni görmesin diye evin arka tarafına doğru koşmaya tamamen hazırım.

Buna hazır değilim. Cesur bir yüz takınabileceğimi düşünmüştüm ama cesur olmadığım ortaya çıktı. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor ve yapamıyorum.

Biraz daha-

Kapı diğer taraftan ittirilerek açıldı ve neredeyse dengemi kaybederek irkildim, ama sonra gözlerim yeni gelene takıldı. Dilimi yuttum.

Sanki damarlarıma çimento enjekte edilmiş gibi, taşa dönüşmeden önce her santimim ağırlaşıyor. Nabzım atıyor, sonra gözlerim bir çift dalgın kahverengiye kilitlenince düşüyor, o kadar tanıdık ki, yüzlercesini sıraya dizsem seçebilirim.

Parmaklarım Deaton'ın battaniyesine kıvrılıyor ve ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor.

O kara gözler daralıyor, arıyor, görüyor.

Yumuşatıcı.

Karnım dönüp duruyor ve bunun tedirginlik mi yoksa sevinç mi olduğunu anlayamıyorum. Ya da düpedüz korku.

Bana karşı eğitildiklerinde nasıl hâlâ bu kadar hassas olabiliyorlar? "Sorun nedir?" Sözleri alçak bir talep ve ben Aynı anda hem çığlık atıp hem de ağlamak.

"Hiçbir şey." Her şey. "Her şey yolunda."

"Deaton konusunda yardıma ihtiyacı var," diyor Lolli bana seslenerek. "Lolli," diye tıslıyorum, başımı kısa bir süreliğine ona doğru çeviriyorum. Deniyorum ona odaklanmak, ama bu çok açık, bahsetmiyorum bile sert, bu yüzden onları yavaşça önümdeki adama geri götürüyorum.

Ve o bir erkek. Yemin ederim, onu her gördüğümde, onda değişen küçük bir şey var. Bazen belli belirsiz, bir öncekinden daha kısa bir saç kesimi ya da zeytin teninin tüm yıl boyunca koruduğu bronzluktan daha derin bir bronzluk - futbol sahasında geçirdiği sonsuz saatlerin bir sonucu ya da doğal, bilemiyorum. Diğer zamanlarda bundan daha fazlası oluyor. Onunla tanıştığımdan beri omuzları genişledi, çenesi daha keskinleşti. Elleri ...

Yutkunuyorum, bakışlarının boğucu etkisinden kurtulamıyorum.

Değişmeyen bir şey varsa o da gözleridir. Bal kahverengisi irisleri her zamanki gibi zengin, karanlık ve aydınlığın mükemmel karışımı, canlı ama ciddi. Karakterinin kusursuz bir örneğı.

Mason Johnson yumuşak olduğu kadar serttir de. O yin ve Yang.

Ve yaklaşık dokuz haftalık ani sessizlikten sonra, tam burada, şu anda beni yıkmakla tehdit eden bir ifadeyle karşımda duruyor.

Tek kelime etmiyor ama etmek zorunda da değil. Yüz hatlarını kaplayan hafif çatık kaşlar yeterince şey söylüyor; endişeli ve sinirli.

Kızgın.

Ama bundan daha derin. Sıkıntılı bakışlarında bunu görebiliyorum.

Bir şey mi oldu? Yanlış bir şey mi yaptım? Fikrini mi değiştirdin...

Bunlar ağzını açmadan sorduğı sorulardan sadece birkaçı ve hiçbirine şu anda cevap vermek istemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, cevaplayabileceğimden pek emin değilim.

Bir şey mi değişti? Boğazımda beliren iğneleri yutarak kendime soruyorum.

Yine de kızgın ya da değil, her zamanki gibi nazik, ayaklarını sürüyerek yaklaşıyor ve kollarını kaldırmadan önce Deaton'a uzanacağını biliyorum.

Bir anlığına da olsa tereddüt ediyorum, ama bu tereddüt onun fark etmesine yetecek kadar uzun sürüyor ve dudakları olduğundan daha sıkı bir şekilde birbirine yapışıyor. Küçük oğlumun yanından geçerken gözlerimi kaçırıyorum ve odadan koşarak çıkıyorum. Koridorda tam gaz koşmaya hazırım, ama ayaklarım mesajı almamış gibi görünüyor, bunun yerine koridorda oyalanıyor, gözden uzak ama kulaktan uzak.

Mason'ın sesi anında bana ulaşıyor ve ses tonundaki sükunetten anlıyorum ki o da benim gibi oğlumu sallıyor. "Neyin var küçük adam?"

Göğsüme keskin bir acı saplanıyor ve içeri girip onu geri götürmeyi düşünüyorum, ama konuştuktan bir saniye sonra yapamadığım şey gerçekleşiyor-Deaton ağlamayı kesiyor.

Çenemi göğsüme indiriyorum ve hızlı adımlarla oradan çıkıyorum, evin önündeki kimsenin kaçışından haberdar olmaması için arka kapıyı usulca arkamdan kapatıyorum. Az önce gelen herkesten kaçmak için yolumdan çekilmem yeterince kötü, ama duraklayamam. Duraklamak, şu anda hiçbirine hazır olmadığım çok fazla düşünceye yol açacaktır. Hem de hiç. Herhangi bir şekilde.

Hızlı adımlarla güverteden aşağı iniyor, yirmi metrelik kumun üzerinden geçiyor ve hemen yandaki evin güvertesine çıkıyorum. Evet, ağabeyim Parker, en yakın arkadaşının hemen yanındaki evin sahibi. Lolli ona bu evin yanındaki evi satın aldığını söylediğinde, bu bana hak etmediğim bir lütuf gibi gelmişti. Annemin evinden kaçtıktan sonra bana kendi odamı ve yeğenine de doğduktan sonra bir çocuk odası sunabilmesinin nedeni buydu.

Yine de böyle zamanlarda, babamın yanına taşınma teklifini kabul etmeli miydim diye düşünüyorum, bu konuşma ne kadar sıra dışı ve garip olsa da, bugünlerde birbirimizi neredeyse hiç tanımadığımızı düşünürsek. Ama bunu düşünürken bile, ona anında ve sert bir şekilde hayır cevabını verdiğimde doğru seçimi yaptığımı biliyorum. Reddedişimin hiçbir ilgisi yoktu.

Gerçi bunu ona söylediğimde bana inandığından emin değilim, çünkü bunun dışında çok fazla ayrıntıya girmedim. Eğer beni daha iyi tanısaydı, asla sormazdı. Onunla yaşamamanın, annemin yaşadığı ve oğlumun soyadını paylaşan ailenin yaşadığı Alrick'e geri dönmek anlamına geleceğini anlardı. Deaton'ımın o aşağılık insanların yakınında olması isteyeceğim son şey. Annemin benden nefret ettiği kadar onlar da oğullarından nefret ediyor.

Oradan ayrılmak hayatımda verdiğim hem en iyi hem de en kötü karardı.

Bir yandan, oğlum Ava Baylor'un toksik etkisine asla maruz kalmayacak. Diğer yandan, babasının ölümünün sebebi de bu.

Ölmesinin sebebi benim.

Yutkunarak yatak odamın kapısını hızla kilitliyor ve başımı kapının önüne eğiyorum. Gözlerimi kapatır kapatmaz koridordaki parke zeminde aceleci ayak sesleri duyuyorum. Nefesimi tutuyorum, onun ağır nefes verişlerinin sesi elimin henüz bırakmadığım kapı tokmağını sıkmasına neden oluyor.

Diğer tarafta kimin olduğunu biliyorum. Tabii ki takip etti.

"Senin olduğun yer benim olmak istediğim yer..."

Göz kapaklarımı sıkıca kapatıyorum.

Sanki kapıyı çalmak, bir cevap istemek ya da bir sebep için yalvarmak için parmak eklemlerini kaldırmış ama son anda fikrini değiştirmiş gibi küçük bir tıkırtı var. Gözlerim açılıyor, ayakkabılarının gölgesinin benimkilerden birkaç santim uzakta durduğu yere bakıyor ve bir an sonra uzaklaşırken gölgenin yok oluşunu izliyorum.

Dişlerimi sıkıyorum, duşa giriyorum ve kendimi olabildiğince çabuk toparlıyorum, ki artık her dakika boşa harcamayacağım bir dakika olduğu için bunun düşündüğümünden çok daha hızlı olduğunu fark ettim.

Saçlarımı geriye doğru düzleştirdikten sonra ön kısımlarını alıp hafifçe bükerek küçük bir orta kısım oluşturuyorum ve ardından yüksek bir at kuyruğu şeklinde bağlıyorum. Kalın, ıslak telleri hızlıca örüyorum,

Uzun sarı saçlarım hâlâ sırtımın ortasına kadar uzanıyor. Biraz ağda kullanarak bebek tüylerimi kafatasıma kadar düzleştiriyor, hızlı bir bronzlaştırıcı, alılık, maskara ve son dakikada bir dudak parlaticısı kullanmayı tercih ediyorum.

Sahip olduğum neredeyse hiçbir şey bana uymuyor, annem tüm eşyalarımı gönderdiğinden değil ama kutuladığı eşyalar doğumdan sekiz ay sonra bile üç beden küçük geliyor. Geçen yıl özgürlüğümü kazandığımda, annemin eline geçmeden önce banka hesabımı boşaltmayı başardım, ancak mahkemenin eşyalarımı almama izin verme emrini görmezden geldi. Sonunda, gözlerinin içine bakıp istemek zorunda kalacağım maddi şeylerin artık yeterince anlamlı olmadığını anladım. Mücadele etmeye değmezdi ve peşinde olduğu tek şey de buydu. Bir tepki. Ben de ona bir tepki alma şansı vermeyi bıraktım.

Beni girmeye zorladığı yarışmaları ve hakkında hiçbir şey bilmediği gizli fotoğrafçılık yarışmalarını kazanarak biriktirdiğim para ihtiyacım olan şeyleri almaya yetti, ama sadece kardeşim kira için bir kuruş bile kabul etmeyi reddettiği için. Bu nedenle, bu para beni altı ay kadar daha idare eder, eğer Lolli ve Parker ben kendim alma fırsatı bulamadan Deaton ve benim için bir şeyler almaya devam ederlerse daha da uzun süre idare eder. Yapmalarını istediğimden değil, ama büyük ihtimalle yapmayacaklar.

Kıyafet eksikliğim, vücudumun tutmak istediği kilolarla birleşince, bir yıldan uzun bir süredir esnek pantolonlar, yalnız tişörtler ve hafif kapüşonlularla yaşadığım anlamına geliyor. Dolabımın yanındaki uzun aynada kendime bakarken, yansımama iç geçiriyorum.

İki yüz dolarlık kot pantolonum ve yeni kamyonunun peşinatından daha pahalı olan çantamla ağabeyimin kapısına ilk geldiğimde olduğum kızıdan çok uzaktım. Sertifikalı bir zengin kıızıydım, dışım parlak ve mükemmeldi, içim ise boğuluyor ve açlıktan ölüyordum - annemin kendi ödül kızı versiyonuna olan ihtiyacı sayesinde kelimenin tam anlamıyla. Yedikten sonra kustuğumu gördüğü sürece yememe izin verirdi. Yutmama izin verilen tek şey

bana her sabah verdiği "vitaminler" ile elime tutuşturduğu şeydi.

Kahvaltıda iştah kesici ve bir avuç doğal badem gibisi yoktur, değil mi anne?

Ruh halimi daha da bozmaktan başka bir iře yaramayacak dűřüncelerden sıyrılarak kıyafetime bakıyorum - adaçayı yeşili bir řort ve bol kesim vanilyalı, sol omuzdan sarkan yakasız bir kazak, altında emzirme sütyenimin dev askılarını gizlemek için uyumlu bir atlet. Dahili řort kalçalarını boğuyor, ancak eteğin etek ucu bunu büyük ölçüde gizliyor ve bel, kıvrımların bir kısmını bir şekle sokacak kadar yukarı çıkıyor.

Bir yıl boyunca a kalsam bile eski kıyafetlerime sığamam.

Kalçalarım daha geniş, bacaklarım daha kalın ve diğer her yerim de onunla birlikte. Kıçım, göğüslerim ve karnım. Ayaklarım bile daha büyük, dolabımda tozlanan ayakkabıların birçoğuna sığamıyorum ya da belki de sadece yirmi üç kiloluk bir erkek bebeği taşımdan değil, doğumdan sonra bana kalan fazladan kırk kiloyu taşımdan şişmişlerdir.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ve Parker'dan Deaton'ı uyku zamanı bahanesiyle geri getirmesini isteyip sinirlerimi bozmadan önce kendimi odadan dışarı atıyorum. Lolli'nin, çetenin haftanın büyük bir bölümünde orada takılmayı planladığını bilerek evine aldığı oyun parkı bir gösterge ise, bunu yakalıyorlar.

Bu dűřünce dudaklarımı uçuklattı.

Hayatımdaki tüm yeni insanlar hakkında söyleyebileceğim tek bir şey var; kardeşimin arkadaşı ya da kız arkadaşının ailesi oldukları için değil, her zaman yanımda oldukları için değil, gerçekten ama gerçekten önemsedikleri için orada olmak istediklerini hissettiriyorlar.

Beni seviyorlar ve daha da önemlisi oğlumu seviyorlar.

Başım dik, yüzümda alıştırılmış bir gülümsemeyle arka kapıdan çıkıyorum ve yan güvertedeki herkes beni gördükleri için heyecanla bağırırken el sallıyorum.

Yüzümdeki sahte gülümseme anında değişiyor ve yerini gerçek bir gülümseme alıyor, partiye doğru attığım her adımda ona katılmak için daha da hevesleniyorum.

Ta ki kollarını korkuluğun kenarına dayamış, sanki ortaya çıkmamı bekliyormuş gibi kaşlarını çatan adamla karşılaşana kadar.

Öyle olduğuna hiç şüphem yok. Çenesinin keskin duruşundan ve dolgun dudaklarının sıkışmasından belli. Bana kızgın, haklı olarak da öyle.

Herkes tatil için burada, bu yüzden hafta sonumun dolu olduğunu, benim evimden Lolli'ninkine, yolun aşağısında arkadaşlarıyla ortak sahip olduğu eve gitmekten başka gidecek bir yer olmadığını biliyor, ama bu her şeyden kaçınmak için elimden geleni yapmayacağım anlamına gelmiyor.

Düşüncelerimi okuyormuş gibi gözleri kısıyor ve yüzünü ele geçiren bakış omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor, yüksek sesle konuşmak zorunda olmadığı kelimeleri fısıldıyor. O anlamlı gözlerdeki mesaj gün gibi açık: Denemen için sana meydan okuyorum.

Üzgünüm, Mase, ama yapacağım.

Güneş birkaç saat önce battı ve onunla birlikte yepyeni bir korku duygusu geldi.

Öğleden sonra çok hareketliydi, aynı anda en az beş sohbet gerçekleşiyordu, bu da meşgul kalmamı ve kafamı başka şeylerle meşgul etmemi kolaylaştırıyordu, ancak son yarım saat içinde, çift üstüne çift, grup üstüne grup ayrıldı ve kardeşim ve kız arkadaşı Kenra bir sonraki ayağa kalktıklarında boğazımda bir düğüm oluştu. Ben de onları takip edip geceyi sonlandırmayı kabul edemedim, çift bana doğru bakıyor.

"Bir süre kal," diye önerdi Parker, yapacağını bildiğim gibi. "Deaton'ı yanımıza alır ve yatağına yatırırız."

Anksiyete yükseliyor, içime bir bulantı dalgası gönderiyor ve verandadaki kanepede yanımda uyuyan bebeğe bakıyorum, battaniyeleri çenesine kadar sımsıkı sarılmış, sadece

Küçük yüzü görülebiliyordu ve alnında koyu renkli bukleler vardı.

"Sorun yok." Ayağa kalkmak için acele ediyorum ama kardeşim omzuma bir el koyarak beni koltuğa geri bastırıyor.

Neredeyse benimkiyle aynı tonda olan mavi gözleri yumuşuyor. "Kal, Peep. Monitörleri açıp onu bir şahin gibi izleyeceğim. Zaten başladığımız belgesel dizisini bitireceğiz, o yüzden bir süre ayakta olacağız. Rahatla, ziyaret et. İstedğin zaman eve gel."

Ya uyanır ve bana ihtiyacı olursa diye tartışmak istiyorum ama ikimiz de olmayacağını biliyoruz.

Deaton, kalçamdan bana bağlı olmasına ve sallanmadan, okşanmadan ya da mırıldanılmadan uykuya dalamamasına rağmen, gece boyunca uyuyor ve bu tam olarak onun yatma zamanı. Bir de iş o noktaya gelirse biberonla besleniyor.

Tereddüt ettiğimde Kenra kendi diziyile dizimi dürterek dikkatimi çekiyor. "Ben gidip monitörü getirebilirim, sen de onu buradan izleyebilirsin?"

"Hayır, sorun değil." Başımı sallıyorum, ondan kardeşime doğru gülümsüyorum. Yeğeni konusunda onlara tamamen güvendiğimi biliyorlar. Sadece teklif ediyor çünkü bana hediye ettikleri küçük özgürlüğü reddetmek için bir bahanem olmadığından emin olmak istiyor. "Teşekkürler."

Söyleyebildiğim tek şey bu ve Parker eğilip yeğeni Deaton'ı kucağına alırken ona bakıyorum, onu bu evin yanındaki eve taşırken bakışlarım onların peşinden gidiyor.

Gözlerim kumların üzerinde gezinirken, Mason'ın da benim gibi onları izlediğini fark ediyorum ve az sonra ne olacağını biliyorum. Başını çeviriyor, dikkati bana kilitleniyor ve en iyi arkadaş üçgeninin üçte biri olan Brady'ye ne söylüyorsa dudaklarında kalıyor. Hemen özür diliyor ve güverteye çıkan merdivenleri neredeyse koşar adımlarla tırmanıyor.

Sinir uçlarım karıncalanıyor, endişe ve daha fazlası o ilerledikçe uzuvlarımdan damlıyor, kimse yeterince yakın değil

Ama yüzündeki ifadeden bunun olmasına izin vermeyeceği anlaşıyor.

Bütün gün bunun için bekledi, onunla benim aramda kesintisiz bir an için, tıpkı benim korktuğum kadar.

Mason yanımdaki boş koltuğa gömülmek yerine, ayak bileğini oturduğum yerin karşısındaki küçük masanın ayağına doluyor, masayı yaklaştırıyor ve tam önüme düşüyor, tüm dikkatimi bana vermemden başka bir şey istemiyor.

Bir an sessiz kalıyor, savaşımaya çalıştığı ama silemediği kaşları gözlerinin kenarlarını çekiyor. Ağzını açana kadar birkaç saniye, belki bir ya da iki dakika geçiyor, sesi sıcak, yaralı bir fısıltı.

"Merhaba, Pretty Little."

Tanıştığımız gün bana taktığı lakabı duyunca ciğerlerim dolgun bir nefesle genişliyor. Masumiyetten doğmuştu, sahilde yaşayan eğlenceli ve cilveli bir adamın taktığı bir takma addı, ama bundan çok daha fazlası oldu ve bunu söylerkenki sevecenliği beni ele geçirmekle tehdit eden panikten geri çekiyor. Dudaklarım yumuşak bir gülümsemeye dönüşüyor ve onunki de onu takip ediyor.

"Selam, Mase."

Bakışları yüzümde geziniyor, sonra tek örgümde karar kılıyor. Bu sefer, gözleri tekrar benimkilere döndüğünde, orada bir kıvılcım var. Çok kısa sürüyor ve eğer gözümü kırpmış olsaydım kaçırabilirdim. Göğsümde bir şeyler ısınıyor ve bilinçaltımda onun iyiliği için mi yoksa gerçekten zaman faktörü için mi örgüye karar verdiğimi merak ediyorum.

Düşündükçe yanaklarım ısınıyor ama neyse ki hava karanlık.

Mason Temmuz gecesinin havasıyla nemli gökyüzüne bakıyor ve bana geri döndüğünde tüm tavrı yumuşuyor.

Bu çok fazla ve bakışlarımı kucağıma indirip kalçalarımı örten battaniyenin üzerindeki küçük tüy yumaklarını karıştırıyorum.

"Payton-"

"Sanırım artık yatmaya gideceğim." Hızla ayağa kalkıyorum, kalkarken dizlerim onunkilere çarpıyor.

Ayaklarım hareket etmediğinde ve Mason da hareket etmediğinde, şans eseri ona bir göz atıyorum.

Yüz hatlarını kederli bir ifade kaplıyor ve yavaşça ayağa kalkıyor. Çok yakınız, ikimiz de koltukla masa arasına sıkışmışız.

Göğsümü karnına bastırıyor ve çenemi birazcık eğecek olsam alnım göğüs kaslarına dayanacak. Elini kaldırıyor ve parmak eklemesinin sıcaklığı yanağımı sıyırdığında irkiliyorum. Geri çekiliyor ve soru sormak için ona baktığımda gülümsemesi zoraki oluyor.

"Sadece biraz su," diye fısıldıyor ve ancak o zaman bir damla gözyaşının süzüldüğünü fark ediyorum.

Hissetmedim bile.

Sürgülü cam kapının açılma sesi bize ulaşıyor ve Mason dönüp doğruca buz sandığına yöneliyor. İki bira alıyor, üçüncüyü açıyor ve ayakları kuma ulaşmadan bitiriyor. Arkadaşlarının tersi yönde yürüyerek karanlık gökyüzünün altında kayboluyor.

Koltuğuma geri yaslanıp gözlerimi kapatıyorum ve derin nefesin zihnimdeki kargaşayı gizlemeye yardımcı olacağını umuyorum.

Ona ihtiyacım olduğunu bildiği için çekip gitti. Geri gelmekle tehdit eden gözyaşlarımla savaştım, her zaman ne hissettiğimi bilmesinden hoşlandığım ve bundan nefret ettiğim için içimde suçluluk duygusu yüzüyordu. Beni bu şekilde okuyamamalıydı.

Ama o hep böyleydi, değil mi?

Yanımdaki minder eğiliyor ve başımı arkamdaki yumuşak yastığa bırakıp arkadaşşıma bakıyorum.

Arianna Johnson küçük bir gülümsemeye bana dönmeden önce ikiz kardeşinin gittiği yöne bakıyor. "İkinizin arasında ne olduğunu anlatmak ister misin?"

Gerginleşerek boğazımdaki düğümü yutuyorum ve ay ışığının aydınlattığı suya bakıyorum.

Dudaklarımın kenarlarını kaldırmaya zorlayarak önüme uzattığı kremalı soda kutusunu kabul ediyorum. "Hiçbir şey olmadı."

Başını biraz eğiyor ve bir süre sonra başını sallıyor.
Ari bana yalanımı söylemiyor ama ikimiz de bunun bir
yalan olduğunu biliyoruz.

Mason'la aramızda ne oldu?

Tanrım. Nereden başlayabilirim ki...

Bölüm 2

Payton

Önce, Temmuz

Bu büyük bir hataydı. Kaliforniya'ya hiç gelmemeliydim ve bunu yapmama neyin sebep olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Kardeşimle kim bilir ne kadar zamandır konuşmuyordum ve kapısına gelip bomba bırakmanın iyi bir fikir olacağını mı düşündüm?

Hey, Parker, benimle konuşma girişimlerini uzun süre görmezden geldim çünkü beni bizi doğuran o aşağılık kadınla terk ettiğin için kızgındım ve bu arada, lise birinci sınıftayım, hamileyim, evden kaçtım ve oh! Bebeğin babası kim diye mi soruyorsun? Aşık olduğun kızı çalan ve ona kötü davranan pisliğin küçük kardeşinden başkası değil.

Ellerimi yüzüme sürüyorum.

Tanrım, beni orada nasıl kıcımın üstüne atmadı ya da daha kötüsü... gelip beni alması için annemizi aramadı? Bunu düşünsem bile, asla yapmayacağını biliyorum ve ben her şey için stres yaparken, o tam tersini yapıyor.

Muhtemelen o da aynı stresi yaşıyor ama ağabeylik içgüdüleri rakipsiz. Ben yaramazlık yaptım, o ise destekleyici ve cesaretlendirici olmaktan başka bir şey yapmadı.

Çılgınca olan, arkadaşları da aynı şekilde davranıyor, yaptıkları her küçük şeye beni de dahil ediyorlar ve bu zorlama gibi görünmüyor ya da beni kurtulamadıkları bir gölge gibi hissettirmiyor.

Hepsi oldukça sakin ve rahat insanlar. Benim alışık olduğumdan çok daha sıkı fıkılar ve birbirlerinin işlerine karışıyorlar,

Ama anladığım kadarıyla kötü niyetli bir şey yok. Daha çok gerçekten umursayan küçük bir arkadaş ailesi gibi.

Yine de, Parker'ın Kenra'yla birlikte salıncağın yanında toplandığı yerden, durduğum yerden çok uzakta olmayan suda sıçrayan diğerlerine baktığımda, buraya ait olmadığım açık.

Ben onlar gibi değilim.

Mayo giymişler, saçları rüzgârda kurumuş ve kızların tek bir makyaj lekesi bile yok, sanırım plajda bir günün normali bu.

Henüz mağazalarda bile satışa sunulmamış tasarım bir kazakla su kenarında duruyorum, yüzüm saçlarımın kıvrıldığı kadar kusursuz bir şekilde boyanmış.

Gülüyorlar, şakalaşıyorlar ve oynuyorlar.

Sinir krizi geçirmeme 60 saniye kaldı ve ayak parmaklarıma kusabilirim.

Ben lise mezunu, üniversitenin eşiğinde biri değilim.

Rahat ve özgür değilim ve tüm geleceğim önümde değil.

Hayatım sona erdi.

Gözlerimi kapatıyorum.

Kızım, kendine gel. Hamilesin, ölmüyorsun.

Hamile.

Vay anasını.

Vücudumun içinde büyüyen küçük bir insan var.

Ne yapacağım ben?

Nefes alışım hızlanıyor ve göğsüm sıkışıyor, içimde panik oluşuyor. Bunu yapamam. Bunun üstesinden gelemem. Sadece benim değil, Deaton'ın da hayatı söz konusu. Penn State'de güreşmesi için burs teklif edildi. Çok heyecanlı.

Ciğerlerim büzüşüyor ve nefesim kesiliyor. Bir bebek her şeyi mahvedecek. Ben her şeyi mahvettim ve yapabilirim. Yapamam. Yapamam. Bunu yapamam. I-

"Biliyorsun, güzel kıyafetler ve güzel saçlar seni burada güvende tutmaz."

Başımı sola çevirip alaycı sesin kaynağını buluyorum.

Kim olduğunu hemen anlamalıydım, çünkü yazlarını dramamla mahvettiğimden beri benimle en çok konuşan kişi oydu. Bir elini saçlarının arasında gezdirirken şakacı bir şekilde sırtıyor; saçları artık daha koyu bir kahverengi tonunda ve vücudunun geri kalanı gibi ıslak.

Ne demek istediğini anlamam bir anımı alıyor ve anladığım anda o da anlıyor.

Dudaklarındaki sırıtış hınzırlaşıyor ve mükemmel bir av bulmuş gibi etrafımda dönüyor.

"Mason-"

"Adımı çok güzel söylüyorsun, Tatlı Küçük," diye kıkırdıyor ve sonra ileri atılıyor, kolları bacaklarıma dolanıyor ve ben daha düşünmeden beni havaya kaldırıyor.

Bir nefes kaçıyor ve kızgınlık ve öfkenin vurmasını bekliyorum, ama asla gelmiyor.

İçimde garip bir rahatlama ve heyecan dalgası uçuşuyor ve gülüyorum, gözlerimi kapatıyorum ve aniden ikimizin de vücudu suya daldığında hayatım için tutunuyorum.

Suyun sıcaklığının buz gibi saçmalığı karşısında neredeyse kıkırdarak ciyaklıyorum. "Aman Tanrım!" Kollarım daha sıkı kenetlendi. "Neden bu kadar soğuk?"

Mason kulağıma kıkırdıyor, daireler çizerek dönüyor ve ben çığlık atana kadar beni daha aşağıya daldırıyor. "Nefesini tut. Bir ..."

"Sen-"

"İki."

"Dare-"

Omuzlarım sudan çıkıyor ve sonra tekrar alçalıyoruz ve ben uzun bir nefes alarak soluk soluğa kalıyorum. İkimizi de suya batırıyor ama yüzeye çıkmadan önce sadece bir saniyeliliğine.

Soğuktan titriyorum, ama beklenmedik bir kahkaha boğazımda düğümleniyor ve inliyorum, ayaklarım yere değene kadar bizi geri götürürken sahte kirpiklerimdeki suyun içinden göz kırpiyorum.

Ellerim gevşiyor ve ona su çarpıyorum ama yüzümdeki sırıtışı silemiyorum.

"Saçın şimdi nasıl?" Kendimle alay ediyorum.

"Bana hâlâ oldukça mükemmel görünüyor." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve boğazını temizleyerek hızla başka tarafa bakıyor. Sonra sırtarak geri bakıyor. "İtiraf etmeliyim ki, seni içeri attığım için bana öfkelenmeyeceğinden sadece yüzde seksen emindim."

"Yine de bunu yapmayı seçtiniz."

"Hey, yüzde seksen şansla her şeyi yapabilirim. İstatistiklerimi görmelisin."

"Aynen öyle." Başımı sallıyorum, dalgalar çeneme hafifçe vurana kadar suya dalıyorum. "Büyük kötü futbol yıldızı, ha?"

"Aynen öyle." Gülümsemesi alaycı olduğu kadar ukalaca. "Hiç izledin mi?"

"İlgilenmiyorum."

Bana bön bön bakıyor, kelimenin tam anlamıyla bön bön bakıyor, arkadaşlarının duyup duymadığına bakmak için kafasını çeviriyor. Destek aradığını hayal ediyorum ama çok uzaktalar ve şimdi gülüyorum.

Kahkahalarım yatıştığında, olduğum yerde yüzmeye başlıyorum ve uzun bir iç çekiş beni terk ediyor.

Gözlerim Mason'inkileri buluyor ve bu kez gülümsemesi yumuşak. "Ben de bunu bekliyordum," diye fısıldıyor, ama bir

Bir an sonra başını sallamaya başladı. "Onları geri getirme."

Şaşkınlık kaşlarını içeri çekiyor ve o daha da yaklaşıyor.

Elini uzatıp parmak eklemine alnımda yarattığını bilmediğim çatık kaşların üzerinde gezdiriyor. "Daha yeni kayboldular." Bakışları tekrar benimkilerle buluşuyor ve yüz ifadesini tam olarak okuyamasam da göğsümde bir şeylerin sıkışmasına neden oluyor.

Sanki... sanki umursuyor gibi. Endişeli ve hissettiğim her şeyin iyi olduğunu bilmemi istiyor gibi. Her şeyin yoluna gireceğini ve hayatımın bitmediğini.

Evden kaçarak her şeyi mahvetmediğimi ve hamileliğimi sevdiğim çocuktan saklamakta haksız olmadığımı, sadece ne yapacağıma karar verene kadar bir süreliğine de olsa.

Ama bu çılgınca bir konuşma, değil mi?
Mason'ı çok az tanıyorum, onunla günler önce
tanıştım. Yine de orada, gözlerinin altın
renginde.

Ondan bana bir söz.

Alt dudağım titriyor ve kolunu bir kez daha uzatıyor,
parmak eklemimin sertliği elmacık kemiğimde geziniyor.

"Sadece biraz su," diye fısıldıyor, izinsiz akan aptal
gözyaşını siliyor.

İkimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz ve bu yüzden
glmsemmem tekrar yerine oturuyor.

"Yani." Göz ucuyla ona bakarak arkamı dönüyorum.
"Futbol ne kadar sıkıcı?"

Bakışları hızlı, ama kahkahası daha hızlı. "Pekala, Tatlı
Küçük." Beni sudan çıkardı. "Sana her şeyi anlatayım..."

Ve yle.

Saatlerce oyunu açıklamak için her türlü yolu deniyor.
Kuma çizgiler, her yere X'ler ve O'lar karalıyor ve bana
sopayı uzatıp topun nereye gittiğini göstermemi istediğinde,
sopayı tüm çizimi boyunca kaydırıyorum ve o dehşet içinde
nefesini tuttuğunda gülerek havalanıyorum.

Yakalama oynuyoruz ve o bana mükemmel atış için
bağcıkları nasıl tutacağımı gösteriyor. Diğerleri de katılıyor
ve birden takımlar oluşuyor. Her bir erkeğin ve tabii ki
Lolli'nin rekabetçi doğası parlıyor.

Günün sonunda, Ari, en iyi arkadaşı Cameron ve ben
nefes nefese kalmış ve kıçımızı kuma atmıştık, sonuna kadar
yorulmuştuk, ama çocuklar öyle değildi.

"Hâlâ nasıl koşabiliyorlar? Ben zor konuşuyorum."

Kızlar gülüyor, arkalarına yaslanıp yüzlerini gökyüzüne
eviriyorlar, güneş artık tam tepemizde.

"Kızım, bu çocukların günlerce dayanma gücü var."

Cameron sırtarak bir gözünü açıyor. "şey, onlar ve Lolli."

Sırtarak gruba bakıyorum, oyundan doğrudan sahaya
indiklerinde başımı sallıyorum, tek bir hareket bile
göstermiyorlar.

Tenlerinde parıldayan ter pırıltısının dışında dışarı atılan enerjinin iç çekişi.

Lolli eğilir, ellerini çırpar ve çocuklar eşleşip güreşmeye başladıklarında - kimin kazanacağı konusunda anlaşılamamalarının bir sonucu olarak - koç rolünü oynamaya başlar.

Güreş.

Erkek

arkadaş.

Bebek.

Gülümsemem düşüyor ve ayağa fırlıyorum, dönüyorum ve herkesin gittiği yönün tersine gidiyorum ... ama fazla uzaklaşamıyorum.

"Gizlice kaçıyoruz, değil mi? Kızların öğle yemeği için iskeleyle inmek üzere olduğunu biliyor musun?"

Donup kalıyorum, yutkunuyorum ve etrafımda dönerken dudaklarımı yukarı doğru kıvrılmaya zorluyorum.

Mason'ın en iyi arkadaşı Chase, benim için koşarken dizlerindeki kumun tozunu alıyor.

"Evet, aç değilim. Güverteden bir içki alıp biraz oturacağım."

Bana inci gibi beyaz dişlerini gösteriyor ve ileriye doğru adım atıyor, konuşurken yüzüme bakabilmek için geriye doğru dönerek yürüyor. "Mükemmel. Kavruldum."

Ağzımı bir sırtış kaplıyor. "Kavruldun mu?"

Kıkırdıyor, dönüyor ve merdivenleri ikişer ikişer çıkararak güverteye ulaşıyor. "Ne kadar da sofistike birisin."

"Evet, ben gerçek bir akademisyenim." Kendi sözlerim karşısında irkildim.

Öyle olsaydım bile, ki değilim, şu an bir önemi olmazdı. Bir bebekle üniversiteye gidemezsin.

Ama Deaton öyle. 4.2 not ortalaması ve atletizm için tam burs teklifi var. O bir dahi ve ben de her şeyi mahveden bir aptalım.

Chase'in yüz hatları bir an için yumuşar, ama hemen ardından rahat bir sırtışla bu ifadeyi değiştirir. Buz sandığını kazarak iki su ile geri döner.

Yanımdaki boşluğa yerleşip bana da bir tane uzatıyor ve bir süre sessizce oturup izlemekten başka bir şey

yapmıyoruz

arkadaşları ve kumda rastgele ilerleyen diğer birçok insan.

Birkaç dakika sonra Chase iç çekerek arkasına yaslanır. "Burası genelde bu kadar kalabalık olmaz."

Ben ona doğru bakıyorum, o da gözlerini yoldan geçenlerden ayırmadan devam ediyor.

"Yaz her zaman biraz çılgınca geçer. Herkes en az bir kez sahile gitmek ister ve böyle bir yer bulmak için her yerden arabayla gelirler."

"Büyük kalabalıkları sevmez misin?" Merak ediyorum.

Omuz silkiyor, uzun bir içki alıyor. "Bilmiyorum, sanırım... değişimi sevmiyorum." Sanki bunun doğru kelime olduğundan emin değilmiş gibi sözünü kesiyor.

Bağlam içinde mantıklı olduğundan pek emin değilim ama ne demek istediğini anlıyorum. Bir şeyin belli bir şekilde olmasına alışmışsanız, yabancılardan oluşan bir kalabalık kesinlikle bunu bozacaktır.

"Burada olmak için en iyi zaman, ayrılmak zorunda olduğumuz zamandır." Kıkırdıyor. "Ağustos, Eylül. Buralarda kalmalısın. Bence burayı seveceksin."

Ona doğru baktığımda çoktan bakmaya başladığını görüyorum ve etrafımızda diğerlerinin sesleri yükseliyor, çocuklar bu tarafa yöneliyor.

"Çete fazla gelirse bana haber ver," diyor ayağa kalkıp kimsenin geleceğini haber vermediği bir topu yakalamadan önce. O sırada Mason beliriyor ve kolunu en iyi arkadaşına doluyor.

"Kafa kafaya oynuyoruz ve sen de bizim takımımızdasın. Kazan ve küçük kalbinin istediği her şeyi al." İki çocuk da bana gülümsüyor ve ben de kendimi tutamayıp gülümsüyorum.

Piknik masasında oynamaya hazırlanarak uzaklaşıyorlar, ben de kendime biraz zaman ayırıyorum, hayatımdaki ağırlığın neredeyse tüm gün yok olduğunu fark ediyorum ve onun yerine daha önce tanıdığımdan emin olmadığım kolay bir gönül rahatlığı geliyor.

Gün geceye dönerken ve ben önümdeki hiç bitmeyen mavi sulara bakarken, merak etmekten kendimi alamıyorum

...

Ya ... ya buraya gelmek bir hata değilse?

Bakışlarım bu hafta tanıştığım insanların üzerinde geziniyor, gözlerim ufukta devam etmeden önce kısa bir süre Mason'a takılıyor.

Çekingen bir şekilde, belki de bilinçsizce, elim karnıma düşüyor.

Ya tam da olmam gereken yerdeysen?

Bölüm 3

Payton

Şimdi, 3 Temmuz

"Tak, tak." Yumuşak fısıltıyla koridora doğru baktığımda Mia'nın parmak uçlarında gizlice içeri girdiğini görüyorum.

Deaton kafasını o kadar hızlı çeviriyor ki neredeyse kucağımdan düşecek ve oynayacak yeni bir yüz bulmanın heyecanıyla ellerini birbirine kenetlerken anında bebekçe konuşmaya başlıyor.

Onu kaldırıp kucağımda ona doğru döndürüyorum ve elini tutup ona doğru sallıyorum. "Merhaba de Mia."

"Demek uyandı," diye şarkı söylüyor, ayakları onu kollarımdan çalıp havaya kaldırırsa kadar odanın içinde hızla ilerliyor. "Ben de biri uyukladığı için brunch'a gelmediğini sanıyordum." Kaşlarını kaldırarak bana doğru bakıyor.

"Ee, ne var ne yok?" Yorumunu duymazdan geliyorum, ayağa kalkıyorum ve ellerimin serbest olduğu anı oyuncak, çorap ve daha fazlasından oluşan dağınıklığı toplamak için kullanıyorum.

"Bilirsin işte, başka bir gün, başka bir bok fırtınası." Mia beni mutfağa kadar takip etti, Deaton kucağındaydı.

Ona sorgulayan bir bakış atıyorum ve Deaton elini onun ağzına sokmaya çalıştığında gülerek başımı dramatik bir şekilde geriye atıyorum.

"Yani bir sorunum var. Benim değil, ve dürüst olmak gerekirse, bu noktada neden yardım etmeye çalıştığımı bile bilmiyorum, ama-"

"Mia, hadi ama." Gülümsemeye karşı koyuyorum. "Çıkar ağzındaki baklayı."

"Peki." Gözlerini deviriyor. "Hiç bir düğün resepsiyonunun fotoğrafını çekmek istedin mi?"

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Dinliyorum."

Mia başını sallıyor ve Lolli'nin dün son dakika tadilatı için gelinliğine modellik yaptığı müşterisinin fotoğraf çekimini nasıl iptal ettiğini ve şimdi yeni bir fotoğrafçıya ihtiyaç duyduğunu anlatmaya başlıyor. "Ben de seni düşündüm... ama ona zaten senin yapacağını söylemiştim..."

"Mia," diye kıkırdıyorum, başımı sallıyorum. "Embers Elite'te sadece altı aydır falan staj yapıyorum. O da spor fotoğrafçılığı."

"Aynı şey."

"Azıcık bile değil." Hafifçe gülüyorum, benimle çalışması için aptal şişe temizleyiciyle savaşıyorum. "Aksiyon çekimleri yapıyorum

... çoğunlukla."

"Gördün mü!" Gülümsüyor. "Hadi ama. Baskı yok. Törenin üstü kapalı, yani sadece resepsiyon var ve sadece samimi şeyler istiyorlar, poz vermek yok. Yani birkaç fotoğraf çek, sözleşme yok ve şımarık bir Güneyli hatundan yüklü bir maaş çeki al. Bu bir kazanç."

Dudağımı çiğniyorum, hangi anları yakalamak isteyeceğime dair fikirler zihnimde hızla uçuşuyor. Yüz ifadem bu fırsattan duyduğum içsel heyecanı gösteriyor olmalı, çünkü Mia ciyaklıyor.

"Evet!" diye bağılıyor ve Deaton'la dans ederek onun deli gibi sırtmasını sağlıyor. "Ve sen şu ya da bu nedenle gidemeyeceğin için endişelenmeye başlamadan önce, Ari ve Noah bebek bakıcılığı yapmayı teklif etmekte çok hızlı davrandılar."

Bir insanın hayatı boyunca yaşaması gerekenden çok daha fazlasını yaşamış olan bu çift için göğsümde hüznün çiçekleri açıyor ama onların çürük elmalarını benim ekşi portakallarımınla karşılaştırmaya başlamadan önce bu düşünce zincirini kapatıyorum.

"Evet, tamam. Anlaştık." Çok fazla düşünmeden kabul ediyorum. Zaten işi geri çevirecek durumda değilim. Ama dürüst olmak gerekirse... "Çok isterim."

Mia, Deaton'ın yararına kocaman, abartılı bir mutluluk ifadesi takınıyor ve sonra bana tek kelime etmeden oğlumu da yanına alarak arka kapıdan çıkıyor.

Ne zaman geri geleceğini görmek için beklemiyorum, o andan yararlanıp duşa koşuyorum.

Bu iyi, hatta mükemmel.

Bugün bütün öğleden sonra Mason ve Nate'in aileleriyle dışarıda olacağım. Yarın tatil olduğu için herkes etrafımda olacak, durmadan konuşacak ve sahip olabileceğim her anı çalacaklar. Gecenin ilerleyen saatlerinde, bilinçaltım uykuya karşı savaşıırken, zamanımı kamera çantamı hazırlayarak geçireceğim. Sonra düşün burada olacak ve bu, atlatmak için mükemmel bir dikkat dağıtıcı olacak. Bunu yapabilirim.

Yapabilirim.

"Bu şimdiye kadar yaptığın en tatlı şey değil mi?" Vivian gözlerindeki parıltıyla mutluluktan uçuyor ama aynı anda elini göğsüne götürmesi bana bir parçasının ailesinin çok da uzun olmayan bir süre önce yaşadığı kaybı düşündüğünü söylüyor.

Mason'ın annesi Vivian, Lolli'nin müstakbel kayınvalidesi Sarah ile birlikte tanıdığım en nazik kadınlardan biri. Geçen yıl tanıştığımız andan itibaren, bu ikisi ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şey haline geldi - örnek alacağım kadınlar.

Annemin korkunç bir kadın olduğunu hep biliyordum ama sanırım iyi bir kadın olmanın ne anlama geldiğini hiç düşünmemiştim. En azından özünde. Peki ya bu ikisi? Türünün tek örneği olduklarını söyleyebilirim ama onlardan iki tane var.

Merhametli ve bağışlayıcı, anlayışlı ve şefkatli. Özverili ve sevgilerini özgürce vermeye kararlı - benim için tamamen yeni bir kavram - ve hem Deaton'a hem de bana bunu yaptılar.

Kimse beni Vivian kadar çok aramıyor ve kimse Sarah kadar çok bakım paketi göndermiyor, ondan yapmamasını istediğim bir şey var çünkü kendini mecbur hissetmesini istemiyorum ve ne kadar çok yaparsa o kadar çok **yapacak**. Tabii ki, o

Her seferinde el sallıyor ve birkaç gün sonra ön verandamda yeni bir kutu oluyor. Yemin ederim, bebek kıyafeti aldığım tek zaman, ona sahip olmasını istediğim bir şey gördüğüm zaman oluyor. İkisi, Lolli ve Parker sayesinde Deaton'ın dolabı benimkinden daha dolu.

Rastgele sesler çıkarmaya başladığında, salyalı parmakları önümüzdeki cama vurmak için uzandığında küçük adama gülümsüyorum. Diğer taraftaki küçük ayı yavrusu yaklaşıyor ve avucunu aynı noktaya vuruyor.

Deaton sarsılıyor, tüm vücudu o bebeklik korkularından biriyle çırpınıyor ve üçümüz gülüyoruz, çünkü o büyük mavi gözleriyle bize bakıyor, aslında tamamen iyi olduğunu onaylamak istiyor.

"Ah, tatlı çocuk," diye mırıldanan Vivian, bebekle sohbet etmek için eğiliyor.

Bir çılgılık daha dikkatimi çekiyor ve sol tarafa baktığımda sarı saçlı küçük bir çocuğun bebek arabasına bağlı olduğu yerden kollarını havaya kaldırdığını görüyorum. Sadece babası olduğunu tahmin edebildiğim, aynı yüz hatlarına sahip bir adama uzanıyor. Adam hemen aşağı iniyor ve küçük çocuğu koltuğundan kurtarıyor, onları hayvanat bahçesi sergisine doğru geri döndürürken onu mutlu bir şekilde zıplatıyor.

Küçük çocuğun başını adamın omzuna koyuşunu izliyorum ve sanki aynı anda benim omzuma da bir kaya düşüyor.

Deaton ...

"Gel, tatlım." Sarah'nın yumuşak sesi etrafımı sarıyor ve kolunu koluma dolayarak bizi gülümseyen bebeğimin Vivian'la birlikte beklediği yere götürüyor.

İlerlemeye devam ettiklerini fark etmemiştim bile.

Vivian'ın gözleri benimkileri buluyor, küçük bir gülümseme sunarken gözlerinin içinde bilmiş bir bakış var, bu gülümseme kucağındaki kıvrıkcık saçlı çocuğu işaret ettiğinde hızla büyüyor. "Sanırım öğle yemeği vakti geldi. Ne dersin, tatlı bezelye?"

Birlikte yemek alanına doğru ilerliyoruz, telefonum yol boyunca çalışıyor ama cevap vermiyorum ve ekrana bakmıyorum. I

kimin aradığını bilmek zorunda değilsin.
O olduğunu
biliyorum. Her
zaman o.

Mason

Bacağım o kadar hızlı zıplıyor ki, yatağın başlığı sürekli vuruşlarla duvara çarpıyor. Daha sonra, muhtemelen Brady boğazıma yapışacak ve öğleden sonra eğlenmek için kimi gizlice içeri aldığımı bilmek isteyecek. O zamandan beri başka birine dokunmadığımı bilmiyor-

Hayal kırıklığımı yutarak ayağa fırlıyorum ve kapüşonumu başıma geçiriyorum.

Kapıdan çıkıp saniyeler içinde sahile doğru koşmaya başladım ve bu benim günün üçüncü resmi koşusu oldu.

Payton'dan bir metre uzakta olduğumu bilmediğim için yerimde duramıyorum, aylardır istediğim bir şey ama onu göremiyorum ya da onunla konuşamıyorum. Dürüst olmak gerekirse, evde değil. Biliyorum çünkü son iki seferdir kapüşonumu giyip aynı lanet koşuya çıktığımda oradan geçiyordum. İkinci seferinde Parker evdeydi ama o hâlâ evde değildi.

-ve sahiplenici bir ahmak gibi görünmeden geri dönüp dönmediğini sorun.

Umursadığımdan değil. Dürüst olmak gerekirse ben de öyleyim ama herkesin etrafımda olduğunu düşünerek içimdeki çıldırma ihtiyacını bastırıyorum. Ve lanet olsun, herkes her zaman etrafta. Onu asla yalnız yakalayamıyorum, bunun gibi ziyaretler sırasında değil.

Bana kalsa ortalığı ayağa kaldırır, kapıları kırar ve mağara adamı gibi göğsümü döverdim. Ama ne onun ne de başkasının iyiliği için yapmayacağım.

Yine de Payton'ın evine yaklaşırken ayaklarım biraz daha yavaş hareket ediyor, gözlerim evin her santimini tarıyor. Buradan görebildiğim hiçbir şey onun içeride olup olmadığını göstermiyor. Kapıyı çalabilirim ama Parker daha önce sorduğu şeyi soracaktır.

Onu ben mi
aradım?

Alay
ediyorum.

Bu nasıl bir soru böyle?

Tabii ki onu aradım. Mesaj da attım.

Elli yedi gündür cevap alamadan arıyorum ve mesaj atıyorum. Evet, saydım ve ne var biliyor musun? Kulağa aylar demek kadar kötü gelmiyor ama Temmuz ayındayız ve bu da Mayıs ayıydı. Boktan bir his. Daha da kötü.

Bataklığa saplandım ve etrafta beni çekip çıkaracak kimse yok.

Önce onun, sonra Nate'in evinin önünden koşarak geçiyorum ve devam ediyorum, sabah beşteki kardiyo seansımdan daha uzun süre koşuyorum ve Deaton'ın uyanık olacağını bildiğim zaman onu yakalayacağımı ve doğru türde sinsi olduğumu düşündüğüm ikinci turdan daha uzağa koşuyorum. Yakalayamadım ve elimde olmadan camına indirdiğim kapıya cevap vermemesi bir gösterge ise, o çoktan gitmişti.

Neden böyle yapıyor?

Ne oldu böyle?

Sorular çok ürkütücü, bu yüzden onları engelliyorum. Ciğerlerim yanana kadar koşuyorum ve sadece bacaklarım jöle gibi olduğunda geri dönüp kışımı beş mil sürüklüyorum, bu sefer caddeyi kullanıyorum, böylece farklı bir şey ortaya çıkarma ihtimaline karşı evin önünü görebiliyorum.

Olmuyor ve şimdi sinirleniyorum.

Kız kardeşim, onun en iyi arkadaşı Cameron ve oğullarım Brady ve Chase ile birlikte sahip olduğum sahil evinin yoluna doğru nefes nefese ilerlerken şakaklarımdan ter boşanıyor. Üstümü piknik bankına atıyorum ve kapının yanındaki kovadan bir futbol topu alıyorum.

Onu havaya atar atmaz sürgü açılıyor ve tüm erkeklerin erkeği dışarı çıkıyor.

Gözleri bir an benimkilerle buluştuktan sonra her ikisi de gergin ve seğirmekte olan baldırlarıma kayıyor. "Aşırıya kaçıyorsun."

"Ben iyiyim." Acıdan neredeyse uyuşmuş bir halde esniyorum ve merdivenlerden kuma doğru iniyorum. Geriye doğru yürümek için dönerek topu ona doğru tutuyorum.

Noah'nın elleri anında açıldı ve topu ona attım. "Benim için birkaç rota çalıştırır mısın?"

Tereddüt ediyor, sonra başını sallıyor, sahilde bana katılıyor ve eski alıcı pozisyonunu ya da geniş bir alıcı olarak seçtiğini göz önünde bulundurarak nasıl baktığınıza bağlı olarak yeni pozisyonunu kanalize ediyor, oyun kurucu kolunu resmen emekli ediyor ve benimkini mükemmelleştirmeme yardımcı oluyor.

İlk yarım saat sadece kısa mesafeli paslarla ısınıyoruz ama koşu rotalarına girdiğimiz anda her yerdeyim.

Fazla atıyorum, az atıyorum ve normalde gözlerim kapalı atabileceğim bir pası ona roketle attığımda, soluna doğru on metre uzağa düşüyor ve kafası bana doğru savruluyor.

Bana doğru geri yürürken ifadesindeki endişe yersiz değil. "Sezon dışı antrenörlerle çalıştın mı?"

Elimdeki topu döndürerek uzaklara bakıyorum. "Her gün." "Ayak çalışması? Mekanik? Kalça rotasyonu-"

"Evet, Noah." Sözünü kestim. "Noah Riley gibi davranıyorum. Gölğenden kurtulmaya çalışıyorum ve tüm bu saçmalıklar."

Noah kaşlarını çatıyor ama bir şey söylemiyor. O harika biri ama belki de Chase'i buraya getirmeliydim. En azından kavga etmeme ve karşılık vermeme izin verirdi. Noah bunun için fazla ... Noah.

Babamın söyleyeceklerine uygun bir şeyler söylemek istediğini anlayabiliyorum; bir gölgeyi doldurmuyorum, Avix Üniversitesi'nin bir sonraki oyun kurucusu olarak yaratıldığım role adım atıyorum gibi bir şey. Tabii ki bu son cümleyi kurmazdı; adam bunun için fazla alçakgönüllü.

İkiz kız kardeşimin, bana sorarsanız küçük kız kardeşimin, NFL seçmelerinin ilk turunda seçilen bir adamla çıktığını düşünmek çılgınca. Bunun için bana teşekkür etmesi gerektiğini düşünmek hoşuma gidiyor - okul sonrası ve hafta sonları tribünlerde geçirdiği tüm o saatler onun için büyük bir şekilde karşılığını verdi ve paradan bahsetmiyorum.

Yerçekimine meydan okuyan, ruhu tanımlayan, destansı bir aşk hikayesinden bahsediyorum.

Onda bu var.

Bunu istiyorum.

Sikeyim.

Elimi saçlarımın arasından geçirerek ona doğru bakıyorum. "Bugün pek iyi değilim, hepsi bu. Antrenmanlarda çok iyiydim. Günde iki antrenman yapıyorum ve buz banyosunda bitiriyorum, gerektiğinde ısı paketine geçiyorum. Hiç offseason yapmadım ve şu ana kadar bütün yaz buradaydım. Koç sağlam olduğumu söylüyor."

Noah merakla bana bakarak başını sallıyor. "Aşırıya kaçmak diye bir şey olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, dostum. Biliyorum."

"O zaman baldırların spazm geçirirken neden buradayız? Doğru rehabilitasyon yapmazsan bir yerlerini çekebilirsin."

"Buz banyosu yapıyorum dedim."

"Şu andan bahsediyorum. Okuldan değil." Başını biraz eğiyor ve artık antrenman gününden fazlasını görmüyormuş gibi davranmayı bıraktığını anlıyorum. "Benimle konuşabileceğini biliyorsun, değil mi?" diye soruyor. "Yani ben Chase ya da Brady falan değilim ama biz arkadaşız Mason."

"Hadi ama dostum." El salladım. "Sen ailedensin ve bunu biliyorsun, o yüzden bir daha bu saçmalığa başlama."

Kocaman gülümsüyor ve ben de içimden gelen kıkırdamaya engel olamıyorum.

Kız kardeşime ne zaman evlenme teklif edeceğini sormak dilimin ucunda. Yaşadıkları bir yıldan ve uğruna savaşmak zorunda kaldıkları aşktan sonra, acaba çoktan etti de bize henüz söylemediler mi diye merak ediyorum. Ama bana dönüp baktığında

Gözlerinde konuyu değiştirmeyeceğimizi söyleyen bir bakış, yüzümü çeviriyorum.

Burnunu sokmaz. O öyle biri değil.

Kahretsin, aylarca kız kardeşime aşık oldu, onun başka bir adam hakkında konuşmasını dinledi ve tek kelime bile etmedi. Bir azizin iç gücüne ve iradesine sahip.

O sabrın timsali, bense cebimde Ari'nin banyosundan çaldığım tokayla gecenin çökmesini bekliyorum ki bu gece Payton'ın odasının kilidini açıp onu benimle konuşmaya zorlayabileyim.

Neden benimle konuşmuyor?

Sinirli bir inilti beni terk ediyor ve Noah'ya doğru bakıyorum ama o artık bana bakmıyor. Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılıyor, uzaklara dalan bir bakış onu ele geçiriyor ve güverteye kimin çıktığını anlamak için dönmeme gerek kalmıyor.

Teorimi test etmek için "Kardeşim,"

diye seslendim. "Kardeşim."

Sırıtarak bakıyorum ve onu parmaklıklara yaslanmış, çenesini avucunun içine almış halde buluyorum. Gözleri yavaşça Noah'ın kilerden ayrılıyor ve yanımdaki adama kaymadan önce kısa bir gülümseme için benimkilerle buluşuyor.

Bakışlarındaki sıcaklık beni mutlulukla dolduruyor, ama aynı hızla duygularım başka bir şeye dönüşüyor.

Sevgilisi var.

Bir gün benimkine sahip olacağımı

düşünmüştüm. Belki de

alamayacağım.

Belki de bu, gün ışığını asla göremeyecek boş bir hayaldir.

Belki de biraz daha fazla çalışmalıyım.

"Gidip Nate'in neyin peşinde olduğuna bakacağım."

"Hı-hı," diye dalga geçiyor Ari, sanki ne olduğunu

biliyormuş gibi. Bilmesi mümkün değil. Kimse

bilemez.

Benden başka kimse yok... ve benim olmasını istediğim

kız.

"Bugün annem ve Sarah Teyze ile hayvanat bahçesinde olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Ari sadece düşündüğümünden daha uyumlu olduğunu kanıtlamakla kalmıyor, sorusuyla beni şoke ediyor. Ya da itirafıyla, çünkü hayır, bunu bilmiyordum. Payton'ın ailemle, beni en çok seven insanlarla vakit geçirdiğini bilmek beni rahatlatmalı ama rahatlatmıyor.

Zamanını birlikte geçirdiği kişi olmak istiyorum. Küçük D'ye maymunları ve ayıları gösteren kişi olmak istiyorum. Belki de bu iyi bir şeydir, sadece bana en yakın olanlar aracılığıyla da olsa hala ulaşılabilceğine dair çarpık bir işarettir.

Olacak. Olmak zorunda.

O olmayacaksa ben ne bok yiyeceğim?

Bölüm 4

Payton

Şimdi, 4 Temmuz

İnsanların sahile gitmekten neden hoşlandıklarını hiç anlamamışımdır. Kim dondurucu soğuk suda yüzmek ister ki? Kaliforniya kıyılarında ayaklarını okyanusa sokan herkes bu güneşli eyalette olmayan tek şeyi bilir... ılık okyanus suyu. Elbette, bazen donma derecesinin altında olsa da asla sıcak değildir ve kumdan bahsetmeye bile gerek yok.

Yüzmeye cesaret ederseniz, bir takım elbise dolusu saçla ödüllendirilirsiniz, ancak bununla da kalmaz, uçları su yüzeyini asla sıyırmasa bile bonus olarak sıçan saç alırsınız. Oh, ve arabanıza geri dönmeyi başaran parçaları sizinle birlikte süpürmede iyi şanslar. Sandaletlerinizi kaldırıma ne kadar vurursanız vurun ya da havlunuzu ne kadar silkelerseniz silkeleyin, asla yeterli olmaz. Kum iblisleri her zaman kazanır.

Evet, kim sahilde tek bir dakika bile geçirmek ister ki, değil mi?

Tanrım, annem beni ne kadar da titiz bir velet olarak yetiştirmiş.

Neyse ki kardeşim annesinin oğlu olmaktan çok uzak ve bana görmediklerimi gösterdi, sadece gözlerimi değil zihnimi de açmam için beni cesaretlendirdi.

Şimdi mi?

Bir insan sahilden nasıl nefret edebilir anlamıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, o olmasaydı şu anda nerede olurum hiçbir fikrim yok.

Dalgalar affetmese de yargılamaz.

Güneş sizi endişeli gözler ve gergin ifadelerle yakmıyor.

Konuşmak istemediğinizde rüzgâr kelimeleri zorlamaz.

Kum, etrafımdaki herkesin üzerinde yürüdüğü yumurta kabukları gibi ayaklarınızın altında çatırdamıyor. Mecazi anlamda tabii ki.

Burada zavallı küçük şeylere acımak yok ve ben de tam olarak bu hale geldim. Herkese.

Zavallı Payton sevdiği çocuğu kaybetti.

Zavallı Payton lise son sınıfı bitiremedi.

Zavallı Payton genç bir anne.

Zavallı Payton bekar bir anne.

Zavallı, zavallı, zavallı ben, değil mi? Şarkı böyle mi söylüyor?

Duygularınızdan kaçmak sandığınız kadar zor değil, ama etrafınızdaki herkes size ne kadar iyi olacağınızı söylerken nasıl olabilir ki? İşte bu yüzden okulun tatil olduğu ve herkesin kendi üniversitelerindeki yurtlarına dönüp evi boş bıraktığı zamanları daha çok seviyorum. Başında dikilecek kimse yok, tek yapmak istediğin arada bir çıldırmakken önünde iyiymiş gibi davranacak kimse yok

-Çünkü bu her zaman olan bir şey değil. Ya da öyleydi ama sonra değildi.

Yine de öyle, değil mi?

İnleyerek ellerimi yüzüme sürüyorum. Tanrım, belki de herkesin beni gördüğü o küçük kayıp ruh benim.

Herkes değil.

O görmüyor. Kalbi kırık bir kızıdan çok daha fazlasını görüyor. O-hayır.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, düşünceyi uzaklaştırıyorum. Onu düşünemem. Bu... yanlış.

İç çekerek kendimi doğrulmaya zorluyorum ve Oceanside'ın Temmuz ayında bile sunduğu sabah serinliği sayesinde dev pergolanın altında hafifçe sallanan salıncağa dönüp bakıyorum. Bu bir

Eski, ahşap, iki kişilik bir koltuk ve onu yukarıdaki kalın kirislere sabitleyen zincirde ışıklar dalgalanıyor; Lolli için erkeğinden bir hediye. Derin, anlamlı ve onlara ait, sevginin somut bir ögesi.

Kıskançlık bir gelgit dalgası gibi içimde dönüyor, göğsüme çarpıyor ve ciğerlerimdeki havayı çalıyor. Hayatındaki en anlamlı şeyi paylaşacak.

Bilmiyorum.

Bu konuda mutlu olmalıyım. Aşkın bana sunabileceği en büyük hediyelerden birine sahibim, mükemmel derecede sağlıklı bir erkek bebeğim var ve bazı çarpık yönlerden sadece kötü bir anne tarafından büyütülmüş bir kızın mantık yürütebileceği gibi, öyleyim. Ama bu benim korkak ve bencil yanımdır. Zalim dünyanın, sadece ve sadece ben olursam koruyabileceğim masumiyetime dokunmasını istemeyen yanımdır, ama gerçek şu ki bunu istemiyorum. Seçimim göz açıp kapayıncaya kadar elimden alındı ve bununla başa çıkmam gerekiyor.

Anlaşmaktan başka çarem yok.

Gözlerim elimdeki monitörün ekranına takılıyor ve beşiğinde mışıl mışıl uyuyan, peluş futbol topunu sanki onu tutmak için doğmuş gibi kolunun altına sıkıştırmış küçük adama gülümsüyorum.

Değildi. Babası bir güreşçiydi, futbolcu değil, ama bunu ona asla anlatamayacak ya da en sevdiği hareketleri öğretemeyecekti.

Deaton babasının sesini hiç duyamayacak.

Gözyaşlarım anında gözlerime doluyor ve onları kapatıyorum, sıcak çizgilerin yanaklarımı ısıtmasına izin veriyorum, rüzgar sıcaklığı hızla soğuğa çeviriyor, ama onları uzaklaştırmıyorum.

İçimden akıp giden suçluluk duygusunu, acıyı, öfkeyi ve özlemi hoş karşılıyorum. Pişmanlığı.

Artık burada olmayan çocuğa olan sevgim hala orada, kalbimde ağır, kırık ve çürük olduğu kadar.

Yumuşak bir klik sesi duyuluyor ve gözlerim açılarak monitöre geri dönüyor ve nabzım beklentiyle boğazıma fırlıyor.

Oğlumun yatak odasının kapısı yavaşça açılıyor ve hemen içeri giriyor.

Mason eski beşiğin kenarına yaklaşıp Deaton'a hayranlıktan başka bir şeyle karıştırılamayacak kadar şefkatli bir ifadeyle bakarken dudaklarım titreyerek bakıyorum, ama elini uzattığında o kadar büyük ki avucunu hafifçe kaydırırken neredeyse tüm o koyu bukleleri gizliyor, gözleri yavaş, acı verici bir şekilde kırpışarak kapanıyor. Baş hafifçe sarkıyor ve benden boğuk bir hıçkırık kaçıyor, kalbimdeki ağırlık iki katına çıkıyor, Deaton'ın ölümünün ardında bıraktığı boşluğun hemen üzerinde bir başkasının ağırlığı geziniyor. Deriye batan bir iğne gibi oraya baskı yapıyor, tam içinden geçmeye hevesli. Yüzeyi kırmak ve zaten sahip olduğundan daha derine inmek için.

İçeri girmesine izin veremem.

Onu içeri alamam.

Sanki söz hakkınız
varmış gibi. Sanki çok
geç değilmiş gibi...

Gözleri video monitörüne kilitlenmiş, beşiğe uzanıp Deaton'ın minik elini büyük elinin içine alırken ağlamamaya çalışıyorum. Dudaklarında en yumuşak ama en hüzünlü gülümsemeye uyuyan oğluma bakıyor.

"Kimseye söyleme ama korkuyorum küçük adam," diye fısıldıyor. "Annen benden kaçıyor ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum."

Bir an sessizleşiyor ve ben nefes almakta zorlanıyorum, oğlumun açılan eline bakıyorum, minik parmakları Mason'ın başparmağını sarıyor.

Mason'ın dudakları geniş bir sırıtışa dönüştü, yumuşak, sessiz bir kıkırdama serbest kaldı. "Gitmeme izin vermeyeceğini söyleme şeklin bu mu?"

Boğazımda bir düğüm oluşuyor ve elimi boynuma kilitliyorum.

Mason'ın yüzü aniden düşer ve eğilir, alnı beşiğin kenarına dayanmıştır. "Lütfen gitmeme izin verme."

Nefes nefese kamerayı kapattım. Artık dinleyemiyorum. İzleyemiyorum.

Monitörü tekrar açmaya cesaret edemedi önce bir süre daha kumda oturuyorum. Ekranda uyuyan bebeğimden başka kimseyi bulamayınca kaslarım gevşiyor.

Gözlerimi kapatarak ayağa kalkıyorum ve tuzlu havayı ciğerlerime çekiyorum.

Yıllar boyunca pek çok maske taktım, annemin mükemmel bir kız çocuğu arayışında talep ettiği bir şeydi bu. Bundan farklı olmayacak... ve neredeyse bir yıldır aralıklarla taktığım maskeden de farklı olmayacak.

Ama o maskenin ardını gördü.

Küçük kum tepesinin üzerinden kardeşimin evinin arka tarafındaki büyük cumbaya bakarak irkiliyorum. Benim evime.

Tüm arkadaşlarımız ve aileleri bugün tek bir noktada olacak. Daha birkaç gün öncesine kadar dört gözle beklediğim koca bir olay bu. Şimdi keşke Mason ve diğerlerinin sahildeki evinde yapalım demek yerine evimizi ana nokta yapma kararında payım olmasaydı diyorum. Böylece bir bahane bulup geride kalabilirdim. Şimdi bunu yapamam.

Herkesi ziyaret etmek istedim. Dikkatimi dağıtmaya her zamankinden daha çok ihtiyacım var ama herkesle birlikte gülüp kutlama yapma düşüncesi bile sabah bulantısı kadar midemi bulandırıyor. Kederin ve içimde titreşen milyonlarca başka duygunun olayı da bu, değil mi? Göz açıp kapayınca kadar aklımı karıştırıyor. Bir anı, bir his ya da bir görüntü olabilir. Bir şarkı, tek bir kelime, hatta lanet bir atıştırmalık. Her şey yolunda, bazen iyiden de iyi... ta ki yolunda olmayana kadar.

Ta ki suçluluk onu kirletene, öfke onu gömene ya da korku kısır pençeleriyle onu sarıp boğana kadar.

Kendine gel, Payton. Her şey yolunda. Sen de iyisin.

Birkaç gün daha.

Sadece numara yapmalıyım, meşgul olmalıyım ve sonra gün geçecek, ciğerlerimin etrafındaki ipi de beraberinde götüreceğim. Gidecekler.

Üniversiteye döndüğümde, kaydettiğim ama kaybettığım tüm o ilerlemeyi bulacağım.

Bunu yapabilirim.

Ayrıca, bir haftada pek bir şey olmaz, değil mi?

Eğer hafızam bir insan olsaydı, yüzüme gülerdi.

Böyle bir düşüncenin ne kadar saçma olabileceğini bilen biri varsa o da benim.

"Bu ne kadar asil bir hareket olurdu." Mia sırtıyor.

"Hangi sik hareketinden bahsediyoruz?"

Davetsiz gelen sese şaşırarak ciyaklıyoruz ve Mia'nın eski sevgilisi yürürken başımızı kaldırıp bakıyoruz ama yutkunmama neden olan şey bu değil. Onun hemen arkasından gelen kişi, kolay, tamamen gerçek olmayan bir sırtıyla yerinde duruyor. Yine de bu onun inkar edilemez çekiciliğine katkıda bulunuyor.

Mason, kısa kestirdiği dağınık, koyu kahverengi saçlarıyla zahmetsizce çekici ve tam da bu anı seçerek elini saçlarında gezdiriyor, giydiği tişört tarafından hiçbir şekilde gizlenmeyen gövdesinin sivriltilmiş kaslarını vurguluyor, tabii buna artık tişört denebilirse. Kolları tamamen kesilmiş, yanları beline kadar yırtılmış, palmiye ağaçlarıyla kaplı sörf şortu kalçalarına doğru uzanıyor.

Aklı ve kalbiyle mükemmel bir örnek.

Başka tarafa bakıyorum.

"Yüzün, Austin. Bizi ona bakmaya zorlaman çok sikik bir hareket," diye takılıyor Lolli ve biraz vızıltı hissettiğini anlıyorum. Mason'a dönüyor. "Sizinkiler nerede?"

Onu atlatıp battaniyenin etrafından dolaşarak tam yanıma geliyor ve ben yutkunmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Kız kardeşim ve Cameron her an burada olabilirler." Şapşal bir yüz ifadesi takınıyor ve uzanıp Deaton'ı oturduğu fincan tabağı sandalyesinden yakalıyor. Deaton dudaklarından küçük baloncuklar üflediğinde kıkırdıyor ve ben de elimde olmadan

benimkinde oluşan gülümseme. "Ama Chase ve Brady bu gece geç saatlere kadar dönmeyecekler."

Bunun üzerine kaşlarımı hafifçe çatarak telefonuma uzandım. "Emin misin, çünkü Chase bana mesaj attı ve ögle yemeği için burada olacağını söyledi."

Mason donakalıyor, Deaton göğsünün yarısına kadar inmiş, gözleri benimkilere kilitleniyor. "Chase sana mesaj mı attı?"

Neden bilmiyorum ama yanaklarım alev alev yanıyor. Ben cevap veremedim Mia konuşmaya başlıyor ama onu duymazdan gelip ayağa kalkıyorum, bebek koltuğunu kapıyorum ve Mason ona gülümsediği anda Deaton'ın kumlu battaniyenin üzerine bıraktığı Kuzu Pirzola oyuncağının tozunu alıyorum.

Tekrar Mason'a dönüyorum, dilimin ucunda Deaton'ın üstünü değiştirmesi gerektiği bahanesi var ama Mason çoktan topuklarının üzerinde dönmüş, suyun kenarına doğru ilerliyor. Tam orada poposunun üzerine düşüyor, oğlumu bükülmüş bacaklarının arasında duracak şekilde kaydırıyor, küçük ayakları ıslak kuma bastırıyor.

Deaton'ın yüzü görüş alanıma giriyor ve başka ne yapacağını bilemeyecek kadar heyecanlı olduğu için ellerini ağzına sokarak genişçe gülümsediğinde içimden kısık bir kahkaha yükseliyor. Derin bir nefes alıyorum, eşyaları kuma geri koyuyorum ve onlara katılmak için hareket ediyorum, çünkü nasıl yapamam?

Karnımdaki sinirler ateşleniyor, ama kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp koşmamak için elimden geleni yapıyorum.

Ben ikilinin yanına inerken Mason başını kaldırmıyor ama Deaton gülümsemesini bana çevirip ayaklarını yere vurarak etrafa küçük ıslak kum zerrecikleri gönderdiğinde gülüyor ve bana doğru bakıyor.

Gözlerimiz buluşuyor ama o bakışlarını hızla kaçırıyor.

Bir süre sonra, "Sence ayakları suya değerse çok üşür mü?" diye sorar.

Bu doğru. Bu yaz onu henüz suyun tadını çıkarırken göremedi.

Başımı salladım. "Hayır, ne kadar soğuk olsa da suyu seviyor."

"Öyle mi?" Mason sırtlıyor ama onu okyanusa bakacak şekilde döndürürken dikkatini Deaton'dan ayırmıyor. Mason yer değiştirir ve dizlerinin üzerinde yürüyerek dalgaların kuma vurduğu yere doğru üç adım ilerler. "Tamam, küçük adam, işte geliyor."

Ses tonundaki belirsizlik karşısında bir gülümsemeyi ısıyorum. Deaton irkilerek gözlerini kocaman açıp küçük, şaşkın bir mızıltı çıkardığında Mason paniğe kapılıyor, onu göğsüne doğru çekiştiriyor ve panik içinde bana bakıyor.

Bir kahkaha anında beni terk ediyor ve Mason yavaşça gevşiyor, dudaklarından alçak bir kıkırdama çıkıyor.

"İşte." Elimi uzattım.

Mason, Deaton'ı bir saniye daha tutuyor, sanki onu teslim ederse, onu tekrar kucağına alma şansını elde edene kadar ne kadar zaman geçeceğini bilmiyormuş gibi ve bu yürek parçalayıcı.

Bu senin hatan, Payton.

Tereddütle onu bana uzatıyor. Deaton'ı yüzüme çeviriyorum ve bir dalga geldiğinde heyecanlı küçük bir ses çıkarıyorum, gözlerimi genişletip ağzımı kocaman açıyorum.

Deaton soğuk suyun etkisiyle geriliyor ama aynı hızla ayaklarını yere vurmaya başlıyor ve avuçlarıyla vurabilmek için belini bükmeye çalışıyor. Önce onu tutuyorum ama sonunda birkaç dakika oynayabilmesi için onu bacaklarımın arasına kık üstü yatırıyorum.

"O tam bir su bebeği," diyorum, neden fısıldadığımdan emin olmasam da. "Banyo zamanları onun en sevdiği zamanlardır."

Mason'a baktığımda bana bakmıyordu. Oğluma usulca gülümsüyor ve içimi ağır bir özlem duygusu kaplıyor.

"Bakın şimdi ne kadar güçlü, tek başına oturuyor," diye belirtiyor, onunla birlikte suya sıçramak için uzanıyor.

"Evet."

Sesimdeki mutluluğu duymuş olmalı, çünkü o zaman bana bakıyor, bakışlarında acı veren bir şefkat var.

"Benden kaçıyordun."

"Hayır." İnkârım çok hızlı. Çok aceleci. Çok gürültülü.

"Bu yaz buraya dört kez geldim." Mason'ın kahverengi gözleri benimkileri tutuyor. "O zamanların her birinde gitmiştin."

"Embers Elite'teki stajım zorlu ve-"

"Ve bunu Mayıs ayında tamamladınız, yaz sonunda tekrar başlayana kadar programınızı serbest bıraktınız." Beni inceliyor. "Bu konuyu konuşmuştuk... sen hâlâ telefonlarıma bakarken ve mesajlarımı yanıtlarken."

Dudaklarım kenetleniyor ve yutkunuyorum. Bir rüzgâr esiyor ve bir parça saç yüzüme düşüyor. Anında elini kaldırıyor, ama sanki ne olduğunu bile bilmiyormuş gibi kaşlarını çatıyor ve elini tekrar kucağına bırakıyor.

Kemiklerime ağır bir sızı yerleşiyor ve bunun bana dokunacağı için mi yoksa dokunmadığı için mi olduğunu bilmiyorum.

Boğazımı temizleyerek, Deaton'ı da yanıma alarak ayağa kalkıyorum. "Onu temizlemeliyim ve-"

"Payton."

"-İçeride uyuyabilsin ve-" "Payton."

Diğerlerini atlayarak eve doğru koşuyorum ve arka veranda kapısından eve girdiğimde mutfağı boş bulduğuma seviniyorum, ancak arkamdan kapatamadan Mason'ın eli içeri giriyor ve yavaşça geri açıyor. Onu orada bırakarak aceleyle banyoya doğru ilerliyorum ve Deaton'ı yatıracak bir yer arıyorum.

Mason beliriyor, onu ellerimden çekip alıyor ve ben de dizlerimin üzerine çöküp küveti açıyor ve banyo oturağını ortasına sabitliyorum.

Deaton'ı elinden alıp çırılçıplak soyarak plastik koltuğa oturturken ona bakmıyorum.

Mason gitmiyor. Eğiliyor, çenemi kavırıyor ve başımı kendisine doğru çeviriyor, hayal kırıklığı derinliksiz kahverengi gözlerinin kenarlarına kırıksıklıklar çiziyor.

Gözyaşları benimkilere de batıyor ve bu manzara karşısında söylemek istediği her şey dudaklarında kalıyor.

Ayağa kalkıp uzaklaşıyor ve ben sürgülü kapının yumuşak tıkırtısını duyana kadar kırımın üstüne düşüp yüzümü ellerimin arasına gömüyorum.

O haklı. Ondan kaçıyorum ve bu yaz buraya üç kez geldi. Okunduğunda bıraktığım mesajlara göre, gelmesinin tek nedeni... benim içinmiş.

Gözlerim ılık suda mutlu bir şekilde oynayan Deaton'a takılıyor ve bunun doğru olmadığını biliyorum.

Mason benim için eve gelmedi.

O bizim için geldi.

Bölüm 5

Payton

Önce, 5 Temmuz

Kapı tekrar vuruluyor ve kalbim boğazıma fırlayıp beni boğuyor.

Aman Tanrım. İşte bu kadar.

"Payton, kapıyı aç!" diye bağılıyor histerik bir şekilde koşarken arkamda bıraktığım çocuk dışarıdan. "Lütfen kapıyı aç. Lütfen." Yumruğunu tekrar vuruyor.

O burada. Beni buldu.

Benim için geldi...

"Peep"-Parker ellerini uzattı-"konuş benimle. Ne yapacağız?"

Cevap vermiyorum. Veremiyorum. Olduğum yerde donup kaldım, sanki çatlayıp milyonlarca parçaya ayrılacak ve diğer tarafta kırık bir çocuk ortaya çıkacakmış gibi beyaz tahtaya bakıyorum.

"Payton," diye fısıldadı Lolli ve ben irkildim. Onun yaklaştığını fark etmemiştim bile. "Sesi endişeli geliyor. Belki de sadece iyi olduğunu göstermek için bile olsa onu içeri almalıyız."

Kahretsin.

Kahretsin,

kahretsin. Bir

vuruş daha.

"Aç şunu," diye mırıldanıyorum, ani mide bulantısını yatıştırmak umuduyla elimi karnıma bastırıyorum.

Kardeşim kapıyı açtı ve işte orada, çerçeveye yaslanmıştı.

Saçları her zamanki gibi düzgün bukleler yerine dağılmış ve yakalı gömleği her açıdan kırıkmış.

Henüz beni fark etmedi, Parker'ın onu bu ıstıraptan kurtarması için yalvarıyor. "Lütfen bana burada olduğunu söyle. Başka nereye gideceğimi bilmiyorum. O sadece... ortadan kayboldu ve-"

Ses tonundaki endişe bunu yapıyor ve ben de "Deaton" diye sesleniyorum.

Onu terk eden kırık kahkaha kemiklerimi sızlatıyor ve sonra gözleri benimkileri buluyor, kendi gözleri rahatlatarak kapanıyor. Bir sonraki nefesiyle bana doğru koşuyor.

Kolları beni sardığı anda gözyaşları dökülmeye başlıyor ve açıkçası bunların rahatlamadan mı yoksa korkudan mı olduğunu bilmiyorum. Burada olduğu için rahatlatma ve aynı nedenden dolayı korku.

Eğer benim annem kötü kalpliye, onunki de şeytan, ama ikimizin de üzerine kusmaktan saniyeler sonra kurtulmamın nedeni bu değil. Ona söylemek zorundayım ve hazır değilim.

"Bebeğim, ne olduğunu bilmiyordum. Birdenbire gitmiştin ve-" Sesi çatlıyor ve beni tutuşu sıkılaşıyor. "Annen sandım... Neden beni orada bıraktın? Kaçmak isteseydin seninle gelirdim." Konuşmaya devam ediyor ama şakaklarıma sertçe çarpan nabzımın yankısını duyamıyorum.

"Deaton, lütfen." Geri çekiliyorum ve kolları yenilgiyle iki yanına düşüyor.

"Konuş benimle. Ne yaptığımı söyle. Düzelteceğim. Sana söz veriyorum."

Kendimden duyduğum utanç ve hayal kırıklığı içimde kaynıyor ve başımı sallıyorum. "Bunu düzeltemezsin." Sesim sadece bir fısıltı.

Bir adım daha yaklaşıyor ama ben geri çekiliyorum, yüzü bu hareket karşısında solunca irkiliyorum.

"Neler oluyor?" diye yalvarıyor. "Anlamıyorum."

"I ..." Lanet olsun. Bunu söylemenin yumuşak bir yolu yok, onu yeni gerçekliğimize alıştırmak yok, bu yüzden sineye çekiyorum, kelimeleri dudaklarımdan zorla döküyorum ve bunun doğru bir karar olmasını umuyorum. "Ben hamileyim."

Deaton'ın tüm vücudu sanki sözlerim zaman çarkını durdurmuş gibi olduğu yerde kilitleniyor. Bir saniye geçiyor, sonra bir saniye daha. Yavaşça, ya da öyle hissettiriyor, yüz

hatlarında bir duygu girdabı yanıp sönüyor ve bildiğim bir sonraki şey, o

Önümde eğildi. Yerden kaldırılıyorum ve ayakları bizi odanın diğer ucuna taşıyor, sürgülü cam kapıdan çıkana kadar durmuyor. Arka güvertede, açık havadaki kanepeye oturana kadar beni rahatlatıyor.

Önüme düşüyor ve ben yüzümü avuçlarıma gömüyorum, bakışlarıyla buluşamıyorum.

"Benden kaçıyordun," diyor sonunda. "Tüm aramalarımı ve mesajlarımı görmezden geliyorsun."

"Biliyorum. Özür dilerim."

"Günler oldu, Payton." Sesi yorgun geliyor ama tonunda öfke yok. Gerçekten incinmiş bile değil, sadece endişe var ve bu beni daha kötü hissettiriyor.

Soğuk bir aileden geldiği için aşırı duygusal değildir, ama aynı zamanda asla gerçekten kızmaz. Bazen keşke kızsada onun da benim kadar kafayı bulduğunu bilsem diyorum.

Tek söyleyebildiğim "Biliyorum" oldu.

"Bana bak. Lütfen." Duraklıyor ve kendimi dinlemeye zorluyorum. Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Bana bebekle ilgili her şeyi anlat."

O kadar hızlı zıplıyorum ki, yanından çılgınca geçip basamaklardan aşağıya ve sıcak kumlara doğru koşarken biraz geriye yuvarlanıyor. Suyun kenarını yaralamıştım ki beni bileğimden yavaşça yakaladı ve önümde durmak için kendini salladı.

Boştaki elimle göğsüne bastırıyorum, başım hararetle titriyor, ama o sadece kendini daha da yakınlaştırıyor.

Gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülürken ağzı açılıyor ve sonra bir anda bir vücut ortaya çıkıp Deaton'ın yan tarafına öyle bir çarpıyor ki, bir saniyeliğine havalanıyor.

Neredeyse bir çığlıkla kığımın üstüne düşecektim ama sıcak eller beni sarıp ayakta tutuyor.

"Seni yakaladım" diye fısıldıyor kulağıma ama ben önümdeki manzaraya ağızım açık bakmakla meşgulüm.

Mason ayağa fırlıyor ve ben o kadar şaşıyorum ki, Deaton'ın kolunu geri çekip yumruğu hızlı bir savuruşla ileri fırlayana kadar onun üzerine atladığını fark etmiyorum.

Beynim sonunda önümde olup bitenleri kavlıyor ve Mason'ın sisini yaran benim ani çığlığım oluyor... bu her ne haltsa, ve yumruğu Deaton'ın yüzüne sadece birkaç santim kala havada donuyor.

Başı anında bana dönüyor, gözleri kısılmış ve benimkine sabitlenmiş, bakışları bir şey arar gibi formumu keserken ciğerlerinden ağır, patlayan nefesler yükseliyor. Sanırım titriyor.

Sanırım titriyorum.

Her nasılsa, vahşi gözleri tekrar benimkilere kaydığında, her şey yerine oturmuş olmalı. Kolu aşağı iniyor ve Deaton onu ittiğinde, Mason onu kuma kış üstü düşürmesine izin veriyor.

"Ne oluyor be adam?" Deaton kaşlarını çatıyor, ayağa kalkıyor ve tozunu alıyor.

Mason çoktan ayağa kalktı ve tam beni yuvarlanmaktan koruyan kollar düşerken önümde durmak için hareket etti ve sonra Chase de orada, her iki adam da sert ifadelerle benden Deaton'a bakıyor.

Mason sorular sormak istiyor -bunlar ne olabilir, bilmiyorum- ama bakışlarımda gördüğü bir şey olmalı ki bir sonraki anda geri adım atıyor.

Göz açıp kapayıncaya kadar yüz hatlarını geren gerginlik kayboluyor ve dudaklarına geniş bir gülümseme yayılıyor. "Benim hatam. Ona dokunan bir pislik olduğunu düşündüm, sonra onu ağlarken gördüm ve bilirsin işte. Oyun bitti."

"Teşekkürler mi?" Deaton kaşlarını çatıyor ama kanka tokalaşmalarından birini teklif eden Mason'ın elini kabul ediyor. "Ben Deaton, ama görünüşe göre bunu zaten biliyorsun." Beklentiyle bana bakıyor.

Uzanıp Deaton'ın elini tutuyorum ve onun yanına giderken parmaklarımızı birbirine doluyorum.

"Bunlar Mason ve Chase, kardeşimin arkadaşları." Duraksıyorum, daha iyi düşünmeye başlıyorum. "Aslında Mason, Kenra'nın kuzeni," diyorum çünkü Kenra, Deaton'ın pislik ağabeyiyle görüşüyordu, yani onu tanıyor.

"Hey, özür dilerim, dostum," diye özür diliyor Chase, gerçi o kadar da üzgün görünmüyor, Deaton'ı yere düşüren o değil. Yine de sinirlenmiş görünüyor. "Burada olduğunu bilmiyorduk."

"Sorun yok." Deaton bana ve arkasına baktı. "Ona göz kulak olduğun için teşekkürler."

Diğerlerine bakarken boştaki elimi göğsüne bastırarak küçük bir gülümseme sunuyorum. "Bizi yalnız bırakabilir misiniz lütfen?"

Çocuklar tereddüt ediyor ama sonra başlarını sallayarak az önce indiğimiz güverteye doğru ilerliyorlar.

İç çekerek Deaton'a yaklaşıyorum ve yanağımı göğsüne yaslıyorum. Neredeyse aynı boydayız, bu yüzden kolları bana dolanıp beni biraz kaldırdığında, ayak parmaklarım hala kuma gömülüyor.

"Beklediğimden çok daha hareketli bir yeniden birleşme oldu," diyerek sırtımı sıvazlıyor.

Boynuna doğru sırtıyorum, hafif bir kıkırdama kaçıyor. "Evet, çok fazlalar. Ve onlardan daha çok var."

Kıkırdama sırası Deaton'da. "Güvenebileceğin başka insanların da olduğunu bilmek güzel."

Gözlerimi kapatıyorum. "Seni özledim ve endişelenmemen için nereye gittiğimi sana söylemem gerektiğini biliyorum, ama soru soracağınızı biliyordum ve ben sadece... onlara cevap vermek istemedim."

Geri çekilip ona bakıyorum. "Neden?" diye soruyor usulca.

"Çünkü seni tanıyorum, Deaton. Bunu şu anda gözlerinde görebiliyorum. Bunu çoktan kabul ettin ve zihnindeki yapboz parçalarını yeniden düzenliyorsun ve ben-" Yutkunuyorum, yanağımın içini ısııyorum.

Omuzlarımı yumuşak elleriyle kavırıyor ve ben gözlerimi kaçırmak isterken gözlerimi onunkilerde tutmaya zorluyorum. "Korkman normal Payton. Hatta biraz üzgün bile olabilirsin. Ne kadar zamanımız var?" Yumuşakça gülümsüyor. "Bunu çözmek için en az sekiz ay mı?"

Yanlış. Bir aydan uzun süredir bildiğimi, daha da uzun süredir şüphelendiğimi ama emin olamayacak kadar korktuğumu ona nasıl söyleyebilirim? Her ikisi de annem sayesinde olan yoğun egzersiz planım ve günlük hayatımın stresi nedeniyle, döngümün bir veya iki ayını atlamam normaldi. Üçüncü ay gelip de stokladığım tampon kutusu hala lavabonun altında açılmamış bir şekilde durana kadar bunu hiç düşünmemiştim. Gerçi bunların hiçbirini tahmin edemezdi, çünkü vücudum çok fazla değişmedi, bu yüzden bir kazak veya dökümlü bir sundress'in gizleyemeyeceği bir şey değildi. Ve sakladım da.

Yutkunarak geri çekiliyorum, aramıza biraz mesafe koyuyorum ama ellerimizi bağlı tutuyorum.

Bu en zor kısmı.

Korktuğum gerçek kısım ve ondan kaçma sebebim. Kaçtığım.

Bakışlarıyla buluşuyorum ve belki de kendimden bile saklamaya çalıştığım kelimeleri söylüyorum.

"Mesele de bu," diye fısıldıyorum titreyerek. "Bunu çözmek isteyip istemediğimi bilmiyorum, Deaton. Ben... bebeği doğurup doğurmayacağımı bilmiyorum."

Bölüm 6

Payton

Şimdi, 4 Temmuz

Geç oldu, ziyaretçiler gitti ve Deaton beşiğinde derin bir uykuya daldı.

Son birkaç saattir, geri kalanımız ateş çukurunun etrafında toplanmak ve oyun masasına dönüştürülmüş veranda piknik masasına sıkışmak arasında gidip geliyor. Sol, sağ, orta oyunlarının üçüncü turunu tamamlarken önümüzde yığılmış çeyreklikler, ortada duran küçük bir fincan duruyor ve sağ dizim zıplayarak soluma doğru yayılıyor.

Gerginlik göğsümü sıkıyor, endişe yavaş ama istikrarlı bir şekilde artıyor, ancak bu sefer sonunda pes edip telefonumun ekranına yüzüncü kez dokunduğumda kırılmıyor. Her maçın bitimiyle gece yaklaşıyor, dijital saat onu beş geçiyor.

Gün neredeyse bitti. Gitti.

Nasıl oluyor da bir şeyler göz açıp kapayıncaya kadar gelip gidiyor?

Bir saniye içinde mi? Puf. Artık yok.

Burnumdan nefes alıp ağzımdan vermeye çalışırken dikkat çekmemeye çalışarak yutkunuyorum ama işe yaramıyor.

Boğuluyorum.

Çoğumuz ayakta duruyor, geriniyor ya da bardakları dolduruyoruz ama ben arkalarını dönmelerini bekliyorum ve bir adım atma fırsatını değerlendiriyorum. Titreyen bacaklarımı iterek kardeşime doğru ilerliyorum, elini tutuyorum ve bebek telsizini nazikçe avucuna koyuyorum.

Bana endişeyle bakıyor ama parmaklarını hızlıca sıkmakla yetiniyorum.

Panik içinde ve tam olarak nefes alamadan telefonumu avucumun içinde tutarak güverte merdivenlerinden aşağıya ve kuma doğru koşuyorum.

Ari ve Noah kendi küçük dünyalarında, ateşin yanında kucak kucağa oturuyorlar ama ben aceleyle yanlarından geçerken ikisi de bana doğru bakıyor.

"Payton?" diye sesleniyor ama ben koşturaya devam ediyorum, evin yanından aşağıya ve ön tarafa doğru, çimlerin üzerinden geçip kaldırıma çıkıyorum.

Gölgelerin arasında duraklıyorum, başımı tutuyorum ve gözyaşlarım beni boğmakla tehdit ederken gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Çenem sıkıca kenetlenmiş durumda ve kapüşonumun iplerini çekiştirerek boynumu ısırmasına izin veriyorum, başımı geriye atıp soğuk havanın nemli tenime değmesini memnuniyetle karşılıyorum.

Farlar yanıyor ve ben irkiliyorum, ikinci kez yanıp söndüklerinde gözlerim kısılıyor.

Burnumu çekiyorum, kollarımla yanaklarımı siliyorum ve kaldırımda duran eski kırmızı kamyonete doğru koşuyorum. Parmaklarımı pencere pervazının kenarından kıvırıyorum, zümrüt rengindeki gözler benimkilerle buluşuyor.

"Nereye gidiyorsun?" O bana sorunun ne olduğunu sormadan ben ağızımdan kaçırdım.

Chase gözle görülür bir şekilde irkilerek ön camdan ilerideki yola bakıyor. "Buradan başka bir yer desem kötü mü olur?" Yavaşça bana doğru bakıyor.

Bu bakışı biliyorum. Benimkilerden birini yansıtıyor.

Omuzlarım biraz düşüyor ve küçük bir gülümseme sunuyorum. Chase onu sorgulamamı, buradan başka bir yerde olmayı tercih etmesinin nedeninin ateşin yanında oturan ve birlikte görmeyi kaldırabileceği ya da kaldıramayacağı bir çiftle ilgisi olup olmadığını sormamı bekliyor.

Bir soruyu geçiştirmenin ne kadar önemli olabileceğini herkes bilmez. Bazen bu, o son ipin kopmasını ve geride bırakamayacağınız bir yara izi bırakmasını engelleyen tek

şeydir.

Saklan. Bu yüzden hayır, ona bunların hiçbirini sormuyorum, bunun yerine "Seninle gelmek istesem kötü mü olur?" diyorum.

Chase bir süre öylece bakar ve sonra taksinin diğer ucuna uzanıp kapıyı iterek davet edercesine açar.

Deaton'ın güvende olduğunu, beşiğinde uyuduğunu ve kardeşimin ona göz kulak olduğunu bildiğim halde tereddüt etmiyorum. Taksiye tırmanıyorum, emniyet kemerimi bağlıyorum ve onun bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Başını eğiyor. "Nereye gitmek istiyorsun?"

Dudaklarımda bir sırtış beliriyor, uzuvlarım bir kaçış vaadiyle aniden on kilo hafiflemiş hissediyor. "Buradan başka bir yere."

Chase kıkırdıyor, koltuğunun arkasından çıkardığı battaniyeyi bana fırlatıyor ve kamyoneti vitesine takıyor. Bana nereye gittiğimizi söylemiyor, açıkçası bildiğinden bile emin değilim ama umurumda değil.

Her halükarda ben de varım.

Tam uzaklaşırken gözüme bir şey çarpıyor. Dönüyorum, yanından geçerken eve doğru bakıyorum ve işte orada.

Mason evin kenarında duruyor, parmaklarının ucunda bir kutu kremalı soda asılı... gözleri bende.

Başım o kadar hızlı öne eğiliyor ki Chase'in fark ettiğini biliyorum. Mason'ı görüp görmediğini söylemiyor.

O da durmuyor. Bunun yerine, ayağı gaza biraz daha sert basıyor ve yolda daha da ilerliyor.

Bu gece sokaklar cıvıl cıvıl, genellikle karanlık olan gökyüzü şenlik ateşleri, ip ışıkları ve cep telefonu flaşlarıyla aydınlanıyor. Hem genç hem de yaşlı Oceanside halkı, çoğu normal, günlük hayatlarına dönmeden önce yazın son tatilinin tadını çıkarıyor. İnsanlar buz sandıkları, battaniyeler, küçük çocuklar ve köpeklerle dolu arabaları sürükleyerek yalınayak yollarda koşuyor. Hatta bir adam bir fıçıyı yuvarlıyor, arkadaşları gülüyor ve arkadan itmeye yardım ediyor ama birbirlerine takılıp düşüyorlar, plastik bardaklarından sıvı dökülüyor.

Chase ve ben bu manzara karşısında kıkırdadık ve sonunda neredeyse üç dakika boyunca dur işaretinde

oturduk.

kalabalığın arasında dönme şansı.

"Sahil boşalıyor gibi görünüyor," diye yorum yapıyorum, garip bir uyuşukluk ve rahatlama karışımı kemiklerimin üzerine çöküyor. "Acaba yarın evlerine gitmek için toplanan bir grup insan görececek miyiz?"

Chase sırtıtarak bakıyor. "Şimdi de gerçek bir okyanus kızı mı oldu? Sahili sarhoş üniversite öğrencileri ve çığlık atan bebeklerle paylaşmaktan bıktı-" Chase ağzını öyle hızlı kapatıyor ki gülmekten kendimi alamıyorum. Başının arkasını ovuşturarak başka tarafa bakıyor, kısa kahverengi saç telleri parmaklarının arasından kayıyor. Işıқта, sonunda arkasına baktı. "Özür dilerim. Bu... boktan bir şeydi."

"Bunun için endişelenme." Dudaklarım hafifçe yukarı kalkıyor ve battaniyeyi boynuma kadar çekerek yanından geçtiğimiz küçük dükkânları seyrediyorum. "Çünkü kesinlikle haklısın. O bebeklerin bazılarının ciğerleri, saçımı başımı yolacağım."

Chase ve ben bir gülümseme paylaşıyoruz, sonra o öne uzanıp müziğin sesini açıyor.

Arkama yaslanıp kabini dolduran müziğe mırıldanarak eşlik ediyorum. Biraz hızlandığımızda ve rüzgâr yüzüme biraz daha sert vurduğunda, camı açmıyorum.

Gözlerimi kapatıp derin nefes alıyorum ve Chase motoru durdurana kadar açmıyorum.

Kemerini çözüp dışarı çıkmaya başladığında gözlerim ona doğru kayıyor, ben de aynısını yapıyorum ve onu arkadan takip ediyorum.

Gözlerim ilerideki, birkaç yüz metre ya da daha fazla çimenlik gibi görünen alana dağılmış insanların bulunduğu devasa tarlada gezinirken bagaj kapağını indiriyor.

Otururken bana "Bu gece havai fişek gösterisi buradaydı," dedi. "En azından büyük finali yakalarız diye düşünmüştüm ama sanırım düşündüğümünden daha geç oldu."

Görünüşe göre havai fişekler Oceanside'da yasadışı ve Ari'nin söylediğine göre, genellikle şehrin kasaba halkı için güvenli bir gösteri düzenleyeceği özel bir nokta var. Sanırım bu yıl burasıydı.

"Neden bu gece izlemeye gelmedik?" Arkama baktım, yanındaki boşluğa vurdu, ben de zıpladım ve koltuğa

yerleştim.

Soğutulmuş metal.

"Muhtemelen artık hepimiz büyüdüğümüz içindir." Omuz silkiyor, sonra gülümseyerek bana bakıyor. "Ama gelecek yıl, Sarah ya da Viv'in söz hakkı varsa, gösteriye ilk bizim katılacağımıza bahse girerim."

Göğsümde sıcaklık çiçekleri açıyor. Sadece arkadaşımın ailesinin Deaton'a duyduğu sevgiyi düşününce değil, onun ve benim henüz var olmayan planlara bu kadar zahmetsizce dahil olduğumuz gerçeğini düşününce de.

Kendi kendime gülümseyerek alana bakıyorum. "Acaba tüm renkleri sevecek ama onlarla birlikte gelen gürültülü patlamalardan nefret edecek mi?"

"Eğer yaparsa..." Chase arkasına uzanıyor ve kamyonundan aldığını görmediğim küçük bir plastik torba çıkarıyor. "B planına geçiyoruz."

Kaşlarım çatılıyor ve merakla bir eliyle uzun dikdörtgen bir kutu çıkarmasını, diğer eliyle de bir çakmak çıkarmasını izliyorum.

İçimden kısık bir kahkaha yükseliyor ve elimi uzatıp avucuma sıkıştırdığı ince kartonu yırtıyorum.

İki tane çıkarıp sarkan bacaklarımın arasından tutuyorum, o da öne eğilip kâğıt uçlarını yakıyor. Tutuşup ucundan yeşil ve kırmızı kıvılcımlar çıkmaya başlayınca bir tanesini ona doğru uzatıyorum.

Chase elindekini daireler çizerek döndürüyor, dumanla şekiller yapıyor ve ben de aynısını yapıyorum, kaslarım daha da gevşiyor. O da fark etmiş olmalı ki bana bakıyor.

"Gördün mü?" Gururla sırtıyor. "Herkes bir maytabı sever."

"Bunlar ben küçükken en sevdiklerimdi," diye paylaşıyorum. "Babam her zaman bayramı büyük bir olay haline getirirdi. Bana şu telden taçlardan alırdı, hani neredeyse yere kadar sarkan kurdeleli olanlardan ve başıma taktığında sanki bir tür asa sallayan bir prensesmişim gibi eğilirdi. Büyü yapıyormuş gibi davranır ve Parker'ı hizmetçim yapardım." Bu anıyı hatırlayınca gülümsüyorum ama kaşlarım çatılıyor. "Muhtemelen bu yüzden annem bir daha havai fişek almayı reddetti."

ayrılmıştı. Bize genellikle... yolun aşağısına gidip komşuları izlememizi söylerdi." Kucağımdaki kutuya uzanırken dudaklarımda ikinci, daha kindar bir gülümseme beliriyor. "Haklı. O zamanlar Deaton sokağın aşağısında oturuyordu."

Kelimeler ağızımdan çıktığı anda kaslarım kilitleniyor ve Chase'e bakmamaya çalışıyorum ama yine de bakıyorum. Yüz hatlarını çizecek bir acıma belirtisi bekliyorum ama asla gelmiyor.

Sadece gülümsüyor.

"Öyle mi?" diye soruyor. "Siz ikiniz böyle mi yakınlaştınız?"

Alt dudağımyı ısırarak öne doğru bakıyorum. "Her şey böyle başladı, evet." Çubuğu başparmağımyla işaret parmağımy arasında döndürerek ona doğru bakıyorum. "Yakında okula döneceğın için heyecanlı mısın?" Konuyu değiştirmek için söylüyorum.

Başını sallarken aynı anda omuz silkiyor ve bana baktığında gülüyorum.

"Ne?" diye merak ediyor.

Yüzündeki hafif çatık kaşlara kadar onun hareketlerini taklit ediyorum ve Chase şakacı bir şekilde omzuma vuruyor.

Bir süre sonra yüksek sesle iç geçiriyor. "Tüm yaz boyunca takımyla birlikte antrenman kamplarında bulunduk ve teknik olarak ben ve çocuklar, koç bizi yaz derslerine ikna ettiğinden beri haftalardır kampüse geri döndük." Tekrar omuz silkiyor. "Sadece pek ara vermiş gibi hissetmiyorum, anlıyor musun? Dikkatimin dağılmasından memnun olmadığımı söyleyemem." Bir an geriliyor, sanki yanlışlıkla söylemiş gibi bakışları bana doğru kayıyor.

Ben tepki vermeyince devam ediyor.

"Okul yılının sonu her zaman biraz nefes alabileceğimi hissettiğim zamanlardı. Sanki her ne yaşandıysa sonunda bitmiş ve yeni bir başlangıç olmuş gibi. Ama bu yaz... farklıydı." Sonra gözlerini kaçırıyor, önümüzde hiçbir şeye bakmıyor. "Geçen yılın benim son gerçek yazım olacağını biliyordum. Hepimiz bunun hakkında yeterince konuştuk, bu kesin, ama dostum. Beklediğinizden daha da uzak olduğunu fark ettiğinizde farklı hissediyorsunuz. Sanki geçen yıl

"Uçup gitmesi gereken zaman bir türlü bitmiyor, biliyor musun?" Göz ucuyla hızlı bir bakış attı.

Yutkunuyorum, gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor, çünkü bunu iliklerime kadar hissediyorum.

Geçen yaz gizlice dört aylık hamileydim, evden kaçtım ve burada yeni bir ev buldum. Lisedeki erkek arkadaşımın bir bebek sahibi olacaktım. Şimdi o erkek arkadaşım öldü ve oğlum neredeyse sekiz aylık oldu.

Chase başka tarafa bakıyor ve gözlerindeki bariz acının nedenini merak ediyorum.

Sadece en iyi arkadaşının ikiz kardeşi olan ve şu anda başka birine aşık olan Ari'ye mi aşıktır, yoksa paylaşmadığı daha başka şeyler mi vardır?

Bilmiyorum, ama bildiğim şey insanlara açıkça cevaplamak istemedikleri soruları sormamak, bu yüzden kutuyu bir kez daha kazıyorum ve iki taze maytap yakıyorum, onunkini küçük bir yayla tutuyorum.

"Senin için, domuz derisi prensi."

Chase sırtarak teklifimi kabul etti. "Teşekkür ederim, prenses-"

"Kusmak mı?"

Chase bana dehşetle bakıyor ama ben kocaman gülümseyip kapüşonumun cebine koymayı unuttuğum önlüğü çıkarınca ikimiz de gülmeye başlıyoruz.

Birkaç tane daha yakıyoruz, uçlarıyla yola isimlerimizi çiziyoruz, kısa sürede yok olacağını biliyoruz. Bir noktada kamyonun kasasına doğru ilerliyoruz, bacaklarımızı uzatıyoruz ve başımızı arkamızdaki cama yaslıyoruz.

Sessizlik güzel, çılgınlığın ortasında özlediğim ama aynı zamanda kaçınmak için elimden geleni yaptığım bir şey çünkü sessizlik huzur getirir, huzur düşünceleri getirir ve tüm düşüncelerim içimde yaşıyor gibi görünen dev, dikenli bir pişmanlık yumağında bir araya gelir.

Telefonumun alarmı ötüyor, içine düştüğümüz rahat sessizliği bozuyor ve ben körü körüne düğmeye basarken irkiliyorum

delici sesi keser.

Chase hiçbir şey söylemiyor, alarmımın neden tam on ikiye ayarlı olduğu hakkında konuşmak isteyip istemediğime benim karar vermeme izin veriyor.

Bilmiyorum. Aklımın nerede olduğu hakkında kimseye tek kelime etmedim. Aslında, bundan kaçınmak için gülünç uzunluklara gittim, bu yüzden sonraki kelimelerimin dudaklarımdan neden çıktığı hakkında hiçbir fikrim yok. Belki de bana daha önce acımadığı içindir. Bilmiyorum. Yine de gerçek o kadar kısık bir sesle dökölüyor ki kaşlarını çatıyorum.

"Bu onun son tatiliydi. Bu da benim onsuz geçirdiğim son ilk tatil oluyor." Fısıltılarım aramıza yerleşirken, dudaklarımdan bir iç çekiş süzölüyor. "Bu muhtemelen kulağa çok aptalca geliyor. Hayatının yarısını biriyle paylaşmış ve sonra onu kaybetmiş seksen yaşında bir kadın değilim ki."

"Kırk yıl ya da dört ay, hiç fark etmez." Döndüğümde Chase kaşlarını çatmış geceye bakıyordu. "Her şekilde acıtıyor."

"Evet," diye fısıldıyorum, profiline bakarak. "Aşk berbat bir şey."

Kahkahası alçaktan geliyor ve yavaşça bana bakıyor, yeşil bakışları bir an durduktan sonra uzanıp kolunu omzuma atıyor. "Evet, prenses. Öyle."

Başımı omzuna koydum ve gözlerimi kapattım.

Çok fazla kalmıyoruz, artık yollar açık olduğu ve uzaktan dalgaların çarpışından başka bir şey duyulmadığı için evime çok daha hızlı dönüyoruz.

Kolu çekip dışarı çıkarken gülümsüyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

"Hey, Payton?"

Omzumun üzerinden bakarak, açık pencereden onun bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Bil diye söylüyorum," diye başlıyor. "İyi olmamak sorun değil... herkesin düşündüğü sebepten olmasa bile."

Bir an bakışlarını tutuyorum ve yavaşça başımı sallıyorum. "Biliyor musun, sanırım bunu bana söyleyen ilk kişi sen olabilirsin."

"Bu doğru."

Ağzım hafifçe kıvrılıyor ve Chase başıyla onaylıyor, ben dönüp uzaklaşırken kamyoneti orada rölantide duruyor.

Şifreyi kapıya yerleştirdim ve sessizce koridordan aşağı indim. Oğlumun yatak odasının kapısı açıktı, ben de içeri girip onu beşiğinden yavaşça kucağıma aldım ve monitörü kapattım.

Biraz geriniyor ama uyanmıyor, bunun yerine onu koridordan geçirip odama taşırken küçük ellerini göğsümle onunkiler arasına sıkıştırıyor. Üzerimi değiştirmekle uğraşmıyorum, sadece yatağa giriyorum, onu nazikçe yanıma yatırıyorum ve parmağımı onunkilerin arasına sokuyorum. Hafifçe sıkıyor, uyurken dudakları aralanıyor ve ben koyu kıvrıcık saçlı bebeğime bakarken dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor.

"Mutlu Dört Temmuzlar, Deaton," diye fısıldıyorum gecenin içine, onunla mı yoksa bugüne kadar yaşayamayan çocukla mı konuştuğumdan emin değilim.

Belki ikisi de.

Bölüm 7

Payton

Şimdi, 5 Temmuz

Fotoğraf makinesi elimde, hafıza kartını çekip çıkarıyorum ve bilgisayarımdaki yuvaya yerleştiriyorum. İçerik aktarma ekranı açılıyor ve onunla birlikte kalbim göğüs kafesimde sarsılıyor.

Stajım sırasında birkaç günde bir hafıza kartını temizleyip yüklüyordum, ancak bu hafıza kartı birkaç aydır yuvasında duruyor. Mayıs ayından beri.

Birkaç saat uzaklıktaki bir üniversiteye yaptığım küçük geziden beri...

Dikkat dağıtıcı şeyler. Bugün dikkat dağınıklığı hakkında.

Yutkunarak ekrandaki büyük "evet" yazısına tıklıyorum ve hızla arkamı dönüyorum, böylece hızla yanıp sönen görüntüleri görmek zorunda kalmıyorum.

Aksesuar çantama odaklanıyorum, küçük seyahat tripodumu çıkarıyorum ve kırık ya da eksik bir şey olmadığından emin olmak için kuruyorum. Lenslerimi ve sensörümü temizliyorum, her bir parçayı takıp çıkarıyorum ve sonra tekrar yuvalarına yerleştiriyorum.

Saat öğleden sonra on ikiyi on geçiyor ve küçük beyimin her an uykusundan uyanacağını biliyorum, bu yüzden acele edip kamera çantamı hazırlamayı bitiriyorum ve yol boyunca ihtiyacım olduğunu keşfettiğim tüm ihtiyaçları ekliyorum. Geçtiğimiz yıl Embers Elite'te yaptığım staj bana çok şey öğretti, en önemlilerinden biri de şekersiz olduğumda oldukça değersiz olduğum. Bu yüzden bu nota birkaç küçük

Yan çantaya çikolata kaplı badem paketleri, diğerine de mendil, dudak nemlendiricisi ve süper yapıştırıcı.

Süper yapıştırıcının sahadaki en iyi arkadaşım olabileceğini keşfettiğimde spor fotoğrafçılığı ekibinin en yeni üyesi olarak ilk görevimdi. Garip bir şekilde eğildiğinizde, çimlere yaslandığınızda ya da havaya kalktığınızda, bunu nasıl başarırısanız başarın, bir daha bir araya getiremeyeceğiniz bir şeyi kırmanızdan daha kötü bir şey yoktur. Elbette, süper yapıştırıcı onu yok eder ve daha sonra yine de mahvolursunuz, parçayı ne olursa olsun değiştirmek zorunda kalırsınız, ancak en azından günün sonunda, geldiğiniz atışı yaptınız. Ve o para atışını yapmak için bir metre boyunda, üç yüz kiloluk bir yan hakemin etrafında dolanırken, bazen kelimenin tam anlamıyla, bir şeylerin kırılması kaçınılmazdır.

Ama bugün farklı olacak. Sporcuların fotoğraflarını çekeceğim bir alana değil, ortamı romantik bir ışıltıya büründürmek için zarif ip ışıkları veya parlayan floresan ışıklar olacağını hayal ettiğim şeylerin altına gidiyorum.

Mutlu çifti odanın her köşesinden objektifimle takip ediyor, ikisi arasında özel olduğuna inandıkları anları yakalıyor olacağım. Onları zamanda donduracağım ve ileride, birbirlerine fısıldadıkları görüntülere dönüp baktıklarında, küçük sırlarını hatırlayacaklar.

Mason benim küçük sırrımdı.

Tamam. Yani benim için dikkat dağıtıcı bir şey değil ama aslında korkunç bir fikir.

Bir kahkaha atıyorum ve elimi uzun at kuyruğumun üzerinde gezdiriyorum. "Ne düşünüyordum ki ben?"

Deaton'ın yumuşak, bebekçe anlamsız sesleri tam zamanında geliyor ve küçük ekrana bakıp uyandığını gördüğümde, önümüzdeki birkaç saat boyunca kendimi onun içinde kaybetmekten mutluluk duyarak neredeyse odadan kaçıyorum.

İçeri girdiğimde, benimkini yansıtan mavi gözleriyle bana bakıyor ve gülümserken diş etleriyle dolu ağzını gösteriyor.

"Merhaba küçük adam." Elimi uzatıp yumruklarını işaret parmağıma geçirmesine izin veriyorum, böylece kendi gücünü kullanarak ayakta durabiliyor. Ellerini beşiğin kenarına koyuyorum ve yüz yüze gelecek şekilde eğiliyorum. "Birileri iyi uyudu mu?"

Alnını benimkine bastırıyor, zıplamaya başlarken en tatlı bebek seslerini çıkarıyor.

Gülümseyerek alt değiştirme masasına dönüyorum ve yeni bir bebek bezi ile ıslak mendil çıkarıyorum. Onu kucağıma almak üzereyken poposunun üzerine düşüyor ve peluş oyuncağına uzanıyor. Küçük futbol topunu göğsüne bastırıp yanağını yumuşak tarafına bastırmasını izlerken geriliyorum. Yukarı bakıyor, büyük mavi gözleri tamamen yana kaymış. Gülümsemesi o kadar geniş ve ani ki, içimden hıçkırıklarla karışık yumuşak bir kahkaha yükseliyor.

O her zaman çok mutlu, kafamın içinde devam eden savaşlardan tamamen habersiz, tıpkı olmasını umduğum gibi. Onunlayken diğer her şeyi unutuyorum. En iyi başa çıkma mekanizması olmayabilir, uyanık olduğum her anı kalçama bağlamak, ama işe yarıyor. Elbette, bağımsız oyun oynamayı temelde masadan kaldırdım, ancak yavaş yavaş da olsa kendini nasıl eğlendireceğini öğreniyor. Şimdilik bunun önemli olduğunu sanmıyorum.

O büyüyor ve küçük dünyasını merak ediyor ve benim kollarımda keşfediyor. Benim gördüğüm her şeyi görebiliyor ve küçük kolunun uzanabildiği her şeye dokunabiliyor. Benim olduğum her yerde olmayı seviyor.

Bir şeyleri doğru yapıyor olmalıyım, değil mi?

Göğsümde bir sıcaklık oluşuyor ve acı tatlı bir iç çekiyorum. Onu ve futbol topunu kollarıma alıyorum, gözlerim anında yandaki imzalara takılıyor.

Peluşu satın alan Lolli'ydi ve şaka olsun diye Nate peluşu ona vermeden önce imzaladı.

Onu alt değiştirme minderine indirirken, tulumunun düğmelerini hızla açarken karnını gıdıklıyorum, gözlerim parlak kırmızı mürekkebe takılıyor, büyükçe karalanmış ve altındaki ismi kasıtlı olarak yutuyor.

Evet, Mason Deaton'ın yeni peluşunu görür görmez kaşlarını çatı ve mutfak çekmecelerini karıştırmaya başladı, elinde bir Sharpie ile geri döndü. Nate'in isminin üstünü imzaladı ve memnun bir gülümsemeyle Deaton'a geri verdi.

Ne öncesinde ne de sonrasında tek kelime etti, ben de etmedim ama içimden gülüyordum.

"Aptal adam, ha, bebeğim?" Fısıldıyorum, sesimdeki acıyı duymuyormuş gibi yaparak onu çabucak değiştirip bir çift iç çamaşırı giydirmeye çalışıyorum. "Pekâlâ. Küçük bir yürüyüşe çıkmaya ve iskelede öğle yemeği yemeye ne dersin?"

Deaton anlıyormuş gibi ciyaklıyor ve onu havaya kaldırıyorum, odadan çıkarırken dönüyorum.

Parker ve Kenra ben dışarı çıktığımda kanepede uzanıyorlar, ikisi de gülümseyerek arkalarına bakıyorlar.

"Dışarı mı çıkıyorsun?" diye soruyor kardeşim.

"Evet, Ari daha sonra onun için gelmeden önce onu yürüyüşe çıkaracağım ve belki de suya ineceğim."

"Onu evlerinde mi tutuyor?"

Başımı salladım. "Evet, akşamın erken saatlerinde, ama yatma vakti için buraya geri gelecekler."

"Onu tutabileceğimizi biliyorsun, Peep." Kardeşim bana baktı.

"Biliyorum, ama sorup duruyordu, ben de sizi biraz rahat bırakayım dedim."

Parker kaşlarını çatıyor ama kızgın bir şekilde değil. "Onu bizimle hiç bırakmıyorsun Payton. Yattıktan sonra bir ışık gibi sönüyor, yani bebek bakıcılığı bile değil ve bunu son birkaç ayda sadece iki kez yaptın... ve ikisi de bu haftaydı." Beni dikkatle izliyor, her zamanki bir-iki günlük aralarından daha uzun süredir evde olduğu için oyundan düştüğümü açıkça fark ediyor. "Onunla takılmak istediğimizi biliyorsun, değil mi?"

Başımı sallayarak küçük bir gülümseme sunuyorum. "Biliyorum ve eğer izin verirse, onunla birlikte geri döndüğünde küçük gözleri izin verdiği sürece onu tutabilirsin."

Kenra alay ediyor ve ben de onunla bir gülümseme paylaşıyorum. Ari'nin ona sahip olduktan sonra paylaşma ihtimali yok.

Biraz ezilebilir bebek maması, bir atıştırma paketi ve bir su alarak hepsini bebek bezi çantasına atıyorum. Deaton'ın damlatmaz bardağını yarı su, yarı armut suyu ile dolduruyorum ve bugünün onu diş çıkarma oyuncağı olarak kullanmak yerine nasıl içeceğini bulduğu gün olması için dua ediyorum, sonra her ihtimale karşı bir biberon alıyorum.

Kapıya ulaştığımda Parker bebek arabasını çıkarmış ve beni bekliyordu, ben de küçük adamı arabaya bindirdim.

Ön kapıdan çıktık ve saniyeler içinde caddede gezinmeye başladık.

Güneş tenimi ısıtıyor ve ben de bu ısıltıyı memnuniyetle karşılıyorum.

Yarım mil kadar yürüyoruz ve sondaki dur işaretine ulaştığımızda nefesimi tutuyorum. Mason ve diğerlerinin yazlık evi tam karşısında, tanıdık arabalar garaj yolunda duruyor.

İç yanağımı kemiriyorum. Merhaba demeden geçip gitmek kabalık olur, denesem ve ön pencereden beni fark etseler tuhaf kaçar.

Arkamdan bir korna sesi gelince kararımı verdim ve arkama dönüp baktığımda Noah'nın kaldırımı yanaştığını gördüm.

Gülümsüyor ve atlıyor, en eski arkadaşı Paige de yolcu tarafındaki kapıdan dışarı çıkıyor.

Yürüyor, bebek arabasının önüne eğilirken genişçe gülümsüyor. "Hey, dostum. En sevdiğin arkadaşınla oynamaya mı geldin?"

Gülüyorum ve o da sırtarak başını kaldırıyor ama sadece bir saniyeliğine, elini Deaton'a uzatıyor.

"Çak bir beşlik," diye teşvik ediyor, Deaton'ın elini kaldırıp kendi eline vurarak hafif bir alkış sesi çıkarıyor.

Deaton heyecanla ayaklarını tekmeliyor, dudaklarından salyalar akıyor.

Noah usulca gülümsüyor, boğazını temizlemeden önce gözleri birkaç sessiz dakika boyunca küçük oğlumu tutuyor ve

ayakta. "Gel, onu içeri taşımaya yardım edeyim," diye teklif ediyor.

"Hayır, onu henüz bırakmıyorum. Önce küçük bir anne oğul günü geçireceğiz."

"Her gün anne ve oğul günü değil mi?" Paige alay ediyor, beni hızlıca kucaklamak için adım atıyor. "Hey, kızım." Tatlı tatlı gülümsüyor.

"Sokağın aşağısında bir stüdyo kiraladığını duydum. Tebrikler."

Paige önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor ama yanaklarındaki kızarıklık aksini söylüyor. "Burayı bir eğlence merkezine dönüştürmek istiyorum, ancak tüm giriş ve çıkışları çözmek gerekiyor. O zamana kadar, hafta sonları özel dersler faturaları karşılayacak." Gülüyor.

Noah gülümseyerek ön kapıdan bana bakıyor. "Buradan geçtiğini ve içeri girmediğini öğrenirse üzüleceğinin farkındasın değil mi? Bunu kabul edebileceğimi sanmıyorum." Alay ediyor ama haksız da değil.

"Ona sadece altı buçukta onu alacağını hatırlatın, bence iyi olacak."

Noah dramatik bir şekilde iç çeker ama sonra sırtır. "Hadi Paige. Gidip kız arkadaşımın kalbini kiralım."

El sallıyorum ve olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşıyorum, beni yanlış yöne götüren bir yan sokağa dönüyorum, ama bu birinin bana yetişmesinden daha iyi.

Kimsenin duygularını incitmek istemem ama sadece Deaton ve benimle biraz zamana ihtiyacım var.

Özellikle de bugün. Temmuz'un beşi.

Tam bir yıl önce Oceanside'a geldiği gün. Buraya sadece benim yüzümden geldi.

Ölmesinin sebebi benim.

Kendine işkence etmekten gerçekten zevk alıyor olmalısın.

Arabadan inip güzel kayalık dolambaçlı yola adımımı attığım anda beynimden geçen istenmeyen düşünce bu. Yol nar rengine zambaklarla kaplı, her bir demet küçük gümüş kutulara nazikçe yerleştirilmiş.

vazolar, ortalarına bağlanmış leylak kurdeleler. Çiçekler, ortada daha da büyük bir salonu ortaya çıkaran, her iki yanında daha fazla zambak bulunan, açık duran büyük kemerli bir kapıya açılıyor.

Kapıdaki adam gülümseyerek beni selamlıyor, içeri buyur etmek için kolunu uzatıyor ama ben içeri adım atamadan yaşlı bir kadın dışarı fırlıyor ve bileğimden tutarak beni ileriye doğru sürüklüyor.

"Oh, çok şükür! Gelebilmenize çok sevindik. Herkes yerini aldı ve akşam yemeği servis ediliyor. Sizin için de bir koltuk ve tabak var. Umarım somon seversiniz. Bu arada ben Evelyn. Damadın annesiyim."

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Ben Payton."

"Evet, hakkınızda çok şey duyduk. Size söylüyorum, Mia hayat kurtarıcı oldu."

Bizi mutfağa götüren bir yan kapıdan geçiriyor ve tatlı kursu gibi görünen bir şeyle uğraşan şeflerin yanından geçerken kibarca gülümsüyorum. Sallanan kapılardan geçip resepsiyon alanına adım attığımızda, ayaklarım kendiliğinden yavaşlıyor, ta ki ben tamamen durana kadar, geniş açık alana aval aval bakıyorum.

On beş ila yirmi yuvarlak masa pisti dolduruyor ve ortada, muhtemelen gelin ve damadın ilk dansı ya da diğerlerinden daha yüksekte duran düğün masasını görmek için biraz açık alan bırakıyor. Her birinin ortasında farklı yüksekliklerde cam vazolar duruyor; bu kez beyaz olan zambaklar, elmas gibi görünen bir yatağın üzerinde oturarak içlerinde patlıyor. Mekanda boş bir koltuk yok gibi görünüyor. Havada bir mutluluk yükü var ve düğün masasına baktığımda, gelin ve damadı birbirlerine doğru eğilmiş bulduğumda, gözlerimde nem oluşuyor.

Evelyn bana dönüp başını eğene kadar geri geri adım attığımı fark etmiyorum.

"Arabada bir şey mi unuttun tatlım? Kapıcıdan senin için almasını isteyebilirim."

Boğazımı temizleyerek içimde yükselen paniği ele vermemek için elimden geleni yapıyorum. "Hayır, gidip kameramı çıkaracak ve odanın içinde dolaşırken birkaç kare fotoğraf çekecektim."

"Mükemmel!" Kadın sevinçle alkışlıyor. "Sağ ön köşede sizin için bir isim etiketi ve koltuk var."

Ona tekrar teşekkür edip yan tarafa dönüyorum, sonra da partinin tadını çıkarmaya geri dönmesini umarak çantamla meşgul oluyorum. Dönüyor ve ben de rahat bir nefes alıp sırtımı duvarın karanlık köşesine yaslıyorum ve bir an nefes alıyorum.

Sorun yok. Sen iyisin. Her şey yolunda.

Düğün daha önce hiç düşündüğüm bir şey değil. Çocukluğumun hiçbir döneminde oturup kendim için plan yapmadım, bu yüzden bu basit olmalı. Çok kolay.

Sevdiğim işi yapmak için buradayım ve bunu iyi yapacağım çünkü şu anda kafam ne kadar karışık olsa da bu işte iyi olduğumu biliyorum.

Bunu her şeyi mahvetmeden yapabilirim.

Tanrım, çok mu yansıtıyorsun?

Aman Tanrım, tamam. Kendine gel. Bunu yapabilirim.

Bu yüzden beynimin arkasındaki uyuşmuş düğmeye uzanıyorum, onu açıyorum ve kıcımlı kaldırıp işe koyuluyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, akşam bir bulanıklık içinde geçiyor ve daha da beklenmedik bir şekilde, harika zaman geçiriyorum, yolumda ilerlerken kalabalığa gülümsüyorum, sıcak bir anı olacağını düşündüğüm her şeyin fotoğrafını çekiyorum.

Saat on olduğunda, neredeyse tüm yaşlı aile üyelerinin geceyi bitirdiğini, geriye gelin ve damadın arkadaşları, belki de kuzenleri ya da kardeşleri gibi görünen kişilerin kaldığını fark ediyorum. Sanki başından beri plan buymuş gibi, asıl parti o zaman başlıyor.

Gelin daha kısa, daha ince beyaz bir elbiseyle yeniden ortaya çıktığında konuklar çılgına dönüyor ve müzik bile şehir merkezindeki bir gece kulübünde duyulabileceğini hayal ettiğim kadar yükseliyor.

Alkol daha hızlı akıyor, insanlar daha yüksek sesle konuşuyor ve birkaç hafta içinde dosyaları gönderdiğimde bunların yeni evlileri güldüren fotoğraflar olacağını şimdiden biliyorum.

Dans pistinden çıkamadan, sarı saçlı bir adam boştaki elimi tutuyor ve beni etrafında döndürüyor, bu sırada gülüyor. Kaba ya da özensiz biri değil, belli ki sarhoş ve iyi vakit geçiriyor, öyle ki ruh hali bulaşıcı. Dudaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamıyorum ve şarkının geri kalanında hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi dans ediyorum.

Şarkı oldukça hızlı bir şekilde bitiyor ve bara doğru dönmeden önce sarhoş bir selam veriyor.

Kendime ayrılan koltuğa doğru ilerlerken bir an için kırmızı bir ışık yakalıyorum. Başımı sola çevirdiğimde Mia'nın geldiğini görüyorum.

Süslenip püslenip odaya bakıyor, ben de yerimden fırlayıp yanına koşuyorum ama o beni görmeden eski sevgilisi onu görüyor ve anında dikkatini çekiyor.

Sinsice kameramı ikisine doğru kaldırıyorum ve ne kadar açık olduklarını görüp sırtıyorum.

Bu gece yüzde 100 telafi edecekler.

"Bunu ben de söyleyebilirdim." Fısıltısı tenimi ısıtıyor, kontrol edilemeyen bir ısı dalgası gibi kulağımın üzerinden boynuma doğru yuvarlanıyor.

Gözlerim hâlâ objektife dönük, vücudumdaki her kas geriliyor. Çaba sarf etmem gerekiyor ama kamerayı yavaşça aşağı indirmeyi başarıyorum, sanki altında atanları korumak istercesine göğsüme bastırıyorum.

Etrafımda adım atıyor, gözlerim ve sadece gözlerim çevremde görünür hale geldiği anda sola doğru kayıyor, vücudunu tam önüme yerleştirirken takip ediyor.

Sanki aniden aç kalmış ve neyle beslenmek istediklerinin farkına varmış gibi, ciğerlerim Mason freaking Johnson'dan başka hiçbir şeyden oluşmayan dolu bir nefesle genişliyor.

Dikkatim hemen geniş omuzlarına yöneliyor.

Her ikisi de kömür grisi rengine olan düğmeli bir gömlek ve pantolon giyiyor. Üst düğmesi açık ve kolları tam kıvamında manşetlenmiş. Koyu renk saçları başının üstünde mükemmel bir şekilde dağılmış ve solgunluğu her zamanki gibi taze. Her zamanki gibi yakışıklı ve kusursuz.

Kafamı kaldırmamı bekliyordu, sonunda kaldırdım.

Koyu kahverengi gözleri benimkilerle kilitleniyor ve gülümsüyor, aramızda sıkışan eşyaya bakarken genişleyen bir gülümseme ve ayaklarım kabul etmiyor gibi görünse de kaçmak istiyorum.

"Senin adına çok mutluyum," diye mırıldanıyor, yaklaşıyor ve saçımı kulağımın arkasına sıkıştırmak için uzandığında bilinçsizce başımı eline doğru çeviriyorum.

Bugün kıvrılmış, üst yarısı küçük bir lastik bantla yukarıda tutulmuş, iki uzun saç teli önde bırakılmış ve geri kalanıyla uyumlu olacak şekilde kıvrılmış. Üzerimde ten rengi bir elbise var, bol olması için tasarlanmış olsa da esnek bir malzemeden yapılmış eski elbiselerimden biri ve dikişlerinin patlamak üzere olduğu gerçeğini gizlemek için üzerine fildişi bir kazak giydim. Tabii henüz patlamadıysa.

Gürültülü bir ciyaklama sesi duyuyorum ve gözümü kırıştırarak Mason'dan Cameron, Brady ve Chase'in etkileyici bir şekilde giyinmiş bir şekilde yürüdüklerini görüyorum.

"Tanrım, bu muhteşem!" Cameron kollarını Brady ve Chase'e dolamadan önce hızla bana sarılıyor. "Randevularım nasıl görünüyor? Ateşli, değil mi? Onlara, burada bana eşlik edecek tek bir erkek bulmadan önce beni terk ederlerse tüm gece boyunca horozlanacağımı söyledim."

"Hiçbir şey yapmak için rastgele bir adam bulamazsın." Brady ters ters bakar, ama Cameron parmak uçlarında yükselir, dudakları önce Chase'in, sonra da Brady'nin yanağına yapışır.

Onun çılgınlığına gülerek hemen bir fotoğraf çekiyorum. "Siz burada ne yapıyorsunuz?"

Cameron omuz silkiyor. "Austin birkaç saat önce aradı ve damadın buradan gitmeye hazır olduğunu ama açık barın boşa gitmesini istemediğini söyledi, sanırım düğün partisi bazı arkadaşlarını aradı. Birkaç araba daha geliyor."

Etrafına bakınır, barı görür ve hemen Chase ile Brady'yi sürükleyerek götürür. "K seni seviyorum, hoşça kal! Sıra uzamadan içki alacağız!"

Chase uzaklaşırken bana şakacı bir göz devirme hareketi yapıyor ve ben de Mason'a dönerek gülümsüyorum.

Ben bir şey söyleyemeden omzunun üzerinden geline bir göz atıyorum ve gelin kocasının kolunun altına girmiş, gizlice kapıya doğru ilerliyor.

Mason'ın yanından geçip tek dizimin üzerine eğildim. Dans pistindeki misafirlerinin arasından görünen ayakkabılarını alıyorum. Ellerinin birbirine dolanmasını ve adamın kızın parmak boğumuna bastırıldığı öpücüğü yakalıyorum. Kimsenin görmediğini sandığı hızlı kış sıkıştırmasını bile alıyorum ve salonun girişiyle karşılaşmalarından hemen önce, biraz daha kayarak, odanın tam görüntüsüne açılan bir açıyla kalkışlarını yakalıyorum.

Ve sonra gittiler ve uzun bir iç çekiş kaçtı.

Mason'ın eli görüş alanıma giriyor ve ben de engelleyemediğim bir gülümsemeyle ona bakıyorum. Sevimsiz bir gülümseme olmalı, çünkü beni ayağa kaldırırken kıkırdıyor.

"Mutlu görünüyorsun," diyor yumuşak bir sesle, elini uzatıp parmak eklemlerini yanağıma değdirirken bu fikre öylesine kapılmış ki.

Tenimde karıncalanmalar başlıyor ve çenem göğsüme düşüyor. "Mase..."

Aramızda söylenmemiş o kadar çok kelime var ki, ama şarkı değişip alçak, gürleyen bir tempo hakim olduğunda, ağzından çıkan tek kelime daha önce de dudaklarından çıkmış olan üç kelime oluyor.

"Dans et
benimle." Başımı
kaldırdım.

Koyu kahverengi gözleri bana bakıyor. Şimdi kolayca gülümsüyor, ama bakışlarındaki belirsizlik gözden kaçmıyor.

Yapmamalıyım. Bir bahane bulup oradan uzaklaşmam gerekirken, neden kamerayı sandalyeme koyuyorum ve o henüz elini uzatmamışken ben ona elimi uzatıyorum?

Nedenini biliyorsun.

Dudaklarını büken gülümseme bu karara değiyor ve beni öne doğru çekip dans pistinin en uzak, en karanlık kenarına gelene kadar aptalca döndürdüğünde gülmekten kendimi alamıyorum.

Sırtarak beni kendine yaklaştırıyor ve kollarım pratik bir hareketle boynuna dolanıyor, bileklerim omuzlarına dayanıyor. Sessizce sallanıyoruz ve ben farkına varmadan gözlerim kapanıyor ve başımı göğsüne yaslıyorum.

Kalp atışları yanağımda gümbür gümbür atıyor ve ben tamamen farklı bir zaman ve mek ndaymışız gibi davranarak derin nefes alıyorum.

Suçluluk, korku ya da pişmanlığın olmadığı bir yer.

Öyle bir yer yok.

Bölüm 8

Mason

Önce, Temmuz

Çete oturur oturmaz, yiyecekler masaya yayılır yayılmaz, masanın ucuna geliyorum. "Bu gecenin planı." Herkesin dikkat kesildiğinden emin olmak için ellerimi çırpıyorum ama dikkatimi hemen küçük sarışına veriyorum. Gülümsemem yavaşça yayılıyor. "Buradaki Küçük Güzel hiç gece sahilde yürüyüşe çıkmadı. Bu bir suç. Bu yüzden onu götürmek istiyorum."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve adamı başını bana doğru çeviriyor. Ters ters bakıyor ve ben de o küçük puştta göz kırpıyorum. Neden bilmiyorum ama onunla uğraşmak hoşuma gidiyor, ama bunun bir anlamı var. Nasıl tepki vereceğini görmeliyim.

Haki şortu ve yakalı gömleği kadar dangalak olacak mı?

Kolunun altındaki kızın yaptığı gibi orada olmak için doğmuş gibi ekibimize katılacak mı?

Kendi kendime alay ediyorum. Şüpheli.

Ama ondan hoşlanırsa, muhtemelen ben de hoşlanırım. Belki de. Bunu ona söyleyeceğimden değil.

Payton'dan gelen küçük bir kahkaha bana kaşlarının sürekli çatık olmadığını söylüyor, ama ona haber vermeden Kaliforniya'ya kaçtı ve bir hafta boyunca aramalarını görmezden geldi, bu yüzden mantıklı. En azından onu ortaya çıkacak kadar önemsiyor. Bunun için ona puan vermeliyim.

Hayır. Hala ondan pek hoşlanmıyorum.

Ben de ona ters ters bakıp biraz daha dalga geçiyorum. "Sanırım gelebilirsin. Eğer ellerini kendine saklayabilirsen." Kızın omzundaki koluna dikkatle bakıyorum.

"Mason," diye uyarıyor Parker, benim saçmalıklarına çoktan alışmış. Ne de olsa kuzenim için çok ateşli.

"Ellerim ona ait olduğu yerde kalacak. Onu yürüyüşe ben çıkaracağım ama bize etrafı gezdirmek istersen sen de gelebilirsin."

Hah. Tamam, taşakları var. Jüri hala ne kadar büyük olduğunu bilmiyor.

Şok olmuş gülümsemesini cılız göğsüne saklamaya çalışan Payton'a bakıyorum.

"Pekâlâ, evlat." Çocuk kelimesini duyunca gözleri kısılinca sırtıtmamak için kendimi zor tutuyorum. "Sende spor var. Bir süre senin yönteminle oynayacağız." Ari iç geçiriyor ve omzuna vuruyor. "Üzgünüm, Deaton. Ama boku yedin.

Mason önemseyişine karar verdiğinde, yüzde bin önemser. Soğukkanlılık faktörü yok. Söylediğim için üzgünüm... ama asla izin vermez

yukarı."

Herkes bana bakıyor, ben de zorla sırtıyorum. "O benim başka bir beyden olan kız kardeşim," diye kestirip attıktan sonra boğazımı temizliyorum. Söylediğim aptalca bir şeydi ama neyse. Yine de muhtemelen doğrudur. Cameron'la işler böyle yürüyor. O Ari'nin en iyi arkadaşı, dolayısıyla aileden biri. Kimsenin aileye bulaşmasına izin veremem.

"Kaç yaşındasın sen?" Chase, Deaton'a boş bir ifadeyle bakarak konuşur.

Chase'in koluna vurup sorduğu soruyu onaylayarak başımı sallıyorum ve bakışmalara katılıyorum.

"On yedi," diye cevaplıyor Deaton, şehre geldiğinden beri aldığı üçüncü dereceden rahatsız olmadan.

Parker onu kuma gömme konusunda hiç üstümüze gelmedi, bu yüzden ona söylemediklerini söyleyebiliriz. Muhtemelen böyle gafil avlanmak onun için çok utanç vericiydi.

Bu adam gerçekten etrafına dikkat etmeli. Futbolcu değil de güreşçi olmasına şaşmamalı. O

Muhtemelen aynı anda birden fazla kişiye odaklanmayı kaldıramaz.

"On altı yaşında." Chase kaşlarını çatı.

Neredeyse on yedi ...

"Farkındayım." Deaton onu daha yakına çekiyor. "On üç yaşından beri ona aşığım."

Chase başını sallar, gözlerini kaçırmadan önce bir an Payton'a bakar.

Ama bu da ne, 13 yaşından beri aşık mısın? Mümkün değil... öyle değil mi?

On üç yaşındayken sevdiğim tek şey PlayStation kumandam, pizza ve futboldu.

Merakla ikiliye bakıyorum ve kız kardeşimin eli kafatasımın arkasına gelip beni kendimden geçirene kadar bakarken başımın eğik olduğunu fark etmiyorum.

Ona doğru sırtıyorum, o da gözlerini deviriyor.

Evet, ailemi seviyorum ama en çok kız kardeşimi. O benim varlığımın her şeyi ve sonu. Futbol dışındaki tek amacım.

İkisi olmasaydı, stresli olduğunda gülen ve bir şeyi yumruklamak isteyip de yapamadığında gülümseyen bir sık kafalı olurum. Ari, sahip olmadığım ama keşke olsaydım dediğim yumuşaklığım.

Yine de sorun değil. Hayat zorlaştığında ihtiyacı olan kaya ben olacağım demek.

Ve bana ihtiyaç duyulmasına ihtiyacım var.

Belki de bu bir kardeş ya da ikiz meselesidir. Belki de sadece benimle ilgili bir şeydir, ama isteğe bağlı olduğumda başarılı olamıyorum. Bu yüzden iki yıl üst üste eyaletin en iyi lise oyun kurucusuydum.

Yedek bir oyun kurucuya ihtiyacınız yok. Bu pozisyon bir önlem olarak vardır, ne olur ne olmaz diye ve evet, çoğu zaman yedek oyuncu devreye girer ve sezonda birkaç kez sahaya çıkar, ama ilk beş?

Şu bir numaralı yer mi? O sikiğe ihtiyacın var.

Ve hayatım boyunca o piç kurusu ben oldum çünkü öyle olduğundan eminim. Tüm yıl boyunca kıcıımı yırtıyorum, böylece kimsenin aklında bir şüphe kalmıyor.

"Tamam, hepsi aşırı korumacı aptallar, yeni bir şey değil. şimdi yemek yiyebilir miyiz?" Cameron sızlanıyor.

Herkes yerine oturdu ve ben de kıcıımı hızla mutlu çiftin tam karşısındaki koltuğa sıkıştırdım.

Kafasını kaldırıana kadar ona bakıyorum, sonra bir ağız dolusu hamburgerin etrafında gülümsüyorum.

"Peki, Deaton, dün gece nerede uyudun?"

Kız kardeşim alnını tokatlıyor ve diğerleri inliyor. Ama Payton?

Payton başını sallar, çatalının etrafında saklamaya çalıştığı küçük bir gülümseme vardır.

İçimde bir memnuniyet titreşiyor ve koltuğuma yerleşiyorum.

Görev tamamlandı.

Payton

Kum patikasını takip ederek iskeleye yaklaşırken herkes kendi arasında sohbet ediyor. Mason ve Lolli bütün gün bahsettiği yürüyüşe çıkmak için can atıyorlardı ve sonunda başladılar. Neden bu kadar heyecanlı olduğundan emin değilim ama belki de Lolli gibi o da dondurma yemek istiyordur. Yaklaşık on dakikadır yürüyoruz ve şimdiden iki kez bundan bahsetti.

Elime bakıyorum, parmaklarım Deaton'inkilerle kenetlenmiş, aramızda normalde olmayan bir gerilim var. Göz ucuyla bana bakmaya devam ediyor, ben de pes ediyorum ve güven verici bir gülümsemeyle ona bakıyorum.

"Seni seviyorum, biliyorsun," diye fısıldıyorum ve Deaton nazik gözlerle bana bakıyor.

"Biliyorum." Yanağıma bir öpücük konduruyor ve ikimiz de öne doğru bakıyoruz.

Aramızdaki şeyler biraz kırılmış gibi, bu da beni korkutuyor. Yıllardır sahip olduğum tek şey o. Kardeşim babamın yanına taşındı ve annem onu görmeme izin vermedi, sonra da görebilmesi için mücadele etmedi. Sonra arkadaşlarımı kovdu ve Deaton'a da aynısını yapmak için elinden geleni yaptı. zor oldu.

Uzun zamandır sırtımı dayayabildiğim tek kişi, en iyi arkadaşımdı ve zihniyetlerimizin çatışması doğal gelmiyor. Bunun benim hatam olduğunu ve onun sadece endişelendiğini biliyorum. Yapmak için can attığı konuşmadan ne kadar uzun süre kaçırırsam, muhtemelen o kadar kötüleşeceğini de biliyorum, ancak bir günde ona iki dev bomba attım ve fünyeyi tutan kişinin ben mi yoksa o mu olduğunu öğrenmekten biraz korkuyorum.

Daha fazla zamana ihtiyacım var ve bir saniye daha kaybetmek istemediği için kızmak istesem de kızamıyorum. Her ne kadar

Ben konuşmak istemediğim için neden konuşmak zorunda olduğunu anlıyorum ama ne yazık ki bu durumu kolaylaştırmıyor. Şu anda bile, on kişilik bir grupta, sürekli bir şeyler fısıldamaya çalışıyor ve ben de cevap vermemek için diğer insanların konuşmalarına atlıyorum.

Bu çok açık, ama bana seslenmiyor, sadece kolunu omzuma koymak için kaydırıyor.

İskelede yaklaştığımızda diğerlerinin sohbeti devam ediyor, Mason öne atladığında gece etrafımızda daha da gürültülü hale geliyor ve hepimizi durduğumuz yerde durmaya zorluyor, böylece merkez sahneye sahip olabiliyor.

"Ah kahretsin." Mason alkışlıyor, gözleri benimkileri bulduğunda parlıyor ve bir şekilde, daha hareket etmeden benim için geldiğini anlıyorum. Yüzü bize dönük, şenlik birkaç metre arkasında ve dikkati Deaton'a yöneliyor. "Pekâlâ, koca D, bu Deaton için, o yüzden büyük bir kafaya sahip olma."

Aman Tanrım. Yanaklarım anında kızarıyor ve Mason bunu fark ettiğinde sırtışı büyüyor, ben de bakışlarımı kuma indiriyorum.

"Bir dakikalığına kız arkadaşını çalmama izin ver." Mason küçük sahnedeki gruba eliyle işaret ediyor. "Onu geri vereceğime söz veriyorum. Sadece bunun için tüm övgüyü istiyorum."

"Belki de biraz geri çekilmelisin Mason." Chase kaşlarını çatıyor, diğerleri de ona doğru bakıyor.

En iyi arkadaşı ona ters ters bakıyor ama Deaton'ın kolu omzumdan düştüğünde onu çabucak başından savıyor.

"Hayır, dostum. Sorun değil." Yumuşak elini benimkinin içine sokuyor ve dudaklarına götürerek parmak eklemlerimi öpüyor. "Eğer isterse, tabii ki yapabilir. Ama bir kez olsun pislik yapmadığın için minnettarım."

Deaton'a gülümsüyorum, onun sahiplenici bir tip olmaktan o kadar uzak olduğunu bilen tek kişi olduğumu bildiğim için komik bile gelmiyor. Mason'la oynamaktan zevk alıyor ve bence bu çok sevimli.

Kardeşimin küçük arkadaş grubu benim için bile biraz korkutucu. Hepsi birbirine çok yakın ve anladığım kadarıyla birbirlerinin işlerine karışıyorlar ama öyle boktan, yargılayıcı

bir şekilde değil. İçinde

Aslında tam tersi gibi görünüyor, ama kim bilir? Belki de birbirlerinin arkasından konuşuyorlardır.

Evet, bu daha gerçekçi görünüyor ... ya da belki de boktan insanlara o kadar alıştınız ki iyi olanları nasıl fark edeceğinizi bilmiyorsunuz?

Yutkunuyorum, yeniden odaklanıyorum.

Sessiz kaldığımda Deaton bana bakıyor, ben de yüzüme sahte bir gülümseme yerleştiriyorum, düşüncelerimin ve deneyimlerimin sürekli tırmandığım ipi nasıl gevşettiğinden nefret ediyorum, zirvesine ne kadar umutsuzca tırmanmaya çalışsam da dünyanın geri kalanıyla arama daha da fazla mesafe koyuyorum.

Neyse ki Deaton bu duvarın benimle aynı tarafında. Bu yüzden o ve ben çok iyi çalışıyoruz. Yalnızken ve bir çıkış yolu ararken bu şekilde birbirimize bağlandık.

Ayak parmaklarımın ucuna basarak yanağını öpüyorum, parmakları karnımın açıkta kalan derisinin üzerinde gezinirken kaslarım geriliyor. Bebeğim.

Orada bir bebek var.

Bizim bebeğimiz.

Aman Tanrım, 16 yaşındayım ve hamileyim.

Gözlerimiz kilitleniyor ve boğazımda paniğin yükselmesine neden olan bir yumuşaklık onunkinin üzerine düşüyor, ama sonra Mason'ın eli görüş alanıma giriyor. Yavaşça, bakışlarımı Deaton'dan ayırıp onunkilerle buluşturuyorum.

Mason alçak sesle kıkırdıyor, başını eğip sırtıyor ve benim dudaklarımda da küçük bir gülümseme belirliyor. "Benimle misin?" diye soruyor ve bir kaçışa olan ihtiyacımı görebildiğini hissediyorum.

Bir elimi gruba doğru uzatıyorum ve ikimiz birlikte adım atıyoruz.

"Hey, Mason!" Diğerlerinden ayrılmamızın üzerinden beş saniye geçmeden Deaton sesleniyor. Arkamıza bakıyoruz ve Deaton'ın gözleri benimkilerle kilitleniyor. "Ailem senin ellerinde."

Dudaklarım ayrılıyor, kalbim çılgınca çarpıyor. Nefret ettiğim o yanma hissi gözlerimin arkasına batıyor, bu yüzden yavaşça öne doğru dönerek bağlantıyı kesiyorum ve sessiz bir andan sonra Mason da aynısını yapıyor.

Ne düşündüğünü bilmiyorum ama soracak kadar da umursamıyorum ve ışıklar ve kahkahalarla dolu dev çembere yaklaşırken konuşmuyoruz. Grup üyeleri mikrofonların arkasındaki yerlerini aldılar ve çalan şarkı sona erdiğinde DJ onları derme çatma sahneye geri davet ediyor.

Gitarlarını tıngırdatmadan önce hiç vakit kaybetmeden Kiiara'nın "Feels" şarkısının akustik bir versiyonunu çalıyorlar.

Dudaklarım kıvrılıyor ve sonra geniş bir göğüs görüşümü engelliyor.

Kafamı kaldırdığımda sırttan bir Mason görüyorum, kollarını sanki dans partneri olmadan vals yapıyormuş gibi açmış. "Dans et benimle."

Coşkulu bir iç çekişle elini tutup diğerini omzuna koyuyorum, diğeri de nazikçe belime iniyor. Müziğe ayak uyduruyoruz, etrafımızdaki en az bir düzine kişi de aynı şeyi yapıyor ama bizim gibi ortaokul dansındaymış gibi ayrılmamışlar.

Gözlerim tekrar gruba dönüyor ve solistin parmaklarının gitarının telleri üzerinde akıcı hareketlerle gezinişini izliyorum. Yukarı ve aşağı, yüzük parmağından işaret parmağına ve orta parmağa ve takip edilemeyecek kadar çok sayıda farklı versiyon.

"Demek müzisyenlere karşı bir ilgin var, öyle mi?" Mason görüş alanımı takip ediyor. "Richie Rich'e söylüyorum."

Alçak sesle kıkırdıyorum ve Mason'ın kahverengi gözlerine bakarak başımı sallıyorum. "Hayır, müzisyenlere karşı bir şey hissetmiyorum ve hayallerini yıktığım için üzgünüm ama Deaton kıskanç bir tip değil."

"Belli ki," diye alay ediyor ve ben de şakacı bir şekilde gözlerimi deviriyorum.

Götlük yapmıyor, sadece takılıyor, o yüzden Richie Rich yorumunu görmezden geliyorum.

Yine de haksız değil. İlk bakışta, Deaton para çılgınları atıyor. Haki şortu ve Hollywood gülümsemesiyle tipik bir özel okul çocuğu gibi görünüyor. Cildi kusursuz ve gözleri bitter çikolata renginde. Ailesinin banka hesabında tüm James Bond filmlerinin toplamından daha fazla sıfır var ama

bunların hiçbirisi onun için önemli değil. Aslında, nefret ediyor. Ailesinden nefret ediyor.

Bu dünyada güvенеbileceđi tek kişi benim, tıpkı onun benim için olduğu gibi.

Elbette kardeşim var ama babam annemi terk ettikten sonra her şey değişti. Seçim yapmak için çok küçüktüm ve beni herkesten kopardı, benimle herhangi bir temas kurarlarsa onları tehdit etti ve artık keskin, geniş pençelerinin altında kardeşimin hayatı olmadığından, benimkini aldı.

Babamı benden çaldı, sonra kardeşimi ve arkadaşlarımı. Bedenimi bile aldı, onu istediği şekle soktu. Bana, onun kabulüne duyduğum hastalıklı ve çarpık bir ihtiyaçtan başka bir şey bırakmadı. Vermeyi reddettiği sevgi için.

Deaton'ı bulana kadar bunun reddettiği için değil, kelimenin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri olmadığı için olduğunu fark ettim. Garip bir şekilde, bunu kendim hissedene kadar ben de bilmiyordum.

Tanıdığım sevgi destekleyici ve nazik. Güvenli ve... dürüst.

"Selam." Mason'ın ses tonundaki yumuşaklık beni hazırlıksız yakalıyor ve başımı kaldırıp bana her şeyin yoluna gireceğini, on altı yaşında bile ne yapacağıma karar vermemiş olsam da bebek sahibi olmanın bir lütuf olduğunu söylemesini bekliyorum. "Onun kıcını tekmelememi ister misin?"

Kaslarım anında donuyor ve ardından dudaklarımdan beklenmedik bir kahkaha dökölüyor, sözleri hayal ettiğimden çok uzak. Mason da gülmeye başlıyor ve ellerimizi başımın üzerine uzattığında beni biraz döndürmesine izin veriyorum.

Belki de her şey o kadar da kötü olmaz.

Belki Deaton ve ben bu bebeğe gerçekten bakabiliriz.

Ya da belki her şeyi mahvederim ve sonum annem gibi olur.

Bölüm 9

Payton

Şimdi, 5 Temmuz

"O günden beri seninle böyle dans etmek istiyordum." Mason'ın itirafı içime işliyor ve sanırım dudaklarımdan küçük bir nefes kaçıyor. "O zaman bilmiyordum ama istiyordum."

Tıpkı benimki gibi onun da aklı karıştı ve bu durum tahmin edilebilir olduğu kadar kafa karıştırıcı da.

Bunaltıcı olduğu kadar rahatlatıcı da.

"Seni özledim," diye fısıldıyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Nefesim kesiliyor ve geriliyorum, ama elleri sırtımda kaymaya devam ediyor, avuçlarının sıcaklığı aynı anda hem sakinleştiriyor hem de sarsıyor.

"Mason, lütfen."

Birkaç saniye sessiz kalıyor ve artık hareket etmediğimizi, oda etrafımızda hareket ederken hareketsiz durduğumuzu fark ediyorum. Geri çekiliyor, başparmağı çene çizgimde geziniyor, o koyu renk gözleri çaresizlikle benimkilere kilitleniyor.

Gerginlik kaburgalarımı çekiştiriyor ve düşüncelerimi bastırıyorum, ama artık çok geç ve şimdi nabzım daha da yükseliyor. Uçuyor amına koyayım.

"Bunu yapamam." Gözyaşlarımı tutamayıp aceleyle fotoğraf makinemi alıp çantama tikiştiriyorum.

Mason yanımda beliriyor, omzumu hafifçe kavlıyor, ama ben dönüyorum ve hızlı bir yürüyüş olması gereken şey tam bir koşuya dönüşüyor. İnsanlar dönüp bakıyor ama ben onları görmezden geliyorum, arkamdan gelen ayakkabılarının sert tokatlarını duymamış gibi yapıyorum.

Brady çıkışta gözüme takılıyor ve duvara yapıştırdığı kızı bir çırpıda terk ediyor. Ne gördüğünü bilmiyorum ama partiden kaçan tek kişinin ben olmadığımı fark ettiği anı biliyorum. Bakışları arkama kayıyor, benimkine dönmeden önce genişliyor.

Çenesini sertçe salladı ve kapıdan çıktım ama arkamdaki itiş kakışı duymadan önce değil.

Bir çarpma sesi ve ardından bir bağıriş. "Bırakın beni!"

"Bırakamam."

"Yemin ederim, Brady!"

Kapı arkamdan çarparak kapanıyor ve sola doğru dalarak oyun kurucunun yan hakeminin kollarından kaçma ihtimaline karşı karanlığın içinde kaybolmak için elimden geleni yapıyorum.

Ne yazık ki yeterince hızlı değildim ve Brady, Mason'ın bana ulaşma ihtiyacını hafife almış olmalı ki ayak sesleri arkamdaki ödemeye çarpıyor. Artık kaçış yok, bu yüzden saldırıya hazırlandım.

"Bunu yapamayacağımı söyledim!" Bağıriyorum, etrafımda dönerken kitaptaki herhangi bir bahaneyi ortaya atmaya hazırlanıyorum, ama kelimeler dudaklarımda ölüyor, ağzım kapanıyor.

Mason arkamda değil. Chase var.

Sarsılarak duruyor, avuçları vahşi bir ayıyla karşılaşmış gibi yükseliyor, ama omuzlarım anlık bir rahatlamayla düştüğünde, ellerini ceplerine sokuyor ve nazik bir gülümseme sunuyor. "Merhaba."

"Merhaba."

Tek bir kaşını kaldırarak otoparka doğru bakıyor ve geri dönüyor. "Buradan çıkmak ister misin?"

"Evet."

Aynen böyle, dönüyor ve ben de hevesli adımlarla onu takip ediyorum.

Chase birkaç dakika araba kullandıktan sonra karanlık bir sokakta, şu devasa, endüstriyel tarzda dönen kapılardan birinin önünde durur.

"Beni uyuşturucu baronlarına mı satıyorsun?"

Cevap vermiyor, sadece kıkırdıyor ve dışarı atlıyor. İsteksizce onu takip ediyorum, ona yetişmek için koşuyorum ve binaya doğru yürürken kollarımı kavuşturuyorum.

"Verandasının altında cesetler gömülü olan tulumlu bir adam elinde İngiliz anahtarıyla dışarı çıkmak üzereymiş gibi hissediyorum."

Chase gülerek başını geriye atıyor ve sırtarak bana doğru bakıyor. "Bu garip bir şekilde özel."

"Hayal gücüm oldukça geniştir."

Başını sallayarak önce o içeri adım atıyor, ben de arkasından yaklaşıyorum.

Neyse ki içeri girdiğimizde o kadar da korkutucu değil. İçeride gerçek ışıklar var, ancak görünen küçük boş masa biraz endişe verici.

Adımlarım yavaşlıyor, ama sonra alçak sesler bize ulaşıyor ve en sağa baktığımda birkaç kişinin duvara yaslanmış bir kanepede arkasına yaslandığını görüyorum.

Biz içeri girerken başlarını kaldırıp gülümsüyorlar.

Kız ayağa kalkarken adam, "Riot and Rage'e hoş geldiniz," diyor.

"Biraz stres atmaya mı geldiniz?" diye soruyor.

Chase'e bakıyorum, o da benden ona doğru sırtıyor. "Evet. İki kişilik lütfen."

"Tamamdır."

On dakika ve ürkütücü bir sorumluluktan muafiyet formundan sonra, gözlükler, eldivenler ve benimkini dört kez yuvarlamak zorunda kaldığım kadar uzun tulumlarla dev bir odanın ortasında duruyoruz.

Benim ellerimde bir sopa, onunkinde de bir levye asılı.

Rastgele kapılar ve iğrenç sehpaaların üzerinde duran uyumsuz lambalar var. Aynalar bir duvardan diğerine bir koordinasyon karmaşası içinde asılı duruyor ve tam ortada, sert zeminin üzerinde duran eski bir düz ekran var.

"Yani..." Sopyı göğsüme bastırarak çekiliyorum. "Şimdi ne olacak?"

Chase gülümser, sonra döner ve levveyi eski bir faks makinesine indirir.

Küçük plastik parçalar sağa sola uçuşurken irkiliyorum, bir an sonra kahkahayla çenem düşüyor. "Bu da ne..."

"Buraya süslenmeye geldiğimizi mi sandın?" diye takılıyor, dönüp bir lamba çıkarıyor. Eşyadan eşyaya sessizce ilerliyor, ilerlerken yüz hatlarına bir gölge düşüyor.

Etrafa göz gezdiriyorum, içime bir huzursuzluk çöküyor.

Chase'den yüksek sesli bir inilti yükseliyor, ben de arkama bakıyorum, onu kırık bir resim çerçevesinin üzerinde kamburlaşırken buluyorum, rastgele bir çiftin gülümsemeleri kasıtlı olarak çizilmiş ve tıklıyor.

Burası, çok özel nedenler için kurulmuş, zihninizde tam da ihtiyaç duyduğunuz şeye dönüşebilecek her şeyle dolu... iç meselenizin nesnesi, onu yok etmeniz için size meydan okuyor.

Boynuzlarından tutup boğanın kafasından koparmak için.

Dönüyorum, gözlerim hemen karşımdaki duvarda asılı duran uzun aynaya gidiyor.

Geniş ve ucuz plastik çerçevelenmiş, ortasını kim bilir neyin lekeleri süslüyor. Yaklaşıyorum, tam önünde durduğumda ellerim titriyor.

Gözlerim kalkıyor ve diğer taraftaki kıza takılıyor.

O ... kırık ve zayıf. Çuvallamış. Başkalarının şartlarına göre şişman.

O annesinin söylediği her şey ...

Çenem sıkılıyor ve gözlerimi kapatıyorum, gerginlik her gözeneğime yayılıyor.

Sıcak bir el sırtımı okşuyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıp aynadaki bir çift yeşil gözle buluşuyor. Bir an sonra Chase başını salladı ve geri çekildi.

Zihinsel olarak kontrol etmem ya da belki de tekrar kontrol etmem bir saniye sürüyor, bilmiyorum ve yansımamla yüzleşiyorum.

Bir köşeye sinip birilerinin onayını almak için yalvarmıyorum.

Başkasının standartlarına uymak için kendimi öldürmüyorum. Ben eskiden olduğum kız değilim. Sanırım daha iyiyim.

Sopayı kaldırıp görüntüyü paramparça ediyorum ve önümdeki kızın parçaları, ardında kirli beyaz bir duvardan başka bir şey kalmayana kadar kaybolurken bakıyorum.

Kırık parçalar çıtırdayarak yere düşüyor ve beklenmedik bir kahkaha beni terk ediyor. Omzumun üzerinden bakıyorum, Chase'in bakışlarıyla karşılaştığımda gülümsemem çok geniş.

Sırıttırıyor ve sonra başlıyor.

Silahlarımızı alandaki her şeye doğrultuyor, takas ediyor ve savuruyoruz ve bu çok özgürleştirici.

Yüzümdeki sırıtışı silemiyorum ve işimiz bitip tulumlarımızı çıkardığımızda nihayet nefes almak için bir saniye duruyorum, Chase'i içime çekiyorum ve gülmeye başlıyorum.

Kaşlarını kaldırıyor, ben de başımı sallıyorum, elim karnıma gidiyor, o kadar gülüyorum ki. "Bu kadar komik olan ne?" diye soruyor.

"Biz. Bu." Elimi aşağı yukarı hareket ettirerek aramızda dolaşıyorum. "Tam anlamıyla bir düğünden geliyoruz. Sen pantolon ve düğmeli bir bluz giymişsin, yüzünde siyah lekeler var ve omzunda normalmiş gibi duran bir topuz var. Ben bukleleri çok uzun süren bir elbise giymişim ve bir yıldır yapmadığım kadar makyaj yapmışım, elimde de lanet bir balyoz var. Harley Quinn ve Joker gibi görünüyoruz."

Chase de gülüyor ve sonra kolunu omzuma atarak bizi ön tarafa doğru götürüyor. "Hayır, iyi görünüyoruz." Işıldıyor ve benim ruh halim de ona uyuyor.

Çıkarken yüzüme çarpan soğuk gece havası bile havadaki vızıltıyı öldüremiyor ve otuz dakika sonra milkshake ve bir sepet sarımsaklı patates kızartmasıyla bagaj kapısına oturduğumuzda da hala aynı şekilde mevcut.

Sanki milyonuncu kez iç çekiyorum ve Chase yanımda kıkırdıyor.

"Sanırım daha önce hiç öfke odasına girmedin?" diye soruyor ve bana bir kapüşonlu sweatshirt fırlattıktan sonra gömleğinin üzerine bir tane geçirip taksinin kapılarını kapatıyor.

Bana tekrar katılıyor ve ben de cevap vermek için el sıkışmaya ara veriyorum.

"Kesinlikle olmaz. Annem bunun lafını bile duysa anevrizma geçirirdi. 'Sinirini spor salonunda çıkar' diyen bir kadındı, ama bilirsiniz, sadece ben olursam. O gün hiç tüketmemiş olsam bile kalori yakmam için her şeyi yapardı." Bunu düşününce kaşlarımı çatıyorum. "Hiç spor yapmazdı ve her zaman kusursuz görünürdü. Sinir bozucuydu." Birden başımı kaldırdım, yüzüm buruştu. "Özür dilerim. Her zaman böyle bir ruh hali katili oluyorum."

Chase gülümseyerek, "Hayır," diye karşı çıkıyor. "Peki ya sen? Bir şeyleri sık sık dövüyor musun?"

Dondurmasına bir kaşık daldırıp başını sallıyor. "Daha önce hiç ihtiyacım olmadı. Sahada insanları yeterince hırpalıyorum ya da hırpalanıyorum."

Başımı ona doğru eğiyorum. "Genellikle."

Dudaklarında bir kaşıkla duraklayarak bakıyor.

"Genellikle canavarı evcilleştirmeye yardımcı olacak kadar dayak yersiniz." Aslında hiç de hafif olmayan bir konuyu hafifletmeye çalışıyorum.

Bir şekilde işe yarıyor ve Chase'i terk eden kıkırdama sadece biraz gergin.

"Evet, sanırım haklısın." Ağır bir iç çeker ve karamel şurubu yığınının kaşlarını çatar, sanki onu kişisel olarak rahatsız etmiş gibi. "Genellikle."

Fotoğraf makinemi kucağımda oturduğu yerden kaldırıp havaya kaldırıyorum ve onun fotoğrafını çekiyorum.

Chase başını kaldırıyor, yüzünde küçük bir parıltı belirliyor.

İleri geri sallıyorum. "Çünkü çok trajik görünüyorsun. Mutlu ve şanslı haline geri döndüğünde sana bunu göstereceğimi düşündüm."

"Ben mutlu-şanslı değilim."

"Evet, öylesin." Belki bu konuda konuşmak ister diye biraz duraksıyorum. "Ya da öyleydin ama son zamanlarda pek değil."

Chase'in kaşları daha da alçalıyor, ama yüz hatları öne doğru bakarken hızla donuklaşıyor. "Düşündüğün gibi değil," diyor sonunda.

"Yani, öyle olsaydı iyi olurdu." Bir omzumu kaldırıyorum. "Sahip olamayacağın birini özlemenin ya da istemenin seni ne kadar az etkilediğini bilen biri varsa o da benim. Zamanın yarısında kendimi lastik bir bant gibi hissediyorum, gerildikçe geriliyor, ancak daha önce olmayan bir acıyla başladığım yere geri dönüyorum. Bu... yorucu." Geriliyorum, göz ucuyla ona bakıyorum ve onun bana baktığını görüyorum. "Bunu sana fırlatmak istememiştim. Ben iyiyim, gerçekten. Sadece-" Sözümü yarıda keserek Chase'e dönüyorum, dudaklarım düzleşiyor ve ne yaptığımı anlamadan önce ona bir kez daha ağzımı açıyorum. "Bu bir yalan," diyorum ona. "İyi değilim. Bazen iyi hissediyorum ama asla iyi değilim. O aptal kelimeyi bile sevmiyorum. İyi kelimesini. Ne anlama geliyor ki?"

Ayağa kalktım, kamyonun kasasında volta atıyorum.

İşlerin daha da kötüye gidebileceğini hiç düşünmemiştim ama işte buradayım, hayatımın en kötü günü olduğunu düşündüğüm günün üzerinden on iki ay geçti ve tahmin edin ne oldu? İşler. Daha kötü. Daha kötü.

İşler daha da kötüleşti ve annemin her zaman söylediği gibi, hepsi benim suçum.

Hayatım ayaklarımın altında parçalanıyor ve çekici tutan benim.

Kaybediyorum.

Bir flaş beni kör ediyor ve şaşkınlıkla Chase'e baktığımda elinde telefonu, dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle karşılaşıyorum. "Çünkü şu anda çok trajik görünüyorsun. Mutlu-şanslıymışsın gibi davrandığın zaman sana gösteririm diye düşündüm."

Biraz zaman alıyor ama içimden bir kahkaha yükseliyor ve bagaj kapağına geri dönüp geçen sefer benimkine yaptığı gibi onun omzuna çarpıyorum.

Milkshake'imi elime alıp bir yudum daha içmeden önce biraz karıştırıyorum.

Bir süre sessizlik içinde oturduk ve bu güzeldi. Rahatlatıcı, birkaç dakika önce bir an yaşamış olsam bile.

Gecenin verdiği huzurda o kadar kaybolmuşum ki, Chase'in teninin sıcaklığı benimkine değdiğinde irkiliyorum. Gözlerim onunkilere kayıyor, ama onunkiler ağzımın kenarında gezdirdiği parmak ucunda.

Kaşları çatılır ve başını kaldırıp baktığında elini kaldırarak bir parça dondurmayı gösterir ve peçeteyle silerek temizler.

Sallamamı ona doğru uzattım. "Takas etmek ister misin?"

Chase dondurmasına bakıyor, bana doğru uzatmadan önce bakışları büyüyor. "Evet." İç geçiriyor. "Sanırım yeni bir şeye hazırım."

Söyleyiş tarzına bakılırsa dondurmadan bahsettiğinden pek emin değilim ama bu beni ilgilendirmez.

Dondurmayı aldım ve her lokmasını yedim. Yarın pişman olacağım ama hayatımın hikayesi bu değil mi?

Eskiden kendimi kontrol etme konusunda örnek olduğumu düşünürdüm. Ama değilim.

Kendi kendini idame ettiren ve dokunduğum her şeyi yok eden bir karmaşayım.

Ben lanet bir vebayım.

Bölüm 10

Mason

Şimdi, 9 Temmuz

"Tako yiyeceğiz."

"Takolardan
bıktım."

"Taco'dan kim sıkılır?"

"Her seferinde tüm sosları kesmek zorunda olan insanlar,
işte onlar."

"Belki de Noah mutfakta Ari'ye numaralar öğretirken
dikkatini verseydin, kimsenin istemediği ve senin de
beceremediğin boktan işlerle uğraşmak zorunda kalmazdın."

Brady, Cameron'ın sağ kroşesini gülerek savuşturur ve
onu mağazanın tam ortasında omzunun üzerinden atar.

Ari iç geçiriyor, arkadaşlarımız koridorda kaybolurken
başını sallıyor, Cameron yol boyunca ona küfrediyor. "Özür
dilemek için onu kurabiye reyonuna götüreceğine beş
dolarına bahse girerim."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Beşliğim bende
kalsın, teşekkürler."

Noah yaklaşıyor ve kollarını ikizimin ortasına doluyor.
"Eğer yemek ikinizi de b-" ye sokmak için işe yarıyorsa siz
ikiniz gerçekten çok iyi arkadaşsınız.

Kaşlarımı kaldırıyorum, o da
dönüyor. "Brunch."

Sırıtmakla savaşıarak Chase'i işaret ediyorum. "Biz eti
alacağız. Siz ikiniz sebzeleri alın."

Chase başının arkasını ovuşturuyor. "Protein karışımlarım
için bazı şeylere ihtiyacım var..."

"Chase ve ben meyve ve sebze yiyoruz o zaman." Noah Chase'e bakıyor. "Fıstık ezmesi yerine fıstık ezmesi tozu eklemeyi denedin mi hiç?"

Chase bakışlarını kaçırıyor ve yemin ederim bu utanç verici bir şey. Noah'nın gözleriyle irkilmeden tam olarak buluşamıyor ama bunun kendi suçu olduğunu biliyor ve her seferinde erkek gibi davranıyor. "Daha fazla inceltmeye yardımcı olur mu?"

"Oh, evet, dostum." İkili yürümeye başlıyor, Noah onlar giderken konuşuyor, Ari ve ben de onlar gidene kadar arkalarından bakıyoruz.

Yarım bir gülümsemeyle bana bakıyor ve bizi et tezgahına doğru götürüyor. "Noah, Chase etraftayken odadaki gerginlikten nefret eder."

"Biraz gerginlik Chase için iyidir. Bu kadar kolay paçayı kurtaramaz ve kurtarmak da istemiyor."

"Noah da tam olarak bu yüzden nefret ediyor. Chase kendini cezalandırıyor, kendinden uzaklaşıyor. Bu doğru değil, Mase. O da aileden biri."

İçimde rahatsız edici bir his oluşuyor, tıpkı en yakın arkadaşımın kız kardeşim ve Noah'ın en savunmasız oldukları anda aralarına girmeye çalıştığını her düşündüğümde olduğu gibi. Gerçek şu ki, onun kız kardeşimin peşinden gittiğini görmek beni hasta etti, özellikle de eline bir fırsat geçtiğini ve bunu mahvettiğini öğrendikten sonra... ama aynı zamanda, küçük bir parçam bunu anladı.

Ya da belki de bu yeni bir keşiftir.

Tek bildiğim, daha önce istediğimi elde etmek için onurlu olmaktan biraz daha az onurlu bir şey yapmaya karşıysam, artık değilim. Pası atmaya cesaret edemezsen skoru asla değiştiremezsin, değil mi?

Kızı istiyorum ve onu elde etmek için yapmayacağım bir hareket olduğundan emin değilim.

"Ona hâlâ kızgın mısın?" diye soruyor kız kardeşim.

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim ve ardından başımı hafifçe salladım. "Kızmıştım ama sanırım her şeyden çok hayal kırıklığına uğramıştım ve yaptığı şey yüzünden değil. Daha önce de söylediğim gibi. Chase iyi bir adam. I

Bunu biliyorsun, bunu biliyorsun ve hepimiz genciz. Yol boyunca bir sürü şeyi berbat edeceğiz. Hoşuma gitmeyen şey, sana sahip olması ve ancak sen kaza geçirdikten sonra bu konuda gerçek bir şeyler yapmaya karar vermesiydi."

Panik, sadece yedi ay önce olanları düşününce tenime batıyor. Kız kardeşimi, ikizimi kaybettiğimi düşündüm ve ilk kez ne yaparsam yapayım onu koruyamadım. Görevimde başarısız olmuştum ve bunu çok iyi biliyordum.

Sonra iyileşti ve ben bir şey fark ettim.

Kız kardeşimin onun için her şey demek olan, ona dünyayı vermek isteyen biri vardı ve bu artık bana ihtiyacı olmadığı anlamına geliyordu.

Futbol sezonu bitmişti, bu yüzden onların da bana ihtiyacı yoktu.

Uçup gidiyordum ve sadece çilekli bir sarışın etrafımda olduğunda bu değersizlik hissi sönüyordu.

Neden orada olduğunu bile bilmiyorum. Nefret ediyorum ve hiç mantıklı değil.

Ailem bizi çok sevdi, iyi yetiştirdi ve ne olursa olsun arkamızı kolladı. Tüm maçlarıma geldiler ve ailece daha çok vakit geçirdik. İhmal edilmedik ya da nasıl yapılacağını bilecek yaşa geldiğimizde kendi kendimizi yetiştirmemiz beklenmedi. Arkadaşlarım vardı ve benimki gibi iyi bir yuvası olan diğer çocuklar kadar mutluydum.

Tüm bunlara rağmen, ben hala "ağabey "dim. Tek kardeş.

Babam kız kardeşini genç yaşta kaybetti ve bisiklet sürerken bir araba tarafından öldürüldüğünü duyduğumda gözlerindeki üzüntü ve korkuyu gördüm ve koruyucu olmam gerektiğini anladım. Ailemin evimizi aynı kaderden korumak için bana ihtiyacı vardı, çünkü böyle bir kayıptan sağ çıkamazdık.

Hayatta kalamazdım, bu yüzden ona göz kulak olmak benim işim oldu. Eğer salıncaktan düşerse, onu kaldırmak için oradaydım. Korkarsa, güvende hissetmesini sağladım. Eğer biri onu iterse, ben

onları kış üstü yatırırđı. Onsuz ben diye bir Şey yoktu, en azından futbol ortaya çıkana kadar.

Ancak sahaya çıktığımda kendimi de nemseyebileceğimi keŐfettim ve spordaki çoğu kişiden daha iyi olduğumu fark etmemiz uzun sũrmedi. Birdenbire sadece Ari'nin değil, takımımın da bana ihtiyacı oldu. Sanki beynimin diğer yarısı hayata dnmũŐtũ.

İŞte böyle, hayatta iki amacım vardı ve bu gerçek beni çok mutlu ediyordu.

"Travma herkesi farklı etkiler, Mase," diye fısıldıyor Ari, beni elimizdeki konuşmaya geri getiriyor. "Onları suçlayamazsın, onlardan nefret edemezsin ya da onlara sırtını dnemezsin. İnsanlar farklı sũrelerden geçtikleri gibi, farklı Şekilde de iyileŐirler." Bana doğru bakıyor ve ben de onun bakışlarına karşılık veriyorum. "Ve bazılarının iyileŐmesi diğerlerinden çok daha uzun sũrer."

Bir alay beni terk ediyor ve bir gũlũmsemeyle savaşıyorum. "Gerçekten mi? Bu cũmleyi asılı bırakıp ısırmamı mı umacaksın?"

Kaşları içeri çekiliyor, endişe yũz hatlarını kaplıyor. "Yapacak mısın?"

Kaşlarımı atıyorum ve gözlerimi kaçırıyorum. Benim için endiŐelenmesinden nefret ediyorum. Ben ve benim samalıklarım yũzũnden kendini strese sokmamalı.

İ çekerek konuyu değiştiriyorum. "Sabah kampũse geri dnũyorum. Koun birlikte çalıŐmamı istediği yeni bir antrenör var. Takım birkaç gũn içinde tatilden dönecek ve sanırım yeni Noah ben olduğuma göre, onlar gelmeden önce her Şeyin yolunda gittiğinden emin olmak benim görevim."

Ari bekliyor, en azından o kadar da ince olmayan bir Şekilde söylemeye çalıştığı Şeye değineceğimi umuyor, ben de Ari'nin bildiğini dũŐũndũđu Şeyi onaylamadan ya da reddetmeden söylemenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum.

"Geçen yıl oraya gitmek için can atıyordum, dũn gece ise oturmuş burada biraz daha kalabilmek için koumun inanacağı bahaneler bulmaya çalışıyordum." Kaşlarım iki katına ıktı. "Geçen yaz gelecekle ilgili iyi Şeyler hissettim ama geçen sefer bıraktığım yere geri dönmedim." Göz ucuyla ona doğru bakıyorum.

Ari'nin yüzü anlayışla doludur ve dudaklarında küçük, hüznü bir gülümseme kıvrılır.

Sıra ilerliyor ve sonra sıra bize geliyor, biz de sırtarak kasaba bakıyoruz.

Sonunda ne sipariş ettiğini bile duymuyorum, kulaklarımdaki ani çınlama çok yüksek.

Yarın ayrılmak zorundayım ve çok korkuyorum.

Çok hızlı bir şekilde ertesi sabah oluyor ve elimde çantamla kamyonuma doğru yürüdüğümde korkularım doğrulanmış oluyor.

Çünkü geçen seferkinden farklı olarak, kaputun yanında bebek arabasıyla duran ve sadece veda etme şansına sahip olduğundan emin olmak isteyen küçük, güzel bir sarışın yok.

Sadece ben varım.

Ben ve ezici başarısızlık duygusu.

"Sonuncusu, Johnson!" Koç Rogan saha kenarından bağıyor.

Konilerle aynı hizaya geldim, ileri atıldım, ancak cebe doğru geri kesildim. Yardımcı Koç Davies soldan pedini itiyor ve ben sağa yuvarlanarak kaçıyorum. İşaretleyiciye doğru koşuyorum, kolumu geri çekiyorum ve sahte bir pas atıyorum, sonra başlangıca dönüyorum.

Geriye düşüyorum, kendimi sola doğru atıyorum, bu sırada yardımcı antrenörüm Koç Nichols sağıma yaklaşıyor, ayaklarım çimleri kesiyor. Kolum dışarı fırlıyor ve bu sefer top parmak uçlarımdan fırlıyor.

Yüksek sesle bir düdük çalındı ve ben nefes nefese döndüm.

"Koç." Ellerim kalçalarıma gidiyor, boynum ciğerlerime daha derin bir nefes aldirmek için geriliyor. "Depomda daha fazlası var. Bir tane daha yapabilirim-"

"Yapabiliyor olmanız her zaman yapmanız gerektiği anlamına gelmez.

Serbest bırakma konusunda ne demiştim?"

Bu retorik bir soru, bu yüzden topun uçuşmasına neden izin verdiğime dair bir bahaneyle uğraşmıyorum.

"Detaylı bir antrenman yapmanın bir nedeni var. Buna sadık kal. Akşam yemeğinden önce burada görüşürüz.

Koç Manu. Duş ve toparlanma. Daha sonra diyetisyenle yemeklerinizi ayarlamaya gidin. Her şeyi ayarlamış olmalılar. Sadece seçimlerinizi yapmanız ve beğenmediklerinizi değiştirmeniz gerekiyor."

"Evet, Koç."

Başını sallamadan önce bir süre bana baktı. "Sana güveniyoruz, evlat. Şimdi buradan çık ve temizlen."

"Evet, Koç." Kemiklerimde bir elektrik şimşegi çakıyor ve başımla onaylıyorum. "Teşekkür ederim."

Bana güveniyorlar.

Bana ihtiyaçları var.

Mason Johnson.

Şortumdaki havluyu yırtıp yüzümden ve ensemden akan teri temizliyorum. Boğazımdan tatmin olmuş bir nefes geçiyor, antrenmanım bana gerçekten iyi geldi ve kendime kıkırdıyorum.

Kendimi iyi hissediyorum. Hayatımda hiç bu kadar iyi durumda olmamıştım ve sezonun başlaması için çok hazırım. Bu şimdiye kadar istediğim her şeydi ve bu takıma ve diğer herkese neden onları zafere taşıyan adam olmayı hak ettiğimi göstereceğim.

Başım dik ve soyunup duşun soğuk spreyini açıp içine girerken dudaklarımdaki gülümsemeye engel olamıyorum. Kaslarım bir an geriliyor ama bir saniye sonra gevşiyor. Avuçlarımı serin fayansa bastırıyorum ve omuzlarımı fayansa yaslamak için dönmeden önce suyun cildimdeki teri yıkamasına izin veriyorum.

Gözlerim kapanıyor ve bir kahkaha kaçıyor. Dostum, bu yıl destansı olacak. En iyi arkadaşlarım ve ben on iki yaşındayken konuştuğumuz her şeyi yapacağız: D1 kolej futbol sahasında, yüz binlerce çığlık atan taraftarın önünde, ister şahsen ister televizyonda birlikte başlayacağız. Avix Üniversitesi en üst seviyede, Noah'ın son birkaç yılda bize kazandırdığı rekor bize bu birinci sınıf yeri kazandırdı.

Şimdi sıra bende.

Sırtlarını yaslayacakları adam benim.

Kalabalık benim numaramı göğüslerinde gururla taşıyacak.
Pretty Little'a sezonluk bilet almam lazım.

Yüzüm anında düştü.

Sarsıntılı hareketlerle elimi yüzümü yıkıyorum, dışarı çıkıyorum ve dolabıma geri dönüyorum. Çantamı karıştırıp yeni bir boxer ve lacivert Avix U eşofman altı giyiyorum. Telefonum saniyeler içinde elimde oluyor, ekrana bakarken kaşlarımın çatıklığı iki katına çıkıyor.

Cevapsız arama yok, yeni mesaj yok.

Bank koltuğuna çöküp Payton'la benim mesaj dizimizi açıyorum, sayfalarca mavi kabarcıklı metinlerden başka bir şey yok, Mayıs ayına kadar uzanıyor, en yenisi bu sabah gönderdiğim.

Abartılı değildi ve meraklı da değildim. Dün gece odamda yalnızken gönderdiğim de öyle.

Ben: Kampüse geri döndüm.

Günaydın. Küçük D'ye benden selam söyle.

İç çekerek geri dönüyorum, diğer bildirimlerimi kontrol ediyorum ve Cameron'ın bu sabah Instagram'da bir resim paylaştığını görüyorum. Simgeye tıklıyorum ve resim beliriyor. Sarsılarak doğruldum ve ekrana baktım.

Sahil evinin aşağısındaki kafede oturan kızların fotoğrafı. Muhtemelen hepimizin yaptığı gibi oraya yürüyorlardı. Cameron fotoğrafı çekiyor, Mia ve o masanın bir tarafında, Lolli, Ari ... ve Payton diğer tarafında. Masanın ucunda da şu eski ahşap mama sandalyelerinden biri var, küçük adamım tam içine tünemiş, battaniyesini sırtına yaslamış. O da gülümsüyor, parmakları yarısına kadar ağzına girmiş ve benim gözlerim bu manzara karşısında yumuşuyor.

O kadar sevimli ki, koyu renk bukleleri her yere dağılmış ve alnına doğru sarkıyor. Bir sonraki resme geçiyorum ve göğsüme ağır bir sıcaklık çöküyor. Elinde Lolli'nin ona aldığı küçük futbol topu var, göğsüne sıkıştırırken fotoğrafın tam ortasında benim imzam var.

Belki küçük adam büyüdüğünde koşucu olur.

Bir sonraki çekim yukarıdan çekilmiş, sadece ellerini ve sipariş ettikleri tabakları gösteriyor. Kaşlarımı çatıyorum ve ekranı yaklaşıtıyorum. Payton'ın pembe boyalı güzel tırnakları, bir yığın meyveden başka bir şey olmayan tabağının kenarına özenle yerleştirilmiş. Yine de tansiyonumu yükselten bu değil. Masada onun hemen yanında duran telefon.

Dün gece mesajımı gördüğü ya da bu sabah uyandığı telefon.

Aylardır tüm mesajlarımı ve aramalarımı görmezden geliyor.

Aramızda olan onca şeyden sonra.

Ve tüm bunlardan sonra bile, beni görmezden gelmeyi bıraktığında ve Dördüncü Ay'da sessizliğini bozduğunda.

Dört gece önce yine pes edip onu dans pistinde tutmama izin verdikten sonra.

Yutkunuyorum, bacağım endişeyle zıplıyor.

Beni bırakıyor, biliyorum. Bunu hissediyorum ve bu... acıtıyor.

Bunu yapmak
istemiyorum. Bunu
yapamam.

Zihnim çılgılık atıyor, adrenalinim yükseliyor ve bu çok fazla.

Kafamı boşaltmam lazım. Tekrar.

Kulaklıklarımı takıp rastgele bir çalma listesi başlatıyorum, eşyalarımı çantama atıp omzuma atıyorum. Okulun sadece sporculara ayrılmış spor salonunun kapısından içeri giriyorum ve koşu bandına doğru ilerliyorum.

Atladım, eğime bastım ve şeyi maksimum hıza getirdim.

System of a Down kulaklarımda öfkeyle çılgılık atıyor ve ben başımı sallıyorum, kollarımı sanki tepesine her ulaştığımda yüksekliği iki katına çıkan lanet bir dağa tırmanmaya çalışıyormuşum gibi pompalıyorum.

Koşuyorum, koşuyorum ve dizlerim bükülüp düşene kadar durmuyorum, omurgam arkamdaki ağırlık makinesine çarpana kadar geriye doğru uçuyorum.

Başımı geriye atarak inliyorum ama ayağa kalkmıyorum.
Orada oturup aynadaki adama bakıyorum ve bu dünyadan
istediği her şeyi elde etmeye yetip yetmeyeceğini merak
ediyorum.
Hem de öyle olmayabileceğini bile bile.
Olmayabilirim de.

Bölüm 11

Payton

Şimdi, 10 Temmuz

Ari hızlı bir veda için kollarını boynuma dolamadan önce Deaton'ın yanağına bir öpücük daha konduruyor ve ben de gülümsemeye devam etmek için elimden geleni yapıyorum. Sırada Cameron var ve sonra arabaya doluşuyorlar.

"Hoşça kal, kızım! Yakında konuşuruz!" Cameron bir öpücük gönderdi, gaza bastı ve beni ve Deaton'ı resmen yalnız bırakarak gittiler.

Dudaklarım titremeye başlamadan ve kollarım oğlumun etrafında sıkılaştırmadan önce arabaları dur işaretine bile ulaşmadı. Hızlı adımlarla eve giriyorum, kapıyı arkamdan kapatıp kilitliyorum ve kendimi toparlamaya çalışırken onu bir süre yerinde zıplatıyorum.

Herkes gitti. Hepsi.

Senin istediğin buydu, kendime hatırlatmaya çalışıyorum ama istediğim bu değilmiş gibi geliyor.

Belki de ihtiyacım olan şey bu değildir. Bilmiyorum ama yalnızım. Kardeşim ve Kenra gittiler, Lolli, Nate ve Noah da onlarla birlikte, grup Tomahawk merkezine doğru yola çıktı, Noah NFL antrenman sahasına yakın bir daireye yerleşecek. Nate bu yıl San Diego Üniversitesi'nde ikinci sınıf öğrencisi olduğu ve yurttan kalması gerekmediği için onunla aynı evi paylaşacak. Bu gece hiçbiri eve gelmeyecek.

Herkes normal hayatına döndü, üniversite, iş, profesyonel bir futbol takımında oynamak ve ben buradayım ...

Aslında geçen yıl tam da bugün bulunduğum yerdeydim.

Sinir krizinden iki nokta beş saniye uzakta, endişe, acı, kafa karışıklığı ve en kötüsü de keşkelerle dolup taşıyor.

Geçen yıl, girişte tam da bu yerde durmuştum, her ne kadar yandaki kapı olsa da, ve Deaton'ın kalmasını dilemiştim, daha fazla zamanımız olsaydı da onunla hamile olduğumuz için hayatın bizi nereye götüreceğı hakkında konuşabilseydim. Ama kardeşı geldi ve eve gitmesi gerektiğini yoksa ailesinin gelip işleri daha da kötüleştireceğini söyledi. Her şeyin yoluna gireceğine, bir yolunu bulacağımıza ve eve döndüğünde beni arayacağına söz verdi.

Bugün burada durmuş neredeyse aynı şeyleri diliyorum. Gitmemesini ve konuşacak zamanımız olmasını, ona bebeğı birlikte büyütmek istediğimi ve sadece korktuğumu söyleme şansım olmasını, oğlumuzu evlatlık vermeyeceğimi ve hamile olduğumu öğrendiğı anda olmak istediğı baba olmasını.

Tek fark geçen yıl herkes buradaydı, bu yüzden bir kaza olduğunu ve olabildiğince çabuk hastaneye gitmemiz gerektiğini söyleyen telefon geldiğinde yalnız değildim. İronik bir şekilde, telefon bana değil Nate'e gelmişti çünkü kız kardeşı de o gece Deaton'la aynı arabadaydı.

Bugün yalnızım... Çünkü kimse bugünün ne olduğunun farkında değil, ki bu anlaşılabilir bir durum. Kimse sevdiğim çocuğun kaybından benim kadar etkilenmedi. Eminim ailesi için de öyle ya da böyle zor olmuştur, ne kadar korkunç olsalar da. Ona ne kadar kötü davrandıklarını düşünürsek, bu düşünce yapısını hak etmiyorlar ama bir şekilde onun yasını tuttuklarına, bir tür kayıp ve üzüntü yaşadıklarına inanmak zorundayım. Özlenmeyi hak ediyor ve ben de onun asla unutulmaması için elimden geleni yapacağım.

Oğlum babasını hiç tanımasa bile tanıyacak.
Babası.

Bir yıl.

Sensiz tam bir yıl geçti ve hala dün gibi geliyor.

Deaton'ın küçük elleri kalkıp yanaklarıma bastırıyor ve dudaklarımı sıkıyor ve boğuk bir hıçkırık ellerinin arasından kayıp gidiyor. Neyse ki gülümsememdeki sululuk küçük oğlum tarafından fark edilmiyor ve o da bana gülümsediğinde neşe ve kocaman mavi gözlerinden başka bir şey yok. Onu yakınıma çekiyorum, babasınınkini yansıtan koyu renk bukleleriyle oynarken başının yan tarafına öpücükler konduruyorum.

Ciğerlerime derin bir nefes çekerek kendimi sakinleştirmek için tek bir saniye ayırıyorum ve sonra mutlu yüzümü takınıp küçük oğlumu odanın içinde zıplatıyorum.

Önce peluşlarıyla sonra da bloklarıyla oynuyoruz. Okyanusa inip ayak parmaklarımızı suya daldırıyoruz ve verandada öğle yemeği yiyoruz.

Bencilce onu mümkün olduğunca uzun süre uyanık tutmaya çalışıyorum ve uyku saatini çoktan geçti, ancak mama sandalyesinde uykuya dalmaya başladığında, sineye çekiyorum ve onu kollarıma alıyorum. Kanepeye yerleşiyoruz, çünkü onu yatırma düşüncesine dayanamıyorum ve hemen göğsümde uykuya dalıyorum.

Birkaç dakika içinde zihnim bir kez daha dönüyor ve panik o kadar güçlü bir şekilde geri geliyor ki neredeyse nefes alamıyorum ama kalp atış hızımı sabit tutmak için elimden geleni yapıyorum çünkü küçük yanağı ona yaslanıyor.

Gözlerimden yaşlar dökülüyor, tuzlu su dudaklarımın çatlakları arasından kayıyor ve başımın üstüne düşmelerini engellemek için başımı geriye atıyorum.

Telefonumu havaya kaldırarak aceleyle kişiler arasında geziniyorum, onun adına ulaştığımda duraklıyorum. Gözlerim sıkıca kapanıyor ve başımı sallıyorum.

Bunu yapabilirsin. Bugünü atlatabilirsin. Bugünü atlatırsan yarın daha iyi olacak ve kimsenin bilmesine gerek kalmayacak. Telefonumu yanıma bırakıyorum, ama bir an sonra tekrar elime alıyorum ve düşünmeden başka bir mesaj gönderiyorum

İki kere.

Telefonumu fırlatıp unutuyorum ve oğluma sıkıca sarılıyorum. Neyse ki, sadece kırk beş dakika sonra kıpırdıyor, küçük kafası sırtarak ortaya çıkıyor.

"Merhaba, bay adam." Yanaklarından öpüp üstünü değiştiriyorum ve çocuk odasının zeminine yerleşiyoruz.

Birkaç kitap okuyoruz ve birkaç gösteriye eşlik ediyoruz. Bir yürüyüş daha yapıyoruz, bu sefer daha uzun bir yürüyüş ve sonra akşam yemeği yiyoruz, mutfak masasında sadece ikimiz. Banyo yapıyoruz ve üşüyüp büzüşene kadar orada kalıyoruz ve onun gözlerini biraz daha ovuşturması uzun sürmüyor.

Bu sefer, uyurken onu tutamayacağımı biliyorum. Bütün gece dışarıda olacak.

Onu yavaşça sallıyorum ve çok geçmeden küçük horultuları kulağıma geliyor. Titreyen uzuvlarımla ayağa kalkıyorum ve onu yatağına yatırıyorum. Son bir özlem dolu bakıştan sonra monitörü açıp kapıyı kapatıyorum.

Ve sonra ona doğru yığılıyorum. Kıçımın üstüne düşüyorum, başım ellerimin arasına düşüyor ve kontrolsüz bir şekilde hıçkırıklara boğuluyorum, beni iliklerime kadar sarsıyor ve nefes nefese bırakıyor.

Boğazımı sıkıp ayağa kalkıyorum, evin içinde tökezleyerek arka kapıdan çıkıyorum. Parmaklıklara koşuyorum, belimden eğilirken iki elimle tutuyorum, başım uzattığım kollarımın arasında asılı kalıyor ve ağlıyorum.

Çığlıklar kumun yumuşak sesiyle kesiliyor.

Başımı kaldırıyorum ve vücudumdaki tüm kaslar kilitleniyor.

Mason orada duruyor, hala antrenman kıyafetleri, kramponları ve her şeyiyle.

"Mase..." Sesim kesiliyor.

Basamakları yavaşça tırmanıyor, dudaklarında yumuşak bir gülümseme, kolları sanki bana uzanmaktan başka bir şey istemiyormuş ama uzanması gerekip gerekmediğinden emin değilmiş gibi sertçe iki yanında sallanıyor.

Tüm endişelerim aklımdan siliniyor ve kendimi onun göğsüne bırakıyorum.

Anında güçlü kolları beni sarıp sarmalıyor, yanağını başıma yaslıyor.

"Yanımdayım, Tatlı Küçük. Buradayım," diye fısıldar.
"Ben buradaydım."

Kafam karıştı, geri çekildim ve ona baktım.

Dudaklarında şefkatli bir gülümseme, bakışlarındaki özlem neredeyse çok fazla, ama başka tarafa bakmıyorum. Eli yanağımı okşamak için kalkıyor ve konuşurken sesi kısık çıkıyor. "Gelebildiğim kadar çabuk geldim... belki bana ihtiyacın olur diye."

Bileğine yapıştım, canımı kurtarmak için tutunuyorum.

O biliyor. Bugünün ne olduğunu hatırladı. Benim için ne kadar zor olacağını biliyordu.

Benim için hatırladı.

"Bu yüzden mesafeliydin," diye tahmin ediyor.

Kelimeleri bir araya getiremeyerek ve kısmen haklı olduğunu kabul etmek istemeyerek başımı sallıyorum.

"Fark etmeliydim ve etmediğim için özür dilerim. Aklıma bir şey geldi ve senin değişmiş olabileceğini düşündüm-"

"Payton, burada mısın?" diye sesleniyor evin yan tarafından bir ses ve ikimiz de donup kalıyoruz.

Mason bana karşı sertleşiyor ve kafamı kaldırdığımda gözleri sola bakıyor. Takip ediyorum, kumlu kahverengi saçlarını görüyorum.

Chase sarsılarak durdu, ikimize bakarken kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı.

"Uh... hey." Mason'a başıyla selam veriyor ve elindeki küçük çantayı kaldırırken gözleri yavaşça benimkilere dönüyor. "Salataları getirdim."

Yutkunuyorum, parmaklarım Mason'ın üstünü daha sıkı kavriyor. "Neler oluyor?" Chase temkinli bir şekilde soruyor, gözleri en iyi arkadaşının evine taşınıyor.

Göğsümdeki gerginlik artıyor ve kendimi Mason'a bakmaya zorluyorum ama onun gözleri hâlâ yeni gelene dikilmiş durumda.

"Sorun nedir?" Chases iter.

Mason'ın kasları bana karşı esniyor ve yüzündeki boş ifadeden midem bulanıyor.

"Mase," diye nefes alıyorum.

Yavaşça, içimde bir şeyleri parçalayacak kadar yavaş bir hareketle, kolunu etrafımdan ve elini yüzümden çekiyor ve son olarak parmakları elimin etrafına dolanarak bileğindeki tutuşumu çözüyor. Geri adım atıyor ve ancak hiçbir parçası bana dokunmadığında kahverengi gözleri benimkilerle buluşmak için düşüyor.

"Onu... aradın mı?" Kelimeleri o kadar alçak sesle söylüyor ki neredeyse kaçırıyorum. Başını hafifçe sallayarak bir adım geriledi.

"Mase."

Başka tarafa
bakıyor. "Mason."

Daha da uzaklaşıyor ve içimde asit kabarcıkları patlıyor. Kramponları kumla buluştuğunda koşmaya başlıyor.

Öne doğru sarsılıyorum, dikenli bir tel etrafımı sarıyor ve ciğerlerimi deliyor. Paniğe kapıldım ve kendimi merdivenlere doğru fırlattım. "Mason!" Çığlık atıyorum.

Ama cevap vermiyor. O
da gitti.

Kıçımın üstüne düştüm ve bayılana kadar ağladım.

Tıpkı tam bir yıl önce bugün aynı gecede yaptığım gibi.

Bölüm 12

Payton

Önce, Temmuz

Uyuşuk.

Hiçbir şey hissetmiyorum.

"Bir kaza oldu."

Nate'in sesi kafamın içinde tekrar tekrar çalıyor ve hiç susmuyor. Ne hastaneye giderken üç saatlik yolda, ne de dördüncü kata çıkarken asansörde.

Ne kardeşim kulağıma duymadığım kelimeler fısıldadığında, ne de Mason eğilip benimle göz hizasına geldiğinde. Dudakları eğik, hareket ediyor ama eğer konuşuyorsa bile benim bundan haberim yok.

"Bir kaza oldu." "Bir kaza oldu." "Bir kaza oldu."

Bir el omzuma yerleşiyor ama geri çekiliyorum.

Hissedemiyorum. Eğer hissedersen, uyuşukluk gider. Uyuşukluk geçerse, endişe gelip her şeyi mahvedecek. Annem bana hep böyle derdi, değil mi? Endişe, yok etmekten ve engellemekten başka bir işe yaramayan değersiz bir duygudur. Soğukkanlı olursanız hayatta daha ileriye gidersiniz.

Zehirli dilinden dökülen diğer tüm kelimeler gibi bu da muhtemelen saçmalık.

Bir noktada hastaneye vardık, ancak araçtan indiğimi hatırlamıyorum. Tek bildiğim, kısa bir koridorun başında durduğum, üç dev, kıpkırmızı

Bir çift çift kapıya boyanmış harfler bana bakıyordu ve üzerinde yoğun bakım yazıyordu.

Yoğun bakım ünitesine çağrıldık.

Kendi kafamın içinde o kadar sıkışmışım ki, kapılar uğursuz kısaltmayı gizlemeye başlayana kadar henüz asansörden adımımı atmadığımı fark etmiyorum. İleri atılarak ayakkabımla durduruyorum, sonra dışarı süzülüyorum, diğerlerinin en sonda toplandığını fark ediyorum, şimdi onlarla birlikte hiç tanımadığım kahverengi saçlı bir kadın var.

Adımlarım yavaş ve attığım her adımda uyuşukluk parçalanmaya başlıyor. Gergin kaslarım yavaş yavaş kendini gösteriyor, kürek kemiklerimin arasındaki ağrı derin ve rahatsız edici.

Vücudum kaskatı kesildi, çenem sıkıldı.

"Anne?" Ari bağılıyor ve ben ani sesle sarsılıyorum.

Herkes döndüğünde iki kadının koridorda koştuğunu görür. Birinin annesi olmalılar.

Biri kollarını Nate'e, diğeri Ari'ye doladığında ve hıçkırıkları bana ulaştığında düşüncemin doğruluğu kanıtlanıyor.

Kolum dışarı fırlıyor ve kardeşimin bileğini kavriyorum. Çevremde, başının bana doğru döndüğünü izliyorum ama istesem de kadınlardan başka bir yere bakamıyorum.

Bu kapalı.

Bir sorun var.

Ağlıyorlar, evet, ama gözlerinde bir şeylerin izi var.

Umut.

Umutları var.

Kenra'nın annesi ve teyzesinin umudu var.

Nate geri çekilir ve annesine bakar. "Anne?"

Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve yutkunuyor. "Arabanın kontrolünü kaybettiklerini ve bir hendeğe yuvarlandıklarını söylediler."

"Hayır," diye hışırdıyor Parker ve ılık sıvı tırnaklarımın onun tenine değdiği yeri kaplıyor.

Kardeşim bir şeyler söylemeye başladı ama Nate bir çığlıkla onun sözünü kesti.

"Anne!" Nate kız kardeşi için korkarak bağıırır. "Kenra iyi mi?"

"Evet, tatlım," diye fısıldıyor. "O iyi." Bu tarafa, Parker'a doğru bakıyor. "Ama henüz temize çıkmış değiliz. Bilinci yerinde değil. Testler yapıyorlar."

Rahatlama salonu dolduruyor, diğeri duvara yaslanıp göğüslerini tutuyor ama kadının sözleri bende tam tersi bir etki yaratıyor.

Dehşet, soğuk ve canlı, içimde dolaşır ve uzuvlarım titremeye başlar.

"Sen!"

Tiz sesi asla yanılmayacağım bir ses ve vücudumdaki tüm damarlar soğur.

Bakmıyorum, bakmaya cesaret edemiyorum ve kalbim topuklarımın yere vurduğu her tıkırtıyla birlikte atıyor.

Gölgesi üzerime düşüyor ve artık saklanamıyorum. Gözleri benimkilere saplanıyor, içlerindeki nefreti fark etmemek zor.

"Affedersiniz, bayan. I-"

Mason'ın sesi tam o anda kesiliyor ve soğuk, kozmetik bir el yüzümde öyle sert bir şekilde dolaşır ki, geride bıraktığı izi derime bastırılmış bir dağlama demirinin ısısı gibi hissedebiliyorum.

Ben irkilmiyorum ya da başka tarafa bakmıyorum, ama diğeri? Çıldırıyorlar.

Çığlık atıp bağııyorlar ve başımı öne doğru çektiğimde, gözlerime batan nemden dolayı Nate'in Deaton'ın annesinin kollarını arkadan bağladığını görüyorum.

Parker beni birkaç adım öteye çekiyor ve Mason önüme geçerek beni kötü niyetli kadının görüş alanından çıkarıyor ama uyuşukluk artık tamamen kayboluyor ve içime bir huzursuzluk dalgası yayılıyor.

Tökezledim, sırtım duvara çarptı.

"Payton?" Ağabeyimin endişeli sesi kulaklarımdaki çınlamayı bastırıyor.

Önümde ilerliyor, ama gözlerim sola kayıyor, bir kez daha sondaki çift kapiya takılıyor.

YOĞUN BAKIM.

Bayan Vermont.

"Bir kaza oldu." "O iyi."

Kollarım bacaklarım kopuyor ve düşünüyorum çünkü biliyorum. Kemiklerimde, kalbimde hissediyorum.

Onun yokluğu. Onun tatlı ruhu ve fısıldadığı sözler. Verdiği söz.

Geri döneceğine söz verdi.

"Payton!" Parker çığlık atıyor, benimle birlikte düşünüyor. Mason da orada, belki başka biri daha. "Payton, konuş benimle."

Elim bilinçsizce karnıma doğru hareket ederken görüşüm bulanıklaşıyor, gözlerim kapanıyor. Titriyor ama kapüşonun arkasına gizlenmiş yumuşak, gergin deriye bastırıyor.

Beni yalnız mı bıraktın?

"Bunların hepsi senin suçun, küçük kız," diye bağıyor Bayan Vermont. "Oğlumu her düşündüğünde bunu hatırla. Sana onu hak etmediğini söylemiştim. Bu da dünyanın bana haklılığımı kanıtlama şekli olmalı."

Göğsüm yarıldı.

"Oha, ne oluyor, bayan?" Mason ters ters bakar ve annesi hemen ona durmasını söyler. "Uh-uh. Olmaz anne. Bu bayan sadece-"

"Bu kadın az önce oğlu Mason'ı kaybetti." Annesinin fısıltısı bir mikrofona da söylenmiş olabilir. Çünkü işte orada.

Onay.

O... gitti.

Organlarım can çekişiyor. Boğuluyorum, titriyorum ve sarsılıyorum, ikiye bölünüyorum.

Ama taşınacağımı sanmıyorum.

Kardeşim uzanıp saçlarımı gözlerimden uzaklaştırıyor ve dokunuşu canlı bir tel gibi acıtıyor. Çığlık atıyorum ama sesim çıkmıyor. İçten dışa doğru elektrik çarpıyor. Öyle olmalıyım.

Sonra başka sesler de bize katılıyor ama kulağıma gelen tek şey su sesi.

Birden parmak eklemlerim çenemin altına girdi ve gözlerim bir çift yeşil gözle buluşmak üzere havaya kalktı.

Parker bir şey söylüyor ve Chase başını sallıyor. Bir sonraki anda, soğuk zeminin yakıcılığı kayboluyor ve yerini bir parça sıcaklığa bırakıyor. Gözlerim tekrar açılıyor ve havadayım.

Sanırım bir çığlık duydum ve sonra... hiçbir şey.

Seslerin yumuşak mırıltısı karanlığı yarıyor ve sesle irkiliyorum, başım yaklaşmakta olan bir migren tehdidiyle çarpıyor.

Parmaklarım saçlarımı okşuyor ve benimkiler de altlarındaki kumaşın içine daha da gömülüyor.

"Peep," diye fısıldıyor kardeşim.

Göz kapaklarım ağırlık gibi geliyor ama bir şekilde onları kaldırmayı başarıyorum, önümde diz çökerken yavaşça bakışlarıyla buluşuyorum.

"Parker..." Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırıyorum, ortama sarılan kolum geriliyor, ama yer değiştirdiğimde gevşiyor ve kendi kolumu kardeşime doluyorum. "Eve gidebilir miyim? Evine, evine?"

"Emin misin Payton?" diye sorar.

Başka bir şey söylüyor ama ben duymuyorum. Başımı sallamaya başladım bile.

"Eminim. Burada olmak istemiyorum." Burada olamam. "Lütfen."

"Onu eve götüreceğim. Onunla kal."

Kaslarım geriliyor ve yavaşça arkama, kucağında oturduğum kişiye bakarak geri çekiliyorum.

Kardeşim bir kez daha emin olup olmadığımızı soruyor ama Chase onun tarafına bakmıyor, sadece bana küçük bir gülümseme sunuyor. "Evet, dostum. Onu yakaladım."

Kaburgalarım takırdıyor, tenimi bir ürperti kaplıyor. Bunca zamandır benimle mi oturuyordu?

Ne kadar oldu ki?

Chase bana küçük bir baş selamı veriyor ve sonra ayağa kalkıyor, tek başıma kalmak isteyip istemediğimi sormuyor. Beni odanın içinde tuttuğu gibi odadan dışarı taşıyor.

Dudaklarım titremeye başlıyor ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Koridoru görmek istemiyorum.

Diğerlerini görmek istemiyorum.

Bunu sensiz yapmak istemiyorum, Deaton.

Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve Chase'in kolları beni sıkıca sarıyor.

Ve evren bugün yeterince dayak yemediğime karar verdiği için, Miranda Vermont'tan daha kötü olan tek kişi varlığını belli ediyor.

Annem burada ve duyduğuma göre bir süredir bekliyormuş.

"Hangi cehennemde o?" diye haykırıyor tehditkâr sesi. "Ona yeterince zaman verdim."

"Şu anda onu önemseyen insanlarla birlikte olmaya ihtiyacı var," diye tersliyor Parker. "Ona kukla gibi davranan biriyle değil."

Chase'in ilerleyen adımlarıyla bedenim hafifçe zıplıyor ve gözlerimi daha sıkı kapatarak ona bakmayı reddediyorum. Onunla yüzleşmem, şu anda olmaz, ne göreceğimi bilirken olmaz.

Zafer ve ben sana söylemiştik.

Birden Mason önümde beliriyor ve ezici bir çaresizlik duygusuyla yere bakıyor. Bana küçük bir baş selamı veriyor, sonra dönüyor ve kardeşim annemizle yüzleşirken sessiz bir destekle yanımızda duruyor.

"Onu yere bırak," diye feryat ediyor. "Hayal kırıklığıyla yaşamayı öğrenmesi gerekiyor. Hayat bu. Ve biz gidiyoruz."

Chase sakince, "Seninle hiçbir yere gitmiyor," diye uyarır ve sonra aniden Brady de gelir.

Duygular boğazımda hızla düğümleniyor.

Destek.

Güvenl

ik.

Kayıp.

Boşluk.

Şok.

Tam bir yıkım. Ayak
uyduramıyorum.

Nefesim kesiliyor ve Mason'ın eli dışarı fırlayıp sırtımda Chase'in dirseğinin altındaki noktaya bastırıyor. Onun teninden benimkine sessiz, sözsüz bir "seni yakaladım" geçti.

"Koy. Kızımı. Yere bırak," diyor annem yine.

"Defol git buradan Ava," diye homurdanıyor Parker. "Şimdi bu saçmalığın zamanı değil. Hayatında bir kez olsun iyi bir anne ol ve bu saçmalığa tekrar başlamadan önce ona biraz zaman tanı. Lütfen."

Kendi içime daha da kıvrılıyorum, çünkü neyi unutmuş olabileceğini biliyorum.

Vücudunda bir tane bile düzgün kemik yok.

"Ne için zaman?" Düşüncelerimde haklı olduğumu kanıtlıyor. "Bu onun önünde olmuş gibi değil ve o on altı yaşında! Yani onun küçük aşkı artık yok. Benim sorunum değil! Deaton öldü. Bunu atlatacaktır!"

Dudaklarım hava almak için çaresizce aralanıyor ama boğazımdaki düğüm buna izin vermiyor ve yüzümün oksijensizlikten yandığını hissediyorum.

"Aman Tanrım!" diye bağılıyor biri ve soluma bakıyorum, Nate'in annesi olması gereken kadının benimkine doğru saldırdığını görüyorum, ama kadın anneme saldıramadan oğlu onu engelliyor.

Suçluluk duygusu iliklerime kadar işliyor. Ben olmasaydım kızı o odada olmazdı. Kenra beni Kaliforniya'ya getirdi.

Deaton takip etti.

Hepsi benim hatam.

Boğazımdan kontrol edemediğim, içimi burkan hıçkırıklar döküldü.

Çığlık atıyor olabilirim.

Gölgeler etrafımı sarıyor, çocukların yaklaştığını söylüyor ama onları göremiyorum. Onları duyamıyorum.

Görüşüm kırık camlar ve parçalanmış uzuvlarla dolu.

Yüzüme bunun benim hatam olduğunu haykırırken Deaton'ın kanlı bedenini görüyorum.

Onun hayatını
mahvettiğimi. Her Şeyi
mahvettiğimi.

Sonrasında bildiğim tek Şey, serin gece havasının yüzüme
çarpması. Bedenim titriyor ve sonra kıçım soğuk bir Şeyle
buluşuyor. Beni serbest bırakan kollar daha uzağa kayıyor,
ama ellerim dışarı fırlıyor ve onlara tutunuyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum.

Geri geliyorlar, bu sefer beni daha sıkı tutuyorlar ve tekrar
bayılmadan önce duyduğum son Şey "Hiçbir yere
gitmiyorum, söz veriyorum" oluyor.

Son gücümle vurulmuş bir balyoz gibi. Deaton gitmeden
önce bana bir sürü söz verdi.

Daha fazlasını yapmayı bırakın, kabul etmeyi
bile reddediyorum. Erkek arkadaşım öldü.

Keşke ben de olsaydım.

Bölüm 13

Payton

Şimdi

Küçük oğlumun iniltilerinin tatlı sesi gözlerimi açtı.

Kaşlarımı çatıyorum, beynimin nerede olduğunu anlaması bir an alıyor ve bakışlarım nihayet önümdeki sehpanın üzerindeki monitöre takılıyor. Kaslarım gevşiyor, ekranda uyuyan oğluma bakarken dudaklarımı yumuşak bir gülümseme kaplıyor.

Onu almak için öne doğru eğildim ama etrafımda bir şey sıkılaştınca anında donakaldım. Başımı eğdiğimde ortama sarılmış bir kolla karşılaştım.

Mason.

Chase.

Deaton ...

Gece hızla geri geliyor ve kendimi hızla kanepeden çekiyorum, tam gözleri açılırken arkama bakıyorum.

"Selam." Chase bana temkinli bir şekilde bakıyor ve kanepede oturur pozisyona geçiyor.

"Hey," diye nefes alıyorum, bakışlarımı kaçıırken saçlarımı uysalca kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. Gözlerim masanın kenarında duran çantaya takılıyor. Çenemi göğsüme indiriyorum, suçluluk duygusu her zamanki gibi ağır bir şekilde üzerime çöküyor.

"Saat kaç?" diye merak ediyor, sesi sersemlemiş. İkimiz de arka duvardaki saate bakıyoruz.

Saat sabahın üçünü geçiyor.

Chase ellerini yüzünden aşağı doğru kaydırıyor ve telefonunu yerden alarak minder kenarına doğru kayıyor.

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Tanrım, Chase çok üzgünüm. Senden böyle gelmeni istememeliydim. Okula yeni döndün ve bir sürü şeyle uğraşıyorsun ve-"

"Kimse beni buraya gelmeye zorlamadı Payton." Ona baktığımda devam ediyor. "Seni seven bir sürü insan olmasına rağmen konuşacak kimsen yokmuş gibi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim."

"İstersen benimle konuşabilirsin." Dudakları bir tarafa doğru kıvrılıyor.
"Biliyorum."

Sonunda ben konuşmadan önce uzun, sessiz bir an boyunca birbirimize bakıyoruz.

"Sana hiç teşekkür edemedim."

Başını eğiyor. "Ne için?"

"O gece için," diye fısıldıyorum, kapüşonumun eteklerini çekiştirerek. "Ben bir felakettim ve en iyi arkadaşlarının sana ihtiyacı vardı ve sen sadece... tüm zaman boyunca benimle kaldın. Muhtemelen bilemeyecek kadar kendimde olmadığımı düşünüyorsun ve çoğu sisli, ama orada olduğunu hatırlıyorum. Bu yüzden teşekkür ederim."

Chase anlayışlı bir gülümsemeyle bakar ama gülümsemesi yavaşça kaybolur ve gözlerini kaçırırken küfür eder. "Bugün... ya da öyleydi ..."

Başımı sallıyorum, başımı geriye atıp benekli tavana bakıyorum. "Kaçırılmasının üzerinden bir yıl geçti."

"Mason bu yüzden buradaydı." Bu bir soru değil. Bir sonraki söylediği de öyle. "Ve bu gece onu aramadın."

Gözlerim doluyor ama böyle bir şeyi hak etmediğim için kendime acıyarak yutkunuyorum ve başımı sallıyorum.

Bir lanet daha savuruyor ve bu kez bana baktığında bakışlarında daha derin bir şey var. "Gitmek zorundayım." Yutkunuyor, uzaklara bakıyor. "İstemiyorum ama gitmek zorundayım."

İçimden bir ses ayrılma kararının sadece zamanla ilgili olmadığını söylüyor ama bundan bahsetmiyorum.

"Biliyorum. Geldiğiniz için teşekkür ederim. O gece olduğum kıza geri döndüğüm için özür dilerim. Onunla başa

çıkabileceğimi sanmıştım ama
... şey." Omuz silkiyorum.

Chase başını sallar ama ayağa kalkmadan önce uzun süre sessizce oturur. Bir şey söylemek ya da sormak için ağzını açıyor ama fikrini değiştirmiş gibi görünüyor. "Yakında konuşacak mıyız?"

Gözlerim bulutlanıyor ama kabul ediyorum. "Evet. Yakında konuşuruz."

Bununla birlikte ön kapıdan çıkıp gidiyor ve ben oturduğum yere uzanıp gözlerimi kapatıyorum.

Hastanedeki o gece aklımdan geçiyor, onu takip eden günler, haftalar ve aylar hemen arkasından geliyor ve üzerime bir ağırlık çöküyor, ancak o fırtınalı acı ve kafa karışıklığı bulutunun içinde bir yerlerde, ağır bir battaniyenin altına dikilmiş ipek gibi başka bir şeyin şefkatli dokunuşu var.

Kimsenin bugünün ne olduğunu bilmediğini düşündüm ve bundan bahsetme endişesini ya da acısını yaşamak istemedim.

Ama biri biliyordu.

O biliyordu. Biliyordu ve geldi.

"Bana ihtiyacın olursa diye." Hışırtılı, çiğ sesi içime akıyor ve özlediğim sıcaklığı parçalanmış ruhuma geri getiriyor. Elbette bunu yaptığı anda, suçluluk duygusu sıvı nitrojen gibi içeri giriyor ve onu buza dönüştürüyor.

Bir çığlıkla savaşıyor altımdaki halıyı yumrukluyorum, ellerimi saçlarımın arasından geçirirken dişlerim kenetleniyor.

Chase yeni duş almış, üzerinde eşofman ve kapüşonlu bir tişört vardı. Mason'ın ayağında hâlâ kramponları vardı.

Doğruca buraya geldi. Benim için geldi çünkü bugünün ne kadar zor geçeceğini biliyordu.

Chase'i gördüğünde yüzündeki ifade hiç aklımdan çıkmayacak.

Mason sadece ona ihtiyacım olursa diye geldi. Chase ben istediğim için geldi.

Alt dudağım titriyor ve umutsuzca her şeyin farklı olmasını diliyorum.

I var için hatırlatmak kendim Bu o için ve

En iyisi. Kendini korumanın en iyisi.
Ya da en kötüsü, nasıl baktığınıza bağlı.

Belki artık beklemeye ya da zahmete değmeyeceğimi anlar. Önünde koca bir hayat var. Ben on sekizimin eşiğindeyim, bir bebeğim ve şüpheli bir geleceğim var. O ise Avix Üniversitesi'nin oyun kurucusu ve NFL'de oynuyor.

Bir gülümseme dudaklarımı süslüyor, bir damla gözyaşı yanağımdan aşığı süzölüyor.

Tanrım, onunla çok gurur duyuyorum.

Benimle paylaştığı rüyayı yaşıyor ve ben farkına varmadan beni hayata döndüren bu adam için daha mutlu olamazdım.

Mutluluğu hak etmiyorsun. Bu şansını Deaton'dan çaldığın zaman değil.

Tuğla üstüne tuğla göğsüme düşüyor, nefesim kesilip ellerimin ve dizlerimin üstüne düşene kadar ciğerlerimi eziyor.

Nefes nefese kalıyorum, ağlıyorum ve sonunda... bayılıyorum.

Mason

Koç düdüğü çalıyor ve alıcım sahada hızla ilerleyip rotasını çizerken ben geri çekiliyorum. Sanki bir savunmacıyı atlatıyormuş gibi küçük bir adım atıyor ve top parmaklarımın ucundan süzülüyor. Sağa yatışını izliyorum, top doğrudan kollarına düşüyor. Mükemmel bir pas.

Geri adım atıyorum ve alternatifim içeri kayıyor, o da aynısını yaparken dudaklarım sıkıca kenetleniyor ve sonra tekrar içeri giriyorum. Bu alıcı diğerinden daha yavaş, ayak hareketleri o kadar düzgün değil, bu yüzden bir saniye daha uzun tutuyorum, sonra ateş ediyorum.

Yakala.

"Umarım hattın güçlüdür, Johnson." Alister Howl, benim özentim, cebe doğru adım atarak alay ediyor. "Atılmanı ve daha fazla kaburga kırmanı istemem. Yoksa omzum muydu?"

Yaptığımın farkına bile varmadan ona doğru sarsılıyorum ama formam boynuma dolanıyor ve geri çekiliyorum.

Gözlerimi kaldırıp koyu mavi yüz maskesinin ardından tanıdık yeşil gözlere bakıyorum.

"Yapma." Chase ağızlığının etrafından dolanarak benden yeni serseriye doğru kaşlarını çattı. "Odaklan."

Alay ediyorum, gözyaşlarımı akıtıyorum ve sol omzumu Alister'a tökezlemesine neden olacak kadar sert bir şekilde çarpıyorum.

"Oroşpu," diye tıslıyor ve Koç'un kafası bize doğru döndüğünde başka tarafa bakıyor.

Göt herifin benimle bir sorunu var ve bunu ilk günden belli etti, ama hey, kadroda kayda değer bir yer istiyorsa yenmesi gereken adam benim. Bu yüzden bu kadar gergin olduğunu varsayıyorum.

Yine bir alıcı rotasında koşuyor, ayaklarım düşünmeden hareket ediyor, kas hafızası üzerinde çalışıyor.

Para atışı.

Geri çekiliyorum, Alister öne doğru kayarken göğsümü hızla onun göğsüne bastırıyorum. "Merak etme, yedek çocuk. Benim hattım çok sağlamdır."

Öfkeyle arabadan bir top kapıp tekrar ayağa kalkarak ters ters bakıyor.

Chase sahada tekerlekli bir şeytan gibi uçuyor, rotasını tutturuyor ama Alister onun hızını ve mesafesini yanlış değerlendiriyor. Chase bir saniye boyunca topun düşmesini bekliyor.

Alister yere tükürüyor ve Chase'in ağızlığının etrafında sırttığını biliyorum.

Her zaman arkamı kollar.

Bakışlarım anında parlıyor, dün gecenin görüntüleri zihnimde yanıp sönüyor ve dişlerimi sıkıyorum.

Ne yani, şimdi de onu geri mi aldı? Ne zamandan beri?

Neden?

Neden bu konuda bu kadar kaltakça davranıyorum?

İhtiyacı olan tüm desteğe ve daha fazlasına sahip olmasını istiyorum ... ama her şeyi önce benden istemesini istiyorum.

Öyle olduğunu sanıyordum.

Başka bir top alıyorum ve tekrar gidiyorum. Ve tekrar.

Sahaya ilk çıkan bendim ve üç saat sonra sahadan en son çıkan da ben oldum.

"İyi misin?" Brady nihayet soyunma odasına girdiğimde soruyor, çantası çoktan hazırlanmış ve omzuna asılmış.

"Evet." Yanından geçip gidiyorum.

"Beklememi ister misin?"

"Hayır."

Devam ediyorum, doğrudan duşa giriyorum ve budanana kadar orada kalıyorum.

Dolabımın sırasına geri döndüğümde, hem Brady hem de Chase orada oturmuş telefonlarıyla oynuyorlardı.

Beni beklediler.

Göğsümdeki gerginlik biraz azalıyor ve giysilerimi çekiştirirken dudaklarıma yerleşen küçük gülümsemeye engel olamıyorum. Arkadaşlar bunun içindir, onları etrafınızda istemediğinizi söylemeniz bile, yanınızda olduklarında daha iyi olduğunuzu anlamaları için.

Brady bugün izinli olduğumu söyleyebilir ve Chase muhtemelen nedenini bildiğini düşünüyor.

Ona bağırıp çağırmak, cevaplar talep etmek istiyorum ama günün sonunda ne olduklarını duymaktan çok korkuyorum. Geçtiğimiz yıl kız kardeşimin başına gelenler yüzünden yeterince kavga ettik ve şu anda bu saçmalığı kaldıramam. O küçük pıslığı kardeşim gibi seviyorum.

Çantamı eşyalarım ile doldurduktan sonra ayağa kalkıyorlar. "Kızlarla pizza mı?" Brady kaşlarını kaldırıyor.

"Kızlarla pizza."

Dışarı çıkarken, yardım edemem ama başka bir kızla pizza yediğim zamanı hatırlıyorum.

O gece onun sadece yanında olmak istediğim kız olmadığını anladım.

O çok daha fazlası.

Bölüm 14

Mason

Önce, Temmuz

Ellerim öfkeden titriyor, Nate'lere döndüğümüz yirmi dakikalık yol boyunca onları sıkmaktan eklemlerim ağrıyor.

Gözlerim arka koltuktaki kırık dökük sarışına takılıyor. Baktığımı fark etmedi, şu anda çok uzaklarda, kendi kafasının içinde sıkışıp kalmış, bu noktada kabuslarla dolu olmalı. Bu kadar kısa sürede o kadar çok şeyle uğraştı ki.

Bir ay içinde hamile olduğunu öğrendi, zehirli bir evden kaçma cesaretini buldu, geride bıraktığı çocukla yüzleşti, geride bıraktığı çocuk onun için geldiğinde onu kaybetti ve ardından kaçtığı annesi birkaç saat sonra onu evinden koparmaya çalıştı.

O kadının Payton'a nasıl davrandığına inanamadım. Hayatımda hiç bir ebeveynin böyle davrandığına şahit olmamıştım.

Sanki küçük kızının kalbi göğsünden sökölmemiş gibi konuşuyordu, sadece suçluluk duygusuyla bile olsa. Payton hakkında öğrendiğim kadarıyla, Deaton evde yanında olan tek kişiydi. Aşağı yukarı yalnızdı.

Bir daha böyle hisse derse lanetleneneceğim.

Ama şimdi bu?

Güzel yüzündeki yenilgi ifadesi yüzünden yumruğumu pencereden içeri sokmama ramak kaldı.

Bu zaten şüphelenmeye başladığım şeyi doğruluyor. Deaton'ın ailesi, annesinden daha kötü değilse bile, onun kadar kötü. Yani, lanet olsun. Kim ölen oğlunun tabutunun fotoğrafını onu kaybeden kıza gönderir ki... onu cenazesine dahil etmeyi reddettikten sonra? Sırf o orada olamasın diye bunu bir sır olarak saklamanın en aşağılık şey olduğunu sanıyordum, ama bu?

Bu biraz çarpık bir psikolojik savaş.

Gözlerim tekrar yukarı kalkıyor, yüzündeki boş ifade nabzımın kulaklarımda ağırlaşmasına neden oluyor.

Ona zihinsel işkence yapılıyor ve bu beni anlamakta güçlük çektiğim şekillerde öldürüyor. Kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar derin ve tahmin edebileceğimden çok daha ağır. Saklamakta iyi olduğu ve sakladığı acıyı tam anlamıyla hissediyorum.

Pretty Little çok güçlü olmaya çalışıyor, kafasının içinde çığlık atan seslerle savaşıyor.

Keşke ne söylediklerini bilseydim de onları durdurmanın bir yolunu bulabilseydim. Nasıl yapılacağını bilseydim hepsini ortadan kaldırırdım.

Evin önüne geldiğimizde sinirlerim tepeme çıkmıştı.

Ben hariç herkes kapısını açıyor ve bu kez aynaya baktığımda Payton'ın gözleri kalkıp benimkilere kilitleniyor. Bir an için maskesi düşüyor, güzel yüzü acıyla buruşuyor. Mavi gözleri bir şey için yalvarıyor ama ikimizin de ne istediğini bildiğini sanmıyorum ve sonra gözlerini kırptırıyor.

Bir anda maske geri geldi ve Tahoe'dan tırmanmaya başladı. Payton herkesin bakışlarından kaçıyor ve hepimiz peşinden koşuyoruz, Parker onu ürkütmek için birkaç metre boşluk bırakmak üzere beni geri çekiyor. Onu omuz silkiyorum ama yanında duruyorum, kolu omzuma indiğinde ona doğru bakıyorum.

Biz de peşinden gidiyoruz, ayakları bizden tamamen ayrılana kadar hızlanıyor, kaldığı odanın kapısı yumuşak bir tıkırtıyla kapanıyor.

Bir saniye sonra, tiz bir çığlık havayı dolduruyor, her duvarda yankılanıyor ve benim

Kulak zarım bıçak gibi, beni kesiyor, kanatıyor. En azından öyle hissettiriyor. Yarası olmayan fiziksel bir acı gibi.

Aklıma gelen tek şeyi yapıyorum.

Grup başlığımıza bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Anne. Gelmen gerek. Payton kırılıyor ve nasıl tamir edeceğimi bilmiyorum.

Ekranıma bakıyorum ve beş saniye geçmeden babamın yanıtı geliyor.

Yoldayız oğlum.

Omuzlarımdaki en küçük ağırlık kalkıyor ve sonraki bir saat boyunca diğerleri mutfakta, Parker ve ben Payton'ın kapısının önündeki boşlukta sırayla volta atarak oturuyoruz. O birkaç kez çekip gidiyor ama ben kıpırdayamıyorum. Kız kardeşim üçüncü kez gelip bana içecek bir şeyler ikram edene kadar yerdeki yerimden kalkıp onu diğerlerine doğru takip ediyorum.

Koridorun sonundan öfkeli bir çığlık daha yükseldiğinde içeride beş saniye bile kalmamıştım.

Hep birlikte irkiliyoruz, yapılacak doğru şeyin ne olduğundan emin değiliz ama bir şeyler yapmamız gerekiyor.

"Bu onun için iyi değil." Chase başını sallıyor, yüzü tedirginlikle geriliyor.

Onun çığlıklarına eşlik etmemek için ellerimi yüzümde gezdiriyorum, çaresizlik beni yiyip bitiriyor. Kız kardeşim ayaklarını sürüyerek yaklaşıyor ve ben de ona doğru bakıyorum, yüzünde aynı kırık ifadeyi buluyorum.

O söylemeden önce ne söyleyeceğini biliyorum. Bu ikizlerle ilgili bir şey de değil, her zaman yanımızda olan bir aileye sahip olduğumuz için şanslıyız. Güven verici bir gülümseme sunmaya çalışıyorum. "Zaten yoldalar."

Gülümsemem ikimiz için de bir şey ifade etmiyor ve gözleri buğulanmaya başladığında iç çekerek kollarımı ona doluyorum.

"O iyi olacak mı?" Ari soruyor.

"Evet," diye onu temin ediyorum, bunun doğru olup olmadığına dair hiçbir fikrim olmasa bile. Tüm bunlardan sonra nasıl iyi olabilir ki? Öfke içime işliyor ve çenem sıkılıyor.

"Hangi anne böyle bir şeyi saklar ki?" diye fısıldıyor.

"O bir anne değil." Büyük cumbalı pencerenin dışındaki okyanusa bakıyorum. Bayan Vermont da Payton'ın annesi kadar kötü. "O kalpsiz bir sürtük. Payton o kadının oğlundan bir parça taşıyor." İnanmayarak başımı sallıyorum, taşıdığı torunları olsaydı annemle babamın ona nasıl davranacaklarını biliyorum. Kahretsin, şimdi sadece bir arkadaş olduğunda ona nasıl davranacaklar. "Kıza tapıyor olmalı, tüm ilişkileri boyunca ona bok gibi davrandığı için af dilemeli." Yutkunuyorum. "O bir anne değil."

Bununla birlikte, Payton'ın kapısının yanındaki yerime geri dönüyorum. Uykuya mı daldım yoksa zihnim zamanın nasıl geçtiğini anlamayacak kadar hızlı mı çalışıyor bilmiyorum ama bir de bakıyorum ki annemin yüzü karşımda, yumuşak eli kolumda.

"Onu yakaladım bebeğim. Biraz ara verebilirsin."

Başım duvara yaslanıyor ve tanıdığım en iyi kadına bakıyorum. En özverili ve iyi kalpli ruha, kız kardeşimi melek yapan kadına. Sıcaklık gözlerime batıyor ve annemin yüzü düşüyor. Yanağımı avuçluyor, sanki benim göremediğim bir şeyi görüyormuş gibi bana bakıyor. Benim bilmediğim bir şey biliyor.

"Ah, tatlım," diye fısıldıyor sonunda, bir saniye daha dayanıyor, sonra şakağımı öpüyor.

Yavaşça ayağa kalkar ve Payton'ın odasına girer.

Yana doğru yuvarlanıyorum, kulağımı kapıya dayayıp dinliyorum, kalbim göğsümde çarpıyor.

Kızacak mı?

Annemi kovar mı?

Bu evde hiçbirimiz kendi işimize bakmayı bilmediğimiz için bağırp çağırıp gitmek mi istiyoruz? Çünkü biz bilmiyoruz. Her şeye burnunu sokan orospu çocuklarıyız ve muhtemelen hep öyle kalacağız.

Yumuşak fısıltılar bana ulaşıyor, ardından yumuşak ağlamalar geliyor, ama bunlar farklı. Biri olduğunda döktüğün gözyaşları

Acı çekerken sana sarılmak için orada.

Sana sarılmak istiyorum.

Bu düşünce karşısında gözlerimi kırpttırıyorum ve yüzüme tokat gibi inen bu gerçekle sırtım dimdik oluyor.

Onu kucaklayan ben olmak istiyorum.

Oh.

Kah

retsi

n.

Payton'ın kapısı açılıyor ve annem dışarı süzölüyor, gözleri hafifçe şişmiş ve yorgunluk ifadesi yumuşak yüz hatlarını lekeliyor.

"O nasıl?" Bu aptalca soru karşısında irkildim.

Açıkçası, cevap gerçekten boktan. Yine de annem gülümüyor. "Bir süre uyudu." Elindeki tabağı kaldırdığında, hâlâ babamın yemekleriyle dolu olduğunu görüyorum. "Bir ısırık bile almadı."

"Yemek yemesi gerekiyor."

"Yapacak, bebeğim. Sadece şimdi değil. Her ihtimale karşı yatağının yanına biraz atıştırma bırakmışım. Su ve biraz şeker."

Başımı sallıyorum, gözlerim bir an için kapanıyor ve açtığımda annem ve babam orada durmuş, yumuşak ifadelerle bana bakıyorlar.

"Sanırım bu gece diğerleriyle birlikte eve dönmeyeceksin?" diye soruyor babam.

Başımı sallıyorum. "Kanepede kamp yapsam da Nate'in umurunda olmaz." Ya da tam burada.

Babamın bilmiş gülümsemesi bana söylemediğim şeyin tamamen farkında olduğunu söylüyor.

"Mase..." diye başlıyor annem ama babam kolunu anneme doluyor ve o ebeveyn bakışlarından birini paylaşıyorlar. Bana döndüğünde gülümsemesi nazik, hafif endişeli bir gülümseme. "Eve dönüp dönmeyeceğimize karar vermeden önce bugün onu kontrol etmeye geleceğim, tamam mı?"

Başımı sallıyorum, ikisine de sarılmak için ayağa kalkıyorum ve köşede kaybolmalarını izliyorum. Çetenin vedalaştığını duyduktan sonra Nate, Lolli ve Parker beliriyor.

Onlar

Bir şey söylemiyor, zombiler gibi ayaklarını sürüyerek geçip odalarına kapanırken sadece başlarını sallıyorlar.

Ev sessizleşiyor ve ben aniden uyanıveriyorum. Telefonuma baktığımda saatin sabahın dördünü geçtiğini gördüm. Bütün gece ayaktaydık.

İç çekerek, babamın bir ara arkama koyduğu yastığa yerleşip gözlerimi kapatır kapatmaz odanın içinden boğuk bir ses geliyor.

Ayak sesleri halının üzerinde ilerliyor ve ben ayağa fırlıyorum, elim kapı koluna dolanıyor. Bir süre bekledikten sonra parmak eklemlerimi hafifçe vuruyorum. İçeri girmememi söylemiyor, ben de bileğimi dikkatle çevirip kapıyı iterek açıyorum ve onu pencerenin önündeki sandalyede otururken buluyorum.

Bu açıdan bakacak pek bir şey yok ama en azından kararmış gökyüzünden sızmaya başlayan ışığı görebiliyor. Bana doğru döndüğünde göğsümde kesin bir güm güm sesi duyuyorum ve o noktayı ovuyorum.

Yanakları kızarmış, iri mavi gözleri düşük ve yenik, ama dudağı küçük bir gülümsemeyle kıvrılıp "Sen olduğunu biliyordum" dediğinde gözlerinde küçük bir kıvılcım çakıyor.

Hissetmediğim bir gülümsemeyi zorluyorum ve adımlarıma hissettiğimden daha fazla moral veriyorum. "Ah evet, buraya seni çalmak için geldiğimi biliyor muydun?"

Bir süre öylece bakıyor ve ben ona gitmemi söylemeye hazırlanırken gerginlik omuzlarımı sarıyor ama o bunu yapmıyor.

Payton ayağa kalkıyor, ayaklarını bir çift kabarık terliğin içine kaydırıyor ve yanımdan geçiyor. Kapıda duraklıyor, omzunun üzerinden beni görüyor ve "Ben de öyle umuyordum" diyor.

Bununla birlikte, dışarı çıktı ve ben de peşinden koştum.

Olmaması gereken bir şey yapan iki çocuk gibi sessizce kapıdan çıkıp ön tarafa doğru ilerliyoruz. Bir dakikadan kısa bir süre içinde Tahoe'ma yüklendik ve yola çıktık.

Nereye gittiğimizi sormuyor ve ben de arabadaki sessizliği doldurma ihtiyacı hissetmiyorum, bu yüzden gecenin bu saatinde buralarda açık olan tek yere kadar arabada oturuyoruz. Ya da teknik olarak sabah... Peppy's Diner.

İçeride, arka köşede bir kabin bulduk ve oturduk.

Payton etrafına bakınıyor, lokantanın bu saatte ne kadar kalabalık ve gürültülü olduğunu fark ediyor ve sonunda dudaklarında zorlamadığı bir gülümseme beliriyor.

Kendini duraklatmak için küçük bir kaosa ihtiyacı vardı.

"Tamam." Yukarı bakıyor, muhteşem gözlerinde küçük bir ışık var. "Doldurulmuş krep alalım derim... ve peynirli pizza."

İçimden bir kahkaha yükseliyor ve ağzı daha da yukarı kıvrıldığında midemde bir şeyler kıpırıyor.

Buradaki peynirli pizza iğrenç, muhtemelen mikrodalgada pişirilmiş ve bu kızın hayatında hiç karbonhidrat dolması yediğini sanmıyorum, ama istesem de ona katılmazdım.

Ben söz sahibi olduğum sürece, tam olarak istediğini alacak. Her zaman.

El değmemiş krepler soğuyana, son pizza parçası parmak uçlarından sarkana kadar iç çekip tekrar bana bakıyor.

"Henüz kimseye söylemedim, ama ..." Gözlerimin içine bakıyor. "Bebek bende kalacak."

Sesinin tonundaki inanç çok etkileyici ve ben de ona bakıyorum. "Bana söyleyecek kadar güvenmen çok anlamlı."

Dudakları seğiriyor ve başını sallıyor.

"Bu konuda hepimiz seni destekleyeceğiz, biliyorsun. Ne olursa olsun," diye ekliyorum.

Tekrar başını sallıyor. "Bu benim istediğim şey, sadece _."

Sadece Deaton öldüğü için değil.

Masanın öbür ucuna uzanarak elimi uzatıyorum ve o da belli belirsiz avucunu benimkine bastırıyor. Onu biraz sıkıyorum, ben öyleyken başkasına söylemeden önce bana söylediği için elim kolum bağlı değilmiş gibi davranmaya çalışıyorum.

"Sebepe yalnızca sana ait, Küçük Hanım. Kendini kimseye açıklamak zorunda değilsin."

Yüzü yumuşuyor ve ardından yastığa gömülü dudaklarında kocaman bir gülümseme beliriyor.

"Ne?"

"Burada oturmuş sana söyledikten sonra ne diyeceğini merak ediyordum ve kafamda yaptığımız konuşma buna çok benziyordu."

Hafif bir kıkırdama beni terk ediyor ve çatalını uzatıp buz gibi flapjack'lere sapladığında, kesip dev bir ısıruk aldığı anda arkama yaslanıyorum. Her hareketini izliyorum, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Tahmin edilebilir olduğumu bilmek güzel," diye takılıyorum, kızıdan başka bir yere bakacak gücü bulamıyorum ve ne olursa olsun istemiyorum.

"Tahmin edilebilir değil." Alçak sesle konuşuyor, gözleri tekrar benimkilere geliyor. "Sadece... Mason," diyor sanki her şeyi açıklıyormuş gibi. Sonra pencereden dışarı bakıyor, güneş resmen doğmuş.

Kara bir kaş kaldırıyorum ve havalı bir kahkaha onu terk ettiğinde, uçuyormuşum gibi hissediyorum.

Biraz daha iyi hissediyor ve bunda benim de payım var.

Benim. Oradan sonra sohbet rastgele konulara kayıyor, Ben de arkama yaslanıp onun her sorusunu şımartarak, peşinde olduğu dikkat dağınıklığının merkezi olmaktan mutluluk duyuyorum.

Nate'in evinin önüne park edene kadar ruhu yine kararmıyor. Yolcu koltuğunda tereddüt ediyor, ağır bir yenilgiyle sahil evinin verandasına bakıyor.

"Ona asla söyleyemedim," diye fısıldıyor aniden, göğsü boğuk bir nefesle genişliyor. "Deaton ne yapacağımı bilmeden öldü."

"Biliyordu." Gözleri benimkilere kaydı, ben de daha yakına eğildim. "O seni seviyordu, Payton." Bakışlarını sabit tutuyorum ve dudakları kırık bir gülümsemeyle titriyor. "Biliyordu."

Yavaşça başını sallıyor ve kasları gözlerimin önünde gevşiyor, sanki dudaklarımdan gelen güvence onu rahatlatmaya yetecekmiş gibi

Kısa bir süreliğine de olsa içim rahatladı. "Teşekkürler, Mase.
Sen iyi bir arkadaşsın."
Ya daha fazlası olmak istersem?

Bölüm 15

Mason

Şimdi, Ağustos

Kollarımı kavuşturmuş, parmaklarımı pazularıma geçirmiş, sahadaki küçük pisliğe dik dik bakıyorum.

Başlangıçta Koç'un ikinci dizilimi kullanarak başlama planına katılmıştım. Onları sahaya sürmek, rakip takımı şaşırtmak, bir çeyrek boyunca şansları olduğunu düşünmelerine izin vermek ve sonra takası yapmak. Onlara gerçekte neye sahip olduğumuzu gösterecek ve buradan zaferle ayrılma hayallerini yıkacaktık.

Şimdi keşke geri itmiş olsaydım diyorum, çünkü tabii ki bu sik kafalı benim pozisyonumda sahaya çıkıyor ve canı ne isterse onu yapıyor, oyun planının canı cehennem.

Plan bir top çalma oyunu gerektiriyordu ve alıcıları mükemmel bir şekilde uyguladı, ayakları ileri doğru uçu, biri kendini savunmacının yoluna koydu ve diğerini tamamen açık bıraktı, ama serseri ne yaptı?

Kıvrıldı ve koştu, pırıl pırıl ayak parmaklarını göstermek için elinden geleni yaptı. Adam üstüne adam kesti, sadece ilk down'u almakla kalmadı, üstüne fazladan altı yard daha aldı.

Seyirciler tezahürat yaptı, Alister heyecanlandı ve Koç kenardan ona yüklendi. Alister başıyla bize doğru baktı, duyamayacağımızı bildiği bir mazeret söyledi, bir sonraki oyun çağrısını aldı ve toplanma yerine geri döndü.

Bir sonraki oyun, aynı şey, ama bu sefer, blitz ile gelen dış defans oyuncusunu itmek yerine, sağa uçarak

havaya sıçradı ve başının üzerinden aşağı indi. Üç metre daha kazandı.

O zaman herkes çılgına döndü ve birinci sınıf şöhret avcısı onları dinleyip elindeki işe odaklanmak yerine onlara döndü, ellerini havaya kaldırdı ve daha fazlası için yalvardı.

O bir aptal ve böyle bir hareket onun kariyerini daha başlamadan bitirecektir.

Çok alçak, çok geç veya çok yükseğe zıplarsanız havada takla atma ve yanlış yere inme riskiyle karşı karşıya kalırsınız. Kalabalığı kovalamak için bileğinizi kırarsanız veya kolunuzu yaralarsanız oyun biter.

Koç Rogan ve ben aynı anda birbirimize bakıyor, ikimiz de başımızı sallıyoruz. Saat ilerliyor ve nihayet vakit geldi. Kaskımı takıyorum ve pozisyonumu almaya hazırlanıyorum. Çünkü bu benim pozisyonum.

Sahadaki on bir oyuncumuzun tamamı koşarak ayrılıyor, ilk on bir sezonun ilk maçına çıkıyor.

Alister yanımdan geçerken omzunu benimkine çarpıyor ve bakışlarımız buluşuyor. "Bakalım seni benden hoşlandıklarının yarısı kadar seviyorlar mı?" diye tükürüyor gülümseyen piç.

"Merak etme, ikinci adam." Sırıtiyorum, çene kayışımı koparıyorum. "Seni sevecek kadar görmeyecekler."

Alister'ın yüzü düşüyor ve ben dönüyorum, sahada takımıma katılırken kendi kendime gülüyorum ve ayaklarım çime bastığı anda onunla ilgili tüm düşünceler yok oluyor.

İşte bu kadar.

Takım arkadaşlarımla yüzlerine bakıyorum, her birimiz başımızı sallıyoruz, hepsi talimatlarımı bekliyor, beni takip etmeye, kendilerini ihtiyacım olan yere götürmeye ve oyunu gerçekleştirmeye hevesli. Hava yüklü ve bana Elektro deyin, çünkü gücüm yerinde.

Beklediğim şey buydu. Hayatım boyunca bunun için çalıştım.

Birinci sınıf bir üniversitede oyun kurucuyum ve buradaki herkese neden koridorlarda benim resmimin asılı olduğunu göstermek üzereyim.

Ve ben de tam olarak bunu yapıyorum.

Tüm oyuncularım yanımdayken topu oyuna soktum ve dördüncü çeyrekte zaman dolduğunda skor tabelasında otuz dörde on üç Avix U Sharks yazıyordu.

Tünele girerken takım arkadaşlarımla birlikte avdan çıkmış vahşi kurtlar gibi zıplıyor, heyecanlanıyorum. Gürültülü ve kabayız, gülüyor ve şakalaşıyoruz, soyunma odasında rap müziği patlatıyoruz ve Koç'un zaferle dolaplarımızı yumruklamamıza neden olan ateşli konuşmasını dinliyoruz. O yanımızdan ayrıldığında hoparlörler daha da sertleşiyor ve biz kendi işimize bakıyoruz.

Dolabımdan telefonumu çıkarıyorum, gülümsemem genişliyor.

Gözlerim ekrana odaklandıktan bir saniye sonra düşüyor.

Babamdan, kız kardeşimden ve hatta Lolli'den bir mesaj var.

... ama açıkça bağımlı hale geldiğim bir rutini başlatan kızıdan hiçbir şey yok.

Geçen sezon her maçtan sonra Payton bana mutlaka mesaj atardı. Eğer izleyebildiyse, beni çıldırttığını bildiği oyun hakkındaki bilgisizliğini ortaya koyarak, home run ya da netten başka bir şeyle ilgili bir şaka yapardı. İzlemediyse, sonuçları araştırır, küstah bir yorumla geri dönerdi ve bunu gönderdiğinde o şirin küçük sırıttığını sırıttığını biliyordum, genellikle benimle dalga geçtiği için, Avix Inquirer Instagram sayfasında bulduğu maçı kazandıran golü getiren çalımın kaçırlılmasının nedeninin falancanın dar pantolonu olduğundan bahsediyordu. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu ve anlattığından daha fazlasını anladığını biliyordum - sonuçta onun için bunu açıklamak için bir ton zaman harcadım - ama işin eğlencesi de buydu. Şakayla karışık sataşmaya başladı. Bu bizim olayımızdı. Mesajının beni bekleyip beklemediğini hiç merak etmedim. Geleceğini biliyordum.

Bu bir garantiydi.

Anahtar kelime, adamımdı.

Hayal kırıklığı tenimi pençeliyor ve telefonumu öfkeli bir hışımla dolabıma fırlatıyorum, birkaç dolap ötede Chase'i ekranına bakıp sırtırken gördüğümde iki kez bakıyorum.

Bunu yaptığının farkında olmadan, aceleyle yanına gidip telefonu elinden alıyorum. "Kiminle konuşuyorsun?" diye bağırdım.

"Kardeşim, ne oluyor?" Beni iterek geri çekti, ama ekrandaki ismi görmeden önce değil.

Sanırım Lolli de ona mesaj atmış.

Chase kısık gözlerle beni inceliyor, ama ben gözlerimi bir an için kapatıp dönüyorum.

Ben duşa girmem.

Eşyalarımı alıp siktir olup gidiyorum.

Payton

Kameramı kaldırarak, başlangıç çizgisinden uçarak çıkan, sonuna kadar koşan ve rakibini sudan çıkaran takımın en yeni üyesini takip ediyorum.

Bunun iyi bir eğlence olduğuna eminim, belki de bir soyunma odası bahsi, pedlerini omuzlarından çekip çime düşürdüklerini görünce.

Dönüyor, elini siyah saçlarının arasından geçirirken gülümsüyor.

Takım on üç numaraya bağırıp çağırıyor, eminim yeni adama yenildiği için onu azarlıyorlardır ama Noah sadece başını sallıyor ve alıcı koçlarının toplandığı yere doğru yürüyor.

Ağustos ayının sonlarına geldik, Deaton'ın ölümünün birinci yıl dönümünün - ne kadar saçma bir ifade - üzerinden bir aydan fazla zaman geçti ve ben kendimi yeniden kendim gibi hissediyorum. O güne kadar geçen haftalar beklenmedikti, ondan önceki aylar daha da beklenmedikti.

Ama ne güzel bir karmaşaydı.

Düşüncelerimden sıyrılıyorum.

Deaton öldükten sonra bir kargaşa içinde kaldım. Kafam karışmıştı ve olayın şokunu atlatamamıştım. Uzun süre kendimi gerçek gibi hissetmedim. Ölümünden birkaç ay sonra, artık her gün ağlamadığımı fark ettim ve bunu fark ettiğim günlerde suçluluktan ağlıyordum.

O bir tabutun içinde soğukta yatarken ben kim olduğumu sanıyordum, etrafta dolaşıp arkadaşlarımla öğle yemeği yiyordum, sahilde nefes alıyordum?

İçimde keskin bir acı titreşiyor ve irkiliyorum.

Birini kaybetmek çok garip bir şey ve ne kadar üzücü olsa da, sanki isteyerek yaptığım bir spormuş gibi bu konuda tecrübeliyim.

katılmak. Teknik olarak konuşmak gerekirse, babamı annemden boşandığında kaybettim, bu da kardeşimi kaybetmeme neden oldu. Annem hayatıma karışmaya başladığında arkadaşlarımı kaybettim ve aynı zamanda özgür irademi de kaybettim. Hamile kaldığımda son yılımı kaybettim ve sonra da Deaton'ı kaybettim.

Bu olayların her birinde bir şekilde yas tuttum. Her seferinde bir gün almam gerektiğini biliyordum ve öyle de yaptım. Yavaş yavaş her şey daha iyiye gitti. Onu düşünebiliyor, gülümseyebiliyor ya da gülebiliyordum; onu özlerken tamamen mutsuz olmuyordum.

Ama ölümünün birinci yıl dönümünde? Bu yaşadığım başka hiçbir şeye benzemiyordu ve bunun tamamen farklı bir siyah saçlı adamla ilgisi yokmuş gibi davranamam.

Ne olursa olsun, sanki bir yıl boyunca bölümlere ayırdıktan sonra, kutularım dolmuştu, taşan ağırlık güçlü tutmak için çok fazlaydı. Ağır bir gürültüyle yere yuvarlandılar, mandallar kilitlerden ayrıldı ve kalbi olmayan bir beden, havası olmayan ciğerler olana kadar üzerime döküldü.

İçimde bir ölü hissettim, ölçüsüz bir suçluluk duydum.

O öldü ve ben bir yıl içinde koca bir hayat yaşadım.

Bir bebeği tam dönemine kadar taşıdım. Diplomamı aldım. Hayallerimdeki işte staja başladım ve on sekizinci yaş günümü omuzlarımda biraz daha az yüklerle geçirdim.

Kardeşimin ve ailemin bana sunduğu evde bir yuva yarattım. Ellerini tuttum ve hayatım pahasına tutundum.

Deaton'ı düşündüğümde dibe batmak yerine, beynimi yüzmeye, daha rahat nefes almanın bir yolunu bulana kadar kederin sonsuz sularında ilerlemeye eğittim.

Bileklerimdeki ipi çözdüm ve keder girdabımın yüzeyinden çıktım. Bu dünyaya getireceğim, koruyup besleyeceğim küçük bir oğlum vardı ve kırık dökük bir kız yeterince güçlü olamazdı. O daha fazlasını hak ediyordu. Zaman geçtikçe ve içimde hissettiğim ışığın nereden geldiğini keşfettikçe, hafifçe eğildim.

Niyetim uçurumdan düşmek değildi ama düştüm.

Kafa üstü düştüm ama yere hiç çarpmadım.

Güçlü eller beni sabit tuttu.

Yaşadığım suçluluk duygusunun midemdeki ılık bir çukurdan devasa boyutlarda bir volkana dönüşmesi uzun sürmedi.

Çok mantıklı değil. Yani, o öldü, değil mi? Ne önemi var ki?

Ben buradayım, o değil.

İçimden mizahsız bir kahkaha yükseliyor ve başımı sallayarak fotoğraf makinemi bir kez daha kaldırıp objektiften bakıyorum.

Keşke o kadar kolay olsaydı, kızım.

"Kahretsin, geç kaldım!"

Ari'yi görünce kocaman gülümseyerek arkamı döndüm.

"Hey! Bugün şehre geleceğini bilmiyordum." Işıl ışıl parlıyor, merdivenlerden sekerek iniyor ve kolunu bana doluyor. "Antrenmanlarını yakalarım diye umuyordum ama görünüşe göre bitmek üzere."

İkimizin de gözleri sahaya doğru kayıyor ve sanki ondan ona görünmez bir ip bağlanmış gibi, Noah da aynı anda tribünlere bakıyor. Dudaklarında beliren gülümseme ikimizi de güldürüyor ve göğsümde bir yumuşaklık filizleniyor, içimde minicik bir kıskançlık ipliği çekiştiriyor.

Birkaç saniye sürüyor ama sonunda tekrar bana doğru bakıyor. "Demek işe geri döndün?"

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," diye itiraf ediyorum hafif bir alaycılıkla. "Onsuz çok fazla zaman geçiriyorum."

Başını eğip bir süre beni süzdü. "Üniversitede ders almayı hiç düşündün mü? Belki sana yardımcı olabilecek fotoğrafçılık ya da işletme dersleri vardır?"

Saçımı kulağımın arkasına atıp başımı sallıyorum ve günü tamamlayan koşucuların ve koçlarının birkaç fotoğrafını çekiyorum.

"Stajım ekipman ve yazılım konusunda tam kapsamlı bir eğitimle birlikte geliyor ve şimdi ikinci yılımdayım.

film tarafında da çalışacak ve sosyal medya için canlı kısa filmlere geçecek."

"Ne kadar heyecan verici!" Işıldıyor ve tarlaya baktığında üzerine bir yumuşaklık çöküyor. "Keşke her gün burada onunla birlikte olabilseydim."

"Neden Nate ile birlikte USD'ye transfer olmuyorsun?"

Bir omzunu kaldırıyor, gözlerini önündeki mavi gözlü, siyah saçlı adamdan ayırmıyor. "Ben daha çok... okulu bırakmayı düşünüyordum."

Gözlerim açılıyor ve hafifçe gülerek bir kez daha omuz silkiyor.

"Zaten üniversiteye gitmeyi hiç istememiştim ama gitmem gerektiğini biliyordum. Ama şimdi? Tüm bu olanlardan sonra mı?" Başını sallıyor, sesinde ağır bir duygu var ve farkında mı bilmiyorum ama avucunu karnına bastırıyor. "Sadece onun olduğu yerde olmak istiyorum."

Bunu anlayabiliyorum. Hayatının aşkını çoğu kişiden tamamen farklı bir şekilde neredeyse kaybediyordu, ama yine de onu neredeyse kaybediyordu. Hayatın kısa olduğunu ve elimizden gelen her anı en sevdiklerimizle geçirmemiz gerektiğini şimdi her zamankinden daha iyi anlıyor.

O kişiyi gerçekten kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bilmiyorsanız ve ikinci kez yaşayamayacağınızdan emin değilseniz ...

Yutkunuyorum, Ari'ye bir kez daha bakıyorum. "O biliyor mu?"

Gülümsemesi artık küstahça. "Bu adam bir bakışıyla düşündüğüm her şeyi biliyor." Tatlı tatlı iç geçiriyor. "Sadece ilk söyleyenin ben olmamı bekliyor." Sonra bana bakıyor. "Kardeşimin tam tersi olması çok komik."

Buna ikimiz de
gülüyoruz. "Evet,
Mason..."

"Mason" diyoruz aynı anda.

Sessizleşiyoruz ve ben eşyalarımı toplamak için kıcımın üzerine düştüğümde o da beni takip ediyor.

"Çocuklar bugün ilk maçlarını oynadılar," diye fısıldıyor ve ses tonundaki ihtiyat notu kaslarımın gerilmesine neden oluyor. "Mason üç yüz metreden fazla attı."

İçimde bir huzursuzluk var. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama bunu geçici bir gururla söylüyor, o halde iyi bir şey olmalı. Bu, oyun kurucu olarak ilk maçını kazandığı anlamına mı geliyor?

Endişe vicdanımı sızlatıyor, gözlerim telefonumun boynumda asılı olduğu yere kayıyor. Sonra telefonunu kontrol etti mi?

Eminim öyledir ama muhtemelen ulaşmadığımı fark edemeyecek kadar heyecanlıdır. Eğer kazanırlarsa yani. Artık başlangıç oyuncusu o. Bu yıl işler onun için farklı olacak. Daha meşgul.

Herkesin bakacağı adam o. Peşinden koşacakları kişi.

Kızların isteyeceği bir şey.

"Gitmem gerekiyor." Ayağa fırladım ve Ari'ye hızlıca sarıldım.

Dudakları kıvrılıyor, güzel kahverengi gözlerinde sormadığı bir soru var. "Belki Pazar günü kampüse dönmeden önce seni görürüm?"

"Belki." Başımı salladım. "Bu hafta sonu Noah'ın maçında iyi eğlenceler."

O da başıyla onaylıyor ve ben de dönerek başka bir şey söylenmeden hızla kaçıyorum.

Ancak takımın merkezindeki çocuk merkezine gitmeden önce kapının önünde durup Instagram'ı açıyorum. Avix Üniversitesi'ne adanmış gazete sayfası olan Avix Inquirer çıkıyor ve fotoğraf gözlerimi yaşartıyor.

Bu o. Tabii ki o.

Saçları neredeyse siyah görünüyor, terden mi sudan mı bilemiyorum ama ona yakışıyor, ön uçları alnına yaslanmış. Forması yeşil lekelerle dolu, ortasındaki dev dört numara bugün bir noktada sahayla buluşmuş. Kaskını zafer edasıyla havaya kaldırmış ama dudaklarındaki o tanıdık ukala eğim ve koyu renk gözlerindeki vahşi parıltı derin bir nefes almama neden oluyor.

Başlığı okumama gerek yok. Zirveye çıktığı gün gibi ortada.

Geri çekilerek arama motoruna dokunuyorum ve aklımı kurcalayan soruyu yazıyorum.

Bir üniversite futbol maçında ortalama kaç yard atılır?

Bekliyorum, bekliyorum ve cevap ekranda belirdiğinde, içimde hüzün ve mutluluk karışımı bir his titreşiyor. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. "Aferin Süperstar," diye fısıldıyorum.

Belki bir gün bizi bu hale getirdiğim için beni affeder.

Ya da belki o kadar ünlü olacak ki adımı bile hatırlamayacak.

Belki de bu en iyisi olur.

Belki de Mason ve ben birbirimiz için yaratılmadık ve dışarıda ona benim veremediklerimi ve daha iyisini verebilecek başka biri var.

Sadece düşüncesi bile diğerleri kadar yıkıcıdır.

Belki de ben bir aptalım ve hikâyemiz o kadar da ciddi değil.

Bölüm 16

Mason

Önce, Eylül

O çok güzel.

Saçları yaz boyunca olduğundan daha uzun ve biraz daha açık görünüyor. FaceTime görüşmeleri onun hakkını vermiyor ve bunlardan bolca yaşadık.

Elleriyle konuşan ve her kelimeyi tüm vücuduyla ifade eden okyanus gözlü sarışının karşısında oturmak gibisi yok. Mutlu görünüyor. Gülümsüyor ve kahkaha atıyor.

Bunu daha da iyi yapan şey, dikkatinin her zerresinin bana kilitlenmiş olması.

Kahretsin, hoşuma gitti.

"Aman Tanrım, topu atacakmış gibi yaptığın ve diğer tüm çocukların yavaşladığı ve senin de onları geçip sonuna kadar koştuğun o şey var ya?"

Gülümsemem inekliyor, yüzüm gücünden acıyor ama duramıyorum. "Oraya son bölge deniyor," diye takılıyorum.

"Adının ne olduğu umurumda bile değil. Çok fena bir şeydi!" Kıkırdıyor, sonunda kremalı sodasına uzanırken nefes alıyor.

Kısık bir kahkaha beni terk ediyor ve bakmaktan kendimi alamıyorum. Yanakları kızarmış, gözleri hayatla parlıyor ve keşke onu her gün bu şekilde görebilseydim.

Keşke onu her gün görebilseydim, nokta.

"Artık resmi bir futbol taraftarı olduğunu söyleyebilir miyiz?"

Yüzünde eğlenceli bir kaş çatma ifadesi beliriyor ve koltuğuna geri oturuyor. "Söylemek için çok erken. Bu benim ilk oyunumdu."

"Hadi ama, Küçük Güzel. Oyun oynama." Öne doğru eğilip kollarımı aramızdaki masaya bırakıyorum. "İkimiz de beni her zaman izlediğini biliyoruz."

Dilini dışarı çıkarırken parmağıyla ağzını işaret ederek öğürüyormuş gibi yapıyor. "Birileri kendini beğenmiş."

"Ve birisi bu gerçeğin çok iyi farkında ve yine de benden hoşlanıyor." Ben sırtıyorum, o da başını sallayarak gülüyor.

"İyisin." Bir an bana bakıyor, dudaklarını dişlerinin arasına alarak sırtıtmamak için kendini zor tutuyor.

Kara bir kaş kaldırıyorum ve o da gözlerini deviriyor, gülümsemesi bir kez daha serbest kalıyor.

"Tanrım." Başını öne eğiyor. "Kızların seninle bu kadar uzun süre nasıl başa çıktıklarını bilmiyorum."

"Buralarda takıl ve öğren. Beni sevmemek çok zor."

Sözler şaka amaçlıydı, ama kızarıp uzaklara baktığında, garip bir his içimden geçip lanet olası ayak parmaklarıma kadar iniyor. Adını koyamıyorum ama nefret de etmiyorum. Aslında tam tersi.

Çetenin sesleri barın atari bölümünden geri döndüklerinde daha da yükseliyor, bu yüzden suyumu bırakıp ayağa kalkıyorum, henüz onu paylaşmaya hazır değilim. Ya da hiç. Asla.

"Gel hadi."

Ona elimi uzattım, tereddüt etti ve elimi tutmadan önce diğerlerine kısa bir süre baktı. Onu ayağa kaldırıyorum ve bizi arka kapıya doğru götürüyorum. Verandaya çıktık ve sokakta gezinmeye başladık.

Gecenin karmaşasından uzaklaşıp derin bir nefes alıyorum. "Burası gerçekten çok güzel," diye mırıldanıyor birkaç sessizlikten sonra

Dakikalar sonra bizi altından küçük bir dere akan küçük bir köprüye götürdü.

Başımı sallayarak onaylıyorum, Parker'la birlikte bugün maça gitmelerine hâlâ şaşıyorum. Bunu beklemiyordum. Aslında hiçbirimize söylemediler. Maçtan sonra öğrendik.

Chase'in kamyonetine doğru yürüdüm ve oradaydılar. Cameron yurttan birkaç kızla ayrıldı, Ari çoktan odasına geri dönmüştü, son zamanlarda sık sık yaptığı bir şey, bu yüzden bu gece burada olduklarının farkında olup olmadığını bile bilmiyorum, ama Payton kızları sormadı, bu yüzden ... belki benim için geldi?

Bildiğim kadarıyla, benimle konuştuğu gibi onlarla düzenli olarak konuşmuyor, yani bu haklı olduğum anlamına mı geliyor? Bu muhteşem kız bugün üniversiteme sadece benim için mi geldi?

Cevabın sert bir evet olmasını ne kadar çok istediğim biraz stresli.

Payton dönüp bana bakıyor, başını eğiyor. "Ne?"

"Sessizleştin," diyor usulca. "İyi misin?"

Kıkırdıyorum, başımı çevirirken dudaklarımı yalıyorum.

"Ben iyiyim." "Söz mü?"

Dudaklarım bükülüyor ve başımı sallıyorum. "Söz veriyorum, Tatlı Küçük. Hatta iyiden de iyi."

Dereye doğru bakmadan önce birkaç saniye gözlerini diyor.

Ben de aynısını yapıyorum, uzunluğuna dikkat ediyorum. "Aslında buraya hiç gelmemiştim."

"Hayır mı?" Sesi memnun görünüyor.

Onunla ilk benim burada olmamdan hoşlanıyor mu?

Siktir, kardeşim. Sakin ol.

Kaltak gibi konuşuyorsun. Bu bir dere, o bile zor, Niagara Şelalesi değil.

"Çoğunlukla kampüse bağlı kalıyorum."

"Çok iyi bir çocuk, Mason Johnson."

"Ben öyle bir şey demedim," diye takılıyorum, şeytani bir sırıtışla.

Kıkırdıyor, başka tarafa bakıyor. "Hayır, aslında eminim değildir."

Onun sözleri karşısında kaşlarımda küçük bir çatılma oluşuyor, her ne kadar sadece benim sözlerime cevap olarak söylenmiş olsalar da, ben bariz bir şekilde flört ediyordum ve sanırım o bunu farklı algılamış olabilir.

Ona burada iyi vakit geçirmenin peşinde olmadığımı söylemek istiyorum, ne de iyi vakit geçiren bir başkası tarafından yakalanmaya izin veriyorum.

Söylemesi garip ama birkaç ay önce onunla tanıştığım da olduğum adam değilim.

Bir şeyler değişti ve bunun yanımda duran kızla bir ilgisi olabilir.

Payton geceye bakıyor ve eli karnına doğru inerken onu izliyorum.

Her zamanki gibi omuzlarına bir sertlik yerleşmesini bekleyerek irkiliyorum, ama hiç gelmiyor. Hatta parmaklarını daha da açarak gülümsüyor. Bunu görmek gerçekten güzel.

Karnı artık daha büyük, arkadan bile görülemeyen mükemmel küçük bir basketbol topu. Sert ve acı verici görünüyor ve aniden endişelendim.

"Geri dönmeliyiz. Seni oturtup ayaklarını falan yukarı kaldıralım, ben de sana biraz buz ya da ısıtma yastığı falan getireyim ve-"

Küçük avucunu göğsüme bastırdığı anda saçmalıklarım dudaklarımda kayboluyor. Gözlerim bu temasa takılıyor, teninin sıcaklığı bir şekilde kapüşonumun kalın malzemesinden sızıyor. Yutkunuyorum ve bakışlarımı yavaşça onunkilere kaldırıp orada tutuyorum. Mavi gözlerindeki mizah her geçen saniye azalıyor, etrafımızda belli belirsiz ama gözden kaçmayan bir değişim yaşanıyor.

Dudakları ayrılıyor ve ağır çekim diyebileceğim bir şekilde eli geri çekiliyor ve çok garip bir şey oluyor.

Fiziksel olarak nasıl hissettirdiğini özlüyorum. Gerçekten. Kaşlarımı çattım ve o da gözlerini yere indirdi.

Başını tekrar kaldırdığında yumuşak bir gülümseme var, ama bu kez yüzünde bir belirsizlik var. Hoşuma gitmiyor. Onu almak istiyorum.

Ben de öne çıktım, elini tuttum ve orada tutarak geri koydum.

"Benden uzak durma, tamam mı?" Kelimelerin ne anlama geldiğini bilmiyorum, yüz hatlarına bakılırsa o da bilmiyor ama doğru hissettiriyorlar, bu yüzden devam ediyorum. "Ne istersen

Bana söylemek, göstermek ya da sormak istediğın her şeyi yap. O güzel küçük kafanın içinde neler olup bittiğının bir önemi yok... sakın çekinme. Benden asla."

"Ya söylemek istediğım şey seni üzerse?" diye fısıldıyor. Nabzım daha sert atıyor ve bunu fazla düşünmemeye çalışıyorum.

Deneyin ve başarısız olun. "Yine de söyle."

"Emin misin?" Dudağın ısıırıyor.

Kahretsin. Öyle miyim? Şu an midemde ne tür bir karışıklık var böyle?

Onu kaydırıyorum, sırtını köprüye, önünü bana dayıyorum, birden aklından geçen her ne haltsa söylemesini istiyorum. "Söyle."

Başını sallayıp başka tarafa bakıyor, sonra kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "I ..."

İşte başlıyoruz.

"Bence diğır takımın üniformaları daha iyiydi."

Geriliyorum ve sonra bir kahkaha atarak başımı arkaya atıyorum, Payton da aynı anda katılıyor.

"Yüzünü görmeliydin." Kıkırdıyor. "Sanki dünyanın sonunun geldiğini ve büyük liglerde bir daha asla yer alamayacağını söylememi bekliyor gibiydin."

"Bu beyzbol." Ağzı bir tarafa doğru çekilince bakışlarımı kısıyorum. "Ama sen bunu biliyordun..."

"Ben yaptım." Gülümsüyor, gururlu, mavi gözleri parlıyor.

Kendimi durduramadan, ne yaptığımın farkına bile varamadan parmak eklemlerim yanağında kayıyor.

Payton'ın dudakları bir nefesle ayrılır. Yumuşak, neredeyse fark edilmeyecek bir şey ama oldu.

Sesi duyunca içim ısındı ve gerildim.

Bakışlarımız kilitleniyor ve o çekingen bir şekilde gülümsüyor, sert karnı karnıma bastırıyor. Yavaşça, onunkini tutan elim bir kez daha kalkıyor, ama hedefine ulaşmadan önce gözlerim izin almak için onunkine kayıyor.

Payton başını sallıyor ve avuç içim gömleğinin pamuğuy la buluşana kadar elimin arkasına bastırıyor.

Gözlerini bir an tutuyorum, sonra temas noktasına bırakıyorum. "Bu..."

"Tuhaf mı?" diye ekliyor muzipçe.

"Hayır," diye fısıldıyorum, elimi mükemmel kıvrım boyunca kaydırarak. "Sanırım sert hissedeceğimi düşünmüştüm ve öyle de, ama aynı zamanda, bilmiyorum. Yumuşak mı?"

"Tekmelediğini hissetmelisin."

Bunun üzerine gülümsüyorum, uzun bir süre endişeyle ona bakıyorum. "Yaklaşıyorsun, ha?"

Başını sallıyor, sonra sertleşiyor ve beni daha da tedirgin ediyor. "Aralık artık o kadar da uzak değil."

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle." Gözleri açılır.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," diye tekrarlıyorum.

Payton'ın sırtışı o zaman yumuşak. Uzaklaşabilmek için biraz ayaklarını sürüyünce ellerim ondan kurtuluyor. Geldiğimiz yoldan geri yürümeye başlıyor ve ben onu sabit tutma isteğimle savaşıyorum.

İçeri dönmek istemiyorum.

Onu erkeklerle paylaşmak istemiyorum.

Mantıksız ve saçma, içimden gözlerimi deviriyorum. "Ben iyiyim, Mase. Onun gelmesini beklemekten başka yapacak bir şey yok.

dünyayla tanışmaya hazır."

Ses tonunda hoşlanmadığım bir keder var, bu yüzden kolumu omuzlarına doladım ve onu kendime çektim.

"Peki o zaman. Bu arada, bana futbolda ne kadar harika olduğumu söylediğin önceki konuşmamıza geri dönelim... ikinci yedek oyun kurucu olsam ve tüm maç boyunca sadece iki dakika oynamış olsam bile."

Payton yüksek sesle gülüyor ve o kocaman mavi gözleriyle bana baktığında gözlerimi kaçıramıyorum.

"Peki, devam et o zaman.

Konuş benimle."

"Dayanılmazsın."

"Sanırım bu yönümü seviyorsun."

Gülümseyerek başını sallıyor ve öne doğru bakıyor.

"Bence senin kafan çok büyük."
"Kesinlikle istiyorum."

Omuzlarını sallayarak aşıya bakıyor. Sonunda arkasına baktığında, ona beklenti dolu bir ifade veriyorum ve o da iç çekiyor.

"Peki." Elini yumruk yapıp mikrofon gibi ağına götürürken boğazını temizleyerek geri çekiliyor.

Kıkırdıyorum ve o da yüzünü kapatıyor. "Aman Tanrım. Dalga geçersen yapamam."

"Tamam, tamam." Avuçlarımı kaldırıp dudaklarımı kenetliyorum. Gözleri kısılıyor, sonra tekrar boğazını temizliyor.

"Avix Üniversitesi bu gece galip geldi, bu başarı biricik Mason Johnson olmadan mümkün olamazdı!" Hareketli bir şekilde konuşuyor ve boştaki elini sağa sola savuruyor. "Mason sanki sihirden yapılmış gibi oynadı. Daha önce gördüğümüz hiçbir oyuncuya benzemiyor, hareketleri zahmetsiz bir zarafete sahip. Adam vücudunun her hareketinde akıcı. Her niyetinde hassas. O rüyaların yapıldığı şey, Avix U'nun kendi Yunan tanrısı!"

Sonunda gülüyor, bu sefer iki eliyle pembe-kırmızı yanaklarını kapatıyor.

"Lanet olsun, kadın." Sırtışım yayılıyor. "Etkilendim. Futbol hakkında bir bok bilmiyorsun ve bunu kulağa hoş geliyor."

Dudaklarında utangaç bir gülümseme beliriyor ve omuz silkerek bir omzunu kaldırıyor. "Gençken muhabir olmak isterdim. Aynanın karşısında pratik yapmak için çok zaman harcamış olabilirim."

"Belli ki." Kızgın bir şekilde kaşlarını çatıyor ve ben devam ediyorum, bu geceki şakacılığı hoşuma gidiyor. "Ve hey, hakkımdaki her şeyi doğru bildin. Ben gerçekten de bok gibiyim... tüm bunlar doğru olmasa ve sadece iki dakika oynamış olsam bile."

"Bu gece sadece dört gol atıldı, Mase. Takımınızın üç sayı yapması tüm maç sürdü. Sen birini iki dakikadan kısa bir sürede yaptın." Bana doğru baktı. "Bu gurur duyulacak bir şey."

Sözleri olması gerekenden daha derine, başkalarının övgülerinin henüz dokunmadığı bir parçama kadar iniyor.

Bu... çok fazla.

Bir tür gerginlik hissi, kafa karışıklığıyla sarılmış ve küçük bir panik duygusuyla bağlanmış bir his.

Tüm bunları gerçekten
düşünüyor mu? Bu sadece
eğlencenin bir parçası mıydı?
Beni orada izlemekten hoşlanıyor mu?
Kardeşim. Chill.

Bu duyguya gülüp geçiyorum ve yürümeye başlıyorum,
Payton da yanıma geliyor.

"Dikkatli ol, Tatlı Küçük. Bana büyük bir kafa falan vermeni istemem."

"Sanırım o gemi çoktan kalktı." "O
zaman kaptan sen olmalısın."

Payton sırtarak bana doğru bakıyor. "Sen nasıl istersen,
Süperstar."

Bu durumda olan tek kişi ben olmayabilirim.

Bölüm 17

Payton

Şimdi, Eylül

Deaton'ı araba koltuğuna yerleştirirken sinirlerim altüst oluyor, elini uzattığında çantamı kardeşime veriyorum.

"En arkaya binmek istediğine emin misin?" diye sorar. "Seni ve araba koltuğunu orta sıraya koyabilir, Mason ve Chase'i üçüncü sıraya itebiliriz."

"Arkada üç koltuk olsa da olmasa da bacakları zor sığar. Ayrıca bu şekilde yanımda bebek bezi çantası için yerim oluyor ve altını değiştirmem gerekirse yerim var ve durduğumuzda inmek zorunda kalmıyorum."

"Oğlanları Brady ve kızlarla birlikte bindirebiliriz," diye şarkı söylüyor Kenra. "Ari ve Cam'e oğlanların bizimle geleceğini söylediğimde çok kızacaklar. Hepimiz onları beklediklerini biliyoruz." Kemerini bağlıyor ve bana bir oyuncak fırlatarak arkasına bakıyor. Gülümsüyor. "Bunu kanepede unutmuşsun."

Dudaklarımı kıvrılmaya zorluyorum, pelüş futbol topuna bakıyorum

Dışarı çıkmadan önce Deaton'ın parmaklarından bilerek düşmesine izin verdim.

Deaton bunu hemen fark ediyor ve küçük elleriyle tutuyor, ben de onu gıdıklıyormuş gibi yapıp uzatıyorum.

"Hey, kızlar oyunun adını biliyor." Kardeşim gülümsüyor, sürücü tarafına geçiyor ve içeri kayıyor. "Bitiş çizgisine ilk varan ödülü alır."

"Çocukların zaten bizimle gelmek istediklerini nereden bileceklerdi ki? Daha da iyisi, neden bizimle gelmek istesinler ki?"

Brady Bronco'sunu mu alıyor?"

Kardeşim aynada gözlerimle karşılaşıyor ve ben hızla başka tarafa bakıyorum.

"Bilmiyorum," diyor. "Ama Mason bizimle geleceğini mesaj attığında biz hâlâ grup FaceTime görüşmesinde gitme planları yapıyorduk. Chase birkaç gün sonra sordu." Omuz silkiyor, garaj yolundan çekiliyor ve yolun aşağısındaki diğerlerinin sahil evine doğru ilerliyor. "En azından bu şekilde adil." Kız arkadaşı koluna şaplak attığında sırıtıyor.

Geçen hafta Ari, Avix U'nun ara haftasının İşçi Bayramı'na denk geldiğini ve çocuklara Cumartesi'den Pazartesi'ye kadar antrenman izni verdiğini fark etti. O kadar heyecanlanmıştı ki neredeyse bayılacaktı ve hepimizin Noah'ın maçı için Nevada'ya gideceğimizi ilan etti. Lolli ve Nate hariç herkes, çünkü onun da bu hafta sonu kendi maçı var.

Altı saatlik bir yolculuk.

Endişelenmeye başla.

Kaldırıma yanaşıyoruz, diğerleri çoktan dışarı çıkmış, eşyalarını yüklüyorlar. Brady, oğlanların onu kızlarla dolu bir arabada bırakıp gittiklerini fark ettiği anda sırıtıyor.

"Oh, evet." Heyecanı beni şaşırtıyor, ama o sadece kıkırdıyor ve beni görebilmek için kafasını kardeşimin SUV'sinden içeri sokuyor. "Bizimle gelmek istemediğine emin misin Payton bebeğim? Erkek yok, bu da tüm iyi dedikoduların patlamak üzere olduğu anlamına geliyor."

"Bu konuda çok heyecanlı görünüyorsun."

"Oh, öyleyim. İşime bakan tek pislik benim. Ari'ye sor. Onun her şeyini diğerlerinden önce biliyordum ve tek kelime ettim mi? Hayır." Sırıtıyor.

"Lisedeyken sensiz gittiğimiz her partide bizi ispiyonlaman çok kötü!" Cameron bağılıyor.

"Çünkü arkadaşlarımızla parti yapmaya hakkın yoktu. Onlar pislikti." Gülümsüyor. "Son şansın, anne ayı." Bana doğru bakıyor. "Kuluçka treninde mi kalacaksın yoksa ganimet trenine mi atlayacaksın?"

Kıkırdıyorum. "Kuluçka treni mi?"

Yüzü ciddileşir. "Dostum. Mason'ın kışında koca bir kale direği var. Okul başladığından beri böyle." Sözlerini düşünerek omzunun üzerinden bakar. "Belki ondan önce..." Arkasına baktığında gözleri kısıılır. "Hmm."

"Ben iyiyim," diye aceleyle çıktım.

Bakışları biraz daha daralıyor. "Uh-huh." Beni işaret ediyor ve kendimi aşağılanmış bir çocuk gibi hissediyorum.

Bu çok saçma.

"Çekil, pislik." Günün adamı ortaya çıkar ve Brady sırtarak geri çekilir.

"Paige! Küçük kışını buradan çıkar, yoksa seni terk ederiz!" diye bağırır.

"Aman Tanrım, Brady!" Ari tıslıyor, sesi alçak. "Eğer sen... sen olmaya devam edersen bizden asla hoşlanmayacak." Gözlerini devirerek gülererek sözlerini bitiriyor. "Şu bebek olayını biraz gevşet ve ben ne dersem onu yap. K?"

Ari'yi yerden kaldırıyor ve yanağına ıslak bir öpücük konduruyor. "Üzgünüm, Ari bebeğim. Yapamam. Paige!" diye tekrar bağırıyor ve gülererek başını geriye atıyor.

O sırada Paige dışarı çıkıyor ve ne kadar güzel olduğunu fark etmeden edemiyorum.

Sanırım onu son gördüğümünden beri saçlarını kestirmiş olabilir, güzel, altın sarısı bukleler omuzlarının hemen altına kadar uzanıyor ve ona daha da porselen bir bebek görünümü vermek için dışa doğru kıvrılıyor. Neredeyse benim kadar kısa ama minyon, bir balerinin vücuduna ve buna uygun bir duruşa sahip. Duruşu annemin benimkinin de öyle olmasını istediği gibi, gülümsemesi de yüz hatları gibi yumuşak. Hepimizden daha açık tenli, yanakları doğal bir allıkla renklenmiş. Brady'ye gülümsediğinde, Brady saf ve maksatlı bir dramatiklikle elini kalbinin üzerine götürüyor.

Gözlerim diğerlerine
kayıyor. Mason da
bakıyor.

Bakışlarım tekrar ona kayıyor, beyaz sundress'ini, çiçeklerle süslenmiş aynı parlak mavilikteki ayakkabılarını inceliyorum.

karşısında. Yürüyen bir oyuncak bebek gibi. Chase çevremde kayıyor, gözleri ona doğru kısılmış.

Radio açılıyor ve koltuğumda sarsılıyorum, gözlerim ileri fırlıyor ve Mason'ı boş bir ifadeyle bana bakarken buluyorum. Gözleri yavaşça arabanın dışındaki arkadaşına kayıyor ve o anı koltuğuma daha da gömülmek için değerlendiriyorum.

Neyse ki herkes içeri doluşuyor ve ben tüm dikkatimi Deaton'a vermeye odaklanıyorum. Ce-e ve gıdıklama canavarı oynuyoruz. En az on dakikasını parmağıma tutunarak, küçük kolları sallanırken parmağımı tekrar tekrar kaldırıp indirerek geçiriyor.

Birkaç kez alkışlıyorum, o da gülümsüyor, parmaklarını ağzına sokuyor ve küçük bir ciyıklama sesi çıkarıyor. Gülüyorum ve ellerimi onun önünde tutuyorum. Anlaması uzun sürmüyor ve parmaklarımı tutup birbirine bastırarak alkışlamama yardım ediyor.

"Sıra sizde, bayım." Ellerini tutup birbirine vuruyorum.

Heyecanla ayaklarını tekmeliyor, yumuşak sesler çıkarıyor. Sonunda kendi başına çözeceğini umarak bırakıyorum ama yine benimkine uzanıyor. Birkaç dakika boyunca gidip geliyoruz. Yeni bir şey deniyorum, ellerini beş kez çırpıyorum, bunu yaparken hareketli gülümsemeler ve sesler çıkarıyorum. Son el çırpışımda elimi bırakıyorum ama avuçlarımı onunkilere yakın tutuyorum ve o da içgüdüsel olarak ritmi takip ediyor, elleri en yumuşak küçük el çırpışıyla ortada buluşuyor.

Benim gülümsemem gibi onun da mavi gözleri açılıyor. Tekrar deniyor, ilk seferinde ıskalıyor ve sonra tekrar, alkış, alkış, alkış.

"Başardın!" Bağırıyorum, boğazından bir kahkaha fokurdayınca kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Hem Chase'in hem de Mason'ın kafaları dönüyor, her iki adam da yüzüne bakmak için koltuklarını itiyorlar. Onlara gülümsemekle yetinip hızla Deaton'a dönüyorum.

Tekrar alkışlıyor, çıkardığı sestten o kadar mutlu ki gülmeye devam ediyor, küçük yüzü kıpkırmızı oluyor.

"Bu nasıl şimdiye kadar gördüğüm en şirin şey olabilir?" Mason dikkatle bakıyor, en iyi arkadaşı da onun yanında kıkırdıyor.

"Çünkü öyle." Chase geriye uzanır ve parmaklarını Deaton'ın kıvrıkcık saçlarında gezdirir.

Mason arkadaşının her hareketini izler, kaşları her saniye daha da çatılır. O da geriye uzanıyor, Deaton anında yumruğunu Mason'ın işaret parmağına dolayınca kaşları çatılıyor. Mason geri çekilemeden parmağını ağzına götürür ve üzerine salyalarını akıtır.

"Her zaman doğrudan ağzına, ha, adamım?" Mason gülerek hafifçe geri çekiliyor ve sonra koltuğunda dizlerinin üzerine çökerek gövdesini üzerime uzatıyor.

Koltuğa yaslanıp kaybolmaya çalışıyorum ama gidecek hiçbir yerim yok ve sonra tam orada, yüzü benden birkaç santim uzakta, kahverengi gözleri her zamanki gibi fırtınalı. Nefesimi tutuyorum, yaptığı şey karşısında şok oluyorum, diğerlerinin görmesi karşısında panikliyorum. Ama sonra eli tekrar yukarı kalkıyor ve içinde Deaton'ın bir süre önce fırlattığı küçük peluş futbol topu var.

Gözleri hâlâ benimkilere kilitli, oyuncağı Deaton'a uzatıyor. "Al bakalım, küçük adam," diye mırıldanıyor ve sonunda geri çekiliyor.

O koltuğunda dönüyor, ben de kendi koltuğuma gömülüyorum, yanaklarım yanıyor. Birinin gözlerinin üzerimde olduğunu anlamak için başımı kaldırmama gerek yok. Kimin olduğunu bilmiyorum ama hissediyorum.

Telefonumun ekranına bakıyorum. Sadece dört saat daha.

Hayatımı sikeyim.

Benzin istasyonundaki pompaya yanaştığımızda hava kararmıştı. Önümüzde, herkes bir anda dışarı yığılıyor, geriniyor ve yolumuzda yürüyor.

Kardeşim benzin pompalamak için arabadan iniyor ve Kenra parmaklarını dudaklarına götürdüğünde diğerleri fısıldayarak içeri bakıyor.

"Uyuyor mu?" Ari mırıldanıyor, başını bir kez daha

kardeşinin kapısından içeri sokmadan önce ellerini birleştirerek arka camdan ona bakıyor. "Şimdiye kadar nasıl gitti?"

"İyiymi," diye cevap veriyor Mason benden önce ve kaşlarımı çatıyorum. "Eğer kırk dakika boyunca hiçkır ağıladıysa

uyumak ve Mason'ı korkutmak iyi bir şeyse, o zaman gayet iyi bir şey yaptı," diye dalga geçiyor Chase ve Mason koluna yumruk atmak için uzandığında eğilerek uzaklaşıyor.

"Ben çıldırmadım," diye tersledi.

"Hayır mı? On beş dakika boyunca sadece ona baktınız, çok hareketsiz kaldığında nabzını kontrol ettiniz."

Cameron ve Brady ona gülerler ama kız kardeşinin gözlerinden kalp fıskırmaktadır.

"Hey, kafası sürekli düşüyordu!" Mason savunuyor. "Emin olmak zorundaydım."

"Annesi hemen yanındaydı." Chase bir gülümsemeyle savaşı. "Saçmalıyordun."

"Çok tatlıydı." Konuştuğumu fark edemedi kelimeler ağızımdan çıkıyor ve Mason'ın kafası bana doğru geliyor.

Gözleri benimkileri delip geçiyor, karanlık kürelerinin ardında bir şeyler yanıp sönüyor ama Cameron konuşmaya başlayınca büyü bozuluyor.

"K şey, açlıktan ölüyoruz ve burada elli bin tane fast food seçeneği var. Kapıp gidelim, zaman kazanırız diye düşündük." Uzun kolunu Ari'ye doladı.

Diğerleri dışarı yığılıyor ve ben geri çekildiğimde Parker kapıdan içeri eğiliyor. "Geride mi kalıyorsun?"

"Evet. Araba durduğuna göre hâlâ uyuyor olması bir mucize, o yüzden hazır değilse onu uyandırmak istemiyorum."

"Sana bir şeyler getirelim."

Başımı sallıyorum ve o da kapıyı kapatıp bizi içeri kilitliyor.

Koltuğa uzanıyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum ve boynumu döndürüyorum.

Bacaklarım önümdeki koltuğun üzerinde olacak şekilde hareket ederek gözlerimi kapatıyorum, önümüzdeki birkaç gün boyunca başka pek fazla anım olmayacağını bilerek bu anı tek başıma değerlendiriyorum.

Tam kaslarım yeniden gevşemeye başlamışken Deaton'ın yumuşak alkışıyla gözlerim şak diye açılıyor.

Kıkırdıyorum, küçük oğluma bakıyorum ve yanına gidip

onu oturduğu yerden kaldırıyorum.

"Vay, vay. Bu işte artık ustalaştın." Onu havaya kaldırıyorum ve bacaklarını kilitleyip kalçalarımın üzerinde zıplamaya başlamadan önce kollarını yukarı doğru uzatıyor. "Birileri heyecanlanmış, değil mi?" Yanağına bir öpücük konduruyorum ve bacaklarımın arasındaki küçük boşlukta dizlerimin üzerine çöküyorum. "Bunu sana yapmaktan nefret ediyorum ama üstünü değiştirmeliyiz."

Şaşırtıcı bir şekilde, Deaton telaşlanmıyor, sadece emniyet kemerine bakıyor ve ben onu temizleyip daha sıcak bir uyku tulumuna sokarken minik eliyle sarmaya çalışıyor.

Onu ayağa kaldırırken, sabit durmasına yardımcı olmak için bir elini kendi elimde tutuyorum ve destek için ağırlığını bacaklarıma yaslamasına izin veriyorum. Çantadan bir kavanoz bebek maması ve küçük bir kapta ezilmiş muz çıkarıyorum. Tavuk ve pilav karışımından sadece birkaç ısırık alıyor ama meyveleri mideye indiriyor. Tam son lokmaya geldiğimde telaşlanmaya başlıyor, yine gözlerini ovuşturuyor ve beni çekiştirmeye başlıyor.

"Tamam, küçük adam. Tamam." Emzirmeyi bırakalı sadece birkaç gün olduğu için mamayı kabul edeceğini umarak bir biberon çıkardım.

Tabii ki, rutinimizdeki bu değişiklik onun hoşuna gitmiyor ve hafifçe mızıldanarak birkaç kez elindekini fırlatıp atıyor.

O sırada kapı açılıyor ve kafamı kaldırdığımda Mason'ı elinde bir Arby's poşetiyle görüyorum. Tek kelime etmeden çantayı tutarken yorgun, neredeyse bitkin görünüyordu ve o tek kelime etmeden içinde ne olduğunun tamamen farkında olarak kabul ederek gülümsemeye zorladım.

"Onu bir dakika tutabilir miyim?" diye sordu ve hemen ekledi, "İçeri girebilir, tuvaleti kullanabilir, gerinebilir ya da her neyse."

"Biraz telaşlı..."

Mason koltuğu ileri iter, sonra etrafından dolanır ve Chase'in koltuğuna oturur, kollarını açarak geriye uzanır.

Yavaşça Deaton'ın yanından geçiyorum, arabadan çıkarken arkama bakmıyorum.

Acele etmem, ihtiyacım olmadığı halde tuvaleti kullanırım ve kimse ayakta olmadığı için koridorlarda yürürüm

henüz arabanın etrafında. Dışarı çıkmadan önce bir kremalı soda ve bir paket peynirli kraker alıyorum.

Kenra ve Parker şu anda pompanın yanında duruyor, Ari Cam'den sonra Bronco'ya geri dönmek için bekliyor.

"Çok tatlılar." Ari kapısını kapatmadan hemen önce bana doğru ışınlar saçıyor.

Kaşlarımı çatarak kardeşime ve kız arkadaşına bakıyorum ama ikisi de kaputa yaslanmış, telefonlarıyla oynuyorlar.

Cipin kapısını açıp içeri giriyorum ama kısa kesiyorum.

Mason, Chase'in koltuğunda sızmış durumda. Ona bıraktığım şişenin yarısı elinde boş, Deaton göğsüne kıvrılmış, küçük bir melek gibi uyuyor.

Yüz hatlarım çekiliyor, göğsümdeki bir şey de aynı lanet şeyi yapıyor.

Kendime rağmen, içimde kıvılcımlanan acı ve öfkeye rağmen, daha fazlası olduğunu inkar edemem.

Çok huzurlu

görünüyorlar. Çok

kıymetliler.

Baba ve oğul gibi görünüyorlar.

Bu düşünce içimi parçalıyor, yeniden inşa ettiğim soluklanma kabuğunu paramparça ediyor.

Sarsıntılı hareketlerle koltuğu ileri itiyorum ve bebeğimi kollarından çekmeye başlıyorum.

Mason önce Deaton'ı sıkıca kavriyor, gözlerini dik dik bakarak açıyor ama sadece benim olduğumu anladığı anda tutuşu gevşiyor ve oğlumu hızla geri alıyorum. Sessizce arka koltuğa tırmanıp onu tekrar araba koltuğuna bağladım.

Tam yerleşmiştim ki Chase yeniden ortaya çıktı. Mason'ı yerinde gördü ve diğer tarafa geçti.

"Al bakalım." Sırıtarak bir kremalı soda ve bir paket peynirli kraker uzatıyor.

Gördüğüm manzara karşısında küçük bir kıkırdama beni terk ediyor, çevremde Mason'ın vücudu bu tarafa kayınca kaslarım kilitleniyor ama ona bakmıyorum.

Chase'e teþekkür edip arkama yaslanıyorum, kendini kötü hissetmesin diye kendi atıþtırmalığımı çantama saklıyorum ve biraz uyumaya çalışıyormuş gibi yapmak için başımı bir battaniyeyle örtüyorum.

Evet, bu korkakça bir hareket, özellikle de birkaç saat daha uyuyamayacağımı bildiğimde.

Yine de orada sessizce oturuyor, araba durana ve kardeşim vardığımızı duyurana kadar yün bir maskenin içinden nefes alıyorum.

İşte o zaman uyku düzenini öğreniyorum. Bu yolculuğun daha önce gergin geçeceğini düşünseydim ...

Aşırı hızlandı.

Bölüm 18

Mason

Şimdi, Eylül

"Doksan yedi, doksan sekiz, doksan dokuz ..." Hedefime ulaşıyorum, sonra iki tane daha yapıyorum. Şınavdan hızla kalkıyorum ve otuz saniye boyunca yerimde koşuyorum. Omuzlarım ağrıyor, karın kaslarım zonkluyor ama tekrar aşağı iniyorum, bu sefer beş parmak plank yapıyorum.

Karnımdaki yanma çok şiddetli ama nefes alıp veriyorum, kırk beşten geriye doğru sayıyorum, sonra mindere çökmeden önce biraz daha bekliyorum.

"Neredeyse üç saattir buradasınız."

Kıçımın üzerinde doğruluyorum, kollarımı bükülmüş dizlerimin üzerinde birleştiriyorum ve kapıya doğru bakıyorum.

Chase çerçeveyi iterek yavaşça kiraladığımız Airbnb'nin garajına girdi. Etrafına göz gezdiriyor, bir eliptik bisiklet, bir koşu bandı ve bir serbest ağırlık istasyonu dikkatini çekiyor. "Demek evdeki spor salonu da buna dahil, ha?" diyor ilandan alıntı yaparak.

Köşedeki kovaya doğru başımı sallayarak alay ediyorum. "En azından yere koyacak minderleri var. Orada birkaç atlama ipi de gördüm."

Chase başını sallar, koşu bandına doğru ilerler ve üzerine çıkar. Kapüşonunu başının üzerine bağlar ve yavaş bir koşuya başlar. "Kahvaltıyı atlamışsın."

"Protein içeceği içtim."

"Dün gece kimseyle konuşmadan yatağa gittin."

"Yorulmuştum. Neden benim için bu kadar endişeleniyorsun?" Yerden kalkıp tişörtümü başımın üzerine çekiyorum. Yüzümdeki teri silmek için onu kullanıyorum.

"Çünkü neler olduğunu görüyorum." Ben bir şey söylemeyince ekliyor: "Perşembe günü derse gelmedin. Sınavımız vardı."

Gözlerimi kaçırıyorum, tişörtümü boynuma sarıyorum ve kapıya doğru ilerliyorum.

"Dinlenmek ve arkadaşlarımızla birkaç gün takılmak için buradayız Mason."

"Farkındayım."

"İşi berbat etme."

"Ben mi?" Etrafımda dönüyorum. "Bunu mahvedecek ne yapmış olabilirim ki?"

Bir an bana bakıyor, koşma hızını artırıyor ve bir eğime giriyor. "Kafanın içindesin. Bir süredir öyleydin. Tam olarak neler olup bittiğinden emin değilim ama sanırım yeterince biliyorum ve sen yıkıma doğru koşuyorsun. Bırakmaya çalış."

Alay ederek arkamı döndüm ve kapıya yöneldim. "Eminim buna bayılırdın."

"Bu da ne demek oluyor?" diye arkamdan bağılıyor ama ben kapıyı kapatıyorum.

Ev, oturma odasında televizyonun açık olması ve Kenra'nın kanepede uyuması dışında sessizdir.

Buzdolabından dört soğuk su şişesi alıp birini indiriyorum ve diğer üçünü koridorun sonundaki odaya doğru taşıyorum. Yumuşak bir vuruşla kapıyı itip açıyorum.

Brady odanın sağ tarafındaki ikiz yatakta soğuktan donmuş bir halde yatarken, Cameron ve Paige diğer yatakta oturmaktadır. Cameron bir kutu mendil ve battaniyeye sarınmış, okul kitabından bir şeyler okurken, Paige hiç ses gelmeyen televizyona bakıyor.

Kahretsin, sanırım kitaplarımı da getirmeliydim. İşe yarayacağından değil. Profesörümün sınavı telafi etmememe izin vermesinin imkanı yok.

Ödev. Dişlerimi sıkıyorum, endişelerimi bir kenara itiyorum ve kızların bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Selam." Cameron hafif bir öksürükle gülümsüyor.

Su şişelerini oynatıyorum. "Size içecek soğuk bir şeyler getirdim." Şişeleri onun yanına koydum ve Brady'ye baktım. "İyi mi?"

"Son iki saattir buldog gibi horluyor." Cameron omuz silkiyor. "Yani en azından hayatta. Uyuyarak hastalığı atlatabileceğini düşünüyor."

Paige önce gülüyor, sonra inliyor, elleri şakaklarına gidiyor. "Çok üzgünüm. Bu akşamki maçı kaçıracığımıza inanamıyorum. Kim altı saat boyunca arabada otururken hasta olur ve arabadan indiğinde iyileşmez ki?"

Kusmanın araba tutmasından kaynaklandığını umuyorlardı, ki genelde ikisi de kusmazdı, ama üçü de uyandıklarında kendilerini yatağa girdikleri zamanki kadar berbat hissediyorlardı.

"Gidecek daha çok maç olacak. Sadece dinlenin, belki Brady gibi uyumaya çalışın."

Her iki kız da alt dudaklarını büzüştürüyor ve dudaklarını bir sırtış kaplıyor.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin. Biz ayrılmadan önce birimiz size yemek hazırlayacak."

"Noah mutfakta sihrini konuşturmak için burada değil." Cameron dramatik bir şekilde kendini geriye atıyor. "Yani, benim tatlı Paige'im, bu demek oluyor ki alacağımız tek şey konserve çorba olacak."

"Sana soğuk getirebilirim."

Cameron kirpiklerini kırıştırtarak sahte bir gülümseme verir. "Konserve çorba yeterli olacaktır, lütfen ve teşekkürler. Ama sakıncası yoksa, canavarla birlikte yatağa giriyorum. O yanıyor ve ben donuyorum."

Başımı sallayarak dışarı çıkıyorum ama Cameron kapıya doğru fırlıyor ve çerçeveyi tutuyor, ben de kapının önünde duruyorum.

Bana bakıp fısıldayarak "İyi misin, Mase?" derken gülümsemesi şimdi daha yumuşak.

Gerginlik göğsümü sıkıştırıyor ve başımı sallamaya zorluyorum ama kaşlarımdaki çatıklığın daha da

derinleştğini hissedebiliyorum. "Evet, ben iyiyim.

Mükemmel. Güzel."

Başını hafifçe eğiyor, dilimin ucundaki yalanı kolayca okuyor. "Bazen insanlar nasıl sonuçlanacağından korktukları için bazı şeylere karşı savaşırlar."

Bir an için ona bakakalıyorum ama sonra gülmeye zorluyorum kendimi. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok, kızım. Devam et. Brady ile yatağa gir. Daha iyi hissedersin, tamam mı?" Sanırım sırtımayı başarıyorum ve sonra kapıyı usulca arkamdan kapatıyorum.

Kapandığı anda yüzüm düşüyor ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Kendine gel, adamım.

İç çekerek üst kata çıktım. Taşındığım odaya girmeye çalışıyorum ama elim kapı koluna dolanmıyor. Serin bir duş almak için banyoya doğru ilerliyorum.

Spreyin altında kaslarım geriliyor, her geçen dakika yavaş yavaş gevşiyor. Derin bir nefes alıyorum, kafamdan geçen aptalca düşünceleri engellemeye çalışıyorum.

Chase Payton'a soda aldı. Büyük olay.

Eminim Ari ve diğerleri de onun içki tercihini biliyorlardır, tıpkı benim onların ne sevdiğini bildiğim gibi. Elbette, onları hayatımın çoğunda tanıyorum, ama bu bir fark yaratmaz, değil mi?

Evet, böyle şeyleri fark etmeniz normal.

Normal olmayan şey, Ari oda değişikliklerini duyurduğunda hayalet rengine bürünmesiydi, çünkü diğerleri yolculuğun son yarısında hastalanmıştı.

Kimseyle paylaşmak zorunda değil. Başlangıçta kalacağı alt kattaki odadan biz çocukların bulunduğu üst kattaki odaya taşındı ve bunun tek nedeni bebeğin hastalanma ihtimalinin daha az olmasıydı. Hasta kızlara ve Brady'ye yakın uyumak yerine.

Evet, bu onu benim ve Chase'in yanına koyuyor, ama ne olmuş yani?

Belki de bebeğin bizi uyandıracağından endişeleniyordur?

Chase uyuduğu zaman ölü gibi uyuyor, o yüzden fark edeceğinden bile şüpheliyim. Oturma odasından çıkmayacaktır,

Yurtta yaptığı gibi ESPN izliyor, sadece uyumak için odasına gidiyor.

Ben mi? Uyandıklarını haber veren o küçük çığlığı duymayı bekliyor, tamam, umuyor olacağım. Onu kucağıma almak istiyorum ve onunla bir dakika yalnız kalmak istiyorum.

Ona bağırarak zorunda kalabilirim, henüz bilmiyorum ama benimle konuşacak.

Bana aynı fikirde olduğumuzu söylemesi gerekiyor. Fikrini değiştirmedigini.

Kahretsin.

Ya fikrini değiştirirse?

Kollarımı Ari'ye dolayarak onu havaya kaldırıyor ve döndürüyorum. "Bunu beğendin mi, küçük kardeşim?" Bağıriyorum, heyecan gerçek ve Noah'nın gelmesini beklerken içtiğim iki bira beni ısıtıyor. "Adamın az önce takımına maçı kazandırdı!"

"Ve bir değil iki gol!" Hastalığını terleyerek atlattığını söyleyen Brady havaya doğru bağıriyor ve bara giren, üzerlerinde forma olan bir grup rastgele yabancıya dönüyor. "Hey. On dokuz numara kız arkadaşımın adamı. Onu görüyor musunuz?"

Kadınlar kıkırdarak uzaklaşır ama Brady yılmaz ve etraftaki herkese Noah Riley'nin belalı biri olduğunu ve tamamen konuşulduğunu söyler.

Noah bu övgü karşısında gözlerini yere indiriyor ve hızla ayağa kalkıp kadını geri istiyor. Ari ayağa kalkar kalkmaz onu kollarına alıyor ve kulağına bir şeyler fısıldamak için eğildiğinde arkamı dönüyorum.

Adamı seviyorum... ama o hala benim kız kardeşim.

Diğerleriyle yüzleşmek için döndüğümde -hem stadyuma hem de kiralık eve yürüme mesafesindeki tek restoranın arka köşesine tıkmış durumdayız- kaşlarım çatılıyor.

Payton, Deaton'ı Chase'e bırakıp Brady'ye doğru ilerlerken Brady ona sesleniyor ve ben Chase'e ulaşıyorum.

İki tanesi köşede kıvrılıyor.

Gözleri açılıyor ve hafifçe arkasına yaslanıyor, küçük adamıma yönelttiği gülümseme kaybolurken bu kadar yakın olduğumu fark etmiyor. "Ne oldu?" Kaşları çatıldı.

"Onu bana ver." Elimi uzatıyorum ama Chase onu hemen vermiyor, ben de bir adım daha yaklaşıyorum.

Chase ne dediğimi yeni fark etmiş gibi başını sallıyor. "Evet, dostum. Zaten biraz daha kanat falan sipariş edecektim."

Onun yanından geçiyor ama Payton yeniden ortaya çıktığında Deaton hâlâ aramızda.

Ayağa kalkıyor ve onu ikimizin elinden alıyor. "Teşekkürler," diye mırıldanıyor, diğerlerine ulaşmak için göğsümüzün arasından kayıyor, ama elimi nazikçe üst koluna dolayarak hareketini durduruyorum.

Gözleri bana doğru kayıyor, yalvarıyor ve kısa bir süreliğine Chase'e kayıyor. "Gidip Ari ve Noah'nın yanına oturacağım. Onu kucağına almak istedi, o yüzden..."

Ona sarılmak istiyorum.

Onu özlüyorum. Bunu göremiyor musun?

Parmaklarım onun yumuşak teninde seğiriyor ve bırakmak için büyük çaba sarf etmem gerekiyor ama bırakıyorum. Geri çekiliyorum, çenem o kadar sıkılmış ki bundan sonra bir dışıye ihtiyacım olabilir.

Sorun değil.

Önemli bir şey değil.

Noah ve Ari çok şey kaybetti, küçük adamımla bağ kurmaları onlar için iyi oldu.

Ayrıca, ben hala onun favorisiyim.

Her şey yolunda.

Tekrar öne döndüğümde, Chase hala oradaydı.

Bana ihtiyatla bakıyor, eğilirken sesini alçak tutuyor. "İyi misin, kardeşim?"

"Beni kızdırmayı bırakacak mısın, kardeşim?"

Başını geriye atıyor ve ben de içimden küfrederek yanından geçip odanın diğer tarafındaki bara doğru ilerliyorum, kendimi toparlamak için bir dakika ayırıyorum. Ya da en azından deniyorum.

Mekânın ağzına kadar dolu olması işe yarıyor, özellikle de iki sūrahi ucuz bira sipariş ettiğimde barmen kimliğimi sormayı unuttuğu ya da zahmet etmediği için -gerçi fark etmezdi, çünkü henüz beni hayal kırıklığına uğratmayan sahte bir kimliğim var-.

Garson beni kendi bölümümüze kadar takip ediyor, sūrahilerin yanına birkaç soğuk kupa koyuyor ve ben zoraki bir gülümsemeyle diğerlerine bakıyorum.

Önce Noah'nın bakışlarıyla karşılaşıyorum. Başını eğmiş bana bakıyor, Deaton ellerinde bir aşağı bir yukarı zıplıyor, küçük ayakları tekmelediği karton bardak altlığından daha küçük. Ari onların yanında oturuyor, bakışlarında endişe okunuyor.

Dikkatim masanın üzerine düşüyor ve beni ele geçirmekle tehdit eden kaş çatmayla savaşıyorum.

Burada o kadar şeffaf mıyım?

Bana baktıklarında ne görüyorlar?

İstenmeyen bir adam mı?

Sikeyim.

Dişlerimi sıkıyorum ve altın rengi sıvıyı bir bardağa döküp arkadaşlarıma ikram ediyorum.

Her bir insan geçiyor ve nabzım boğazımda atıyor.

Siktir et. Her neyse.

Bardağı kendim içiyorum. Sonra bir tane daha içiyorum. Ve bir tane daha.

Bir süre sonra yüzümde bir gülümseme beliriyor.

Diğer atıcıyı kim bitirdi?

"Sanırım tek başıma içmek zorunda değildim." Bir kıkırdama beni terk ediyor ve Brady yanıma düştüğünde başımı kaldırıp bakıyorum. "Adamım benim!" Bağırıyorum, kolumu omzuna doluyor ve koca kıçlı bedenini kendime çekiyorum. "Seni seviyorum amına koyayım."

"Aynen." Alçak sesle kıkırdıyor, kollarını masanın üzerine koyuyor ve o kadar yaklaşıyor ki görüş alanım biraz daralıyor. "Burada kendini iyi hissediyor musun?"

"Aynen öyle." Vücudum biraz sallanıyor gibi görünüyor ve bardağımı kaldırarak tekrar gülüyorum. Hiçbir şey çıkmayınca, bardağımı

Gözlerimin önünde. Kaşlarım anında çatıldı. "Biramı kim içti?"

Brady omuzunu benimkine çarparak alay ediyor. "Yavaşlamak isteyebilirsin, oğlum. Yarın dönüş yolu uzun."

"Araba kullanmak zorunda değilim." Buraya gelmenin ne kadar uzun bir yol olduğunu düşünerek omuz silkiyorum. "Sadece koltuğumda oturmam gerekiyor. Biraz daha görmezden gelin."

Brady ters ters bakıyor ve ben başımı kaldırdığımda Payton çalkantılı bir ifadeyle bana bakıyor.

Üzgün mü? Kızgın mı? Endişeli mi? Bilmiyorum, ama eğer onu tanıdığımı düşünüyorsam, üçünden de biraz var. Ama neden? Burada ölen benim.

Açtığı benim göğsüm ve ağır ağır atan kalbim, her seferinde bir çekişte yırtıp atıyor. Peki ne için?

Yoksa kim için?

Hayır. Olamaz.

Ama ya öyleyse?

Sistemimdeki alkol, yan düşünceler karşısında kanımı kaynatıyor ve gözlerim beni rehin tutan güzel mavi gözlere dikiliyor.

"Hey, Brady." Sesim gürültüyü bastırıyor, bakışlarım kız arkadaşşıma kilitlenmiş. "Payton'ın içmeyi en sevdiği şey nedir?"

"Ne?" diye kıkırdıyor.

Payton'ın gözleri düşüyor ve bilin bakalım arkasından kim geliyor? Diğer en iyi arkadaşşıma ters ters bakıyorum ama yanımdakine sorumu tekrarlıyorum. "En sevdiği içki. Neymiş o?"

"Dr. P?"

Uzuvlarım titriyor. "Yanlış."

Chase başını sallayarak onun yanındaki bank benzeri koltuğa çöküyor ve yüzünü ona dönerek sorduğu her soruya cevap veriyor.

"Dostum," diye fısıldar Brady. "Ne kaçırıyorum?"

Konuşmaya devam edebilir. Gözlerim birkaç nokta ötedeki geveze Cathy'lere kilitlenmişken bunu söylemek zor.

Birbirlerine söyleyecekleri ne olabilir ki?

Chase kız kardeşimle yaptığı hataları fark ettiğinden beri artık hiçbirimizle konuşmuyor.

Kendini bok gibi hissettiğini, yaptıklarından utandığını ve kendi iç saçmalıkları yüzünden bizimle yüzleşemediğini düşünmüştüm. Bu benim tanıdığım Chase'e benziyor.

O herifi seviyorum. İş o noktaya gelirse onun için ölürüm. Ama belki de yanılmışımdır.

Belki de sinsi davranıyordur. Belki ikisi de öyledir.

Payton'ın gergin kahkahası bana ulaşıyor. Zihnimi istila ediyor ve içimden geçiyor, sakinleştirici ve doğru bir his, ama sonra beynim yetişiyor.

Onu güldürdü.

Onu güldürdü ve benimle konuşmuyor bile. Onunla konuşuyor.

Kızın ne içmeyi sevdiğini biliyor.

"Siz ikiniz sikişiyor musunuz?"

Nefesler kesiliyor ve küfürler havada uçuşuyor ama ben burada kalbimi kıran kızın bakışlarını tutuyorum.

"Bana doğruyu söyle."

"Mason. Lütfen," diye fısıldıyor ama gözleri çok daha fazlasını haykırıyor.

Bana ne kadar hayal kırıklığına uğradığını, onca insan arasından bu sorunun cevabını benim bilmem gerektiğini söylüyorlar. En başta sormak zorunda kalmamam gerektiğini.

Ama ben biliyorum.

"Sen de mi ona söz verdin?" "Dur," diye yalvarıyor.

"Sana bunu söyledi mi-"

"Sarhoşsun dostum. Pişman olacağın bir şey söylemeden önce konuşmayı kes." Chase köşeyi dönüyor. "Seni eve geri götürürelim, olur mu? İhtiyacın var-"

"Müsait olmayan kızlarla birlikte olmaya çalışmayı bırakmalısın!"

Payton kıpkırmızı olur, Ari soluk soluğa kalır ve Noah'nın gözleri büyür.

Brady ellerini kaldırarak öne çıkar. "Pekala . Bu kadar yeter.

Burada bir nefes alalım ve-"

"Siktir git, Mason." Chase onun sözünü kesti.

"Hayır, siktir git!" Ayağa fırladım, dengemi korumak için kolum dışarı fırladı. "Onunla konuşmaya çalışıyorum."

"Bu şekilde değil."

Öfke içime doluyor ve omurgam bile titremeye başlıyor.

"Onun adına konuşabileceğini mi sanıyorsun?"

"Çocuklar," diye tekrar deniyor

Brady. "En azından benimle konuşuyor!"

Yumruğum o kadar hızlı uçuyor ki kimse onu durduramıyor. Parmak eklemlerim yanağına iniyor ve Chase'in kafası yana kayıyor.

Anında herkes çığlık atar ve bağırır.

Güvenlik geliyor ve arkadaşlarımla bağırışlarını duyuyorum ama ayaklarım çoktan yerde sürüklenmeye başlamış. Saniyeler içinde bir ağız dolusu toprak yiyorum, başım zonkluyor, görüşüm bir kış sabahı kadar sisli.

Biri ayağa kalkmama yardım ediyor ve Chase'in gözlerine baktığımda kendimi geri çekiyorum.

"Bırak beni, adamım."

"Sana yardım ediyorum, ahmak."

"Hayır, benimle taşak geçiyorsun. Herkes öyle."

Başını sallıyor ve ben de Airbnb'ye doğru ilerliyorum, diğerlerinin yumuşak mırıltıları ve ayak sesleri çok geride değil.

Kapıya vardığımızda tökezleyerek kenara çekiliyorum ve kapıyı bir başkasının açmasına izin veriyorum.

Kimse bana içeri girmemi söylemeye zahmet etmiyor, ben de arkamdaki duvarın sallanmasının ne zaman duracağını merak ederek kapının yüzüme kapanmasına izin veriyorum.

Kim bilir orada ne kadar durdum, ama sonunda biri dışarı çıkarken bir sıcaklık beni karşıladı.

"Aman Tanrım, elin." Yumuşak parmaklar bileğimi okşuyor ama geri çekiyorum.

"Umursuyormuş gibi yapma." Gözlerimi kırpttırıyorum, güzel mavi gözler bir odaklanıp bir kayboluyor.

"Bu hiç adil değil," diye fısıldar Payton.

"Adil olmayan ne biliyor musun?" Törpölüyorum, başım diğer tarafa dönüyor, göz kapaklarım açık tutamayacak kadar ağırlaşıyor. "Söylediğin ve yaptığın şey. Beni öldürüyorsun." Nefes alıyorum, göz kapaklarımı açmaya zorluyorum ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel gözlerle buluşuyorum. "Burada ölüyorum bebeğim."

Güzel yüzü bulanık, bu yüzden gerçekten orada olduğundan, hayal etmediğimden emin olmak için elimi kaldırıyorum. Parmak eklemlerim onun ipeksi teniyle buluştuğu anda sarsılıyorum. Acı içime işliyor ve bileğimi tutarak panik içinde sendeleyerek uzaklaşıyorum.

"Siktir." Elime bakıyorum ama orada çok fazla parmak var. "Siktir, siktir, siktir!"

Sarsılarak eve giriyorum ve banyoya giden yolu bulmayı başarıyorum.

Lavabonun musluğuna ulaşmak için çabalıyorum, sonunda lanet şeyi nasıl açacağımı buluyorum ve elimi akıntının altına sokuyorum. "Kahretsin!" Geri çektim, su çok sıcaktı.

Tekrar uzanıyorum, ama yumuşak parmaklar omzumun etrafında hafifçe kıvrılıyor, omurgamdan aşağı kayıyor ve başım göğsüme düşüyor, bu his diğer her şeyi kapatıyor. Tek hissettiğim o.

Tanrım, daha fazlasını istiyorum.

"Sana yardım etmeme izin ver," diye mırıldanıyor.

"Bana ne istersen yapabilirsin, Tatlı Küçük.

Ne olursa. Her zaman."

Payton diğer elimi tutuyor, beni kim bilir nereye götürüyor ama ben hevesli bir köpek yavrusu gibi takip ediyorum ve sonra yumuşak bir şeyin üzerine oturuyorum. Gözlerim kapanıyor, ancak soğuk bir his parmak eklemlerimle buluştuğunda tekrar açılıyor.

Çilek sarısı saçlar ve kabarık pembe dudaklar, kendi küçük meleğim gibi üzerimde geziniyor.

"Küçük adamım nerede?"

"Uyuyor. Seni almak için dışarı çıkmadan önce onu oyun

parkına yatırdım."

Başımı sallıyorum, yatak kayınca başım dönüyor. Payton dizlerinin üzerine oturuyor ve buz torbasını parmak eklemlerimin üzerine yavaşça yerleştiriyor.

Tekrar konuşana kadar birkaç sessiz dakika geçiyor ve konuştuğunda da içimi tırmalayan alçak, yırtık bir fısıltı oluyor. "Biliyorum bazı şeyler ..." Doğru kelimenin ne olduğundan emin olamayarak ya da söylemek istemeyerek başını sallıyor.

Ama fark etmez. Hiçbirinin önemi yok.

Bu kız bana bir bıçak saplayabilir, en iyi arkadaşım ile evlenebilir ve on yıl boyunca ortadan kaybolabilirdi ve sonunda benim için geri döndüğü sürece, öyle olurdu. Önemli değil. Önemli.

Sadece bir şey var.

Parmaklarım üzerlerini örten Ziploc'un altından uzanıyor, uçları çıplak dizine değiyor.

Yavaşça, gözleri benimkilere geliyor.

Görüşümdeki sisin içinden göz kırpıyorum, bakışlarını tutabilmek için beynimde sallanan alkolü kontrol etmeye çalışıyorum. Uzanıp saçlarının gevşek tellerini kulağının arkasına sıkıştırıyorum, avucum o noktada kalıyor.

Payton bilinçsizce dokunuşuma yöneliyor, gözleri kapanıyor. "Mase."

"Seni çok özledim."

Bütün vücudu titriyor.

"Sana sarılabilir miyim?"

Kesik kesik nefes alıyor, mavi gözlerini bana dikmiş.

"Lütfen, Küçük Güzel..." Gözlerim kapanmaya başladı, kelimelerim

öncekilerden daha geveleyerek. "Sana sarılmam gerek."

"Benim de sana bakmaya ihtiyacım var," diye mırıldanıyor.

Bunun üzerine ağzım kıvrılıyor ve bana bu sözleri ilk söylediği ana dair anılarıma dalıyorum, sonrasında olanlara umutsuzca tutunuyorum.

Benimle en son ilgilendiğinde hayatım değişti.

O gün her şey değişti.

Ama yarın neye uyanacağım?

Bölüm 19

Mason

Önce, Kasım

Eşofmanlarımı çekiştirerek saçlarımı kuruluyorum ve otelin banyosundan çıkıyorum. Noah onu bıraktığım yerde oturmuş, aptal gibi telefonuna bakıp sırtıyor.

"Gülümsediğin kız kardeşim olsa iyi olur, sik kafalı." Gülüşünü duyuyorum ve dişlerimi fırçalamak için banyoya geri dönerken kendi kendime sırtıyorum.

Geri döndüğümde, Ari'nin kız gibi ciyaklaması odayı dolduruyor.

"Kahretsin, ona söyledin, değil mi?" Başımı Noah'ninkinin yanına uzatıp ekranda kız kardeşimi bir an için görebilmek için bağıyorum.

"Vay anasını!" Işıldıyor, Cameron onun yanında kalabalıklaşıyor.

"Biliyorum." Bir kıkırdama beni terk ediyor ve gözleri yaşlarla dolduğunda ona şakacı bir bakış atıyorum. "Kes şunu."

"Aman Tanrım, Mase." Sesi duygu yüklü. "Ortalığı sallayacaksın."

"Sizi seviyorum kızlar."

"Seni seviyorum!" diye bağıyorlar.

Uzun bir iç çekiyorum ve ben de duygusallaşmadan önce koridora çıkıyorum. Bu kaptanımın önünde utanç verici olurdu, ama bunun dışında, bu kadar enerjikken duygusallaşmak istemiyorum.

İstediğim şey, haberi öğrendiğimde aklıma gelen ilk kişiyle bunu paylaşmak.

İsmini arıyorum, her zil sesinde içimde bir beklenti ateşleniyor, ama sonunda telesekreteri açıldığında, yenik

düşmüş bir ses

Nefesim dudaklarımı zorluyor. Odaya dönmek için duvarı tekmeliyorum ama daha bir adım bile atamadan telefonum çalıyor ve okyanusa bakan masum bir sarışının fotoğrafı ekranımı aydınlatıyor.

"Pretty Little," diye cevap veriyorum.

"Süperstar."

Dudaklarım kıvrılıyor ve onun sırtışını hayal edebiliyorum. "Neden FaceTime aramama cevap vermedin?"

"Herkes her zaman sizin kadar mükemmel görünemez."

"Yani, duh." Kulağıma gülüyor ve ben de duvara yaslanıyorum. Gülüşünü seviyorum. "Herkes yapabilseydi, benim süper güçlerim önemsiz olurdu." Telefonu çekip tekrar FaceTime düğmesine basıyorum. "Cevap ver, Küçük Güzel. Sana söylemek için aradığım şeyi söylediğimde yüzünü görmek istiyorum."

"Sadece kendi yolunu istiyorsun."

"Bu da doğru." Kıkırdıyorum, yanımdan geçen iki takım arkadaşına başımı sallıyorum ve koridorda biraz daha ileriye doğru ilerliyorum. "Hadi bakalım, alt dudağını çok fazla düşünerek parçalama."

Sessizleşiyor ve ben de kendi kendime sırtıyorum. Bir dakika sonra, görüntülü aramasını kabul ediyorum.

Ekranı beliriyor, başını yastıkların üzerine koymuş. Yüzü makyajsız, saçları etrafa dağılmış ve pembe pijamaları bana bir şey anlatıyorsa, duştan olduğunu varsaydığım şey yüzünden ıslak.

Her zamanki gibi mükemmel görünüyor. Gülümsemem çok saçma.

"Merhaba."

"Merhaba." O da gülümseyerek başını sallıyor. "Hamile karnımın bir şeyleri tutmama yardımcı olacağını hiç düşünmemiştim ama fazladan bir battaniye ve bom. Eller serbest." Parmaklarını oynatıyor ve içimden kısıp bir kahkaha yükseliyor.

Yüzündeki renk ve gevşek ifadeye dikkat etmeden edemiyorum. İyi bir gün geçiriyor. Göz çevresinde koyu halkalar ya da kızarıklık yok. Bugün ağladığını

sanmıyorum ve lanet olsun ki bu içimde bir gurur duygusu uyandırmıyor.

O güçlü biri ve umarım bunun farkına varmaya başlamıştır. "İyi görünüyorsun."

Alay ediyor, kendini yukarı itiyor ve şişmiş karnını göstermek için telefonu geri tutuyor. "Bir karpuz yutmuş ve yüzlerce arı tarafından sokulmuş gibi görünüyorum."

"Karpuz benim favorim."

"Peki ya arılar?" Kaşlarını kaldırıyor, şakacılığı beni haberlerimi paylaşmaya daha da heveslendiriyor.

"Yarın ne yapıyorsun?" Gözlerini devireceğini bilerek soruyorum, çünkü ikimiz de maçımı izleyeceğini biliyoruz, sadece sonrasında bana aptalca bir mesaj atmak için.

Gülümsüyor ve ben de bunu duymak için bekliyorum. "Aslında Lolli'yle birlikte Nate'in USD'deki maçını izlemeye gidiyorum."

Yüzüm anında düştü.

Ayağa kalkıyor, alnında küçük bir kaş çatılıyor. "Neden? Ne var ne yok?"

"Yok bir şey." Cevabım çok hızlı oldu ve endişeye kapıldı, ağzı açıldı ama hemen ekledim, "Hey, gitmem gerek. Beni çok fazla düşünme, tamam mı?"

Yüzümdeki sırtışı yutmuyor ama dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Rüyada görürsün, Süperstar."

Telefonu kapattık ve ben daha sık cevap verseydim ne derdi merak ediyorum.

Ondan sonra uyku o kadar kolay gelmiyor. Çok heyecanlıyım, endişeli bir heyecan, kızımın, yani Payton'ın beni iş başında göremeyeceğini bilmenin verdiği hayal kırıklığının acı tadıyla karışıyor.

Elbette, her zamanki gibi önemli anları yakalayacak, ama aynı şey değil. Kalabalığın kükremesini duymasını ve ben sahaya çıktığımda koltuğunun ucunda oturduğunu bilmesini istiyorum. Çünkü kız kardeşim ve Cameron gibi onun da öyle olacağından hiç şüphem yok.

Ya da tam şu anda, çünkü zamanı geldi ve hiçbir şey bu anı benim için bozamayacak.

Hadi.
Sikişme
k.
Git!

Homurdanıyorum, dudaklarımı ağızlık boyunca uzatıyorum, bir o yana bir bu yana sallanıyorum, stadyum hoparlörlerinden gelen ağır ritimlerle havaya zıplıyorum ama artık gitme zamanı.

Müzik yavaşça azalıyor, kalabalık çılgına dönüyor ve ben keskin gözlerle tekme atan oyuncumuz Jency Fayo'nun topu yakalayıp sahada dans ederek ilerleyişini izliyorum. Önce sola, sonra sağa sıçırıyor, otuz yard çizgisini geçene kadar dönüyor. Savunmacılar her yönden üzerine geliyorlar ve o da yirmide yere düşüyor.

Bir el omzuma vuruyor, ben de dönüp bakıyorum.

Noah sırtarak beni öne doğru itti. "Bunu eve götür."

"Sana nasıl yapıldığını göstereyim, tatlı çocuk." Sırıtiyorum ve Noah iyi kalpli bir şekilde kıkırdıyor, bugün onun pozisyonunda başlayacağım gerçeğinden en ufak bir rahatsızlık duymuyor.

Bu anlamda daha farklı olamazdık. Yaptığı ve sunabileceği şeylerde zihinsel olarak kendine güveniyor.

İyi olduğumu biliyorum ama önemsizliğin sınırından düşmekten daha büyük bir korkum yok.

Koç'a, yıldız oyuncusunun gelecek yıl geri gelmeyeceğini bile bile bana bu pozisyonu önermekle doğru bir seçim yaptığını göstermeliyim.

Gelecek sezon Noah NFL'e giderken emekli olduğunda takım kaptanı olarak o C'yi takmayacaksam, sıkı çalışmamın hiçbir önemi yok.

Hiçbirini.

Başlangıç hücumumuzla birlikte koşuyorum ve kramponlarım çime değdiği anda tüm sesler kesiliyor, beynim yüzlerce kez ateşleniyor ve ben oyunun ta kendisi oluyorum.

Çağrı yapıldı, takım sıraya girdi ve ben uzun bir ciğer dolusu yüklü havayı içime çekerken burun deliklerim alevlendi. İşareti veriyorum ve top fırlatılıyor.

Avuçlarımın arasındaki deri, tenimde karıncalanan bağcıklar iyi bir ıtırtı.

Bu ağrı savunmanın kafasını karıştırmak içindi, yana kaymam ve bileklerimi indirmem onları koşucu arkasına hızlı bir atış yapacağımıza inandırdı. Yer değiştiriyorlar, izgim güçlü duruyor ve ben geri çekilip sahaya doğru ateş ediyorum. Alıcımın n tamamen açıktı ve top onun açık eldivenlerine tam isabetle düştü. Anında yere düştü ama bunun bir önemi yok.

Kalabalık çılgına dönüyor, zincirler hareket ediyor ve ilk sayı Sharks'tan.

Sahada koşuyoruz, pozisyonumuzu alıyoruz ve bir sonraki oyunu başlatmaya hazırız. Bu kez, snap biraz yüksekten geliyor, beni bir audible çağırmaya ve başarı potansiyelini en st düzeye çıkarmak için oyunu anında değiştirmeye zorluyor.

Dış hat bir boşluk açıyor ve ben bacaklarımı kaldırıp topu sıkıca kavrayarak içeri giriyorum. Güvenlik oyuncusu yere düşüyor ve bir defans oyuncusu solumdan hücum ediyor, bu yüzden ayaklarımı daha hızlı itiyorum, yanıma kaymadan önce fazladan bir yard daha alıyorum.

Düdük çaldı ve ben fırlayıp topu hakeme attım.

Yine ilk hak. Hay

sikeyim. Evet.

Koç bir sonraki oyunu verdi, bir dış slant, hedef son bölgenin en derin köşesi ve ben bunu gerçekleştireceğim.

Hazırlanıyoruz. Adamlarımı sıraya dizip geri çekiliyorum. "Bir! Bir!" nce sola, sonra sağa bakıyorum. "Hazır, başla!"

Geri çekiliyorum, sahaya odaklanıyorum, bombalamaya hazırlanırken ayaklarımın üzerinde kayıyorum. Geri çekiliyorum, topun on parmağımın arasına kolaylıkla gireceğinden hiç şüphem yok.

Kolum öne doğru savruluyor ve izgimin ktğ anı göremiyorum. Gafil avlandım. Bir boğa kadar sert bir şekilde sağ tarafıma çarpıyorum. Vücudum bükülüyor ve aynı anda ikinci bir vücut sol tarafıma çarpıyor. Dudaklarım geri çekiliyor, kaburgalarımda acı patlıyor. Kısa süreliğine ayaklarımın

yerden ayrılıyorum. Vücudum yere çarpıp ciğerlerimi boşaltmadan ve tüm dünyayı siyaha boyamadan saniyeler önce kaskım kafamdan fırlarken kalabalık stadyum görüş alanıma giriyor.

Hastanede uzun süre kaldıktan sonra insanların delirmesine şaşmamalı. Sadece makinelerin durmaksızın ötmesi bile insanı çıldırtmaya yetiyor, bu da yetmiyorsa hemşirelerin acıyan bakışları yetiyor.

Aileme hayatta olduğumu bildirmek için yaptığım kısa bir telefon görüşmesi dışında, son yirmi dört saattir kimseyle konuşmadım.

Takımım çoktan kampüse dönmüş, yarınki uzun antrenman gününe hazırlanıyor ve ben havaalanında lanet bir tekerlekli sandalyede oturuyorum. Çete beni kuzenimin alacağını sanıyor ama bunu söylediğimde kız kardeşime yalan söyledim.

Şu anda hiçbirisiyle yüzleşmem, özellikle de Nate'in maç skorunu gördükten sonra. O katletti ve ben lanet olası bir şekilde öldürüldüm.

Kuzenlerim muhtemelen ailemin evine döndüğümü, ailem de kuzenlerimin bana bakmaya yardımcı olabilecekleri sahil evine gittiğimi düşünüyor. Kimseye söylemeyi planlamıyorum ve diğerlerinin yolun hemen aşağısında kalacağımı öğrenmemelerini umuyorum. Bu zorunlu iyileşme döneminde onların yardımına ya da acımasına ihtiyacım yok.

Bu doğru. Kenara alındım, takımım için işe yaramaz olarak görüldüm.

Benim takımım değil. Takımım. Önümüzdeki kim bilir ne kadar süre teknik olarak parçası olmayacağım takım.

Kim daha yüksek bir seviyede başladığı ilk maçın ilk sürüşünde sakatlanır?

Zayıf, yavaş, değersiz piçler, işte onlar.

Tanıdık bir kamyon yanaşiyor ve arkadaşım koşarak yanıma geliyor ama gözleriyle karşılaşmıyorum. Yine de bana baktığını, yaralarımı ve ihtiyacım olmayan ama ekip yöneticisi yanımda durduğu sürece oturmak zorunda olduğum bu sandalyeyi incelediğini hissedebiliyorum.

Yolcu kapısını açtığı anda bakışlarım daha da derinleşiyor.

"Bir kapıyı açabilirim." Kendimi dik durmaya zorlayarak ayağa kalkıyorum. Kaburgalarım protesto çığlıkları atıyor ama belli etmiyorum.

Duke ellerini kaldırıp geri çekiliyor ve araca doğru yürümemi izliyor, kapüşonumun altındaki sargı bezleri yüzünden sımsıkı giyinmişim.

Omzum yanıyor, derime bir düzine dağlama çubuğu bastırılmış gibi yanıyor ama bunu da gizliyorum. İçeri tırmanıyorum ve o bana bakarken ben ona bakmıyorum.

Duke havalı bir adam, yıllar önce tanıştığımız ve iskelede ucuz dersler veren bir sörfçü. Elbette, beni almaya gelmesi için ona para ödemek zorundaydım, ama bu şekilde seviyorum. Artık kendimi konuşmak zorunda hissetmiyorum ve o da arkasına yaslanıp çok sevdiği soft rock saçmalıklarını dinlemekten son derece mutlu.

Söylemeye gerek yok, bu yolculuk boktan bir müzik ve ezici bir dizi duygudan başka bir şeyle dolu uzun bir yolculuktur, bunlardan tutunması en kolay olanı öfkedir. Öfke iyidir. Başka bir şeyin altında ezilebilirim ama en azından öfke başka bir şeye yönlendirilebilir.

Sahildeki evin önüne geldiğimizde, lanet çimlerin üzerine park ediyor ve ön kapıya mümkün olduğunca iğrenç bir şekilde yaklaşıyor. Ona kaşlarımı çattığımda sırtıyor ve neredeyse rahatlıyorum, ama mücadele ettiğimde gerginlik iki katına çıkıyor ve hızla başka tarafa bakıyor.

İç çekerek, zoraki bir gülümsemeyle ona bakıyorum. "Geldiğin için teşekkürler, dostum."

"Özgürdüm, yani önemli değil." Omuz silkiyor. "İstersen haber ver... İstersen ara."

Başımı sallayıp kamyonetten iniyorum, vücudumun her zerresi itiraz ediyor. Deplasmana giderken yanıma aldığım küçük, değersiz spor çantasını taşıdığımda sinirlenmememin tek nedeni bu. İçinde bir diş fırçası, biraz deodorant ve doktorun beni eve gönderdiği haplardan başka bir şey yok, eve dönerken giymek için getirdiğim kıyafetler zaten sırtımda. Telefon şarj aletim bile yok.

İçeri girmeye çalışmıyor, ben de davet etmeye zahmet etmiyorum, sadece kapıyı kapatıp içeride saklanıyorum.

Her ağrıyan adımda dünyaya biraz daha küfrediyor, bir bardak su içmek için mutfağa gitmeye karar veriyorum.

Bir tanesini doldurduğumda uzuvlarım titriyor ve nefes almakta zorlanıyorum. Adayı iterek oturma odasına geri dönüyorum. Şakaklarımdaki zonklamadan neredeyse bayılacaktım, elim duvarı kavramak için dışarı fırladı, ama tabii ki baskın olan elim beni kurtarmaya gitti, sapan lanet olsun.

"Ah!" Omzum alevler içinde patlarken acı içinde çığlık atıyorum ve bu sefer dizlerim bükülüyor.

Bedenim yere düşerken cam parmak uçlarımdan düşüyor. Karo zeminde paramparça oluyor ve kırık parçalara çarpıyorum, kaburgalarım biraz daha çatlar gibi olduğunda tekrar çığlık atıyorum.

"Siktir! Siktir! Siktir! Siktir!" Duvarı tekmeleyerek bağıriyorum, başım yana düşüyor.

İşte o zaman bir an duraksıyorum, tüm vücudum dehşet içinde donuyor, bakışlarım arka güvertenin tavandan tabana penceresine odaklanıyor.

Diğer tarafta, iri mavi gözler şok içinde bana bakıyor.

Payton

Ağzım bir karış açık, uzuvlarım donmuş bir halde şeffaf camın arkasından bakıyorum.

Mason.

O ... burada.

O neden burada?

Gözlerini sıkarak kapatıyor ve benimkiler düşüyor. Yerdeki kan beni kendime getiriyor ve ayağa fırlıyorum, sürgüye doğru koşarken fotoğraf makinem ayaklarımın altındaki ahşap güverteye yuvarlanıyor. Çekiştiriyorum ama kilitli. Gözlerimi ona dikiyorum ama yüzü bana dönük olduğu için verandanın etrafından dolanıyorum. Neyse ki ön kapı açıktı ve saniyeler sonra evin içine daldım, mutfağa ulaştığımda çığlık atarak durdum.

"Aman Tanrım." Elim karnıma düşüyor, içimi endişe kaplıyor ve gerçekten neye baktığımdan tamamen emin değilim. "Mase."

"Git."

Başımı kaldırıyorum, gözlerimiz kilitleniyor ve bana ondan hiç görmediğim bir bakış atıyor.

Öfke. Dudakları kıvrılmış, dişleri sıkılmış ve kahverengi bakışlarında karanlık bir ateş var.

Yaklaşıyorum.

"Git dedim," diye tersledi, kafasını ters yöne çevirdi.

Önünde eğiliyorum, bir elim beni sabit tutmak için adaya tutunuyor, diğer elim titreyerek uzanıyor ve parmaklarımı dizinin üzerinde gezdiriyorum.

Yavaşça ona bakıyor ve kabadayılığı anında düşüyor. "Lütfen git," diye fısıldıyor, sesi o kadar çaresiz ki,

Göğsümde bir şeyler kıpırdıyor. "Beni böyle görmene dayanamıyorum."

"Ödeşmek zorundayız, değil mi?" Fısıldıyorum, kaşlarını çattığında usulca gülümsüyorum. "Beni çok daha kötü hallerde gördün."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ama sonra kayboluyor. "Yani bunun adil olduğunu mu söylüyorsun?"

Omuz silkiyorum ve çenesini göğsüne indiriyor.

"Ayağa kalkmana yardım edebilir miyim? Kışından cam çıkmış olabilir de olmayabilir de."

Mason bir kahkaha atıyor ve anında sırtı eğiliyor, dudaklarının arasından sert bir irkilme geçiyor. Nefes nefese kalmaya başlıyor ve endişe boğazımı tırmalıyor.

Yaralı, bu çok açık. Ama nasıl? Ne zaman?

Ayağa kalkıyorum, sağ eli göğsüne dayalı olduğu için sol elini hafifçe çekiştiriyorum ama yerinden kıpırdamıyor, bunun yerine yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle geri çekiliyor.

"Bebek." Başını sallıyor.

"Eğer kendimi zorladığımı hissedersen, dururum. Güven bana." Tekrar uzandım ve Mason'ın çenesi seğirdi.

Yavaşça elini tutmama izin veriyor, ama bana çok az ağırlık veriyor ya da hiç ağırlık vermiyor, burun delikleri kendi eforuyla alevleniyor. Ayağa kalkarken hafifçe dönüyor, kalçasını adaya yaslıyor ve ben de arkasına geçiyorum. Sırtına bakıyorum ve eşofmanında görebildiğim bir cam yok, bu yüzden en azından bana yaslanacağını umarak daha da yaklaşıyorum.

"Dikkatli ol," diye fısıldıyor. "Ayağına cam batmasın."

Giydiğim sandaletlere bakıyorum ama sol kolunun altından geçmeye çalışırken hiçbir şey söylemiyorum, ama buna izin vermiyor, uzaklaşıyor ve yavaş bir hızla ilerliyor.

Duruşu sert, yumrukları kanlı ve sıkılı. Kanepeye doğru ilerleyip kendini aşağı bırakırken arkasından takip ediyorum.

Dudaklarının arasından sert bir nefes tıslıyor ve sanki oraya varmak için tüm gücünü harcamış gibi başını nefes nefese geriye atıyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor, endişelerim beni tüketiyor. Çok solgun, her zamanki bronzluğundan eser yok ve yüzü acı ve ıstırap içinde buruşmuş. Bir panik yığınınına dönüşmeden önce, ilk yardım çantasını kaptığım gibi mutfağa koşuyorum.

Geri döndüğümde Mason göz ucuyla bana bakıyor. "Ben iyiyim. Sen gidebilirsin."

Yanımdaki mindere çöktüm. "Ben ciddiym, Payton."

Ayaklarımı altına katlıyorum.

Kaşlarını çatarak öne doğru bakıyor. "Yorulдум."

"Biraz kestirebilirim." Başımı eğdim. "Yani, sadece biraz morarmışsın. Bowling topu taşıyan benim."

Dudaklarını bir sırtış ayırıyor ve eli kaburgalarına doğru uçararak sarsılıyor. "Kahretsin, gülmeyi düşünmek bile acıtıyor."

Hiçbir şey söylemiyorum ve bir süre sessiz kaldıktan sonra iç geçiriyor ve avucunu uzatıyor.

Yavaşça bir tane alıp cımbızla iki küçük cam parçasını çıkarıyorum ve sonra deriyi silip temizliyorum. Küçük kesikler yara bandı gerektirecek kadar büyük değil, ama yine de bir tane ekliyorum çünkü her taraflarında küçük ayak topları var.

Mason küçük beyaz şeride dik dik bakıyor ve farkına varmam çok hızlı ve sert oluyor.

Aman Tanrım, futbol.

Gözlerim yüzüne kayıyor ve bana baktığında, çok iyi bildiğim yüklü bir ifadeyle bakıyor. Panik ve acı. Korku ve kayıpla birlikte büyük bir hayal kırıklığı.

Ve her şey kendisine doğru dönüyor.

Milyonlarca sorum var ve bir sonraki sözlerine bakılırsa, belli olmalı.

"Sanırım diğerleriyle konuşmadınız?"

Kendimi biraz suçlu hissederek irkildim. "Bir çeşit... saklanıyor muyum?"

Başını tamamen bana doğru çeviriyor, canı yanan kendisi olduğunda kahverengi gözlerinde endişe belirliyor. "Ne oldu? Neyin var?"

Midemde bir şeyler kıpırdanıyor, orada bir tür gerilim oluşuyor. Mason burada oturuyor, kılını bile kıpırdatamıyor ve benim için mi endişeleniyor?

"Ben iyiyim," diye fısıldamayı başarıyorum.

Şimdi ters ters bakıyor ve içimden kısık bir kıkırdama yükseliyor. "Dürüstçe."

"Yine de söyle."

Gülümsemekle savaşıyorum. Darmadağınık haldeyken bile hâlâ o otoriter çocuk havası var. Ya da erkek.

Bir an ona bakıyorum, keskin yüz hatlarını ve canlı koyu gözlerini inceliyorum.

Evet, o çocuk değil.

Boğazımı temizleyerek eline odaklanıyorum. "Babam aniden ortaya çıktı." Duraksıyorum, daha rahat etmek için bacaklarımı açarken alay ediyorum. "Şey, sözüm ona birdenbire ortaya çıktı. Parker'ı sorguya çektim, geleceğini bilmediğine yemin etti ama bunun bir yalan olduğunu hissediyorum."

Mason hafifçe başını sallar, daha fazlasını bekler.

"Her neyse, beni yemeğe davet etti ve hayır diyemeyeceğimi hissettim, bu yüzden Lolli'yi son dakikada iptal ederek kabul ettim."

"Ve?"

Dudaklarımı birbirine vuruyorum. "Ve keşke yapmasaydım." Kaşlarımı çatıyorum. "Sadece artık tam olarak baba-kız değiliz, anlıyor musun? Annem onu terk ettikten sonra beni görmesine izin vermediğinde, bunu aşmak için elinden geleni ardına koymadı. Ama şimdi o evden çıktığımdan beri, sadece telefonla da olsa yanımda, çünkü hala çocukluğumuzdaki kadar çok çalışıyor. Sanırım çabasını takdir ediyorum ve onu annemi asla sevemeyeceğim bir şekilde seviyorum, ama onu uzun zaman önce kaybettim. Bununla nasıl başa çıkacağımı öğrendim." Başımı sallıyorum, başka tarafa bakıyorum.

"Ne oldu?" diye sorar.

Bu sefer başını geriye atan ben oldum. "Yanına taşınmamı istedi. Bana ve bebeğe yer olduğunu söyledi ve-"

"Hayır."

Gözlerim onunkilere kayıyor ve gözleri daha da kısılıyor. "Gidemezsin. Gitme."

Midem adı konmamış ama tanıdık bir şeyle kıpırdanıyor ve yanaklarıma bir sıcaklık dokunuyor. "İstemiyorum. Burayı seviyorum." Yakışıklı yüzünde gergin bir ifade bulmak için ona bakıyorum, sanki bir şey söylemek istiyor ama ağzını açarsa ne çıkacağından emin değil.

"Her neyse," diye hızla devam ettim. "Beni Santa Monica'daki küçük şirin bir restorana götürdü ve bu sabah beni geri bıraktığında buraya doğru yürüdüm. Lolli'nin ve Kenra'nın arabaları garaj yolunda park halindeydi ve canım konuşmak istemedi. Bütün gün arka verandada oturdum."

"Yemek yedin mi?" "İyiyim."

"Yemek yedin mi?"

Bir gülümsemeyle savaşıp kahverengi gözlerine bakıyorum. "Evet, yedim." Bakışlarını tutuyorum ve geçen her anla birlikte bakışlarında daha derin bir azap duygusu beliriyor. O istiyor ki

Konuşuyor ama henüz kelimeleri tam olarak oluşturamıyor.

Kötü olmalı.

İhtiyacı olan son şey, hazır olmadığı halde sohbet etmek zorunda hissetmektir. Ben bilirim. Bu yüzden Mason Johnson'ın oyun kitabından bir sayfa aldım, başımı yumruğuma dayadım ve "Kıçını tekmelememi ister misin?" dedim.

"Onun" kim olduğunu bilmiyorum ve belli ki vücuduna bunu bir kavga yapmamış, ama ondan ödünç aldığım cümle işini yapıyor.

Acı dolu bir kahkaha daha atıyor ve sefil bir gülümsemeyle bana dönerek aynı şekilde bir cümle ödünç alıyor. "Peki fotoğrafçılık ne kadar sıkıcı?"

"Evet, Süperstar." Ona doğru kayıyorum. "Sana her şeyi anlatayım

..."

Bölüm 20

Mason

Önce, Kasım

Bir hırıltıyla uyanıyorum, acı kan dolaşımına giren zehir gibi içime işliyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. Tüm vücudum sanki bir damperli kamyon çarpmış da sıkıştırmak için içine yük atılmış gibi ağrıyor.

Ciğerlerim yarı doluluktan öteye geçemiyor ve gece boyunca oturmaktan kığım ağrıyor. Başımı çeviriyorum, omzumu zorladığı için çenem sıkışıyor ve komodinin üzerinde telefonumu görüyorum. Ona uzanmaya çalışıyorum ama sanki ikiye bölünüyormuşum gibi geliyor.

"Kahretsin," diye soluyorum ve kısa soluklar her şeyin daha da kötü acımasına neden oluyor. "Ahh," diye inliyorum bacaklarımı yatağın kenarına atarken, ayaklarım yere ulaşana kadar kendimi çekerken kısa ve hızlı nefesler alıyorum.

Gözlerim sıkılarak kapanıyor ve azıcık eforla alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor. Berbat durumdayım, kaslarım bugün on kat daha yüksek sesle bağılıyor.

Dikkatim kaburgalarımındaki sargılara kayıyor ve fırlattığım kolumu tutan askıya ters ters bakıyorum.

Bedenimin havaya fırlatılmasından önceki anın görüntüleri gözümün önünden geçiyor ve dişlerimi gıcırdatıyorum. Geldiklerini görmeliydim. Kaçmalıydım. Diğer yöne gitmeli ya da topu fırlatmalıydım.

Dalmalıydım ya da kaçmalıydım ya da ... "Siktir!"

Başımı sallayarak sol kolumu uzatıyorum, parmaklarım telefonumun kenarına değerken uzuvlarım titriyor. Benim

Çabadan yanaklarım genişliyor ve onu yakalamak için şilteden biraz daha kaymam gerekiyor, ama iyi kavrayamıyorum. Bir gümbürtüyle yere düşüyor.

"Allah kahretsin!" Sessiz çığlıklar kulaklarıma ulaşırken çığlık atıyorum.

Başım yatak odasının kapısına doğru kayıyor ve yavaş hareketlerle kendimi ayağa kaldırıyorum.

Keskin bir nefes veriyorum, karnımın gerilmesi neredeyse ciğerlerimi biraz açıyor, ama kırık kaburgalarımın baskısı bir an sonra içeri giriyor. Acı çok fazla, bu yüzden bir an hareketsiz duruyorum, vücudumun içinde gerçekleşen bıçak savaşını unutmak için odanın dışından gelen seslere odaklanmaya çalışıyorum. Önce bir şeyler duyduğumu sanıyorum ama sonra yine sesler geliyor.

Kaşlarım çatılıyor ve benim odam üst katta olduğu için geçici odam olan Ari'nin odasından kıcımlı sürükleyerek salona doğru ilerliyorum. Köşeyi döndüğümde dev televizyon bana bakıyor.

Gözlerim ekrandaki her ayrıntıyı, her oyuncuyu yakalıyor ve tam zamanında geri dönerek vücudumun her iki yönden gelen darbelerle dönerek havaya uçtuğunu izliyorum. Kaskım çarpmanın etkisiyle parçalanıyor ve büyük bir gürültüyle çime çarpıyorum.

Keskin bir soluk sesi duyuyorum ve bunun tekrardan gelmediğini fark ediyorum.

Başım sola döndü.

Payton kanepenin kenarında durmuş, parmaklarını dudaklarına bastırmış, ekranda cansız görünen bedenime bakıyor.

Hareket etmeliyim, çünkü kafası aniden bana doğru çekiliyor ve solgunlaşıyor, kapatmak için uzaktan kumandayla uğraşıyor, ama o yapmadan önce ona ulaşıyorum ve avucumu onunkinin etrafına sarıyorum.

İri mavi gözler benimkilere bakıyor, içlerinde gözyaşları ve bir özür yazılı.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor.

"Ne için? Ne olduğunu bilmek isteyecek kadar önemseydiğin için mi?" Play tuşuna basıyorum, ona gerçek detayları anlatırken bakışlarım onunkiler ve etrafımızdaki hoparlörlerden çalan spikerin endişeli sözleri arasında gidip geliyor. "İki kırık kaburga ve burkulmuş bir omuz."

Dudağı titriyor ve kaburgalarımın arkasında bambaşka bir acı var.

"Ağlama." Serbest elim kendiliğinden kalkıyor, başparmağım ağzının yumuşak dolgunluğunda geziniyor. "Benim için değil. Buna dayanamam."

Dikkati vücuduma yöneliyor, parmakları yukarı çıkıyor ve cildimdeki sargılara nazıkçe dokunuyor. Her bir santimetreyi izliyor ve biraz titremeye başlıyor. "İyi misin?"

Bir parmağımı çenesinin altına koyarak başını yukarı kaldırıyorum, bakışlarımız birleşiyor.

Bir şeyler söylemeyi planlıyordum ama o iri mavi gözler benimkilerle çarpıştığı anda tüm düşüncelerim yok oldu. Geriye kalan tek şey dudaklarımı onunkilere değdirmek için duyduğum derin ihtiyaç. Ona doğru daha fazla bastırmak ve ne kadar yaklaşabileceğimi görmek, ancak cevabın yeterince yakın olmayacağını zaten farkındayım.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Daha fazlasını istiyorum... ve bunun için yalnız olduğumu sanmıyorum.

Parmakları göğsümde yayılıyor, serçe parmağının en küçük parçası şimdi sargılarımın hemen üzerindeki çıplak tene bastırıyor ve beni beceriyor. İçimden bir ürperti geçiyor.

Bakışlarında bir şey değişiyor ve dünya yok oluyor; yaralarım, acılarım. Ezici kayıp duygusu.

Hepsi gitti.

Geriye kalan tek şey o.

Elim, yanağını avucumun içine alana kadar çenesi boyunca kayıyor.

Gözlerini kırpmıyor, sadece sonsuz bir yoğunlukla gözlerimin içine bakıyor. Dudakları ayrılıyor, parmakları beni biraz daha ısırırken güzel mavi gözleri genişliyor ve tek düşünebildiğim Evet. Onları daha derine kaz. Beni daha çok işaretle.

Kaslarım sıkışıyor, nabzım atıyor ve sonra bir şey karnıma çarpıyor. Bir kere. İki kere.

İkimiz de donup kalıyoruz. Kaşlarımda küçük bir çatılma oluyor ve sonra bu üçüncü kez gerçekleşiyor.

Yavaşça aşağı bakıyorum. "Bu... bu..."

"Evet," diye fısıldıyor, boşta kalan ellerim hamile karnına doğru yol almaya başlamıştı bile.

Yarım adım geri atıyor.

Tam bir adım ileri atıyorum, avucumu ön tarafa bastırıyorum ve bebek tekrar tekmeliyor.

Yüzümde anında bir gülümseme belirliyor ve ona

bakıyorum. Gözlerinde yine yaşlar var ama dahası da var.

Daha derin bir şey.

Neredeyse... çiğ bir şey. Göğüs duvarlarıma çarpıyor, kelimelere dökülemeyecek kadar derin ama anlaşılamayacak kadar hassas bir his.

Aynı anda hem ağır hem de hafif.

Ağırlıksız bir güç, beni ona çekiyor.

Beni ona çağırıyor.

Gövdem eğiliyor, üst bedenim onun minik gövdesi üzerinde kıvrılıyor. Dudaklarımdan anında bir tıslama sesi çıkıyor, kaslarım onaylamaz bir şekilde çığlık atıyor, vücudum durumunu düşünmeden ya da umursamadan kendi kendine hareket ediyor.

Gözleri irileşiyor ve hızla kırpıştırarak geri çekiliyor. "Aman Tanrım, oturman gerek."

Yanımdan geçmeye çalışıyor ama sağlam elim fırlıyor ve o yapamadan onu yakalıyor. Nefes nefese, çaresiz bir şaşkınlıkla bana bakıyor, aynı duygular benim zihnimde de uçuşuyor ama şu anda dinlemek umurumda değil. Ne bedenimi ne de zihnimi.

"Pretty Little," diye törpülüyorum, ağzı bozuk pusulamın kutup yıldızı oluyor ve beni eve götürüyor.

"Vay, vay, vay!"

Payton, Lolli'nin sesini duyunca kelimenin tam anlamıyla sığılıyor ve ikimiz de arka kapıya doğru bakıyoruz.

Payton utangaç bir şekilde gülümsüyor ve ben de kuzenimin kızına kaşlarımı çatıyorum.

"Fransız tostu getirdim." Lolli sırtarak bir tabak yemek uzatıyor. "Tabii biraz daha fazla bir şeye aç değilseniz..." Sargılarımı fark ettiğinde şımarık sesi kesiliyor, yüzü endişeyle geriliyor.

Anında gerildim, boynuma bir sıcaklık yayıldı ve arkamı dönecek oldum, ama yanımdaki küçük sarışın öne doğru sarsıldı, küçük bedenini kullanarak benim çok daha büyük olan bedenimi gözlerden saklamaya çalıştı. Sanki beni koruyor gibiydi ve bir anda üzerimde asılı duran kara bulut grinin daha açık bir tonuna dönüştü.

"Teşekkürler, Lolli," diyor Payton hızlıca, ona doğru koşuyor ve tabağı ondan alıyor. Bir eliyle tabağı tezgâha koyuyor, diğer eliyle Lolli'nin pazusunu kavlıyor, Lolli'yi kapıya kadar götürüp nazikçe iterek kapıdan çıkarıyor ve hiç tartışmaya yer bırakmayan ama yine de minnettarlığını koruyan bir ses tonuyla, "Başka bir şeye ihtiyacımız olursa sana haber veririm," diyor.

Cam kapıların diğer tarafında tek başına kalan Lolli, ondan bana doğru bakakalıyor ama Payton'ın işi bitmemiş. Penceredeki tül perdeleri çekerek bizi tamamen kapatıyor ve sonra dönüp bana bakıyor.

Ve ben. Lanet olsun. Sıkıştım.

Bu tarafa doğru yürürken bir eliyle uzun sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor, diğer eliyle de yemek tabağını kapıyor ve beni esir alıyor. Payton parmaklarımı tutuyor ve beni kanepeye götürmesine izin veriyorum, orada köşeye birkaç yastık koyuyor. Ben onlara yaslanana kadar gitmeme izin vermiyor ve sonra önümdeki sehpanın üzerine eğiliyor.

Eğilip kanepenin dibindeki bir şeyi karıştırıyor ve "Aç" dediğinde onu sorgulamıyorum.

Ağzımı açıyorum ve pipetli bir bardağı ağzıma doğru kaldırmadan önce içine iki hap atıyor. Dudaklarım etrafını sarıyor, gözlerim hep onunkilerde.

Ben bırakıyorum, o da tabağı alıp kucağıma koyuyor. "Al bakalım." Ayağa kalktı, arka tarafa doğru koştu.

Kapı. "Artık burada olduğumu bildiklerine göre, eve gideceğim.

ve bazı şeyleri al."

Ayaklarını bir çift sandaletin içine kaydırmasını izliyorum, sözleri karşısında nabzım biraz daha sert atıyor. "Bir şeyler mi?"

Başını kaldırıyor, bakışları omzunun üzerinden benimkini buluyor. "Seninle ilgilenmem gerekiyor." Kaşları hafifçe çatıldı. "Lütfen bana burada ihtiyacın olmadığını söyleme."

"Seni burada istiyorum."

Eli kolun üzerinde donup kalıyor ve bir an öylece bakıyor.

Bu kadar açık sözlü olmak istemezdim ama işte böyle ve cevabımın yaralarımın hiçbir ilgisi yok.

Doğrusu, beni bu halde, dağılmış ve zayıf görmek isteyeceğim son kişi o. Yine de bir şekilde, onun varlığıyla birlikte durumumun gerçekliği biraz daha az yıkıcı oluyor. Belki de tüm dünyam yıkılmadı ve belki de bu her şeyin sonu değil. O hastanede otururken tüm hayatım paramparça olmuş gibi hissediyordum. Oceanside'a dönerken tek düşünebildiğim, her şeyin benim için sonsuza dek nasıl değişmiş olabileceğiydi.

Uğruna çalıştığım her şeyi kaybettiğimi, buna geleceğim de dahil.

Sonra kocaman mavi gözleri ve hayatımda hissettiğim en yumuşak dokunuşuyla karşımdaydı. Yanıma oturdu ve gülümsedi ve diğer her şey yok oldu çünkü bu gerçek bir gülümsemeydi. Son birkaç aydır taşıdığına şahit olduğum acıların olmadığı bir gülümsemeydi.

O anda sadece kalmasını istemediğimi, ona ihtiyacım olduğunu da biliyordum. Sadece bunu ona söyleyip söyleyemeyeceğimi bilmiyordum, bu yüzden yorgunluk vurduğunda ve ağrı ikiye katlandığında, başka bir odaya gitmek için bir bahane olarak kullandım. Yanındaki kanepede dinlenebilirdim ama onun gidişini izlemek zorunda kalmak istemedim.

Ama saatler sonra hâlâ burada ve kalıp kalamayacağını sormuyor.

Bana yapacağını söylüyor.

Bir dalgalanma içimde yuvarlanıyor, farkındalık zihnimdaki son sis katmanını da kırıyor.

Artık belki yok. Artık belki
yok.

Geriye kalan tek şey benim.

Çünkü bu kızdan tamamen soğudum.

Nasıl olduğunu bilmiyorum, ne zaman olduğu da
umurumda değil.

o. Tek bildiğim bana sinsice yaklaştığı ve bunun için kızgın
değilim.

Çatlak açık pencerenin dışından birinin bağırışları geliyor.
kapı ve an bozuldu.

Payton arka verandaya kayıyor, ben de oflayarak başımı
arkaya atıyorum.

Yalnız kaldığım an, sanki getirdiği ışık da onunla birlikte
gitmiş gibi oluyor. Tüm olumsuz düşünceler geri dönüyor,
bir yılan beni avı olarak kapmış gibi uzuvlarımın etrafına
dolanıyor.

Dişler ciğerlerime doğru ilerliyor ve nefesim kesiliyor.
Gözlerimi kırıştırıyorum ama sis dağılmıyor, kalbim artık
fazla mesai yapıyor ve göğüs kafesimi yırtmakla tehdit
ediyor. Yutkunmaya çalışıyorum ama göğsümde düğümler
oluşuyor, panik beni oturduğum yerde boğmakla tehdit
ediyor.

Ben oynayamayan bir sporcuyum. Okula gidemeyen bir
öğrenciyim. Koruyamayan bir adamım.

Ben tamamen. Lanet olası. İşe yaramazım.

Bölüm 21

Payton

Şimdi, Eylül

Göğsüme ağır bir baskı çöküyor ve sanki ağrıyı silmek mümkünmüş gibi elimi kaldırıyorum. Ama öyle değil. Acının şimdiye kadar alışmış olmam gereken bir şey olduğunu düşünmeliydim ve belki de bazı açılardan öyleyim. Sabah gözlerimi açtığımda, uyandığımda hissettiğim her ne ise onu hemen ağrının takip ettiğini ve gece yattığımda hatırladığım son şeyin ağrı olduğunu biliyorum.

Bazen hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bir boşluk, büyüyen, kemiklerimin yoğunluğunu parçalayan ve beni kırılgan bırakan bir boşluk. Diğer zamanlarda çığ gibi düşüyor ve yuvarlanıyorum, yığın yığın baskının altında kalıyorum.

Bir de zihnimde karmakarışık bir ağ olduğu zamanlar var, anılar ve anlar korku ve kadere dönüşüyor. Yaparsam lanetlenirim, yapmazsam lanetlenirim döngüsüne kapılıyorum ve bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum.

Neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmiyorum ve son zamanlarda umurumda olup olmadığını bile merak ediyorum.

Yapmalıyım, ama gerçekten yapıyor muyum? Yoksa kendime söz verdiğim kişiyi kaybettikten hemen sonra yeni birine aşık olmayı hoş karşılamayan bir tür toplumsal ideal mi kafamı karıştırıyor?

İşin aslı bunların hiçbiri bir fark yaratmıyor, çünkü hasar çoktan verildi. Bunu durdurmak, geri adım atmak ya da karşımdaki adama karşı hissettiklerimi değiştirmek mümkün değil ve bu da benden geriye kalan tek şeyin şu olacağı anlamına geliyor

bir şeylerin yanlış gitmesi tamamen farklı bir kalp ağrısı ve sonsuz acı dozudur.

Buna dayanamazdım. Bununla başa çıkmakta zorlanıyorum ve bunu kendim yapıyorum, bu yüzden onun ayaklarının dibine düşersem ve sonra bir şey onu alıp götürürse nasıl parçalanacağımı hayal bile edemiyorum.

Gözlerim Mason'ın yüz hatlarında geziniyor ve elimi uzatıp titrek bir başparmağımı kara kaşlarının arasındaki gerilim çizgilerinde gezdiriyorum. Orada olmamalıydılar.

Mason, başka bir şey olmasa bile, endişeli ve stresli biri. Neredeyse her zaman, düşünceleri başka birinden oluşuyor, Ari'nin kazasından sonra daha da kötüleştiğinden emin olduğum bir şey. Performansını ince eleyip sık dokumasıyla ya da kız kardeşinin başına gelenler ya da ailesinin hızlı bir şeye ihtiyaç duyduklarında ulaşamayacağı kadar uzakta olmasıyla ilgili endişelerle kendini öldürmesiyle biliniyor.

Ama artık yakışıklı yüzüne neredeyse yerleşmiş olan bu çizgiler daha önce uykusunu işgal etmemişti.

Yine de burada, yaşamadığımız bir kasabada ona ait olmayan bir yatakta, alnında derin kırışıklıklar ve mükemmel dudaklarında sıkı bir kıştırma ile soğukta yatıyor. Yaşadığı huzursuzluğun sebebi ben değilmişim gibi davranamam. Ona acı çektiriyorum ve bu midemi bulandırıyor.

Daha da kötüsü, Mason daha zayıf görünüyor, saçları normalde olduğu gibi düzgün değil ve normalde pürüzsüz olan yüzünde kirli sakal gölgesi var. Eline bakıyorum, getirdiğim buz torbası her huzursuz seğirmede parmak eklemlerinden biraz daha kayıyor. Gözlerinin altında hafif koyu halkalar bile var, bana gerektiği gibi uyumadığını söylüyor.

Zekice avucumu açıp yanağının sıcaklığına bastırıyorum. Mason anında dokunuşuma eğiliyor ve bir sırtış hayaleti belirlediğinde gözlerimin arkasında keskin dikenler batıyor.

"Benim Küçük Güzelim," diye mırıldanıyor, kirpikleri titriyor ama gözlerini kaldıramayacak kadar ağır. "Bunu bana neden yapıyor?"

I kelepçebenim el üzerinde benim ağzı için tutmak ve Ağlama tehdidini bir kenara bırakıp dikkatlice ayağa kalkıyorum, kapıya doğru geri geri adımlar atarken gözlerim onun solgun yüzünde geziniyor. Kapıyı bir salyangoz gibi yavaşça çekip açıyorum, içeri son bir kez bakmadan önce dışarı adım atıyorum ve kapattığımda başımı çerçeveye yaslamak için bir an duruyorum. Sanki boynuma bir çapa bağlanmış, beni daha uzağa çekiyor. aşağı tarafından ve ikincisi. Duygularım savaş Suçluluk ve üzüntü, kafa karışıklığı ve pişmanlık. Ama beni kumun derinliklerine gömen şey ezici özlem duygusu, çünkü birini özlemem gerekirken yeni birini özlemeye ne hakkım var?

Başka?

Zamanı geri sarmak ve aynı zamanda hızlandırmak istiyorum.

Geri dönüp ona kalkan olmak ve ileri atılıp uzaklaşmak istiyorum.

Daha da ötesi, tam tersini istiyorum.

Hayatın bana yaptıklarından nefret ediyorum, ama yaptıklarım için kendimden daha çok nefret ediyorum.

Yumuşak bir bardak şingirtisi beni kendime getiriyor ve derin bir nefes alıp kafamı toparlamak için birkaç kez gözlerimi kırıştırdıktan sonra salondan çıkıp kiraladığımız evin açık mutfak alanına giriyorum.

Ortaya çıktığım anda herkes dönüyor, her birinin yüzünde farklı endişe ifadeleri var.

"Uyuyor," diye fısıldıyorum, onlara katılmak için alana geçerken küçük bir gülümseme sunuyorum, Deaton'ın bebek telsizi masanın tam ortasında duruyor.

Bu manzara kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden oluyor ve gözyaşlarımı yeniden kırpma zorunda kalıyorum, çünkü Tanrım, böyle gerçek dostlukların var olduğunu hiç bilmiyordum. Asla onlardan yardım ya da destek istemem gerekmiyor. Bunu özgürce ve hatasız bir şekilde veriyorlar. Beklenti olmadan.

Brady yanındaki sandalyeyi çekip minderini okşuyor ve Ari cips kasesini ortaya yaklaştırıyor.

Oynadıkları kart oyununu bitirip beni de dahil etmek için yeniden toparlandıklarında göğsümde bir ağırlıkla koltuğa çöküyorum.

Bu gece havadaki gerginliği hisseden tek kişinin ben olduğumu söylersem yalan olur. Paige ve Cameron hala hasta, Ari kardeşi için endişeli ve muhtemelen hepsi bu gece barda tam olarak ne olduğunu anlamaya çalışırken, hava bozuldu.

Herkesin sadece Mason'ın iyi olduğundan emin olmak için bir araya geldiği açık, özellikle de tam bir Uno oyununu bitirmeden önce bıraktığımızda ve Ari ve Noah bize gece geç saatlerde atıştırmalık yapmak için atladığında.

Daha rahat etmek için kanepeye doğru ilerliyorum ve ocağın üzerinde duran çifte bakmaktan kendimi alamıyorum.

Noah, Ari'nin arkasına geçerek kollarını ona doluyor ve elini avucunun içinde tutuyor. Bir dilim Spam'i çevirmesine yardım ediyor, sonra başını çevirip kulağına bir şeyler fısıldıyor ve Ari'nin başı sessiz bir kahkaha ile göğsüne düşüyor. Spatula yere bırakılıyor ve kız yavaşça adamın kollarında dönüyor, dudakları yumuşak bir öpücükle buluşuyor. Başka tarafa bakmalıyım ama yapamıyorum.

Bu manzarada o kadar saf bir şey var ki, küçük bir umut titreşimi kemiklerimi ısıtıyor. Orada öylece duruyorlar, birbirlerinin gözlerinin içine özleme benzer bir bakışla bakıyorlar, ki bu çılgınca çünkü birlikteler. Ama sanırım senin olması gereken kişiyi bulmakla ilgili bir şey bu.

Çok yakın diye bir şey yoktur. Çok fazla diye bir şey yoktur.

Bırakmak diye bir şey yok.

Bu sıcaklık buza dönüşüyor ve acıyı yatıştırmak için yutkunuyorum.

Görüş alanıma bir kahve fincanı giriyor ve gözlerimi kırptıştırarak bir çift yeşil göze bakıyorum.

Chase'in yüzünde gergin bir ifade var, gülümsemesi zoraki ve gözleri biraz... üzgün. "Bu manzarayla kendine işkence etme,"

hızlıca mutfağa bakarak fısıldıyor. "Sadece sıcak çay."

Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor ve bir an için fincandan yayılan bitkisel aromaları kokluyorum. "Teşekkür ederim."

Başını sallıyor ve ben de kendimi tutamayıp bir kez daha mutfağa bakıyorum.

Ari şu anda tezgahın kenarında oturuyor, Noah bacaklarının arasında, ona kim bilir neler anlatırken gözlerini ona dikmiş, ama yüzündeki ifade tam bir hayranlık ifadesi.

Adam mest olmuş. Cümlelerin ortasında, kendini tutamazmış gibi uzanıyor ve kadının yüzünü ellerinin arasına alıyor. Adam hiçbir şey söylemiyor, kadın da karşılığında gülümsüyor.

İç çekerek Chase'e döndüm.

Kaşlarını kaldırıyor ve sessiz bir tonda konuşuyor. "Gerçek hayatta bir piliç filmi izlemek gibi, değil mi?"

"Kız filmleri hakkında ne biliyorsun?"

"Cam ve Ari'nin çocukken bize neler çektiirdiği hakkında bir fikrin var mı? Bizi aşk filmlerine zorlamak, dışarı çıkma konusunda yalan söylediğimizi öğrendiklerinde en sevdikleri şantaj yöntemi, böylece gelmemizi istemezlerdi."

"Neden peşlerine takılmalarına izin vermiyorsunuz?"

"Mason'ın kız kardeşi söz konusu olduğunda korumacı bir pislik olması dışında mı?"

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve ikimiz de gülüyoruz. Kendisini rahatsız eden bir şey olsa bile, mutlu çiftten o kadar da rahatsız görünmediğini fark etmeden edemiyorum. Bundan tamamen kaçınmak için kolayca yatağa gidebilirdi, yine de burada, bir zamanlar onun olmak isteyen kızı mükemmel bir şekilde görerek yanımda oturuyor.

Ve Noah gülümseyerek bu tarafa bakıp, "Hey dostum, gelip bunlardan birkaç tane almak ister misin?" diye seslendiğinde Chase sırtıyor ve zıplayarak içeri giriyor. Ananas küpleri ve kızarmış Spam ile dolu iki şiş getirdi.

Gözlerimi dramatik bir şekilde gökyüzüne çevirerek bir ısırik alıyorum ve Chase kıkırdıyor. "Neden bu kadar güzel?"

"Neden yaptığı her şeyde iyi?" diye mırıldanıyor.

Başımı ona doğru çeviriyorum ve onu bir ağız dolusu sırtırken bulduğumda gülen ben oluyorum.

Hızlı bir ikramdan ve yarın eve dönüş yolculuğu ve bu kez yemek için nerede durmak istediklerine dair kısa bir sohbetten sonra herkes yatmaya karar verir.

Bir anda zihnim gecenin ağır kısmına geri dönüyor ve ayağa kalkıyorum.

İyi geceler dilerken yüzümün ne gösterdiğini bilmiyorum ama Brady aniden yanımda beliriyor. Beni şakağımdan öpüyor ve fısıldıyor, "Bu senin hatan değil bebeğim. Adam kafayı yemiş. Hepimiz için çok zor bir yıl oldu, en çok da senin için ve yarattığı tüm bu karmaşanın altında o da bunu biliyor."

Güven verici bir şekilde gülümsüyor ama tek yapabildiğim başımı sallamak ve teklif ettiği sarılmayı kabul etmek.

Kapıyı arkamdan kapatıp kendimi odama kilitlediğimde uyuyamayacağımı biliyorum, ama aynı zamanda iyi uyuyacağımdan ve bunun getireceklerinden de korkuyorum.

Gözlerim yatağın yanındaki oyun parkına kayıyor, koyu renk bukleler ve yumuşak horultularla ayrılmış kabarık küçük dudaklarla doluyor.

Elimi Deaton'ın sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum, battaniyeyi omuzlarından biraz daha yukarı çekmeden önce poposunu birkaç kez okşuyorum.

Gözlerimi kapatırsam, babasının burada benimle olduğunu ve neler söyleyeceğini hayal edebiliyorum, ancak yeni konuşmalar için sesine ulaşmak biraz daha zor, sadece bana söylediği sözler zihnimde canlanabiliyor.

Suçluluk duygusu ve bağlantı kurma arzusuyla dolup taşarak yatağa uzandım, bacaklarımı altıma katladım ve dizüstü bilgisayarımı açtım, uzun bir süre klasör simgesinin üzerinde gezindim

gözlerimi kapatmadan önce. Gözlerimi açmadan önce beşe kadar sayarak küçük mavi klasöre tıklıyorum.

Neredeyse her biri Deaton'ın yüzünün -küçük Deaton'ın değil, babasının- görüntüsü olan yüzlerce küçük kare ortaya çıkarken sıcak gözyaşları anında birikir.

On üç yaşındayken havuzda oynuyorduk ve on dört yaşındayken bize çok büyük olduğumuz söylendikten sonra ilçe fuarındaki atlıkarıncaya gizlice biniyorduk. Benim evimde ve onun evinde. Okul danslarında ve ailesinin bağış toplama etkinliklerinde. Güreş müsabakalarında ve annemin beni zorladığı aptal yarışmalarda.

Katıldığım son yarışmada onun çektiğim fotoğrafını kaydırırken içimden boğuk bir kahkaha yükseliyor. Deaton beni annemle çöp tenekesinde bulduğu yarısı yenmiş bir elma yüzünden çıkan destansı bir kavgadan sonra soyunma odasında ağlarken bulmuştu - çünkü mayo bölümünden önce o kadar karbonhidrat yemeye nasıl cüret edebilirdim? Dışarı çıkmayı reddettiğimde, mayomun üstünü atletinin üzerine giydi ve odanın içinde dans etti. Bu çok saçmaydı ve onun karakterine hiç uymuyordu ama ben gülümsedim ve güldüm, o da amacının bu olduğunu söyledi. Bu konuda iyiydi. Çirkin hayatımı alıp güzelleştiriyordu.

O benim en iyi arkadaşımdı.

Devam ediyorum, dokunmatik ekrana her dokunuşumda anılar bana saldırıyor.

Parkta yürüyüşler ve anahtarları çaldığı zaman ailesinin kulübesine yaptığı geziler. Ehliyetimi aldığım gün ve onun ehliyet sınavında üçüncü kez başarısız olduğu gün. Birinci sınıfın ilk günü ve okul gazetesinin futbol takımı hakkındaki makalesi için çektiğim moral toplantısı...

Yutkunuyorum, kalp atışlarım hızlanıyor ve içimi bir panik duygusu kaplıyor.

Futbol maçları, sahilde yürüyüşler ve hiç müzik dinlemeden dans etmek ...

Gözlerim sıkılarak kapanıyor, yanaklarımdan aşağıya sıcaklık süzülüyor.

Ölen çocuk ve hala burada olan adam...

Nefes alıyorum, derin nefes alırken gözlerim tavana kayıyor.

Titreyen ellerimle küçük mavi klasörü kapatıyorum, nefesimi tutarak ikinci bir klasör buluyorum, bu seferki diğer dosyaların arasına gömülmüş, tıklamalarımı kasıtlı yapmaya ve asla yanlışlıkla olmamaya zorluyorum.

Açıyorum ve gözyaşlarım hiç durmadan akıyor.

Galerideki ilk resim ben ve Mason'a ait değil. Sadece o, sahil evinin arka güvertesinde oturuyor,

Başını yastığa yaslamıştı... Oğlum kollarında sımsıkı sarılmıştı ve tüylü bir battaniye ona sarılmıştı. Derin uykuda.

İkisi de uyuyordu ve Mason'ın yüz ifadesinde tek bir çizgi bile olmadığını fark etmeden edemedim. Mutluluktan kendinden geçmişti, küçük oğlum onun güçlü kollarına sarılmıştı.

Gözlerim beni Mason'dan ayıran ince duvara kayıyor.

Tam orada. Elimin altında. Tek yapmam gereken ona gidip bu işi bitirmek.

Ne olduğunu anlamadan ayaklarım beni kapıya götürüyor ve yavaşça çekerek açıyorum.

"Hey."

İrkiliyorum, elim göğsüme gidiyor, gözlerim karanlık koridorda kısılıyor.

Chase'in sırtışı yaklaştıkça ortaya çıkıyor. "Özür dilerim, uyandığınızı duyduğumu sandım ve ben de tam olarak uyuyamadım," diye fısıldıyor.

"Keşke biz de Deaton'ın yarısı kadar iyi uyuyabilseydik," diye takılıyorum, uyuyan bebeğime bakarak. Gözlerim açık dizüstü bilgisayara düşüyor, sonra bir kez daha Mason'ın arkasındaki duvara sığıyor. "Umm..." Yüzümü öne doğru çeviriyorum, yan odadaki adama doğru hareket etmek isteyen ayaklarımı sabit tutmaya çalışırken kaslarımda baskı hissediyorum.

"Dışarısı çok soğuk değil. Biraz dışarıda oturmak ister misin?" Chase teklif ediyor.

Tereddüt ediyorum, içimi kaplayan kızgınlıkla savaşmaya çalışıyorum, bir yandan da ona hayır deyip Mason'ın odasına mı girsem diye düşünüyorum, en iyi arkadaşının gözleri üzerimde

lanet olsun. O ortaya çıkmasaydı çoktan orada olurum, kendimi Mason'ın yanındaki yatağa bırakırdım ve ...

Yutkunuyorum.

Ve ne, Payton?

Kendinizi korumak zorunda olduğunuzu unutun, oğlunuzu içinde kalacağınız yıkımdan koruyun ...

Chase'in gülümsemesi biraz duraksıyor ve ben düşüncelerimden sıyrılıyorum. Bu onun hatası değil. Düşünceli davranıyor, bana iyi bir arkadaşın varlığıyla düşüncelerimden bir kaçış sunuyor.

"Evet," diye yumuşuyorum, bebek telsizini ve battaniyeyi alıp yolu göstermesine izin verirken dilimde acı bir tat var. Koridorun sonunda geriye dönüp bir an Mason'ın kapısının dışına bakıyorum.

En iyisi bu.

Ciğerlerimi havayla doldurup Chase'i takip etmek için arkaya dönüyorum.

Monitörü küçük masanın üzerine koyuyorum ve gökyüzüne bakmadan önce Deaton'ın göğsünün birkaç kez inip kalkmasını izliyorum. İkimiz de uzun bir süre sessiz kaldık ve sonunda bana doğru döndüğünde soruları olduğunu biliyorum.

"Mason bir süredir kendinde değil," diyor onun yerine, yeşil gözlerini benimkilere dikerek.

Başımı salladım. "O... kızgın."

Chase'in yüzünde bir şey yumuşar ve yavaşça başını sallar.

"Hayır. Kızgın değil. İnan bana, ben de birkaç düzine kez bunun muhatabı oldum." Kıkırdaması hafif ama ardından gelen iç çekişi kadar ağır. "Bu farklı. Kendisine uyguladığı tüm baskıyı unutmak için bir molaya ihtiyacı olduğunu umuyordum. Ari'nin bu hafta sonu hepimizin gelmesini istemesinin nedeninin yarısının bu olduğunu biliyorsun, değil mi?" Bana doğru bakıyor. "Aslında Noah ona uçak bileti almıştı ama o Mase'i biraz kampüsten uzaklaştırmak istedi. Grup seksleri ve oyun geceleri genelde işe yarar."

Fark etmemesini umarak yutkunuyorum.

"Öyle olduğunu hayal edebiliyorum." Başımı sallıyorum, kırılğan bir gülümseme dudaklarımı çekiştiriyor. "Biliyor musunuz, sizinle tanışmadan önce hiç oyun gecem olmamıştı ama şimdi düzenli bir şey gibi oldu. Dört gözle bekliyorum."

"Hayır mı?" Hafifçe kaşlarını çatıyor. "Geceleri arkadaşlarınla ne yapardın?"

Dilimi acılık kaplıyor. "Benim ilkokuldan sonra süren bir ilişkim olmadı. Annemin saçmalıkları çoğu kişi için fazlaydı ve benim yaşımdaki kızların umurunda değilse bile ailelerinin umurundaydı."

Chase başını sallar. "Tamam, peki ya sen ve Deaton?"

Onun adının geçtiği an suçluluk duygusunun keskin acısının içime işlemesini bekliyorum ama asla gelmiyor. Aslında, Chase ile onun hakkında konuştuğumda bu hiç olmuyor. Bu... hoş.

Acaba Chase'le birlikte olmak düşüncelerimi bir başkasının hiç çaba göstermeden ele geçirdiği gibi ele geçirmiyor da ondan mı diye düşünmeden edemiyorum.

Onunla birlikte geçirdiğimiz günleri düşünerek sorularını değerlendiriyorum ve cevap bulamayınca kaşlarım çatılıyor. Bu kadar zor bir soru olmamalı, değil mi?

Bir ilişkimiz vardı. Bu her şeyi anlatmalı, o zaman neden boş çiziyorum?

Evde durmaya dayanamadığında bana gelirdi ve ben de aynısını yapardım, bu genellikle ikimiz için de geçerliydi. Kızgın, üzgün ya da yalnız olduğumuzda birbirimizi arardık.

Göğsümde bir baskı oluşuyor ve kulağa bu şekilde geldiği için başımı sallıyorum. Sanki diğerinin arzuladığı istikrar ve destekten başka bir şey değilmişiz gibi. Kolaylığın bir ürünü. Değildik.

Değil mi?

Takıldığımızda ne yapardık?

Belli belirsiz cevap veriyorum: "Bilmiyorum. Ailelerimiz hakkında konuşur, telefonlarımızla oynarız." Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor ve ona doğru bakıyorum. "Görünüşe göre bebek yapıyoruz."

Chase buna gülüyor, başı hafifçe geriye düşüyor ve bana daha iyi bakacak şekilde kayıyor. "Görünüşe göre."

Gülümsemem devam ediyor ve başımı sallıyorum. "O iyi bir adamdı. Nazik ve kibar. Asla itip kakmaz ya da kavga çıkarmazdı. Evet." Duraksıyorum. "İyiydi."

"Öyle olmalı."

Chase'e bakıyorum ve o devam ediyor. "Sen onu seviyordun, o da öyle olmalı."

Bir an birbirimize bakıyoruz.

"Sen de birinin sevgisine değersin, biliyorsun." Nefes alıyorum ve ikinci kısmı alçak bir tonda ekliyorum. "Sadece seni sevmesi gereken kişi o değildi."

Şaşırtıcı bir şekilde dudakları gülümsedi.

"Biliyorum." "Emin misin?"

Chase kıkırdıyor, yavaşça ayağa kalkıyor ve kapıya doğru ilerliyor. "Güven bana. Eminim," diyor, tam olarak çözemediğim bir bakışla bana doğru bakıyor. "İçeri girsem iyi olacak. Yarın Brady için direksiyon başındayım."

Başımı sallıyorum ama kalkmıyorum ve

Chase usulca gülümsüyor. "İyi geceler,

Prences Payton."

Soru soran gözleriyle karşılaşıyorum ve ağzı bir tarafa kayıyor.

"Prences Kusmuğu'ndan daha iyi," diye şaka yapıyor ve yorgun bir kıkırdama duyuluyor.

Gidiyor ve kapı arkasından kapanıncaya kadar gitmesini istemediğimi fark etmiyorum, ancak gittiğinde bile ayaklarım beni içeri taşıyor.

Brady'nin daha önceki sözleri geri geliyor ve zihnimde dönmeye başlıyor.

Haklıydı, cehennem gibi bir yıl oldu. Benim durumumda bundan daha uzun.

On iki ay gibi uzun bir sürede bu kadar çok şey değişebiliyorsa, tek bir sezonda neler olabileceğini kim bilebilir ve sonbahar hızla yaklaşıyor.

Kış geldiğinde hayatın nasıl görüneceğini merak ediyorum.

Hiçbir şey beni bu sorunun cevabına hazırlayamazdı.

Bölüm 22

Payton

Önce, Kasım

"Nate çocuk odasının hazırlanmasına yardım etti ve Lolli'yle birlikte birkaç hafta önce tüm küçük kıyafetlerini yıkadık. Onun için her şey hazır, ama ciğerlerimi ezmekten son derece mutlu görünüyor." Deaton elini benimkinin içinde birleştiriyor ve hafifçe kıkırdıyor. "Çok yakında burada olacak ve sen de bir gece boyunca huzurlu bir uyku," diye dalga geçiyor.

Gülümsüyorum, boştaki avucumu karnımda aşağı yukarı gezdiriyorum. "Vivian da aynı şeyi söylemişti." Kahverengi gözlerinin içine bakıyorum. "Onu ve kocasını seveceksin. Bizim ailelerimize hiç benzemiyorlar. Nazik ve sevgi dolular ve onun hayatının bir parçası olmak için ellerinden geleni yapıyorlar." Bir tutam hüzün kendini belli ediyor, ama onu silkeliyorum. "Keşke Mason'ın annesi ve babasıyla tanışabilseydin. Bana karşı çok iyiler. Her zaman beni kontrol ediyorlar."

"Onlara sahip olmana sevindim," diye fısıldıyor. "Yeni arkadaşların da."

Üzerime bir sıcaklık çöküyor ve gözlerimi kapatıp ona daha da sokuluyorum. "Onlar olmadan ne yapardım bilmiyorum."

"Onsuz ne yapardın?" Kaşlarım çatılıyor ve başımı kaldırıp bakıyorum.

Deaton bana gülümsüyor, ama bir şey çalışıyor ve geri gelmeden önce bir anlığına yana bakıyor. "Şimdi gitmem gerek Payton."

"Bekle-"

Telefonumun cıvıltısı beni uyandırıyor ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum, rüyamın biraz daha uzun sürmesini diliyorum, ama asla sürmüyor. Her zaman çok erken uyanıyorum.

İç çekerek telefonumu elime alıyorum ve karşıma çıkan aptal hava durumu bildirimini siliyorum. Saat dikkatimi çekiyor

-Neredeyse sabahın 10'u oldu. Mason ve ben yine çok geç saatlere kadar eski VHS kasetleri izledik ve en iyi Batman'i kimin oynadığını tartıştık. Açıkçası Christian Bale'di.

"Kahretsin."

Mutfaktan alçak bir tıslama sesi geliyor ve sırtıtıyorum, hafif yanık tost kokusu burun deliklerimi rahatsız ediyor. Üçüncü üç aylık dönem için Tanrı'ya şükürler olsun; artık en ufak bir koku yüzünden takıntılı bir şekilde kusmak yok. Kollarımı kullanarak beni koltuktan kaldırması için minder kenarına doğru kayıyorum.

Şu anda ayakta durmanın ne kadar çaba gerektirdiği üzücü, ama sanırım normalden elli kilo daha ağır olduğunuzda bunu beklemek gerekiyor.

Mutfağa doğru ilerlerken ayaklarımın tabanları ağrıyor ve köşeyi döndüğümde kaçan kahkahayı durduramıyorum.

Mason'ın kafası yukarı kalkıyor ve bu hareket onun irkilmesine neden oluyor. "Görünüyorsun-"

"Seksi mi? Sağlam mı? Tam bir erkeğin erkeği gibi mi?" diye soruyor. "Sevimli."

Mason ters ters bakıyor ama bu şakacı bir bakış ve ben de yaklaşıp çenesindeki unu siliyorum.

Bana doğru sırtıtıyor. "Günaydın, Tatlı Küçük."

"Günaydın, Süperstar. Dinlenmen gerekirken neden üzerinde fırırlı bir önlükle mutfakta gizlice dolaşıyorsun?"

"Dinlendim. Dört gün boyunca dinlendim. Bütün gün, her gün kanepede oturdum ve artık bunu yapamıyorum."

"Ama kaburgaların-"

"Ayakta durduğumda da oturduğumda olduğu kadar yavaş iyileşeceklerdir."

Kaşlarımı çatıyor olmalıyım çünkü bir bakıyorum Mason bana yaklaşıyor, parmak eklemleri alnımda geziniyor.

"Tatlı Küçük, benim için endişelenmen her ne kadar hoşuma gitse de, ki bu arada hoşuma gidiyor, artık durman gerekiyor." Gözleri elimin durduğu yere iniyor ve karnımda küçük baloncuklar patlıyor.

"Senin için endişelenmek bana zarar vermiyor Mase ve sen dur dedin diye duracak değilim."

Başını sallıyor, dikkati hâlâ karnımda. Birden gözleri açılıyor ve sırtmaya başlıyor. "Otur kızım. Seni bağlamak üzereyim."

Ve öyle.

Mason fırından çikolatalı muffinleri ve fritözden pastırmaya sarılı sosisleri çıkarıp aramıza koyuyor. Ardından birkaç dilim ekmeği bu kez yakmadan kızartıyor ve mikrodalgada beklettiği bir kase çırpılmış yumurtayı getiriyor.

Bana katılmak için yanıma geldiğinde gülümsemeden duramıyorum. "Bu harika görünüyor."

"Güzel. Ye. Bugün bu lanet evden ayrılıyoruz, bu yüzden küçük adamın iyi beslendiğinden emin olmalıyız."

Başım ona doğru kayıyor.

"Ne?" diye mırıldanıyor çörek dolu ağzıyla.

"Gerçekten erkek olacağını mı düşünüyorsun?"

Mason bir an bana bakıyor, sonra başını sallıyor, yüz hatları yumuşuyor. "Bence her şeyin bir nedeni vardır," diyor nazikçe, eli benimkini örtmek için geçici olarak uzanıyor.

Gözlerim yanıyor ama gözyaşlarımın akmasına izin vermiyorum. Aynı anda o kadar çok şeyle karşılaşıyorum ki, inkâr ve öfke onun tek bir cümlesiyle üzerime çöküyor, ama bu duygular ne kadar hızlı gelirse gelsin, garip bir merak ve umut duygusuyla yıkanıp gidiyorlar. Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

"Sence Deaton bir sebepten dolayı mı öldü?"

Kederli bir gülümseme beni işaret ediyor. "Sanırım de ğ er verdiğin birini kaybettin ama sana bir şey verildi."

karşılığında daha da değerli. Yani... evet. Tabii ki orada annesiyle tanışmayı bekleyen bir erkek bebek var."

Mason'ın yüzü her saniye daha da bulanıklaşıyor, ben de başka tarafa bakıp yemeğime odaklanıyorum ve yüzümden sıcak bir gözyaşı süzüldüğünde, normalde arkalarında bıraktıkları acı soğuk asla gelmiyor.

Çünkü Mason uzanıp onu siliyor ve ardında dokunuşunun sıcaklığından başka bir şey bırakmıyor. Tuhaf kanatların kırbacı gibi, bir çırpıntı karnımda dans ediyor ve uzuvlarım bu his karşısında kilitleniyor.

Bakışlarım Mason'ın kılere takılıyor.

"Sorun değil," diyor belli belirsiz, sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi.

Ne hissettiğimi.

Sanki o da aynı şeyi
hissediormuş gibi.

Mümkün değil.

Mümkün değil.

Yapabilir miyim?

Hayır.

Hayır,

hayır.

Yapam

am.

Deaton'ı

özledim.

Deaton'ı

severim.

Ben sadece Deaton'ı istiyorum.

Değil mi?

Mason

Çıldırıyor.

Aynı evde uyanıp kahvaltı etmemizden mi yoksa bebeğin erkek olmasıyla ilgili yaptığım yorumdan mı bilmiyorum. Her iki durumda da, Payton normalden daha fazla kafasının içinde.

Her cevabı tek bir kelimeden oluşuyor ve bana bir saniyeden uzun süre baktığında yanakları pembenin daha gerçek bir tonuna dönüşüyor.

Bence bu çok sevimli, ki bir kadının etkilendiği bir erkeğe verdiği tatlı, utangaç küçük bir kızarıklık değil de muhtemelen utançtan kaynaklanan bir kızarıklık olduğunu düşünürsek bu biraz berbat bir durum.

Bunu onda daha önce de görmüştüm, çünkü hoşuna gitsin ya da gitmesin, benden etkileniyor, ama bu farklı. Suçluluk bile olabilir ve bu beni korkutuyor. Suçlu hissetmesine izin veremem. Eğer hissederse, bir NASCAR pit stopundan daha hızlı uzaklaşır ve benden başka suçlayacak kimse kalmaz.

Yine de bu olmayacak, çünkü evden çıkmak benim için olduğu kadar onun için de önemli. Hala kaburgalarımda sargılar ve boynumu acıtacak bir askı olabilir, ama gayet iyi yürüyebiliyorum, bu yüzden bizi evden çıkarıp kumsal yerine yolun aşağısına götürüyorum.

Kasım ayı olabilir ama sonuçta burası Oceanside, bu yüzden ikimizin de giydiği eşofmanlar ve kapüşonlular bizi sıcak tutmak için fazlasıyla yeterli.

Onu birkaç dükkânı işaret eden bir ara sokağa yönlendiriyorum ve ilk durağımız küçük bir şekerçi dükkânı oluyor.

Payton içeri adımını atar atmaz gözleri parlıyor ve dikkati hemen sakızlı şekerlerden oluşan dev duvara yöneliyor. "Çocukken böyle bir yere gelmek için can atardım," diyor.

bebek mavisi boyalı tırnaklarını akrilik dağıtıcıların üzerinde gezdirerek fısıldıyor.

Elini tutuyorum, rengine daha yakından bakmak için kaldırıyorum ve bu sefer başını kaldırıp baktığında o kızarıklık geri geliyor - bu benim için. İçimi bir heyecan kaplıyor ama onu bastırıyorum.

"Banyo çekmecesinde buldum." Dudaklarını çiğniyor, söylenmemiş kelimeler aramızda asılı kalıyor.

Bebek mavisi.

"Sevdim bunu."

Gözlerini kaçırıyor ve dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Yani hiç şekerçi dükkanına gitmedin mi?" Bir çubuğun üzerindeki dev bir sakızlı ayıyı kaldırıp ona göstererek soruyorum.

Yara bandına benzeyen şekerlerle dolu bir teneke kutuyu eline alıp kafasını sallıyor. Yüzünü buruşturarak kutuyu yerine bırakıyor. "Bir kere bile. Bizim oradaki yerel alışveriş merkezinde bir tane vardı ama annem oraya girmemize asla izin vermezdi. Böyle bir yeri düşünmenin bile korkunç olduğunu söylerdi. Bir keresinde başka çocukların ellerini jelibon makinesine soktuklarını görmüştü ve sanırım bu onu korkutmuştu. Bir de şekere izin verilmiyordu."

"Lucky Charms bile mi?"

"Özellikle de Lucky Charms." Sırıttıyor, bir kap çikolatalı badem gördüğünde gözleri parlıyor.

"Ciddi misin?"

Başını bana doğru çevirdi. "Ne?"

"Badem mi?" Etrafa bakarak bir gösteri yapıyorum. "Bütün bunların arasından bademi mi seçtin?"

"Bunlar sıradan bademler değil. Bunlar çikolatalı deniz tuzu kaplı bademler," diye karşılık veriyor ve sahte bir dudak bükmeyle bademleri göğsünde tutuyor.

O kadar tatlı ki, elimde olmadan uzanıp alt dudağını çekiştiriyorum.

Gözleri parlıyor ve boğazını temizleyerek hızla arkasını dönüyor. "Sanırım ben de çikolatalı kaju fıstığı alacağım."

"Evet." Mağazanın diğer tarafına doğru ilerlerken onu takip ediyorum. "Bunu sen yap, Tatlı Küçük. İstedğin her şey senin," diye mırıldanıyorum.

"İşte onu böyle mutlu edersin."

Sol tarafıma baktığımda annem yaşlarında bir kadın görüyorum. Kızıl kahverengi saçları ve üzerinde Margo yazan bir yaka kartı var. Gülümsüyorum, tezgâha yaklaşıyorum ve taze pişmiş ürünlere bakıyorum.

"Demek baba olacaksın, ha?" Kadın gülümsüyor ve sırt kaslarım kasılıyor. "Bu çok heyecan verici. Görünüşe göre sen de doğum izni almışsın." Çenesini askıma doğru salladı. "Sağabilirsen sağ tatlım, çünkü sen farkına bile varmadan işe dönme vaktin gelecek ve onu ya da o ufaklığı bırakmak yapmak zorunda olduğun en zor şey olacak."

Gözlerim odanın diğer ucundaki Payton'ı buluyor, uzun saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmasını izlerken göğsümde bir kıpırtı oluyor, kalın ve ağır, boğazımda oluşmak üzere olan düğümü yutkunarak bastırıyorum. "Evet," diye törpüledim. "Haklı olabilirsin." Kapının zili çalıyor ve kendimi toparlayıp gergin bir gülümsemeye kadına bakıyorum. "Bunun ve şimdi sahip olduklarının parasını ödeyebilir miyim?" Asla yiyemeyeceğim dev jelibon ayıyı kaldırıp tezgâhın üzerine koyuyorum.

"Tamamdır, aygır."

İki dakika içinde kapıdan çıktık, ikisi arasındaki olası tüm garip konuşmalar etkili bir şekilde önlendi.

Bebek konusunda onu neden düzeltmedim bilmiyorum ama konuşmaya devam etti, ben de... düzeltmedim.

İstemedim.

Sikeyim.

"Hey, iyi misin?" Payton soruyor, seçtiği yiyeceği ağzına atmaya başlamıştı bile.

Gülümsemeye zorluyorum ve başımı sallıyorum ama bir tane daha yiyince kaşlarımı çatıyorum. "Tüm bunlardan önce öğle yemeği yemelisin."

Gözlerini deviriyor ama sırtarak bademleri taşıdığım çantanın içine sokabilmek için bana yaklaşıyor. "Peki, besle beni o zaman Süperstar."

Ben de öyle yapıyorum.

Biraz daha yürüyüp açık havada oturma yeri olan ve okyanus manzaralı küçük bir Meksika restoranına karar veriyoruz. Aklımdaki şey için mükemmeldi, bu yüzden oturup yemeklerimizi sipariş etmeden önce verandanın kenarındaki masalardan birinin açılmasını bekledik.

Payton fajita kâsesinin ancak yarısını bitirebilmişti ki memnun bir gülümsemeyle arkasına yaslandı, gözleri yumuşaktı ve önündeki dalgalara odaklanmıştı.

"Burayı gerçekten seviyorum," diyor yumuşak bir sesle, mavi gözleri benimkileri buluyor. "Eğer... eğer Deaton ölmeseydi bile eve geri dönebileceğimi sanmıyorum."

Gülümsemem küçük. "Belki o da kalırdı," diye teklif ediyorum, bu düşünceyle dilimi kaplayan asit ısırığından nefret ederek ve bunun gerçekleştiği için kendimi suçlu hissederek.

Bu çok berbat bir şey ve bunu asla yüksek sesle söyleyemem ama... Burada olmadığı için mutluyum, ama burada olduğu için mutlu değilim.
gitti.

Sik kafalıların düşünce tarzı ama yine de gerçek bu.

Keşke oğlu hala yanında olsaydı da, oğlu babasını hiç tanıyamayacağı için acı çekmeseydi, kafası karışmasaydı ya da kalbi kırılmasaydı... ama keşke ona istediğim gibi sarılabilsedim ve ona hiç dokunulmadığını düşündüğüm şekillerde dokunabilseydim.

O kalsaydı ona aşık olur muydum bilmiyorum ama bundan nasıl kaçınabileceğimi de göremiyorum. Bu konuda bir şey yapacağımdan değil ve o hala burada olsaydı muhtemelen asla gerçekleşmeyecek olan ve ona karşı hissettiğim çekimi azaltan pek çok şey var. Düşünüyorum. Belki de.

Ama o burada değil ve beni başından beri ona doğru çeken o görünmez iplik kalınlaşıyor. Kök salıyor ve daha derine iniyor.

Kesin olarak söyleyebilirim ki artık bunu durdurmak mümkün değil.

Ben zaten onunum ve şüphesiz bir fikri olsa da, benim için gerçekten ne kadar önemli olduğunu henüz fark etmedi.

"Evet," diye onaylıyor küçük bir gülümsemeyle, söylediklerine inanıp inanmadığını ya da inanması gerektiğine inandığı için mi söylediğini merak etmeme neden olan bir gülümsemeyle.

Tekrar suya bakıyor ve alnındaki çizgiler kayboluyor, avuç içleri karnının en yüksek noktasına dayanmak üzere kalkarken yüz hatlarını dingin bir ifade kaplıyor.

Mümkün olduğunca gizlice, sağlam omzuma astığım sırt çantamı karıştırdım ve kamerasının açma düğmesine dikkatlice bastım, lensin kapağını onun yüzlerce kez yaptığını gördüğüm şekilde açtım. Kaldırıyorum, ona odaklanıyorum ve düğmeye basıyorum.

Kesin bir klik sesi duyuldu ve başı bana doğru döndü.

Önce kaşlarını çatıyor, sonra dudaklarında göz kamaştırıcı bir gülümseme beliriyor.

Güldü, sonra uzandı ve sanki tam da şu anda istediği şey buymuş gibi uzattığım elimden aldı. Kamerası, suyun içinde gözleriyle gördüğü güzelliği yakalamak için.

Payton çekilmeden önce parmakları benimkilere dolanıyor ve biraz sıkıyor.

Göğsümde

hissediyorum.

Çekirdeğimde.

Aklımın bir köşesinde bunun çok daha fazlasına dönüşmesi için yalvaran bir yer var.

Gördüğüm tek güzellik o.

İstediğim son.

Oturduğu yerden kalkıp suya yaklaştığında yutkunuyorum ve onu uzaktan izliyorum.

Nihayet geri döndüğünde, karşımdaki koltuk yerine yanımdaki koltuğa oturdu, iri mavi gözleri eskisinden daha açıktı ve benimkilere kilitlenmişti. "Teşekkür ederim Mason." Bana bakıyor, kristal mavisi gözlerindeki parıltı giderek artıyor.

Daha parlak. Fotoğraf makinesini kaldırıp ikimizin fotoğrafını çektikten sonra, "Tam da ihtiyacım olan şey buydu," diyor.
Bana ihtiyacın olabileceğini düşünüyor musun?

Payton

Sert bir gümbürtüyle uyandığımda saat gece yarısını biraz geçiyordu. Sarsılarak doğrudum, hareket o kadar hızlıydı ki mide bulantısı dalgasıyla savaşmak için gözlerimi kapatmak zorunda kaldım ve jakuzili banyodan odama giren ışığı fark ettim.

Geçici oda.

Mason, Cameron'ın odasını almaya karar vermişti, bu yüzden Ari'nin odasını almam için ısrar ettiğinde, o bağlantılı banyonun diğer tarafındaki odayı, kabul etmek zorunda kaldım.

Sessizce oturuyorum, belki bir şey düşürüp tekrar uykuya dalmıştır diye bekliyorum, ama sonra akan suyun sesi beni çarpıyor ve yataktan kalkıp yaklaşıyorum.

Midem beklenmedik bir şekilde sıkışıyor ve her adımda daha da kötüleşiyor gibi görünüyor. Tuvaletin dışına çıktığımda, bir şey ayaklarımın tamamen durmasına neden oluyor.

Saat gece yarısını geçmiş olmalı, filmi ancak onda kapatabildiğimize göre.

Neden uyanık?

Tanrım, Payton, muhtemelen sadece işemesi gerekiyordu.

Başımı sallayarak topuklarımın üzerinde dönüyorum, ama sonra bir şey duyuyorum.

Duş açık mı?

Düştü m?

Daha yakına eğilip spreyn ötesini dinlemeye çalışıyorum ve yakaladığım şey zorlukla alınan nefeslerin sesi oluyor. Sert, aceleyle verilen nefesler. Bir adım daha atıyorum, içeriye görmeme bir adım kala alçak bir inilti duyuluyor ve ayaklarım girişte donup kalıyor.

Bir inilti daha.

Tenim karıncalanıyor, tüylerim diken diken oluyor ve beni tedirgin ediyor. Onun-

"Siktir," diye homurdanıyor Mason ve duvarın diğer tarafından bir gümbürtü daha gelince sarsılıyorum.

Sanki başı geriye düşmüş gibi, sanki hissettiği duygular aniden onu kaldıramayacağı kadar fazlaymış gibi. Sanki üstesinden gelmiş gibi...

Aman Tanrım, öyle, değil mi?

İçimdeki ısı patlıyor ve gözlerim şoktan kocaman açılıyor, bu his ürkütücü ama... nahoş ya da istenmeyen bir şey değil.

Ne? Hayır! Hayır!

Hayır, hayır.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, bunun en iyi karar olmadığını çok hızlı bir şekilde fark ediyorum, çünkü şimdi karanlıkta gizlenmiş, ışıpta çok ürkütücü arzular canlanıyor ve zihnimde en günahkâr şaşırtıcı görüntüler yanıp sönüyor.

Mason güçlü omuzlarını duvara dayamış, gözleri kapalı ve o gür dudakları dilinin havayı tadabilmesi için yeterince ayrılmıştı. Karın kasları gergin ve kalçaları dışa doğru itilmiş, o uzun, zayıf parmakları kendi etrafına sarılmış-

"Payton..."

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, vücudumdaki her kas donuyor.

Aman Tanrım, adımı söyledi. Kendini tatmin ediyor ve benim adımı söyledi ve midemde bir volkan patlıyor. Ellerim duvarı kavramak için dışarı fırlıyor, ayak parmaklarım ayağımın altındaki halıya kıvrılıyor.

"İçeri gelebilirsin."

Sırtım dikleşti, ağzım açık kaldı. Birkaç kez açıp kapatıyorum ama ağzımdan çıkan tek şey "Uh..." oluyor.

İçeri girelim mi? O-

"Yardıma ihtiyacım var." Oh. Aman

Tanrım. Tanrım.

Yardım etmemi mi istiyor?

Karnımda milyonlarca sinek kuşu uçuşuyor ve yemin ederim dizlerim titremeye başlıyor.

Bekle. Şu anda bana neler oluyor?

"Gerçekten bir duş a ihtiyacım var,"
diye geveliyor. Aynen böyle ağzım
kapanıyor. Duş.

Duş mu?

Tereddütle, yani en ufak bir hareketle, vücudumun üst kısmını köşeden içeri sokuyorum, içeri bakmaktan çok korkuyorum ama onun yerine onu aynada buluyorum.

Kaşlarım anında çatıldı.

Mason sırtını duvara dayamış, başını da duvara yaslamıştı ama sağlam eli askısının kopçasına yapışmış, yatarken giydiği gömlek de onun etrafına dolanmıştı.

Eşofmanları inik değil ve aleti kesinlikle sert değil ve ellerinde.

Yani beni düşünerek kendini tatmin etmiyor muydu?

Geldiğini anlamadan önce kaşlarımı çatığımı hissediyorum ve sonra her yerim kızarıyor.

Neden birdenbire ağzımda acı bir tat oluştu?

Boğazımı temizleyip içeri giriyorum. Mason hemen başını çeviriyor, yanakları hafifçe pembeleşiyor ve utandığını anlıyorum.

Bu adam hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da kendini çaresiz hissetmekten nefret ettiği ve bana düşkün görünmesine rağmen beklenen kişi olmaktan hoşlanmadığıdır.

Onunla tanıştığım gün bile tabağımı kahvaltı ile doldurdu, proteinleri ve karbonhidratları ve kendini adanmış bir sporcunun bildiği diğer tüm saçmalıkları açıkladı.

Annemin kilomla ilgili takıntısı sayesinde hemen hemen her şeyin içinde karbonhidrat olduğunun farkında olduğumu ya da midem bulanmadan bana servis ettiği şeyin dörtte birini bile bitiremeyeceğimi söyleyecek cesareti kendimde bulamadım.

Tamam, bu kadar oyalama yeter!

İleriye doğru itiyorum, Mason'ı belinden tutuyorum ve onu döndürüyorum. Önce sarsıldı, sonra onu döndürmeme izin verdi ve ben

Sağlam omzunu hafifçe iterek tuvaletin kapağına doğru eğilir.

Sonunda başını kaldırdığında gözleri açılıyor, panik yüz hatlarını çizirken sağlam eli alınma gidiyor.

"Ne?" Acele ediyorum, kendi elim yanağıma doğru fırlıyor.

Hafifçe kaşlarını çatıyor ve parmaklarının arkasını şakağına götürüyor. "İyi hissediyor musun? Ateşin var gibi görünüyor ama ellerim uyuştı, bu yüzden sıcak olup olmadığını anlayamıyorum."

Elini çekerken daha da kızarabilirim, bana bakamasın diye başını çeviriyorum ve gömleğini çözüyormuşum gibi yapıyorum. "İyi hissediyorum. Dürüst olmak gerekirse biraz kızgıyım."

Başını geriye atar, gözleri kısıılır.

Kıkırdarak başını tekrar çeviriyorum. "Buraya gelmemin bir sebebi var, Mase. Sadece evimden çıkmaya çalıştığımı mı sanıyordun?"

"Öyle değil miydin?" diye karşılık veriyor.

Gülümseyerek gömleğini başından çekip askıdan aşağı indiriyorum ve şimdilik sıkıca tuttuğu kısmın etrafına bırakıyorum.

Mase elinden geldiğince bana bakıyor ve ben de sarışın bir kaşımı kaldırıyorum. "Beni istediğin gibi kullanmayacaksan burada ne işim var?"

Mason'ın gözlerinde bir şey parlıyor ve uzanıp elini kalçama koyuyor.

Biraz sıkıyor ve yemin ederim nabzım fırlıyor. "Üzgünüm, tatlı küçük. Seni istediğim gibi kullanmamı istiyorsan, yapacağım şey bu."

Gözlerinde benimkini olması gerekenden bir an daha uzun süre tutan bir yoğunluk var. Sanırım başımı salladım, yakışıklı yüzündeki ifadeyi çözmeye çalışmak zorunda kalmamak için hızla eğildim. Askının arkasındaki kopçayı çözüyorum ve vücudundan aşağı indirip yana atıyorum.

Mason boynunu hafifçe gerer ama kolunu hareket ettirmek istediğinde ancak o kadar yukarı kaldırabilir. Çenesi sıkılır ve tekrar uzaklara bakar.

"Hey," diye fısıldıyorum ve çenesini kavrayıp onu kendime döndürdüğümü fark etmiyorum, ta ki dudakları ayrılıp başparmağım çenesinden yukarı kayana ve ucu alt dudağına değene kadar. Elimi geri çekiyorum ama Mason ben indiremeden elimi yakalıyor ve aramızdaki boşlukta tutuyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş.

"Ne söyleyeceksen söyle," diye fısıldıyor.

Başımı hafifçe eğerek usulca gülümsüyorum. "Ben de tam iyileşeceğini söyleyecek ve sadece birkaç gün geçtiğini hatırlatacaktım. Kısa sürede buradan çıkıp kampüse geri döneceksin."

Bakışları gözlerimin arasında geziniyor, elimi tutuşu sıklaşıyor. "Dört gözle beklemediğim tek kısım bu."

Bandajları çıkarmanın en kolay yolunu düşünerek başımı eğiyorum. "Okula geri mi dönüyorsun?"

"Buradan ayrılmak. Senden ayrılıyorum."

Gözlerim onunkilere kayıyor ama kayma tehlikesi geçiren gülümsememi gizlemeye çalışarak hızla tekrar bandajlarına daldırıyorum. "Tam bir yalaka."

Mason alçak sesle kıkırdıyor ve tereddütle elimi bırakıyor.

"Tamam." Başımı salladım, gövdesindeki tüm bandajları inceledim. "Sanırım sargıları çıkarıyoruz?"

Mason uzun bir nefes verir. "Sanırım zamanı geldi, evet. Kendimi koklamaya başladım. Oldukça iğrenç."

"Evet, daha önce beyaz peynirden kaynaklandığını düşünmüştüm ama..."

Mason'ın kolu hızlıydı, parmakları havada uçuşuyor ve yanlarımı gıdıklıyordu. Geriye doğru sarsılıyorum, kahkahalarım içimden dökülüyor.

"Şaka yapıyorum. Şaka yapıyorum." Çekmecelere doğru ilerliyorum, yardımcı olacak bir şey bulmak için onları karıştırıyorum. "Nasıl hâlâ kendin gibi kokuyorsun, asla bilemeyeceğim." Makas. Sayı.

Onları aramızda tutuyorum ve yaklaşabilmem için bacaklarını açıyor, ama başımı sallıyorum. "Yukarı."

Ayağa kalkıyor. "Benim gibi mi kokuyorsun?"

"Evet, bilirsin... yaz ve turuncgiller ya da kurutucudan yeni çıkmış sıcak bir battaniye gibi." Dudaklarımı büzüyorum. "Belki de

Böylece kolunu sabit tutabilirsin?"

Hareket etmiyor ve kafamı kaldırdığımda bana bakıyor.

"Mase."

Dudaklarını yalıyor, sonra başını sallayıp dönüyor ve ben de en alttan başlayarak parmağımı kumaşla teni arasında nazikçe kaydırıyorum. Mason titriyor ve ben sırtıtıyorum.

"Soğuk mu?"

Başını iki yana sallayarak "Onun gibi bir şey" diye mırıldanıyor.

Alt sargıyı kestim ve ayaklarının dibinde yere düştü. Burnumdan keskin bir nefes çekiyorum, gözüm Mason'ın kafasının arkasına takılıyor. Bunu duymuş olmalı, çünkü hafifçe dönüyor, ama yüzümü görebileceği kadar değil.

Omurgası boyunca koyu, morumsu sarı çürükler var ve ikinci sargı setini kestiğimde daha da kötüleştiler. Her yerde, her şekil ve boyutta, yanlarında ve omzunun etrafını sarıyorlar.

"Vay anasını," diye fısıldadım.

Parmaklarım işaretlerin üzerinde geziniyor ve yan tarafındaki en büyük işarete doğru ilerliyor. Mason dönüyor ve elim aniden karnına bastırılıyor. Kasları esniyor ve ben yutkunarak gözlerinin içine bakıyorum.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyor, yumruğu bileğimi sarıyor. Elimi çekmeye niyetli olduğunu düşünüyorum ve nedense parmaklarım onun sıcak tenine doğru yayılıyor. Avuç içi, parmakları benimkilerle birleşene kadar yukarı kayıyor.

Uzuvlarım titremeye başlıyor, nefes alışım hızlanıyor ve sanki karamel renkli gözleri duyulması değil hissedilmesi gereken sözler fısıldıyor.

Onları hissediyorum.

Ama ben ne hissediyorum?

Yeni ve... farklı. Acı verici derecede yumuşak ve garip bir şekilde zorlayıcı.

"İyi görünmüyorsun."

"Ne dedim ben?" diye mırıldanıyor, gevşek saç tellerini kulağımın arkasına sıkıştırırken. "Ağlamayacaksın. Benim için değil."

"Ağlamıyorum."

Bir sıcaklık hissi yüz hatlarını yumuşatıyor ve beni bırakıyor ama sadece omzumdan tutup aynaya bakana kadar beni döndürebilmek için.

Gözlerim kendi gözlerimi buluyor, görüntü bulanık, çünkü evet, orada kesinlikle nem var, ama dikkatim hızla arkamdaki adama kayıyor.

Benden çok daha uzun, başımın tepesi köprücük kemiğinin hemen üzerinde. Şişmiş bedenime rağmen, onun omuzları daha geniş ve benimkilerin arkasından görünüyor ve yaklaştığında, karnı şimdi sırtıma bastırıyor, kalbim göğsümde sarsılıyor.

Dudaklarını kulağıma götürürken eli karnımın üzerinde hafifçe kayıyor. Açılıyor ve gözlerim kapanıyor, nefesinin sıcaklığı tüylerimi diken diken ediyor.

Bacaklarım karıncalanıyor, çok garip. Nefret etmiyorum.

"Benim için gözyaşı yok, Sevimli Küçük... ama bu kadar önemsemenden hoşlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Aslında, önemseddiğini bilmek bana bir şeyler katıyor."

Sana ne yapıyor?

"Şimdi duşa gireceğim güzel kızım, gözlerini kapalı tutmak istersen diye."

Yutkunuyorum ama gözlerim izinsiz açılıp onunkilere kilitleniyor.

Yardım edemem ama gözbebeklerinin büyüdüğünü fark ediyorum, altın sarısı kahverengi artık bir karanlık tabakasının ardına gizlenmiş.

Mason bir adım geri çekiliyor, bir eliyle eşofmanını yere iterken gözlerini bana diyor.

Ayak bileklerimin arkasında birikiyorlar ve ayak parmaklarım ayağımın altındaki tüylü paspasın içine kıvrılıyor.

Yanaklarım yanıyor, gözlerim onun aynadaki yansımasını tutuyor ve takip ediyor, ta ki o arkasını dönüp adım atana

kadar.

duşu girdi ve kendini içine kapattı.

Gözden kaybolduğu anda büyü bozuluyor ve odaya geri koşuyorum, sırtımı duvara yaslamak için duruyorum.

Yoga nefes tekniklerini uyguluyorum, uzun ve derin nefesler almak için mücadele ediyorum ve aynı yavaşlıkta nefes veriyorum. İşe yaramıyor.

Titreyen ellerimi kaldırıyorum, şok ve şaşkınlık içinde onlara bakıyorum, sonra onları ısınan tenime bastırıyorum, açıkça fark ediyorum ki yanan tek yerim yüzüm değil, bir süredir uykuda olan bir parçam... eğer hiç uyanmadıysa. Kabul etmekten korktuğum ama görmezden gelemediğim bir parçam.

Bacaklarımın arasında fokurdayan bir sıcaklık var, çibana dönüşmekle tehdit ediyor ve tenimin her yeri karıncalanıyor. Gözlerim kocaman açılıyor.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, başımı hafifçe duvara vuruyorum. "Böyle bir şey olmayacak," diye mırıldanıyorum, gözlerimi sıkarak. "Mason'a aşık olmayacağım." Yutkunuyorum, birkaç uzun nefes alıyorum. "Yapamam."

"Neyi yapamam?"

Topuklarımın üzerinde dönerek Mason'ı kapının girişinde, üzerinde sadece bir havlu, her yerinden su damlarken buluyorum.

"Ne?" Sanırım öyle dedim.

Mason yaklaşıyor, yüzünden sular akıyor, saçları sudan o kadar koyu ki neredeyse siyah. "Yapamam demiştin. Yapamam... ne?"

"Ben ... uh ..."

Gözleri yüzümün her santimetresinde geziniyor ve ben daha çok kızarıyorum.

Görebiliyor mu?

Vücudumun onunkine tepki verdiğini biliyor mu?

Sadece meraktan da olsa, daha yakın olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istediğimi.

Ya da belki de bilinçaltında insan teması veya rahatlık ihtiyacı vardır.

Ya da belki tamamen başka bir şey ...

Kahretsin.

Mason bir adım daha atıyor ve ben de insanoğlunun bildiği en hızlı duştan taze damlacıkların keskin, hafif kirli çenesinden göğüs kaslarına süzülüşünü izliyorum. Etkileyiciler, mükemmel kesilmişler ve pırıl pırıl parlıyorlar.

Boğazım düğümleniyor ve başını sallayarak banyoya doğru ilerleyip içeri adım attığında ayaklarım da onu takip etmeye karar veriyor ve diğer taraftaki odaya girene kadar durmuyoruz.

Gözlerim yatağın üzerindeki pelüş battaniyelere, üstüne atılmış kuştüyü yorganlara takılıyor. Mason bir an sonra etrafımda dolanıyor, basketbol şortu kalçalarına kadar inmiş. Göbeğinin altından görünen koyu renk tüylerin en küçük ipucunu yakaladığımda her şey yanıyor. Ve o kalça kemikleri, bir heykel kadar keskin.

Tanrım, objektifimin arkasında ne mükemmel bir ödül olurdu. Onun kusursuzluğuyla ödüller kazanabilirim.

Mason Johnson... yetişkin. Yetişkinliğin eşiğindeki bir ergen değil. Hayır, o tam bir erkek. Güçlü ve zarif.

Ve gömleksiz ve bana bakıyor.

Başım öne eğiliyor, çenem neredeyse göğsüme gömülüyor.

"Gel hadi."

Aman Tanrım. Ses tonunda mizah var.

"Ari'nin yatağı bu kadar rahat olamaz."

"O kadar da kötü değil" sözü ben daha durduramadan ağzımdan çıkıyor ama bunu söylerken içimden uyuduğum odaya geri dönmek için bir bahane aradığımı fark ediyorum. Ama buna ihtiyacım yok, değil mi? Mason buraya gelmemi istedi ve ben de gelmek istiyorum.

O yüzden başka bir şey söylemiyorum. Yastıklardan hafifçe doğrulup yorganın altına giriyorum. Bir iç çekiş anında beni terk ediyor, gülümsemem genişliyor ve Mason'a dönüyor.

Kıkırdıyor, bakışlarında bir parıltıyla bana bakıyor. "Evet, Cam'in yatağı evde de yurttan da böyle. Yatağında bir yastık pedi var ve hala uyuyor

kuştüyü yorganın üstünde, bir diğeriyle örtülü. Kız kötü bir gece uykusu çekmiş bir velet."

Sıcak bir şey karnıma saplanıyor ve o görmeden önce kaşlarımı çatıyorum.

Yani sadece Cameron'ın yatağında değil, onun tüm yataklarında bulunmuş.

Bu tam olarak ne anlama geliyor?

Küçükken ona aşık olduğumu duymuştum. Aralarında bir şey mi oldu?

Şimdi Avix'te onlarla ilgili bir şeyler mi oluyor?

Aman Tanrım, Payton, neden umursuyorsun?

"Her hafta sonu birbirimizin odasına yığılırdık, her seferinde evleri değiştirirdik, film geceleri ve pizza için. Onunki herkesin favorisiydi."

Dudaklarında hafif bir sırıtışla beni incelediğini görüyorum, sanki ne düşündüğümü biliyor, hoşuna gitmiş ve bu yüzden açıklamış gibi, ama bu garip, değil mi?

Mason mümkün olduğunca bana dönük olacak şekilde kayıyor, ben de onun işini biraz kolaylaştırıp yan dönüyorum. Bana gülümsüyor ve hafifçe gülüyor.

"Ne?"

"Böyle çok tatlı görünüyorsun, sarmaş dolaş falan."

Dalga geçmesine gözlerimi deviriyorum ve battaniyenin içine daha da yerleşiyorum. "Vücudumda küçük bir insan olmasa çok daha rahat olurdu."

Mason sırıtıyor, gözü büyük battaniye yığınının takılıyor. Birkaç dakika bakıyor ve sonra eli yorganın altında kayboluyor. Ama öylece oraya bırakmıyor. Gömleğimin etekleri eline gelene kadar elini daha da aşağı kaydırıyor ve elinin sıcaklığını doğrudan gergin tenime bastırarak gömleğimi yukarı doğru itiyor.

İçimde yumuşak bir akım dolaşıyor, dokunuşu uysal bir elektrik notası gibi. Titreyen bir nefes alıyorum.

Nereme dokunduğunu göremiyorum, battaniye hâlâ çeneme kadar geliyor ama nasırlı parmakları gittikleri her yerde bir sıcaklık izi bırakıyor. Elini bir taraftan diğerine kaydırıyor.

Sonra, yukarı ve aşağı, küçük bir çıkıntı hissettiğinde duraklıyor.

Gözleri benimkilere kayıyor, banyoda kapatmayı unuttuğu ışıktan başka hiçbir şey üzerimize düşmüyor. "Acıyor mu?" diye merak ediyor.

Başımı sallıyorum. "Bu kadar yakın olduğum için nefes almak biraz zorlaşıyor ve sırtım da ayaklarım kadar ağrıyor ama sanırım bu noktada olan bu."

Mason başını sallar ve bu kez biraz daha tereddütlü bir şekilde "Korkuyor musun?" diye sorar.

Üzerime bir hüznün çöküyor ve bir an için yere bakıyorum, Deaton'ın yumuşak bukleleri ve bulaşıcı gülümsemesi aklıma geliyor. Geçen hafta onu pek düşünmediğimi fark ettiğimde göğsüme bir ağırlık çöküyor. Rüyalarımda beni ziyaret etmesine yetecek kadar uzun süre uyumadım, ama edecek.

Hep öyle yapar.

Başımı kaldırıp Mason'da da aynı sırtışı bulana kadar dudaklarımı küçük bir sırtışın kapladığını fark etmiyorum.

"Sanmıyorum," diye cevap veriyorum sonunda.

"Bu iyi," diye fısıldıyor ve yorgunluğunun ortaya çıktığını görebiliyorum.

Birkaç dakika sessiz kalıyoruz ve tekrar yer değiştirdiğinde, loş ışıktaki bakışları benimkini buluyor, dudaklarımda küçük bir gülümseme belirliyor. Az önceki sözleri zihnimde sıcak bir battaniye gibi duruyor ve ellerimi yanağımın altına sıkıştırıp karanlıkta ona bakıyorum.

Benim yaşımdaki pek çok insan sevdiği bir şeyin ya da benim durumumda birinin elinden alınmasının nasıl bir his olduğunu bilmez. Bu size gerçek kabuslar yaşatan lanet olası bir kabus.

Bir fileto bıçağıyla kemiğe kadar oyulmak gibi, ama sizi iyi kısma götürmek yerine, elde ettiğiniz tek şey kötü.

Boş.

Kan dondurucu derecede çıplak.

Kendinize ne eklerseniz ekleyin ya da ne pompalarsanız pompalayın, geçmiyor. Kemikleriniz hiçbir efor sarf etmeden ağrımaya başlar ve kalbiniz en ufak bir şeyle bile patlamakla tehdit eder.

İnsanlar nasıl davranmanız ya da hissetmeniz gerektiğini, ne kadar süre yas tutmanız gerektiğini, ne zaman daha iyi olacağınızı ve tüm bu sürecin ne kadar zor olacağını bildiklerini sanıyorlar ama bilmiyorlar. Mümkün değil.

Elbette herkes için farklıdır, ancak günün sonunda temel aynıdır.

Bir şey kaybettiniz ya da sizden bir şey çalındı.
Onu geri istiyorsun.

Belki mümkündür, belki de imkansızdır, ancak bu şansı olan kişinin şansı olmayan kişiden daha az acı çektiği anlamına gelmez. Bu sadece insan olduğumuz ve ikimizin de denemesi gerektiği anlamına gelir.

Bu çukurla yaşamaya çalışın ya da
doldurmaya çalışın. Ya da hiçbir şey
yapmayın ve her şeyin altında kalın.

Mason ve ben, sanki aynı sayfadaymışız gibi.

İkisi de küreğe tutunuyor, ama ikisi de ne kadar kürek çekersek çekelim azalmayacak gibi görünen bir toprak dağının içinde boğuluyor.

Mason yavaş yavaş iyileşiyor ve ben... Tanrım, bunu nasıl kelimelere dökeceğimi bile bilmiyorum.

Ama Mason'la, sanki bunu yapmama gerek yokmuş gibi. Sanki o zaten biliyor gibi.

Belki o da bir şeyler kaybettiği içindir, geçici de olsa, ama yine de.

Acılarımızın farklı olması, onunkinin de benimki kadar derin olmadığı anlamına gelmez.

İkimiz de geleceğimiz olması gereken şeyi kaybetmiş olabiliriz ama belki de tüm bunların ardında bir amaç vardır. Bizi olabileceğimizden daha güçlü yapmanın bir yolu.

Belki de bana söylediği doğrudur.

"Hey, Mase," diyorum, bana doğru bakıyor olmasına rağmen.

Gözlerini kırpıştırıyor, dudaklarındaki küçük gülümseme aklımdakileri söylemem için beni cesaretlendiriyor. Nedense midemde sinirler uçuşuyor ve devam ettiğimde ses tonum o kadar alçak ki beni duyup duymayacağını merak ediyorum.

"Eğer her şeyin bir nedeni varsa, belki de yaralanmanın da bir nedeni vardır."

Mason'ın gözleri benimkiler arasında geziniyor ve konuştuğunda en yumuşak fısıltılarla konuşuyor. "Sanırım haklısın."

Bölüm 23

Mason

Önce, Kasım

Omzumu üç kez daha öne doğru yuvarlayarak derin bir nefes alıyorum ve böyle bir şeyin mümkün olduğuna şükrediyorum. Yaralı kaburgaların şakası yok, bu omuz meselesi de pek kolay olmadı.

Omzumu geriye doğru yuvarlıyorum, onuncu tekrar dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor. En azından artık kolumu başımın üzerine kaldırabiliyorum. Tam uzatmaya yakinken küçük bir zorlanma yokmuş gibi davranacağız. Bu ve kaburgalarımın henüz yüzde 100'e dönmediğinden eminim ama nihayet artık rahat nefes alabiliyorum. Eğilip bükülebiliyorum ve bu benim için yeterli. En azından şimdilik.

Cehennem gibi bir iyileşme dönemi oldu. Haftalarca süren stres, korku ve endişe, zihinsel işkence.

Gözlerim bir metre ötedeki sarışına kayıyor. Köşede bir egzersiz topunun üzerinde zıplıyor, gözleri Forensic Files'ın tekrarlarının döngü halinde oynadığı televizyona dikilmiş.

Haftalarca ben ve o, başka kimse yok.

O yakınımdayken hissettiğim o tanıdık doğruluk duygusu içimden akıp gidiyor, ağır bir yük de peşinden geliyor.

Onunla geçirdiğim süre neredeyse doldu ve sahalara geri dönmeyi ne kadar istesem de, ondan ayrılma düşüncesi paniğin pençelerini geri getiriyor ve bu sadece düşüncesi bile. Onu gerçekten bıraktığımda zihnimin ne tür oyunlar oynayacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

Git. Biraz bağımlı oldum. Belki de içimdeki ikizdir. Belki de ondandır.

Aynı odada olmadığında, onu arıyorum.

Uyuduğunda, uyanmasını bekliyorum.

Bana baktığı zaman, büyüleniyorum.

Bulabileceğimi düşündüğümde çok daha fazlası ve benim bile değil.

Yani, bana göre öyle. Öyle olmak zorunda. Başka bir seçenek yok, ama bu benim zihnim ve onun zihninde neler olup bittiğini bildiğimi düşünmek hoşuma gitse de, bunu kesin olarak söyleyemem. Şimdi bana daha önce bakmadığı bir şekilde baksa bile.

Sanki zihinlerimiz birbirine bağlıymış gibi, kafasını bana doğru çeviriyor ve beni bakarken yakalıyor. Verdiği yumuşak gülümseme kalbimin çarpmasına neden oluyor. Dürüst olmak gerekirse oldukça garip, ama orada, göğüs kafesimin altındaki bu aralıksız gümbürtü.

"Bugün çok sessizsin," diye mırıldanıyor, dikkatlice ayağa kalkıp yanıma geliyor, gözleri morluklarımın üzerinde geziniyor, hepsi artık neredeyse yok olmuş. Bakışları tekrar benimkilere yöneliyor. "Sorun nedir?"

"Diğerleri yakında burada olacak."

Dudakları daha yukarı kıvrılıyor. "Bu kadar heyecanlı görünme."

"Ya gitmeyeceğimi söylersem?" Kaşlarında küçük bir şaşkınlık ifadesi beliriyor, ben de ekliyorum: "Gitmeni istemiyorum."

Şakacı bir şekilde sırtıyor. "Mason Johnson, sana patronluk taslamamdan hoşlandığını mı söylüyorsun?"

Ayağa kalkıyorum ve o da başını arkaya eğip beni takip ediyor. "Senden hoşlandığımı söylüyorum."

Gülüyor. "Ben de senden hoşlanıyorum."

Başım şimdiden titriyor, ayaklarım daha da yaklaşıyor. "Hayır, Tatlı Küçük." Parmak eklemlerimi çenesinde gezdiriyorum. "Ya hafta sonunun geri kalanında kalmanı istesem? Bu gece odama taşıyorum. Cam'in odasında benimle kaldığın gibi orada da benimle kalabilirsin."

Yanakları **pembeleşiyor** ve kendime gelmem gerekiyor çünkü bu manzara aletimin zonklamasına neden

oluyor. Nasıl yapabilirim?

Meraklı küçük zihninin nereye gittiğini bildiğim halde mi?

Tam orada, bakışlarının parlaklığında.

Son birkaç gündür nasıl birbirimize dolanmış bir şekilde uyandığımızı düşünüyor, her sabah daha da sarılmış bir şekilde, artık gerçekten yan yatabildiğim ya da sırtüstü yatabildiğim için. O sabahların her birinde bedenim tam olarak ne istediğini biliyordu ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bu standart sabah odunu değildi; bu, lanet varlığımın her lifiyle kollarımdaki kızı istiyorum. Çünkü, lanet olsun, istiyorum ve kendime yapmamam gerektiğini söylemekten yoruldum.

İlk gün, neredeyse koşarak banyoya girdi ve kendini içeri kilitledi.

İkincisinde deli gibi kızardı ama kaçmadı.

Ama üçüncüsü? Üçüncüsünde bana doğru bastırdı, duyduğumu bilmediği küçük bir nefes beni içten dışa doğru ısıttı. Şu anda bile düşüncesi bile kanımı ısıtıyor. En tatlı sestir ve tekrar duymak için ölüyorum. Ve tekrar. Kızını üzerime sürtmek istemediği söylenebilir ama bence öyle yaptı. Bilinçaltında olsa bile, yine de yaptı.

Gerçi bu nefesi yarın tekrar duyma şansım olmayacak, bugün gelecek olan diğerleriyle birlikte. Evet, sorumu sormadan önce cevabının ne olacağını zaten biliyordum ve sonraki sözleri, büyük ya da küçük ya da sürekli büyüyen bir parçamızın birbirimize bağlı olduğunun bir başka kanıtı. Birbirimize bağlıyız.

"Parker eve dönmem için başımın etini yiyor." Bana zaten bildiğim şeyi söyledi.

Yine de tartışıyorum. "Yolun yarım mil aşağısında."

"Aynen öyle." Sırıttı. "Yolun sadece yarım mil aşağısında olacağım." Sırıttığını sonuna kadar koruyor. "Eminim beni çok özlemeyeceksin." Bunu söylüyor ama gözlerinde özlemediğim bir parıltıyla.

Üzüntü.

Dehşet.

Gitmek istemiyorsun, değil mi bebeğim?

"İhtiyacın olan bir şey varsa, istediğin bir şey varsa, ne olursa olsun, sana vereceğimi biliyorsun. Bunu biliyorsun, değil mi? Eğer fiziksel olarak yapabileceksem, o şey senindir. Sen sadece" -dudaklarımı yalıyorum, yaklaşıyorum- "sadece iste. Ya da al. Ya da-" Başımı sallayarak sözümü kesiyorum.

"Mase?"

"Her şeyi berbat ediyorum, değil mi?" Parmaklarımı saçlarımda gezdirerek geri çekiliyorum. "Seni korkutmamaya çalışıyorum ama burada ölüyorum Güzel Küçük."

Şaşkınlığın yüzüne yansımalarını bekliyorum ama asla yansımıyor.

Gözlerim kısılıyor, yutkunmasını izliyorum ve içimde havai fişekler yanıyor çünkü lanet olsun. O biliyor.

Kafası karışık değil.

Ne hissettiğimi biliyor ve hâlâ burada duruyor.

Siktir et.

Ona doğru koşuyorum, gözleri açılıyor... ve arabanın kapısı çarparak aramızda bir kalkan görevi görüyor, beni görünmez tuzağında sarsıyor.

Benim yüzüm düşüyor, onunki de yeri gösteriyor. İşte bu kadar. Zamanım doldu.

Diğerleri burada.

Garaj kapısına bakıyorum, içeri girip bizi takip etmelerini beklemeyi düşünüyorum ama sonra yumuşak bir kahkaha duyuyorum ve durum ne olursa olsun dudaklarımdan bir gülümseme geçiyor.

Garajdan eve girip ön kapıya doğru adım attığımda daha da büyüyor, Payton sessizce arkamdan geliyor. Tam zamanında kapıyı açıp Noah'yı "Yaptığım en iyi şey o pası kaçırmaktı" derken yakaladım.

Kız kardeşimi onun kollarında görünce yüzümü buruşturuyorum ama sırtımdan da kendimi alamıyorum.

"Ve ben de yaptığın en iyi şeyin beni yatağa atmak olduğunu düşünüyordum-"

Peki, tamam. Hayır.

"O cümleyi bitirme." Sözünü kestim ama ses tonum şakacıydı.

Ari başını çeviriyor ve parlak bir gülümsemeye bana vuruyor. Noah onu yere bıraksın diye tekmeliyor ve aynı anda bana doğru koşuyor.

Hazırlanmak için zamanım yok, inleyerek göğsüme sarılıyor.

"Kahretsin. Özür dilerim!" Çabucak geri sıçradı.

"Sorun yok. Gel buraya." Onu kollarıma çektim ve sıkıca sarıldım. Ari olduğu için burnunu çekmesi de hemen ardından geliyor. "Ben iyiyim, küçük kardeşim," diye fısıldıyorum. "Söz veriyorum."

"Öyle mi?"

Başımı salladım. "Birkaç hafta berbat haldeydim ama şimdi iyiyim."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun."

Kızım şımarıklığını konuşturuyor ve arkama dönüp baktığımda onu çerçeveye yaslanmış, tapılası bir halde buluyorum. Neredeyse yanına gidecektim ama Ari benden önce davrandı.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor kız kardeşim. "Şu haline bak."

İkisi kucaklaşıyor ve Payton, Ari'nin omzunun üzerinden gözlerime bakarak şakacı bir şekilde onunkileri yuvarlıyor. "Devam et. Hisset beni."

Ari hiç tereddüt etmeden ellerini karnında gezdiriyor ve bu manzara içimdeki bazı parçaları yerinden oynatıyor, bir diğeri yerine oturuyor.

Kız kardeşim çok onurlu görünüyor, kahverengi gözlerinde baş döndürücü, sevgi dolu bir heves parlıyor. Karmamızda bir bebek olması için sabırsızlanıyor, böyle şeyleri istemeyecek kadar küçük olduğumuzdan beri hayalini kurduğu bir şey, ama bu onu bunun için plan yapmaktan alıkoymadı. Yıllarca ailemize bir bebek daha yapmaları için yalvardı ve lise üçüncü sınıfa geldiğimizde, ikimizden birinin kendi bebeği olana kadar nasıl bekleyemeyeceğinden bahsetmeye başladı.

Tabii ki kimin ilk olacağına dair bahse girmeye çalıştık ama herkes Brady'yi seçti, bu yüzden bahis hiç tutmadı.

Hiçbirimiz kırık bir sarışının karışımımıza katılmasını beklemiyorduk. En azından ben.

Geldiği için kimse benden daha mutlu olamaz.

Bu dönem kampüste tanıştığım kızların hiçbir anlamı yoktu ve geri döndüğümde, bu gürültüye bile katlanamayacağımı biliyorum. Şimdi olmaz.

Son birkaç haftadan sonra olmaz.

Son birkaç ay mı?

En son ne zaman biriyle takıldım? Dönemin birkaç haftasında belki? Zar zor hatırladığım aptal bir sarhoş gecesi.

Payton'la yaşadığım her anı hatırlıyorum ve daha kızı öpmedim bile.

Yapacağım amına koyayım.

Kızlar hâlâ konuşuyor ama ben onları duymazdan gelmeyi başararak elimi uzatarak Noah'ya doğru ilerliyorum. "Riley." Karanlık bir kaş kaldırıyorum. "Görünüşe göre kız kardeşim hâlâ tek parça. Bu iş ciddi mi şimdi?"

"O nasıl isterse öyle olur."

"İyi cevap, adamım." Kıkırdıyorum, Payton'a dönüyorum. "Payton, Noah. Noah, Payton."

Noah küçük bir el sallayarak gülümsüyor. "Selam, Payton."

Boynunda minicik bir pembe ton belirmeye başlıyor ve gözlerimi kısıyorum, farkına varmadan yarım adım atıyorum, sanki onun Beyaz Atlı Prens görünümlü kışını onun görüşünden engellemek ister gibi, ama gözleri çoktan onun üzerinde.

"Selam," diyor selamlarken.

"Tamam, tanışma faslı bitti." Kaşlarımı çattım. "İçeri. Dışarısı çok soğuk olmaya başladı." Eve girerken yanından geçerken kaşlarımı kaldırarak ona dönüyorum.

Yemin ederim bunun komik olduğunu düşünüyor ve "Ari, kardeşinin gezegendeki en patron insan olduğunu biliyor muydun?" diye dalga geçtiğinde haklıydım.

Onun sözleri tamamen benim yararım için. Bu kısmı sevdim ama.

"Evet, alışırsın." Kız kardeşim dramatik bir şekilde iç çekiyor ve ben de inliyormuş gibi yaparak onu başımın üzerinden ters çeviriyorum.

Oğullarım içeri giriyor, ikisi de bana o emin olmayan, acıyan bakışlarını atıyor, ama ben sadece sırtıttığımda, o bakışları anında silip sarılmak için yanıma geliyorlar.

"Seni gördüğüme sevindim, oğlum." Brady sağlam omzuma bir tokat attı. "Bu orospu çocuğu antrenmanda senin hakkında çenesini kapatmıyor." Chase'den şikâyet ediyormuş gibi yapıyor ama hepimiz bunun arkamı kolladıklarını bana bildirme şekli olduğunu biliyoruz. Sanki hiç şüphem varmış gibi.

"Öyle mi?" Chase'e sırtıyorum. "Beni özledin mi, sikik?"

"Hayır, sadece gösteriş yapmaya çalışan diğer adamın dublörden başka bir şey olmadığını unutmadığından emin olmak istedim."

"Adamım."

Chase sırtıyor ve Payton'a merhaba demek için yanına gidiyor.

Kulağına bir şeyler fısıldayan adama gülerek bakmasını izliyorum. Brady gözüme takılıyor, kaşlarımı kaldırıyorum ve herife göz kırpıyorum.

"Vay, vay-" diye başladı, kolumu kavramak için atladı, tamamen sezgisel kıcının algıladığı şey hakkında beni sorguya çekmeye niyetliydi, ama onu atlattım, hızla adanın etrafında döndüm.

Cameron'ın şakağına bir öpücük konduruyorum, o da karşılığında havayı öpüyor, tatlı bir şeyler almak için buzdolabını karıştırmaya başlamış bile... Ben de bir an için, içten dışa doğru parlayan hamile kıza hayranlıkla bakan arkadaşlarıma bakıyorum.

Gelecekte hepimizin aynı yerde olduğu ve sarı saçlı küçük bir çocuğun etrafta koşuşturduğu görüntülerin zihnimde canlanmasına engel olamıyorum.

Bana doğru koşardı ve-

Yüz kişilik bir odada bile fark edebileceğim sert bir nefes dikkatimi çekiyor ve başım sağa dönüyor.

Payton yavaşça ayağa kalkıyor ama daha yeni oturdu. Elini sırtına götürüp diğer eliyle masayı tutmaya çalıştığında endişe içime işliyor ve ben çoktan harekete geçmiş oluyorum.

Yere bıraktığı suyu kaptığım gibi, daha büyük olan ve

zerinde iki kat minder bulunan sandalyeyi hızla
sürüklüyorum.

birkaç gün önce daha yakın.

"Ben iyiyim," diye fısıldıyor bana bakarak.

Bana yalan söyleme, diye haykırıyor kaşlarım ve o da aynı şekilde karşılık veriyor, küçük bakışları ben değilim diye cevap veriyor. Gülümsemek istememiştim ama kısık bir kıkırdama onu terk ettiğinde gülümsemem daha da genişliyor. Başını sallıyor ve bir kez daha sakinleşiyor.

İyi ya da değil, ne olursa olsun onun yanında kalıyorum ve bütün gün de kalmayı planlıyorum.

Çünkü çetenin hepsi burada ve bu da yakında... o olmayacak demek.

Ne yazık ki çok geçmeden yatağımda tek başıma uzanmış, karanlık tavana bakıyordum. Ne yaparsam yapayım, rahat edemiyorum. Yatak çok büyük, çok... boş geliyor.

Tanrım, bir aptala
dönüştüm. Kendi
kendime sırtıyorum.

Sanırım bununla bir sorunum yok.

Uyuyup uyumadığını merak ediyorum. Saate bakıyorum ve on biri biraz geçtiğini görüyorum.

O da benim gibi huzursuz mu yatıyor? Keşke geri dönmek yerine kalsaydım mı diyor?

Telefonumu göğsümden kaldırıp iç geçiriyorum, bütün hafta yapmadığım bir şey olan sosyal medyada geziniyorum. Şimdi de en az o zamanki kadar sıkıcı ve telefonu tekrar yere atıp yüzüstü dönüyorum. Gözlerimi kapatmaya zorlayarak yüzden geriye doğru saymaya başlıyorum. Telefonum çaldığında on beşe kadar geldim.

Sarsılarak ekrana bakıyorum ve Payton'dan geldiğini görüyorum. Doğrulup mesajı açıyorum.

Benim Küçük Güzelim: Mase?

Anında Çağrı düğmesine basıyorum, nabzım her saniye daha hızlı atıyor, çünkü bir şekilde bir şeylerin yanlış olduğunu biliyorum.

İkinci zil sesinde cevap veriyor, yumuşak bir burun çekişi içimi parçalıyor ve ben ayağa fırlıyorum.

"Bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Korkuyorum," diye
fısıldıyor. "Bebeğim, sorun
ne?"

Bir burun çekme daha ve ardından titrek bir "Sanırım
bebek geliyor."

Ayakkabılarımı giyip odamdan koşarak çıkmaya başladım
bile.

"Ben... Sana ihtiyacım var, Mase," diye ağlıyor, sesi o
kadar yumuşak ki.

Ve işte orada.

Bana ihtiyacı var.

"Hemen geliyorum." "Payton doğum yapıyor ve çok
korkuyor!" diye bağırarak merdivenlerden aşağı koştum.

Aynen böyle, kapılar açılır, ayak sesleri duyulur ve tüm
çete kapıdan çıkar.

Oturup araba yolundan çekildiğimizde, Ari telefonda
Kenra'yla konuşuyordu. Payton'ın suyu geldiğinde kardeşinin
koridorun hemen aşağısındaki odasında olmasına rağmen,
ona söyleyen tek kişinin ben olduğum ortaya çıktı.

Bunu daha sonra analiz edeceğim ama onları önceden
aramak bizi harekete geçirmek için yapılacak en doğru
şeydi. Biz kaldırıma yanaşırken onlar kapıdan çıkıp Parker'ın
arabasına atlıyorlar ama Payton hariç.

Ben Tahoe'dan atlayıp sürücü koltuğundan kurtulup
onunla birlikte arka koltuğa tırmanmaya hazırlanırken
gözleri benimkilere takılıyor ve tereddüt ediyor. Görünüşe
göre o da bunu bekliyor ya da bekliyordu, çünkü ben onun
yanına gelene kadar binmeye cesaret edemedi, niyetim
açıktı. Kuzenimin ve adamının kaşlarını çatmasına
aldırmadan vücudumu onunkine yaslıyorum, ellerimiz
anında birbirine yapışıyor. Tahoe'mun direksiyonuna kimin
geçtiğini bilmiyorum ve umurumda da değil.

Odak noktam beni can havliyle kavrayan kız, güzel
yüzünde gergin bir ifade. Yol boyunca tek kelime etmiyor,
sadece gözlerini ve yumruğumu sıkıyor.

Hastane kavşağına girdiğimizde Parker ve Kenra hemen
dışarı fırladılar ve ben de olabildiğince hızlı bir şekilde

koltukların arasına girip uzanıyor ve kapıların kilit düğmesine basıyor.

Kıçım koltuğa geri düşerken, Parker'ın çift kapıdan koşarak geçtiğini görmek için tam zamanında dışarı bakıyorum, muhtemelen yardım ya da başka bir şey almak için, ama Kenra adım atıyor ve kapımızın kolunu çekiştiriyor.

"Ne oluyor be?" Kapıyı çalıyor, ellerini kavuşturup yüzünü cama bastırarak camın arkasını görmeye çalışıyor.

Payton'a dönüp yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve kendime doğru çeviriyorum.

Elleri yukarı kalkıp bileklerime dolanıyor, yüzünde korku okunuyor.

"Bunu yapamam," diye ağlıyor sonunda.

"Beni dinle Payton Baylor," diye fısıldıyorum, bakışlarını tutarak. "Yıllarca cehennemde yaşadın, ama bununla savaştın ve o cehennemde, senin için dünyalara bedel olan bir çocukta tutunacak bir parça huzur buldun. Ve sonra onu kaybettin." Alt dudağı titriyor ve ona daha sıkı sarılıyorum. "Ama sen hâlâ buradasın, Küçük Güzel. Zorluyor, savaşıyor ve eskisinden daha da güçleniyorsun. Korktuğunu biliyorum ama aynı zamanda cesursun. Şüphesiz benden daha cesursun ve bilmeni isterim ki, tek başına olsan bile, buradaki on kişi hiçbir yerde bulunmasa bile, bunu yapabilirsin."

Başını sallıyor ama ben devam ediyorum.

"Yapabilirsin. Sen tanıdığım en güçlü insansın ve bunu başarabilirsin. Ve eğer bir sebepten dolayı yardıma ihtiyacın olursa, ben buradayım. Bana tutun. Bağır, çığlık at ya da beni tırmala, işe yarayacaksa beni parçalara ayır ve bil ki ne olursa olsun ben burada olacağım. Beni şaşırtıyorsun, güzel kız. Kelimenin tam anlamıyla beni yakaladın." Alnımı onunkine bastırıyorum, bakışlarımız hâlâ kilitli. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Büyük maviler bana göz kırptıyor, gergin yüz hatlarını bir şefkat kaplıyor.

"Söz ver," diye fısıldar. "Bana söz ver, Mason. Ne olursa olsun. Bana söz ver."

İçimden bir ürperti geçiyor, dikkatle onunkilere bakarken gözlerim yanıyor. "Söz veriyorum, Tatlı Küçük."

Bir süre daha bakıyor ve sonra küçük bir gülümseme dudaklarını kırıyor, boğuk bir kahkaha kaçıyor. "Aman Tanrım, bir bebeğim olmak üzere."

Dudaklarımdan bir kahkaha dökülüyor ve omzumun üstünden baktığımda Parker'ın tekerlekli sandalyesiyle geri döndüğünü, diğerlerinin de park etmek zorunda kaldıkları yerden patikaya doğru koşturduklarını görüyorum.

Sırıtarak yanımdaki meleğe bakıyorum. "Evet, öylesin. Ee, ne diyorsun? Küçük adamınla tanışmaya hazır mısın?"

Başını sallayarak dudaklarını yalıyor, şimdi çılgınca gülümsüyor. "Ben hazırım."

Arabanın kapısını açtım ve hastaneye gittik.

Hastaneye adım atmadan önce Payton'a o moral konuşmasını yaptığım için gerçekten çok mutluyum çünkü görünüşe göre evde suyunun gelmesi sadece bir başlangıçmış. Yani, bunu biliyordum ama odaya çıkana, monitörler bağlanana ve doktor ikinci kez içeri girene kadar her şey gerçek değildi.

Parker dışarı çıktı, tek yaptığım birkaç adım geri gitmek olunca bana ters ters baktı ama bu sadece onun yararınaydı. Doktor ona dışarıda beklemesini söyledi ve kadının neden bana da gitmemi söylemediğinden emin değilim ama söylemedi. Hareket etmemin tek nedeni Payton'ın bana küçük bir baş selamı vermesiydi.

Belki kardeşinin duygularını incitmek istemediği için, belki de doktor Payton'ın önlüğünü sanki bir arabanın kaputunun altına bakıyormuş gibi beline kadar sıyırdığı için, ama her iki durumda da dışarı çıktım.

Tabii ki Parker ve diğerleri arkalarını dönüp bir hemşire onu benden uzak tutan çift kapının önüne gelir gelmez, kapılar kapanmadan içeri sızdım. Kenra'nın Payton'ın karşı tarafından bana attığı bakışları görmezden gelerek hemen yatağının yanına döndüm. Çok hızlıydım, sadece

Belki de bir dakika boyunca, doktorun küçük tekerlekli sandalyesinden kalkacak zamanı bile olmamıştı.

Payton'ın serumuna ne koyduklarını bilmiyorum ama sadece beş dakika oldu ve tüm oyun değişti. Payton'ın kasılmaları nihayet başladı ve şu anda kafası bacaklarının arasında olan hemşireye göre, hızlanarak hareket ediyor.

Bu tam bir işkence.

Ağlıyor, yatağın kenarındaki parmaklıklara tutunuyor ve acı içinde kıvranıyor, gözyaşları okyanus gözlerini buğulandırıyor. Kıpırdamadan oturamıyor ve ben şu anda onun için bir prezervatif kadar faydalıyım.

Ama onun yanındaki yerimden kıpırdamıyorum. Buna cesaret edemem.

Birkaç dakikada bir, sanki hâlâ orada olduğumdan emin olmak istermiş gibi güzel başını kaldırıp bana bakarken değil.

Yutkunuyorum, hemşireyle birlikte kapıya doğru ilerliyorum ve fısıltıyla "Daha ne kadar var?" diyorum.

Eldivenlerini çıkarıp kırmızı bir çöp kutusuna atarken ısıllı gülümsüyor. "Her an olabilir tatlım, sen yaptığın şeyi yapmaya devam et, yakında miniğinle tanışacaksın."

"Mase."

Elini uzattığını görmek için dönüp aceleyle geri geldim.

Avucumu onunkine bastırıyorum ve parmaklarını parmaklarımın etrafında birleştiren o oluyor. Gözleri kapanıyor ve ben Kenra'ya bakıyorum.

Dudaklarını büzüyor, ama başımı sallıyorum, boştaki elimi Payton'ın alnına sürmek için eğiliyor, orada biriken ter boncuklarına serin nefesler üflüyorum.

"Acıyor," diye ağlıyor ve beni daha sıkı sıkıyor.

"Biliyorum. Biliyorum ama çok iyi gidiyorsun."

Çıglık atmaya başlar, tüm vücudu kıvrılır ve omuzları çöker. Pantolonunu çıkarıyor, nefes nefese kalıyor ve yastığına doğru çırpınıyor. "Yapmam gerek... Bilmiyorum. Sanırım..."

Hemşire tekrar içeri giriyor, Payton'ın önlüğünü kaldırıyor ve ben onun paniklemesini ya da yardım için bağırmasını bekliyorum.

Kireç yeşili önlüklü çılgın kadın bize gülümsüyor ve "Vakit geldi" diyor.

Hepimiz donup kaldık. Payton'dan Kenra'ya ve Payton'a baktım.

Payton'ın gözleri kocaman, kuzenimden bana bakarken dudakları titriyor.

İkisi de bana sanki tüm cevapları biliyormuşum gibi bakıyor ama bende hiçbir bok yok. Burada dehşete düşmüş durumdayım. "Parker'ı çağırayım mı?" Bir tahminde bulunuyorum, hevesle başını salladığında minnettar oluyorum.

"Lütfen." Beni bırakmadan önce bir kez daha sıkıyor. "Ben de onu burada istiyorum."

Bağırdığında kapıya doğru ilerlemeye başlamıştım bile. "Bekle!"

Ses tonundaki panik omuzlarımı sarıyor. Tekrar sarsılıyorum, hemen geri koşmaya hazırım. Eğer isterse bu küçük odada daireler çizebilirim.

"Söz vermiştin," diye mırıldanıyor, bakışlarında korku parıldıyor.

Göğsüme ağır bir çarpma sesi geliyor ve başımı sallıyorum. "Hemen döneceğim, Tatlı Küçük. Hemen döneceğim."

Başını yastığa bırakıyor, gözlerini kapatırken başını sallıyor, ben de koridorda ilerleyip otomatik kapıların düğmesine basıyorum, ama bekleme odasına koşacak zaman yok, o yüzden diğer taraftan bağıriyorum. "Bebek geliyor!" El çırpıyorum ama Parker'ın duyup duymadığından emin olmak için beklemeden topuklarımın üzerinde dönüp 227 numaralı odaya doğru koşuyorum.

Parker tam arkamda ve onun sağ tarafına doğru hamle yapıyor ama orası benim tarafım ve kıpırdamadan duruyorum, bu yüzden Kenra'nın arkasında duruyor ve Payton'ın kolunu nazikçe okşamak için onun yanından uzanıyor.

Önce hepimize, sonra doktora bakıyor ve doktor bundan sonra ne olacağını anlatırken başını sallıyor.

Ve dürüst olmak gerekirse, şu anda altıma sığıyorum.

Bacakları yukarıda, ayakları bana Forrest Gump'ın

Çocukken bacaklarına taktığı mekanizmaları hatırlatan bu korkunç metal Şeylere kilitlenmiş ve bir ameliyathane var.

Tepsi, korku filmi dekoru gibi bir sürü şeyle hazırlandı.

Evet, korkuyorum ve sanırım iki numaralı hemşirenin yanıma gelip nefes almamı fısıldamasından da belli oluyor.

Payton'a dönüp bakarken uzun ve titrek bir nefes alarak dinliyorum.

"Tamam, Payton, bire kadar sayacağım ve birde, üçe kadar saymak için zorlayacaksın, tamam mı?"

"Bilmiyorum," diye sızlanıyor, gözlerini sıkarak kapatıyor.

Doktor bana bakıyor, yüzünde beklenti dolu bir ifade var ve benim gözlerim açılıyor çünkü ne oluyor be adam? Ne yapmam gerekiyordu? Bir boktan anlamıyorum ve

-

Payton ağlamaya başlıyor ve panik boğazımda düğümleniyor. Dönüp ona bakıyorum, elini tutuyorum ve sıkıyorum. "Hey,

Pretty Little, bana bak."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

"Küçük adam seninle tanışmaya hazır." Başımı salladım, doktorun gözlerini bir an için yakaladım ve hemen Payton'a odaklandım. "Ve senin de onunla tanışmayı ne kadar beklediğini biliyorum, ne dersin, hmm? Bunu yapmaya hazır mıyız?"

Dudakları sıkıca bastırıyor, o büyük mavi gözler benimkilere kilitleniyor, aynı anda hem güveniyor hem de korkuyor, bu beni iliklerime kadar parçalıyor.

Saçlarını yüzünden çekip, sevdiği şekilde kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Ben hep burada olacağım."

Yavaşça başını sallıyor ve birlikte doktora bakıyoruz.

"Tamam." Doktor hafifçe eğilir. "Üç, iki, bir

..."

Payton inliyor, dişlerinin arasından bağırırken dişleri takırdıyor, vücudu imkansız bir şekilde kıvrılıyor. Yüzü iki ton fazla kırmızıya dönmeye başlıyor ve Parker'la göz göze geliyoruz, korku ve belirsizlik damarlarımda lav gibi yanıyor.

Doktor "Güzel," diye övüyor ve Payton nefes nefese yatağa geri dönüyor. "Bunun gibi birkaç tane daha. Derin nefes al. Bir sonraki

daralma zaten geliyor. Üç, iki, bir içinde hazır olun

..."

"Ahh!" Payton bağılıyor, tekrar sıkıyor, eli titriyor, tırnakları derime batıyor.

Çenem kilitlendi ve terliyorum.

Payton yeniden sakinleşiyor, nefes alıp veriyor ve o ağlamaklı gözler bir kez daha benimkileri buluyor.

"Çok iyi gidiyorsun," diye törpülüyorum.

Doktor, "Kafayı görebiliyorum," dedi. "Kafayı görebiliyor."

"İki tane daha ve bebeğinle tanışacaksın." "İki tane daha ve-"

Doktor kıs kıs gülüyor ve ben ağzımı kapatıp bakışlarımı odanın içinde gezdiriyorum.

Parker bile sırtıyor, bakışları daralıyor ama hemen kız kardeşine geri çeviriyor. "Çok yaklaştın, Peep. Gel hadi."

"Ve üç, iki, bir ..."

Payton itiyor, omuzları titriyor ve bacakları güçle sarsılıyor.

"Kafa dışarıda. Bir kez daha it."

"Yapamıyorum!" Payton ağlıyor.

Doktor sakince, "Hadi Payton," diye teşvik eder. "Bir tane daha."

Payton başını sallıyor, geriye atıyor ve vücudu kilitlenirken odanın içine doğru bağılıyor.

Eğilip alnımı onunkine bastırıyorum ve gözlerimiz buluşuyor.

"Payton, ıkınmalısın." Doktor bu sefer biraz daha aceleliydi.

Payton bana bakarken dudakları titriyor, başı ileri geri hareket ediyor.

"Evet bebeğim," diye nefes alıyorum. "Bunu yapabilirsin. Hadi, küçük tatlı şey. Çok yaklaştın. Bana ne kadar güçlü olduğunu göster. Ne kadar cesur olduğunu." Dudaklarım yanağında geziniyor ve o daha çok ağlıyor. "Bunu yapabilirsin. Hadi gidelim."

Yavaşça başını sallıyor ve ıkmaya başlıyor. Yüz hatları geriliyor, dudaklarından bir savaştının çığlıkları dökülüyor, alnından süzülen ter benimkine karışıyor ama kıpırdamaya cesaret edemiyorum. Gözlerini tutuyorum ve bakışlarımız birbirine bağlı, nabızlarımız tehlikeli bir şekilde hızlı atarken, onu duyuyoruz.

Gördüğüm en yumuşak, en çılgın ses. Küçük kırık bir ağlama.

Huşu. Tam ve eksiksiz bir huşu, yüzünü kaplayan ifade bu.

Tüm vücudu gevşiyor, gözyaşları durdurulamaz bir hızla yüzünden aşağı akıyor.

Yavaşça ve beklemediğim bir korkuyla doktorun karşısına geçiyorum, Parker ve Kenra'nın Payton'a ne kadar gurur duyduklarını ve ne kadar iyi iş çıkardığını söylediklerini belli belirsiz fark ediyorum.

Gözlerim kalkıyor ve kalın siyah saçlarla dolu küçük bir kafaya kilitleniyor. Her ne ise onunla kaplı olsa da kıvırcık ve mükemmel görünüyor ve yemin ederim kalbim göğsümde zıplıyor. Sıçırıyor, atlıyor ve sonra yer değiştiriyor.

İçimde bir delik açılıyor, doktorun tuttuğu minicik şey içeri kayıyor ve orayı tekrar dolduruyor.

Görüşüm bulanıklaşıyor, bedenim olduğu yerde donup kalıyor.

Parker bir şeyler söylüyor, yanımdan geçiyor ve hemşire ayağa kalkıyor ama ben onu duyamıyorum.

Tek duyduğum o.

O bir erkek. Küçük bir erkek bebek.

Sanki zaman yokmuş, dünya dönmeyi bırakmış ve geriye sadece o kalmış gibi... ve o.

Yavaşça dönüyorum ve sanki geldiğimi hissetmiş gibi gözleri aynı anda benimkilerle buluşmak için hareket ediyor.

Gülümsüyor ve içindeki ağırlıktan nefret ediyorum, ama orada da çok fazla neşe var.

"Haklıymışsın," diye fısıldıyor, gözlerini kırpıştırarak. "O bir erkek."

Yüzü ellerimde olana kadar hareket ettiğimin farkında değilim, dudaklarım öyle bir yoğunlukla onunkine iniyor ki tüm

vücudu titriyor. "Tebrikler, Tatlı Küçük," diye fısıldıyorum ona doğru. "Artık bir annesin."

"Ben artık bir anneyim," diye nefes alıyor, gülümsemesinde hafif bir titreme var.

Saçlarını yüzünden itiyorum ve gözleri kapanıyor, yorgunluk çöküyor. Çok geçmeden hemşire kendi kollarıyla kollarımı dürtüyor.

"Gel." Çenesini eğiyor, ben de dönüyorum ve küçük adamı yatırdıkları küçük masanın yanına gidiyorum. Doktor Payton'la konuşuyor ve ben hemşirenin söylediklerine odaklanmaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

"Neden ağlıyorsun?" Ellerim ona dokunmak için havaya kalkıyor ama korku kaslarımı sararak beni geri çekiyor. "Ağlama, küçük adam." Boğazımda oluşan düğümün ötesinde yutkunuyorum. "Annen seninle buluşmayı bekliyor ve sen onu korkutacaksın," diye fısıldıyorum.

Birden feryatları yumuşuyor ve gözlerini kırpmaya başladığında nabzım göğsüme çarpıyor. Aynen böyle, küçük gözleri açılıyor ve ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor.

"O... mükemmel," diye mırıldanıyorum, sonra ellerimin önünde duran makası fark ediyorum.

Gözlerim hemşireye kayıyor ve o da gülümseyerek onları avucumun içine itiyor. "Tam buradan kes, baba."

Dizlerim titriyor, gözlerimin arkasında beyazlar parlıyor.

Bu... İçimde olanları anlatacak kelimelerim yok.

Ama bu büyük, hayatımı değiştiren bir şey ve gözlerimi açıp onunkilere baktığımda içimdeki her şey değişiyor. Yeniden düzenleniyor, bükülüyor, dönüyor ve sıkışıyor. Yerine oturuyor.

Ciğerlerim açılıyor ve havanın tadı değişiyor.

Babacığım.

Görüşüm bulanıklaşıyor ve uzanıp titrek bir elimi onun mükemmel küçük yanağında gezdiriyorum.

Aman Tanrım.

Ben... Ben onun babası olmak istiyorum.

Bölüm 24

Mason

Şimdi, Eylül

Asla kolaylaşmaz.

Aslında, daha da kötüleşiyor. Her. Tek. Zaman.

Öyle bir noktaya geldim ki neredeyse hiç uyuyamıyorum ve yemek yemeyi unutuyorum. Vücudumu hareket ettirecek kadar karbonhidrat alabilmek için protein karışımı içiyorum. Bira yüzünden bu kadar sarhoş olmama şaşmamalı. Dün bir şey yediğimi hatırlamıyorum ve kim bilir ondan önce ne zaman yedim?

Gözlerimi kapatıp derin nefesler alarak vanilyalı boku Tahoe'mun kabinine kusmamak için kendimi zor tutuyorum.

Saat öğleden sonra ikiyi biraz geçiyor ve antrenman tesisinin otoparkında sadece tek bir araba var, resmi antrenman ve dersler için yarına kadar rapor vermeyeceğimiz için çoğu insan bu akşam geç saatlere kadar kampüse dönmeye hazır değil.

Diğerleri de yarın sabah dönecek. Plana göre öğleden sonra Noah'ın ekip merkezine dönmek üzere uçağa yetişmesi gerektiğinde sahil evlerine geri dönecektik. Yarın sabah da erkenden kalkıp yola koyulacaktık.

Küçük adamımla bir gün daha geçirmem gerekiyordu.

Onunla bir gün daha.

Çenem sıkıştı ve kapıyı iterek açtım, kapüşonumu yukarı çekerek sabahın soğuk havasına çıktım.

Bu sabah onunla yüzleşemedim. Hiçbirinin yüzüne bakamadım ve Küçük D annesiyle aynı odada uyuduğu için ona veda edemedim.

Bu düşünce nabzımın kulaklarımda atmasına neden oluyor.
Ya hayatımın hikayesi buysa? Sürekli bir veda.

Uzaktaki bir amca ya da daha kötüsü bir aile dostu gibi başlamadan biten hızlı ziyaretler.

Ben sadece lanet bir
arkadaş değilim. Daha
fazlasıyım.

Daha fazlası olduğunu düşündün.

"Lanet olsun," diye küfrediyorum, adımlarımı
hızlandırıyorum ve düşüncelerimi bastırmak için kendi ayak
seslerimin yankısına odaklanıyorum ama nafile.

Kulaklarıma bastırılmış bir megafon, her şeyi berbat
ettiğimi haykırıyor olabilir, ama bunun berbat kısmı ne?

O şeylerin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.
Düşündüğümde daha fazlası olmalı, değil mi? Her şeyden
sonra geri çekilmesi için. Deaton'la beni izlemiyormuş gibi
yaparken gözlerine giren acı için. Orada her zaman bir parça
iç acısı vardı. Babam ölmeden önce beni ve kız kardeşimi
çocukken yaptıkları bir şeyi yaparken izlediğinde gözlerine
dolan ifadenin aynısı, ama iç acısı olsun ya da olmasın,
Payton asla zorlamadı.

Aslında, tam tersini yaptı. Beni yakınında tuttu, önce aradı
ve en son kapattı.

Diğerlerine söylemediğim kısa bir ziyarete gizlice
gittiğimde bana koşar ve kollarıma atıldı. Şimdi geldiğimi
duyuyor ve gidiyor, ani bir randevu ya da etkinlik ya da
kendi yapamayacağı bir kahve isteği.

Ama neden?

Ne oldu?

Nerede hata yaptım, çünkü yapmış olmalıyım, değil mi?

Ya da belki de içimi görebiliyor ve insanların düşünmesini
istediğim kadar kendime güvenmediğimi biliyor. Korku
hissettiğimi ve güvensizliğim olduğunu.

Tesadüfe bakın ki, en **büyüküm**, işlerin bu kadar
rayından çıkmasının nedeni olabilir.

kendi etrafımda daireler çiziyorum.

Belki yeterli değilim, belki de bana ihtiyaç duyulmuyor.

Neden olayım ki?

Ona gerçekten ne sunabilirim ki?

Orada bile değilim. Önümüzdeki iki yıl boyunca üç saat uzakta sıkışıp kaldım ve bu, üçüncü sezonumdan sonra seçmelere katılırsam geçerli. Ve eğer askere alınırsam, ondan sonra kim bilir nereye gideceğim, ama ihtimaller daha uzak olacağını söylüyor. Kısa bir ziyaret için kamyonuma atlayamayacağım bir yere.

Yapabileceğim en iyi şey yüzlerini videoda görmek olacak, ama bunun bile bana verileceğini kim söyleyebilir?

Kız artık telefonlarıma bile çıkmıyor.

Yani evet, belki de yeterli olmadığımından ya da bana ihtiyaç duyulmadığından değil ama bu zahmete hiç değmediğimden.

Avuçlarımın topuklarını gözlerime bastırarak hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum, ayakkabılarım betona sertçe vuruyor, ta ki tam bir depar atana, uzun koridoru yırtıp geçene ve sondaki metal kapıyı itip tökezleyerek açık alana çıkana kadar.

Nefesim kesiliyor, ciğerlerim sıkışmak üzereyken ellerim dizlerime düşüyor.

Arkamda, kapı büyük bir gürültüyle duvara çarpıyor ve tam ortasındaki figür görüldüğünde gözlerim alana kayıyor, etrafımda dönüyor ve bu tarafa bakıyor.

Kaşlarım birbirine çarpıyor ve omurgam dikleşiyor.

Alister lanet olası Howl elli metre çizgisinde duruyor, ayaklarının dibinde bir torba top ve sahaya yayılmış yarım düzine top. Uzun bir süre bakıyor, sonra ben burada yokmuşum gibi davranıyor, geri dönüyor ve son bölgeye doğru bir mermi atıyor. Hızlı, düz ve mükemmel bir spiral, benim attığım bilinen paslara hiç benzemiyor.

Ben dışarıda sarhoş olup duygusal bir hıyar gibi davranırken ve en iyi arkadaşımı soda aldığı için yumruklarken, bu adam izin günlerinde burada, oyunu üzerinde çalışıyor.

Anksiyete bir tsunami gibi üzerime çöküyor, nefes almamı engelliyor ve her gözeneğime panik gönderiyor. Gözlerim elime düşüyor, eklemlerim şişmiş ve morarmış, çok tanıdık gelen bir ağrı.

Sen iyisin. Her şey yolunda.

Bir bulut tabakasının arasından zar zor görünen öğleden sonra güneşine doğru adım atıyorum ve kenar banklarına ulaşana kadar ilerlemeye devam ediyorum. Ona doğru bakmıyorum ama gerinirken göz ucuyla attığı her pası izlemekten kendimi alamıyorum.

Yaklaşmadan önce birkaç dakika geçti.

Benden bir metre ötede yerde duran çantasına neredeyse ulaşmasını bekledikten sonra pistin etrafında koşmaya başlıyorum. Bir noktada Alister eşyalarını toplayıp gözden kayboluyor ve ben koşmaya devam ediyorum.

Bacaklarım titremeye ve ciğerlerim büzüşmeye başlayana kadar koşuyorum ve sonra yanmanın ötesine geçiyorum. Hızım artıyor, dokuzuncu milim olması gereken parkuru dönerken kollarım çılgınca pompalıyor. Daha uzun mesafeler koştuğum da oldu ama o zaman sabit bir tempo tutturmuştum, bu yüzden vücudum isyan etmeye başladığında dinlemekten başka çarem yok.

Bacaklarım titriyor, dizlerim bükülüyor ve sola doğru savrularak çimlerin üzerine düşüyorum.

Mide kaslarım kasılıyor ve kusmaya başlıyorum, vanilyalı protein karışımı ve mide asitlerinden başka bir şey yok. Belki biraz da bira.

Kendimi sırtüstü atıp ciğerlerimin vermeyi reddettiği havayı almak için savaşıırken gözlerim dönüyor ve baldırlarım yanıyor. Orada yatarken bulutlu gökyüzüne ve boş stadyum koltuklarına bakıyorum.

Etrafımdaki boşluk bir kehanet gibi, yöneldiğim geleceğe bir bakış.

Kızsız bir tane.

Oğlansız.

Oyun olmadan.

Bu gidişle üniversiteyi bitirip bitiremeyeceğimi kim bilebilir? Kimse kötü notlar yüzünden takımdan atılırsa spor bursunu devam ettiremez.

Gözlerimi kapatarak son oyunumu tekrar oynuyorum, sanki vücudumun dışından izliyormuş gibi hareketlerimi takip ediyorum, oyuna tamamen dalana kadar her adımımı inceliyorum, diğer her parçam arka planda kayboluyor.

İşe yarıyor.

Üçüncü çeyreğe gelene ve top patlayana kadar işe yarıyor, ancak avucuma bastıran kaba kahverengi bir deri yerine, kenarına kırmızı mürekkeple yazılmış tüylü küçük bir futbol topu.

Dudaklarım seğiriyor. Küçük adamım o lanet topu çok seviyor. Gözlerimi açıyorum ve iç çekiyorum.
Ne bok yiyeceğim ben?

Camıma vurulan sert darbe beni sarsıyor, bakışlarım yana kayıyor. Dışarısı karanlık, bu yüzden birkaç kez göz kırpiyorum ve sonra yüzü yaklaşıyor, yüzüne sert bir parıltı kazınmış.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, Tahoe'mu çalıştırıp kapının kilidini açıyorum, tüm kaslarımın zonklamasına karşı savaşıyorum. Sanki ağaçkakanlar şakaklarımı gagalıyor ve ben inliyorum.

"Seni aptal orospu çocuğu," diye başlıyor Brady kapıyı fırlatıp açtığı anda, kasıtlı bir çarpmayla kendini içeri kilitliyor ve ağaçkakanları çılgına çeviriyor.

Alkol, uzun bir yolculuk ve üç saatlik bir koşu birbirine hiç uymuyor.

Başımı koltuk başlığına yaslayıp, odaklanacak bir şey bulmak için direksiyonu kavriyorum ve kolumdan aşağıya bir acı saplanıyor. Sarsılıyorum, mide bulantısıyla savaşıyorum ve görüşümü kaplayan bulanıklığın içinden göz kırpiyorum.

Gözlerim fırlattığım elime kayıyor ve nabzım daha da hızlanıyor. "Lanet olsun."

"Evet, lanet olsun, seni pislik." Brady ters ters bakıyor. "Dün geceki neydi öyle?"

"Hiçbir şey." Dudaklarım sert bir çizgi haline geliyor ve arkamı dönüp bir şişe suya uzanıyorum, gözlerim bu sabah yola çıkmadan önce yatağımın yanında bulduğum küçük portakal hıpy şişesine takılıyor, bu görüntü göğsümde farklı bir acıya yol açıyor.

Onları benim için bırakanın Payton olduğunu biliyorum. İç çekerek Brady'ye bakıyorum ama sormaya kendimi zorlayamıyorum.

Kaşlarını çatıyor ama bir an sonra elindekini silip atıyor. Üçümüz arasında her zaman en anlayışlı olan o olmuştur. "Gittiğini ilk fark eden o oldu."

Göğsümde bir kıvılcım çakıyor ve ona daha iyi bakıyorum.

"Küçük D'nin seni neşelendireceğini düşündü, uyanır uyanmaz onu içeri aldı, ama ..."

O kıvılcım söndü ve boğazımdan aşağı asit döküldü, içimi yiyip bitirdi.

Onu bana o mu getirdi?

Onunla birlikte bana geldi ve ben orada değildim.

Yumruğumu direksiyona indiriyorum ve içimden bir çığlık yükseliyor. "Siktir!" Elimi göğsüme doğru çekiyorum, gözlerim kocaman açılıyor.

"Lanet olsun, Mason! Bu ne lan!" Brady yana kayıyor, bileğimi kavırıyor ve daha yakına çekiyor. Gözleri açılıyor, başını sallarken benden elime doğru hareket ediyor. Çenesi kasılıyor ve gözlerini sıkarak kapatıyor. "Çık dışarı," diye bağılıyor.

İtiraz etmiyorum. İniyorum, onunla yer değiştiriyorum ve Chase'in de burada olduğunu, kamyonetini benimkinin yanına park ettiğini fark ediyorum.

İçini tam olarak göremiyorum ama ışıklarını yaktığında başımı sallıyorum ve Brady sürücü koltuğuna geçip bizi yola çıkarmadan önce arabadan iniyor.

"Chase geride kalmak istemedi mi?" Homurdanıyorum.

"Aptalca sorular sorma," diye tersliyor Brady. "Erken çıktığını fark ettiğimiz anda geldiğimizi biliyorsun."

Brady kampüsün bizim tarafına gitmek yerine bir eczaneye yöneliyor. Kısa yolculukta ikimiz de konuşmuyoruz ve o motoru durdurduktan sonra bile sessizlik uzuyor, ama ilk bozan o oluyor.

"Bak dostum." Yüzünü bana dönerek elini omzuma attı. "Sen benim kardeşimsin, tamam mı ve Payton'la aranızda neler olduğunu bilmiyorum, bu yüzden seni sevdiğim kadar onun küçük kışını da sevdiğimi söyleyerek başlayayım. Ama, Mase." Başını sallıyor. "Bu senin lanet olası zamanın. Son on yıldır bunun için çalışıyordun, D1 okulunda bir başlangıç pozisyonu. İstatistik yığınının tepesindeki yüzün. Dosyan NFL'deki her baş antrenörün masasında. Tam oradasın, dostum. Avix'te iki yıl daha geçirdikten sonra seçmelere katılacaksın. Kelimenin tam anlamıyla her zaman hayalini kurduğun yoldasın, istediğin her şeyi elde etmek üzeresin."

Kaşlarım her geçen saniye daha da çatılıyor ve elime bakıyorum. Parmak eklemlerimdeki şişlik öncekinden daha kötü görünüyor ama kırık değil.

"Dün geceki bok daha kötü olabilirdi ve bir dakika önce onu kaybetmek de yardımcı olmak için hiçbir şey yapmadı." Brady beni serbest bırakıyor. "Yani, hadi ama dostum. Alister Howl'un senin yerine oturmasını mı istiyorsun?"

Dudaklarım kıvrılıyor ve Brady başını sallıyor.

"Kesinlikle." Yutkunuyor, suçluluk duygusunu gördüğümde anlıyorum ama tereddütlerini bir kenara itiyor, çünkü arkadaşlar böyle yapar ve ekliyor: "Payton güçlü. Benden daha güçlü, bu kesin ve sadece bu da değil, etrafı onu önemseyen insanlarla çevrili. İhtiyacı olan herhangi bir şeyi onlardan isteyebilir ve onlar da yanında olurlar. Kahretsin, hepimiz olacağız, soru sorulmayacak, ama ..." Duraklıyor. "Ama onun çözmesi gereken bir geleceği var ve sen zaten kendi geleceğine doğru ilerliyorsun."

Boğazım tıkanıyor, ağzım kuruyor. Yutkunamıyorum.

Söylediklerinin hepsi doğru. Payton'ın sonsuz bir destek sistemi var.

Hayat onu buradan götürecektir. O sadece her seferinde bir gün yapmaya çalışıyor.

Zamanım çoktan başladı, geleceğim tepenin ardında, zirveye tırmanmamı ve tutunmamı bekliyor.

Hayatını yaşamasına ve bu arada ne istediğini bulmasına izin vermem gerektiğini söylüyor.

Bu adil olurdu.

İsteksizce de olsa kısmen yaptığım şey bu.

Ama Brady'nin bilmediği bir şey var, eğer bilseydi geleceğimin başladığını asla söylemeyeceğim.

Her şey geçen yıl, omuzlarında dünyanın yükünü taşıyan sarı saçlı, mavi gözlü kızla ilk kez tanıştığımdaya başladı. Oceanside'a geldiği anda onu tanımak istediğimi anlamıştım. Anında onu koruma ihtiyacı duydum ve ilk başta bunun Parker'ın kız kardeşi olduğu için olduğunu düşündüm, bu yüzden ailedendi ve aile birbirini kollar.

Ancak, yavaş yavaş işler değişti. Konu kız kardeşimi korumak olduğunda kontrolcü bir pisliktim, ama Payton söz konusu olduğunda vahşi bir piçtim.

Sadece onun iyi olduğundan emin olmak istemiyordum, buna ihtiyacım vardı ve bir anda tırmandığım dağın zirvesi genişledi. Uzadı, daha fazla alan yarattı, böylece zirvede ellerimi uzatmış, o zirveye ulaştığında ellerini tutmak için bekliyor olabilirdim.

Ve yan yana, sabit bir eğimle ilerleyerek yolumuza devam ettik.

Ama şimdi?

Şimdi eskisinden daha uzakta hissediyor. Sanki yolun yarısında yolu ayrılmış ve onu ters yöne götürmüş gibi.

Onu geri getirmek için her şeyimi verirdim. Durumun gerçeği şu.

Bir hayalim vardı ama o hayal değişti. Artık benimle ve ne istediğimle ilgili değil. Ya da belki de öyle.

Artık zirveye bir bilet istemiyorum.

Üç tane istiyorum.

Payton

Cameron, Ari ve Paige sırayla Deaton'ı öpücüklerle boğarken ve onu yakında tekrar göreceğime dair sözler verirken gülümseyerek kızlara sarılıyorum. Cameron arabanın etrafında koşturuyor ve Paige konuşurken ona bakıyorum.

"Birkaç gün sonra stüdyoyu kontrol etmeye geldiğimde öğle yemeği yer misin?" diye soruyor, arabanın kapısını kapatıp açık pencereye yaslanıyor.

"Sabırsızlanıyorum."

Gülümsüyor, koltuğuna geri yaslanıyor ve telefonuna bakıyor.

Sonra Ari geldi ve bana sarıldı. "Seni seviyorum, kızım. Unutma, konuşmak istersen beni arayabilirsin."

Yutkunuyorum, o uzaklaşırken gülümsemeye zorluyorum. "Sağ salim döndüğünü bize haber verir misin?"

Bir an bana bakıyor, sonra başını sallıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Tamam. Gidiyoruz."

Son bir el sallıyorum, onlar Kenra'ya veda ederken arkamı dönüyorum. Doğruca odama gidip yatağa uzanıyorum ve Deaton'ı yanıma oturtuyorum.

"Artık bir hafta uyuyabilir miyiz bayım?" Onu gıdıklıyorum, yüzünü yastığa gömüp küçük bedenini oynattığında gülüyorum.

Çerçeveye hafifçe vurunca başımı kaldırıp Cameron'ın orada durduğunu görüyorum.

"Hey." Kaşlarımda küçük bir çatılma oldu.

"Selam." Yavaş adımlarla odaya giriyor ama omzunun üzerinden kısa bir bakış attığında midemde bir düğüm oluşuyor. "Bakın, sizi sevdiğimizi biliyorsunuz ama Mason'ı da seviyoruz."

Endişem artıyor, bu ima karşısında boğazım düğümleniyor. "Cam..." Yalan söylemeye başladım ama başını salladı.

"Ne oldu Payton? Bahar dönemi için geri döndüğümüzde dünyanın zirvesindeydi, sonra yaz geldi ve aniden değişti, yani ... ne oldu? Ve sakın bilmediğini ya da seninle ilgili olmadığını söyleme. Öyle. Deaton daha doğmadan Kasım ayında görmüştüm ve şimdi de görüyorum. Yaralanıp eve geldiğinde ikinizin arasında bir şeyler oldu, değil mi?"

Benim gözlerimde yaşlar birikiyor, onunkiler ise ardına kadar açılıyor.

"Biliyordum!" Kaşlarını çatıyor. "Sana aşık, değil mi?"

"Cameron, lütfen," diye fısıldayarak yalvarıyorum. "Bunu söyleyemezsin.

herhangi biri. Bu... karmaşık bir durum."

Sanki rahatlamış gibi dudaklarından hava fışkırıyor ve öne doğru koşarak yanımdaki yatağa düşüyor. "O seni seviyor ve sen onun kalbini kırdın."

Kaslarım kilitleniyor ve bana bağırmasını bekliyorum, bu yüzden kolları beni sıkıca sardığında ve beni göğsüne çektiğinde şok oluyorum.

"Onu asla incitmek istemedim," diye itiraf ediyorum, geri çekilip bir elimi Deaton'ın kıvrık saçlarında gezdiriyorum. "Sadece"-yutkunuyorum-"tehlikede olan çok şey var."

Cameron'a baktığımda dudaklarında sempatik bir gülümseme var, ama bana bıraktığı sözler aklımdan çıkmayacak.

"Kaybedecek çok şey olduğunu iddia ediyorum." Ayağa kalkıyor ve elimi sıktıktan sonra bırakıyor. "Bu yolda çok ileri gidersen, kaybedersin."

Bölüm 25

Payton

Önce, Şubat

Sıcak dudakları köprücük kemiğime değiyor ve dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Boynumu uzatarak ona daha fazla erişim izni veriyorum ve ağzı tenime doğru kıvrılıyor, saçları kulağımı gıdıklıyor ve beni kıkırdatıyor.

Yatakta kayıyorum, dönüyorum ve o beni kollarının arasına alıp sıkıca sarılıyor.

"Uyanma vakti Payton."

"Sadece beş dakika daha."

"Bu sadece beş tane daha istemene neden olur," diye fısıldıyor. "Hadi, kalkma zamanı." Ellerimi çekiştiriyor ama ben sadece parmaklarımı onunkilerle birleştirip sıcaklığın tadını çıkarıyorum.

Sonunda gözlerim açılıyor ve mükemmel bir çift kahverengiye kilitleniyor. "Günaydın, Deaton."

Gözleri iki yana eğik, sesi alçaktı. "Günaydın, Payton."

"Seni özlüyorum," diye fısıldıyorum. "Gitmeni istemiyorum."

"Biliyorum." Başını sallıyor, sesi soluyor. "Ama artık kalkma vakti geldi."

"Bekle." Yutkunuyorum, bulanıklaşmaya başladığında uzanıyorum. "Bekle!"

Yatağımdan fırlıyorum, yumuşak bir çığlık bana ulaştığında odanın içinde göz kırpyorum.

Yan tarafa bakıyorum, beşiğindeki oğluma gülümsüyorum, kocaman mavi gözleri kocaman açık, minik parmakları ağzında.

İçime bir sıcaklık yayılıyor ve rüyalarımın her zaman ardında bıraktığı melankoliyi yutkunarak geçiştiriyorum, yine de her gece onları dört gözle bekliyorum.

Yüzünü görmeye ve sesini duymaya.

"Birileri erken uyanmış," diye mırıldanıyorum, eğilip onu kollarıma alıyorum.

Geriniyor, küçük poposu dışarı çıkıyor ve minik kolları en sevimli şekilde başının üzerine kalkıyor.

Kapı hafifçe çalınıyor ve ağabeyimin yüzü beliriyor.

"Hey." Ellerini Deaton'ın kıvrıkcık saçlarına sürmek için içeri girer. "Birini duyduğumu sandım."

Sırıyorum, oğlumu kucağına almasına izin veriyorum ve ayağa kalkıyorum, onu yıkamak için gerekenleri alıyorum ve bugün giymesi için bir kıyafet hazırlıyorum.

"Önümüzdeki birkaç gün evden çalışacağım. Onu her zaman burada benimle bırakabilirsin, biliyorsun."

Başımı sallıyorum, kendi gardırop seçeneklerime -ya da bunların eksikliğine- kaşlarımı çatıyorum. Kelimenin tam anlamıyla, hamile bağış yığınının bir parçası olmayan, üzerime uyan tek şey eşofman altım ve iki çift taytım.

İç çekiyorum, hamile yığınınından bir çift sahte kot pantolon çıkarıyorum ve Mason'ın karnıma başka hiçbir şey sığmadığında bana verdiği eski tişörtlerden seçiyorum. Karnım şu anda doğumdan üç ay sonra ve hala Deaton'ın doğduğu günkü kadar şiş görünüyor. Aşağı yukarı birkaç santim.

"Biliyorum ama kreş stajın bir getirisi."

"Bu onu kullanmak zorunda olduğunuz anlamına gelmez."

"Evet, ama bu beni... ne bileyim, kendi başıma bir şeyler yapıyormuşum gibi hissettiriyor, anlıyor musun?"

Parker başını sallayarak, uzanıp onu yakalamak için elinden geleni yapan ama henüz el ve göz koordinasyonunu tam olarak çözememiş olan yeğenine gülünç suratlar yapıyor.

Telefonum komodinin üzerinde çalıyor ve kim olduğunu anlamak için bakmama gerek kalmıyor.

Her zaman aynı kişi, her sabah neredeyse aynı saatte.

Bir an için görmezden geliyorum ama Parker boğazını temizliyor. "Sanırım Mason'ın aradığını biliyorsun?"

Başımı sallıyorum, kot pantolonumun ve  st m n yanına bir çift çorap atıyorum, sonra telefonumu almak için uzanıyorum. "Biliyorum."

"Cevap verecek misin?" "Neden cevaplamayayım ki?"

Parker kaşlarını kaldırdı. " nk  henüz yapmadın ve ekranda kimin adı olduğunu söylediğimde yanakların pembeleşti."

Benden bir kıkırdama kaçıyor ve ben de iki kaşımı birden kaldırarak Cevapla ve Konuş düğmesine birden basıyorum.

"Burada birinin başi ciddi bir belaya girmek üzereydi, Sevimli Küçük."

"Senin dersin falan yok mu?" Kardeşim siyah ekrana kaşlarını çatıyor.

Mason kıkırdıyor, ben de dudaklarımı iki yana b k yorum. "Senin işin falan yok mu ihtiyaç?"

Parker kollarını kavuşturarak alay ediyor.

"Tabii ki dersim var," diyor Mason. "Yola ıkıyorum. Bu benim moral konuşması zamanım."

"Moral konuşmasına ihtiyaı yok."

" yle olduğunu kim söyledi? Elli soruluk bir sınava girmek üzere olan benim. Benim için  z l Parker, çünkü kardeşin  z lmeyecek."

Parker gözlerini deviriyor ama Deaton'ı bana geri verirken ve dışarı çıkarken dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

Telefonumu bebek duşu kutusuna bırakıp banyoya giriyorum.

"O gitti."

"Güzel. Baştan başlayalım." Mason duraklar. "Günaydın, Pretty Little."

Gülümseyerek başımı sallıyorum ve suyu açıyorum.
"Günaydın, Süperstar. Bugün sınav var, ha?"

"Evet, zor bir dönem olacak ve sonra Koç beni görmek istedi, Şubat ayında olduğumuz ve birbirimizi sadece ağırlık antrenmanları sırasında gördüğümüz için bu çok garip."

"Belki de gelecek sezonla ilgilidir?"

"Belki. Sanırım göreceğiz. Şimdi ne yapacağını biliyorsun."

Görmediği halde gözlerimi deviriyorum ama sonra ona istediğini veriyorum. Sıcaklığı test ediyorum, sonra Deaton'ı banyosuna yerleştiriyorum, FaceTime'a geçmek için düğmeye basıyorum, çete bahar dönemi için kampüse döndüğünden beri her gün yaptığımız bir şey.

Yüzü ekranda beliriyor ve göğsümde bir şeyler çarpıyor, beklenmedik görüntü karşısında yanaklarım ısınıyor, ancak görüntüsü bana ait olmadığı için hiçbir şey söylemiyorum. Deaton'a genişçe gülümsüyor ve sanki tam bir konuşma yapıyorlarmış gibi konuşmaya başlıyor.

Sanki Deaton'ın neler olup bittiğine dair bir fikri varmış gibi.

Mason onunla sabah antrenmanı hakkında şakalaşüyor ve Deaton kollarını suda çırtığında Mason'ın gülümsemesi genişliyor.

"Vay be, adamım, üzerindeki silahlara bak." Kıkırdıyor ve kısık bir kahkaha beni terk ediyor.

"Gittikçe tombullaşıyor, değil mi?" Karnını gıdıklıyorum. "Hayır, güçleniyor. Söyle ona, Küçük D."

Deaton biraz daha sığıyor ve bir an için kendisiyle konuşulduğunun farkında olup olmadığını merak ediyorum.

Mason gülümsüyor ve doğrudan ekrana, sanki bana bakıyormuş gibi baktığında, nedense yanaklarım yanıyor.

Yutkunuyorum. "Neden gömleksizsin?"

Dudaklarını çekiştiren sırtış ölümcül ve neredeyse gözlerimi tekrar devireceğim ama bir şey onları ekrana kilitlemeye zorluyor.

Adamım, o ... yırtık.

Boğazımı

temizliyorum.

"Sabah erken bir seans yapmam gerekiyordu. Kola toplantım normal antrenman saatimde, o yüzden buradayım." Arka planda bir düdük çalıyor ve başını sola çeviriyor, elini gözlerini kapatmak için kaldırıyor.

"Johnson, ne yapıyorsun?"

Mason sırtarak ekrana geri bakıyor. "Oops. Yakalandım. Gitmeden önce seni bir göreyim."

O göremese de başımı sallıyorum. "İşine geri dön, Johnson."

Gölüyor. "Evet, hanımefendi." Mason bir süre daha ekrana bakar, sonra başını sallar. "Pekâlâ. Bu geceki görüşmemiz için hazır mıyız? Ben ... uh ..." Birden gergin görünüyor, bakışları ekrandan uzaklaşıyor ve ben de buna karşılık olarak tırnağımı ısırıyorum.

Mason yutkunur, yüzünde artık ciddi bir ifade vardır.

"Sana söylemem gereken bir şey var. Ama söylerken sana bakmak istiyorum, tamam mı? Bu gece, FaceTime'da, sen ve ben?" Nabzım derimin altında atıyor ve endişeyle yer değiştiriyorum.

Aniden yükselen endişemi bastırmaya çalışarak, "Üniversitede yapacak daha iyi işlerin yok mu, bir Cuma gecesi benimle telefonda oturmaktan daha iyi?" diye takılıyorum.

"Ha!" Mason başını iğrenç bir şekilde geriye atar, gülümsemesi fazlasıyla ukaladır. "Şirin. Çok şirin." Ama bu ukalalık bir anda kayboluyor ve geriye kan basıncımı yükselten ürkek bir sırıtma kalıyor. "Bu gece, muhteşem kız."

Telefonu kapatıyor ve ben boş ekrana bakmam gerekenden daha uzun süre bakıyorum.

Mason

"Bundan emin değilim, Koç. Yani, iyi göründüğümü biliyorum ama böyle bir Şey yüzünden başımın belaya girmeyeceğinden emin misiniz? Kendimi gizli Playboy gibi hissediyorum ama bilirsiniz, kızlar için olanı."

Koç sadece kıkırdıyor ve bana sorarsanız kayganlaŐtırıcıya yakın bir Şey olan ikinci bir Şişeyi bana fırlatıyor. "Keyfini çıkar evlat. Her an Şu kapıdan küçük, güzel bir Şey girebilir. Güzelce sorarsan belki sırtına sürmene yardım eder."

Alay ettim. "Evet, koca elli ve canavar yapılı bir adam içeri girene kadar böyle söylüyorsun."

"Hiç etli olarak tanımlandıklarını duymamıştım ama sanırım nefret etmiyorum."

Kaslarım donuyor ve çok yavaş bir Şekilde başım dönüyor, dikkatim omzumun üzerinden bana yöneliyor.

Lanet olası ryalarımıdaki gibi, işte orada, spor salonumda duruyor ve Cheshire Kedisi gibi gülümsüyor.

Gözlerim onun üzerinde geziniyor, eski lise futbol tişörtümü giydiği gerğine kilitleniyorum, göğüs kısmı Şimdi eskisinden bile daha dolgun olan göğüslerin üzerinde ağız sulandıracak kadar gergin. Ayaklarının üzerinde kayıyor ve omzundan sarkan fotoğraf makinesi çantasını fark ediyorum.

Yavaşça sırtıyorum ve yüzümü tamamen ona dönüyorum. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Kandırılıyor muyum? Halüsinasyon mu görüyorum? Bunu hayal ediyor olmalıyım, değil mi? Şu anda burada olmana imkan yok."

Koç omzuma vuruyor ama kızla göz temasını kesmiyorum. "Kıçımın etli sikicisi," diye mırıldanıyor, sonra görünmez olsa iyi olur, çünkü kalıp kalmadığını söyleyemem. Tek gördüğüm o. İçinde. Benim. Spor Salonumda.

Avix'teki atletizm bölümünün spor salonu, ama tomayto lanet tomahto.

Gülümsememek için elinden geleni yapıyor, dudaklarını yana doğru büzüyor ve yaklaştığım her adımda yumruğunu çantasının askısına daha sıkı bağlıyor. Ve ona doğru hızla ilerliyorum.

Ondan bir metre kadar uzaklaşıp kaşlarımı kaldırdım ve işte oradaydı.

Gülüyor, çantasını yere indiriyor ve kendini kollarıma atıyor.

Elleri boynuma, benimkiler belime dolanıyor ve onu kaldırıp daireler çizdiriyorum, havadar kahkahası etrafımızda yankılanıyor.

Geri çekildiğinde gülümsüyor, ama aynı hızla burnu çatırdıyor ve itiyor. "Aman Tanrım, yapış yapış olmuşsun."

"Evet, ışıkları falan ayarlayan hatun parlak olsun."

"Ve sen, ne, bütün şişeyi mi kullandın?"

"Bir buçuk şişe." Kaşlarımı çattım.

Payton yüksek sesle gülerek odaya göz gezdiriyor, bakışları Chase'in yarıştığı Sharks'ın yıldız alıcılarından Jeremy ve Koç'un bu küçük projenin bir parçası olmasını istediği takımdan diğer ikisi, canavar gibi bir yan hakem olan Fernando Blanca'da duraklıyor. Fernando tişörtünü kafasına geçirdiğinde kaşları kalkıyor ve ben de ters ters bakarak onun görüş alanına giriyorum.

"Ee. Yani, ne oluyor?"

Payton sırtarak çantasını ve boynunda asılı olduğunu fark etmediğim rozetini işaret ediyor. "Avix, Embers Elite'ten test ettikleri yeni bir proje için resmi fotoğrafçı olmasını istedi. Okul gazetenizin sosyal medya sayfaları için olması dışında hakkında pek bir şey bilmiyorum. Bugün futbol, yarın beyzbol, sonra da basketbol maçları var."

Yarın... Bekle.

"Burada mı kalıyorsun? Üç gün boyunca mı?" Beynim beni yakaladı ve onun arkasına baktım. "Deaton nerede?"

Onun adını duyunca yüz hatları yumuşuyor ve birkaç tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor, geri kalanı ise kafasında bir at kuyruğu oluşturuyor. "Az önce Cam ile çocuk gelişim merkezinde buluştum. Durumdan emin olmadığım için neredeyse geri çeviriyordum ama Lolli önce Cam'i aramamı önerdi ve neyse ki o da gönüllü olarak daha fazla saat çalışmak için hafta sonunu değerlendirmeye hevesliydi. Her gün onunla birlikte orada olacak ve çekimler sadece üç saat sürecektir, yani orada çok uzun süre kalacak gibi değil ve-"

"Nefes al," diye takılıyorum, kendimi durduramadan parmak eklemlerim çenesini sıyrıyor.

Yanakları ısınıyor ve çenesini göğsüne indiriyor, ben de elimi bırakıyorum.

"Orada emin ellerde. Özellikle de Cam ile."

Başını salladı, iç geçirdi ve yanımdan geçip gitti. "Gidip ekiple tanışsam ve hazırlansam iyi olacak." Hâlâ baktığımı fark edince duraksıyor ve gözlerini kısıyor. "Ne?"

"Aklım başımdan gitti. Şu anda burada durduğuna inanamıyorum." Gülüyorum. "Ve benim gömleğimi giyiyorsun, daha az değil."

"Şey, başka hiçbir şey uymuyor, yani ..."

"Güzel. Umarım bir daha hiçbir şey sana uymaz ve sadece benim eşyalarımı giyersin."

Eğlenerek başını sallıyor. "Git biraz temizle. Zaten ben senin için hazır olduğumda kuruyacak ve işe yaramaz hale gelecek."

Bunu söyledikten sonra çekip gidiyor, ben de gidişini izliyorum, göğsümde bir başka kıpırtı ve kayma, bir başka parça yerine oturuyor.

Yapbozum neredeyse tamamlanmış olmalı, değil mi? Avix'teyiz. Birlikteyiz. Üçümüz de.

Bu bir çeşit işaret olmalı.

Payton fotoğrafçı olduğunu düşündüğüm kişiye doğru adım attı ve bir dakika içinde etrafı sarıldı, kısa küçük bedeni okul gazetesinden yarım düzine kişinin arkasına gömüldü.

Bir el omzumu sıkıyor ve Koç'un kaşlarını kaldırmış bir şekilde orada durduğunu görüyorum. "Hadi evlat. Al

Biraz şınav çekip damarlarını şişir. Blanca'nın yanındaki resimlerde sıska olan gibi görünmek istemem."

Ben ters ters bakıyorum, o da gülüyor ve başını sallayarak parmak yiyeceklerle kaplı uzun masaya doğru ilerliyor. Bunların personel için hazırlandığından eminim ama bu onu durdurmuyor.

Düşüncelerimden sıyrılıp Koç'un önerdiği şeyi yapıyorum ve o büyük mavi gözler kalabalığın içinde beni bulup tek kelime etmeden yanıma çağırmadan önce tam yüz mekik çekiyorum.

Jeremy ve Fernando'nun da çağırılması çok kötü. Göğsü, kolları ve genel fiziği benimkinden daha küçük olan Jeremy'ye baktığımda sırtıyorum ama Fernando'ya baktığımda kaşlarım çatılıyor. Herif sezon sonundan bu yana 20 kilo almış, hem de doğru yerlerinden ama o iri, kaslı görüntüyü sevmiyor.

İnce ve sivri, geniş omuzları ve boyanmış gibi görünen bir göbeği seviyor... eğer kendim için söylersem. O beni seviyor.

Ona doğru bakıyorum, objektiften üçümüze bakarken yanaklarının pembeliğine dikkat kesiliyorum.

Değil mi?

"Pekâlâ Payton, aralarından seçim yapabileceğimiz en az bir düzine grup fotoğrafı istiyoruz ve bireyler için de bunu iki katına çıkaracağız. Gelecek sezon için heyecan yaratmaya yardımcı olmak amacıyla yaz aylarında bunları öne çıkaracağız. Avix Inquirer okuyucularının sevdiği bir şey varsa o da karın kaslarıdır, bu yüzden geri durmayın. Onları istediğiniz yere taşıyın ve işiniz bittiğinde bize haber verin. Kari ve Leddy ışıklandırma üzerinde çalışıyorlar, siz de öyle yapın, onlar da sizi takip edeceklerdir."

Payton başını sallıyor, dudaklarının hafifçe bastırması biraz gergin olduğunu anlamamı sağlıyor, ama sonra gözlerini kırıştırıyor, omuzlarını dikleştiriyor ve lanet olsun. Dönüşüyor.

Bir an kızarmış, utangaç küçük bir şeyken, bir an sonra iki yüz altmış kiloluk bir adama kimsenin umurunda değilmiş gibi patronluk taslıyor.

Ona çok yakışıyor, ama böyle düşünen tek kişi ben değilim ve Fernando sololarına ilk başladığında, sırttan bir piç kurusu gibi tüm zaman boyunca onun gözlerinin içine bakıyor.

Yanında duruyorum, kollarımı kavuşturmuş ve ters ters bakıyorum, ona talimat verirken dinliyorum, söyleneni yaptığında övüyorum, ama kalçalarını öne doğru tutarken gövdesini hafifçe bükmesini istediğinde anlamamış gibi davranıyor.

"Bana göstermek zorundasın, tatlım. Ne demek istediğinden emin değilim." Sırıttıyor ve hiç de çirkin değil.

Ama yalan söylüyor.

Instagram'ını gördüm. O bir susuzluk tuzağı uzmanı. Aynayı seviyor.

Payton üçayaktan uzaklaşır ve setin küçük yükselişine çıkar. Elleri dışarı çıkar ve ona dokunmadan yönlendirir.

Fernando'nun gözleri onun yüzünde ve daha geniş gülümsüyor. "Böyle mi?" Kımıldamıyor bile.

"Hayır." Payton kıkırdıyor ve bu kez eli dışarı çıktığında parmakları adamın üst karın kaslarına bastırıyor. "Burayı bük. Karın kaslarını daha belirginleştirecek ve öne bakmaya devam et."

Dişlerim birbirine çarpıyor ve eli dışarı fırlayıp bileğini sararak istediğini yaptığında bir adım öne çıkıyorum.

Payton'ın gözleri anında bana doğru kayıyor ve ayaklarımın olduğu yerde donup kalmasının tek nedeni bu.

Bundan hoşlanmadığımı biliyor, değil mi?

Onun ellerini kızın üzerinden, kızın ellerini de onun üzerinden çekmek istediğimi biliyor.

"Böyle mi?" Fernando sırtlıyor.

Kanımda öfke ve kıskançlık kaynamaya başlıyor ve ayağım yere vurmaya başlıyor.

Bu onun işi. O çalışıyor.

Ona istediği için dokunmuyor.

Gözlerimi kapatıyorum, beşe kadar sayıyorum ve açtığımda o yine kameranın arkasında.

Sırada Jeremy var ve onu çok daha iyi dinliyor, sonra sıra bana geliyor.

Işıklara doğru adım atıyorum, dik duruyorum ve talimatlarını bekliyorum.

"Uh... um." Yutkunuyor. "Tamam, önce düz git, sonra yavaşça iki yana kay, kalçalar yerinde kalsın."

Ben iyi bir çocuğum, tam olarak istediği şeyi yapıyorum, gözlerim lensin içinden onunkilere kilitlenmiş durumda.

"Vay anasını." Avix Inquirer'ın baş editörü, kendisini daha önce tanıttığı gibi, sol taraftaki örnek ekrana bakarak ayağa kalktı. Gözleri ekrandan bana doğru gidip geliyor. "Bunlar sadece... evet."

Payton'ın gözleri kameranın ağzından yukarı fırlıyor ve ben de ona göz kırpıyorum.

Bu görüntülerin neyi gösterdiğini bilmiyorum ama o küçük düğmeye tıkladığı süre boyunca ne düşündüğümü biliyorum.

Ben ve o. O

ve ben.

Bedenlerimizin her şekilde hareket edebileceğini ve bu küçük durumun diğer tarafında ben olsaydım ne kadar iyi dinleyeceğini. Onu bir kamera objektifinin önüne koymayı ne kadar çok istiyorum, böylece onu nasıl gördüğümü görebilecek.

Tam anlamıyla mükemmel.

Yakalayıp saklamak istediğim lanet bir serap. Şımart. Lanet olsun.

Payton'ın boynunda bir kızarıklık oluşuyor ve ben gülümsememek için yanağımın içini çiğniyorum. Burada, parlak ışıkların altında, üzerimde siyah külotumu gösterecek şekilde önü açık lacivert bir futbol pantolonundan başka bir şey olmadan tek başıma duruyorum.

Sol elimi kaldırıyorum, başparmağımın eklemeni dudaklarımda gezdiriyorum ve göğsünün yükselmesini, flaşın tekrar tekrar yanıp sönmesini izliyorum. Sonra dişlerim dudağıma batıyor ve bakışlarını yere indiriyor, ama sadece bir anlığına, sonra geri dönüyor, kamerasını kavrayıp

Tripod. Bir, iki kez sağı adım atıyor ve başım onu takip ediyor, bedenim sabit kalıyor ve yemin ederim titriyor.

"Bitti," diye sesleniyor aniden ve sonra topuklarının üzerinde dönüyor, adımları onu odanın diğer tarafına ve arkadaki küçük bir kapıya taşıyor.

Kendi kendime kıkırdayarak aşağı iniyorum ve köşedeki çantama doğru ilerliyorum.

Pantolonumu çıkarıp bir eşofman altı giyiyorum ve gömleğimi başıma geçirir geçirmez tanıdık bir ses bana ulaşıyor.

"Hey, yabancı."

Siktir.

Allana'yı bulmak için dönüyorum, Avix'e ilk geldiğimde futbol partilerinden birinde tanıştığım bir kız. "Allana, selam, nasılsın?"

"Güzel." Elleri beyzbol kapüşonunun içinde boğulmuş bir halde uzanıyor ve sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Seni birkaç kez aradım. Bilirsin, sonra."

Boğazımı temizleyip yumuşak bir gülümseme sunuyorum. "Evet, üzgünüm ama ben... artık bekâr değilim."

Allana başını sallayıp ağzını açıyor, ama benim gözlerim Payton'ın odaya geri adım atışını izleyerek uzaklaştığında, Allana bana dönüyor. "Evet, tabii ki. Sadece merhaba demek istedim. Görüşürüz."

Başımı sallıyorum, kısaca ona doğru bakıyorum. "Evet, görüşürüz." Payton'la yarı yolda buluşarak eşyalarımı çantama yerleştiriyorum.

Gülümsüyor ve bu ifade beni güldürüyor. "Eğlendin mi?"

"Bu çok harikaydı! Gördüklerine bayıldıklarını söylediler. Yani, sadece örnek sayfalar ve hiçbirisi düzenlenmemiş ama-"

"Ama ben kusursuzum ve herhangi bir düzenlemeye ihtiyacım yok."

Payton'ın dudakları şapırdıyor, sonra yüksek sesle gülüyor ve kolunu benimkine doladığında gurur ve başka bir şey kaburgalarımın arkasına çarpıyor. Onun çantasını alıp benimkinin üzerine koyuyorum.

"Hadi, Süperstar." Beni peşinden sürüklüyor. "Gidip Deaton'ı alalım, sen de bizimle odamıza kadar yürürsün."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en iyi fikir gibi geliyor."

Gülümsüyor ama tabii ki kampüsten geçerken Fernando bizi fark ediyor ve koşarak yanımıza geliyor.

"Hey, fotoğrafçı

kız." "Selam."

Gülümsüyor.

"Bana biraz gizlice bakabilir misin?" Yaklaşıyor ve ben de onu geri itiyorum, bana doğru gülümsediğinde daha sert bakıyorum.

"Hiç şansın yok." Gülüyor. "Yani, eğer kovulmak istiyorsam, tabii ki... ama istemiyorum."

"İyi, iyi," diye dalga geçiyor, uzanıp at kuyruğunu karıştırıyor. "Belki seni buralarda görürüm."

"Yapmayacaksın," diye çıkıştım. "Siktir git buradan."

Payton'ın yüzü kızarıyor ama takım arkadaşım sadece gülüyor, göz kırpmıyor ve bok kafalı gibi çekip gidiyor.

İçimi çekiyorum ve onu ters ters bakarak izliyorum. "O bir ahmak."

Tekrar yürümeye başlıyoruz ve Payton başını sallayarak gülüyor.

"O kadar da kötü değil." Gözlerim ona doğru kayıyor ve o da bana bakıyor. "Eğer üniversite sporcularının kötü olduğunu düşünüyorsan, hiçbir fikrin yok. Egolar sadece bir üst seviyede daha da yükseliyor."

Bu doğru.

Profesyonellerin resmi fotoğrafçısı Embers Elite'de stajyer olarak çalışıyor. Bütün gün erkeklerin etrafında.

Yaşlı erkekler.

Lanet olası profesyonel oyuncular.

Ne yaptığımı anlayamadan elimi kaburgalarına bastırdım ve bizi döndürerek onu çocuk gelişim binasının duvarına yasladım.

Başı yumuşak bir şekilde eski tuğlaya değiyor ve ben onun üzerindeyim.

Payton'ın nefesi kesiliyor ve gözlerim dudaklarına kayıyor, aralarındaki küçük kısma odaklanıyor ve dilim aniden

çok ağır. Dışarı kaymak ve dudaklarının arasından geçmek istiyor. Onu tatmak için.

Onun tadına bakmalıyım.

"Mase," diye fısıldıyor.

"Diğer erkeklerin sana bakmasından hoşlanmıyorum ve senin onlara bakmandan nefret ediyorum." Eğildim, alnımı onunkine yaklaştırdım. "Ben bir erkeğim. Seni tamamen kendine isteyen aptal, sahiplenici bir erkek."

Bir nefes daha, bu seferki daha derin, daha çiğ ve az önce ne söylediğimi fark ettiğimde gözlerim fıldır fıldır açılıyor.

Geri çekiliyorum, gözlerinin ne söylediğini bilmek istiyorum.

Geniş ve istekliler ve bir kez daha onun somurtkan, pembe dudaklarına kilitleniyorum. "Pretty Little," diye yalvarıyorum.

Eğildim ve yan tarafımızda bir kapı çarparak onu zıplattı.

Başını savuruyor ve yanağıma keskin bir tokat atmış gibi hissediyorum.

Sikeyim.

Yutkunuyorum, benden uzaklaştığında elimi saçlarımda gezdiriyorum.

Kapıyı bizim için açıyorum, gözleriyle tam olarak buluşamıyorum. "Hadi, Küçük Güzel. Gidip Küçük D'yi alalım."

Ne yazık ki oraya vardığımızda Cameron onu paketlemişti. Taşıyıcısının içinde çoktan uykuya dalmış, üstüne de usulca bir battaniye örtülmüştü, bu yüzden odasına doğru kısa yürüyüşte onunla oynayamadım, personel bölümünde misafir konuşmacılar ve sanırım fotoğrafçılar için ayrılmış küçük stüdyo benzeri bir yer.

Onu köşeye kurulmuş olan oyun parkına götürdüğünde uyanmıyor ve her geçen dakika bacaklarım daha da ağırlaşıyor, sonunda onunla yüzleşiyorum ve "Gitmek istemiyorum" diyorum.

Payton bana gülümsüyor, başı yana eğik. "Neden gittin ki?"

Kaşlarım havaya kalktı. "Kalmamı mı istiyorsun?" "Hayır desem dinleyecekmişsin gibi davranıyorsun."

Sırıtişım hızla büyüyor ve yüzümü tamamen ona dönüyorum. "Ama hayır mı diyorsun?"

Gözleri şakacı bir şekilde kısılıyor ve kollarını kavuşturuyor ama ben onun pazularını kavrayıp hafifçe sallıyorum.

"Hadi kızım. Duymama izin ver."

Alt dudağını çiğniyor, ama o gülümseme serbest kalıyor ve gülüyor. "Hey, Mase?"

Şimdi tam anlamıyla sırtıyorum. "Hey, Tatlı Küçük." "Bu gece bizimle kalmak ister misin?"

Biz.

Sadece o değil.

Onlar. Biz üçümüz.

Cevap verme zahmetine girmiyorum. Eşyalarımı köşeye atıp DoorDash'i açıyorum.

Bu gece bu odadan çıkarsak lanetleneceğim.

Onun ilgisini kimseyle paylaşmayacağım.

Teslimat şoförü bile.

Bölüm 26

Payton

Önce, Şubat

"Güle güle!" Omzumun üzerinden sesleniyorum, spor salonunun çift kapısından çıkıyorum ve tamamen duruyorum.

Mason ve ailesi yüzlerinde sırtışıyla orada duruyorlar.

Vivian kendini bana atıyor, can havliyle sarılıyor, sonra Evan geliyor, onun sarılışı da aynı derecede sıcak ama karısınınkinden daha az şiddetli.

"Biri seni özlemiş," diye takılıyor uzaklaşırken.

"Özlediği kişinin ben olduğumu sanmıyorum," diye şaka yapıyorum ve Vivian gözleri kocaman ve istekli bir şekilde ellerini çırpıtığında, kocasıyla ben demiştim bakışını paylaşıyorum.

"Şimdi gidip onu alabilir miyiz?" diye neredeyse yalvarıyor, ellerini dua eder gibi kavuşturmuş.

Mason'a bakıyorum, o da göz kırpmıyor.

"Cam'in binada olmasıyla bir tür avantaj elde edeceğini düşündü ama hiçbirimizin kapıdan geçmesine izin vermediler." Sonra kaşlarını çattı. "Her ihtimale karşı beni Cam'in bahsettiği listeye koymalısın."

"Elbette, Süperstar." Kıkırdıyorum, elini uzattığında kamera çantamı uzatıyorum. Ailesine dönüyorum. "Siz burada ne yapıyorsunuz?"

Vivian hızımı arttırmak için sinsi bir yöntemle kolunu koluma doluyor ve oğluma ne kadar değer verdiğini bilmek kalbimi ısıtıyor. Hatta belki de onu kendi annemin sevmesi gerektiği gibi seviyor.

Ona bu şansı vereceğimden değil.

Vivian onun büyükannesi falan değil ama...

Yutkunuyorum, içeri sızma tehdidinde bulunan endişeden sıyrılıyorum ve şu ana odaklanıyorum.

Ve şu anda onları gördüğüm için mutluyum.

"Ziyarete gelmeyeli uzun zaman oldu ve burada olduğunuzu duyunca, bulunduğunuz yere gelip çocuklarımızı da görebileceğimizi düşündük."

"Hey," Mason şikayet ediyormuş gibi yapıyor. "Onu görmeyi bana ve tatlı prenses kızına tercih mi ediyorsun?"

"Oh, lütfen." Annesi kaşlarını kaldırıyor ve ben de oğluna çok benzediği için gülüyorum. "Noah her şeyden sonra Ari'nin yanına yapışmış durumda ve o da bundan hoşlanıyor ve sen... şey, evet, o küçük oğlanla kucaklaşmayı ve ikinizin kaçıp bir şeyler yapmanıza izin vermeyi tercih ederim."

Gözlerim Mason'inkilere

kayıyor. Bizim gibi şeyler.

Aman Tanrım, biliyor mu?

Bekle. Neyi biliyor?

Bilinecek bir şey yok. Öyle değil mi?

Karmakarışık düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi Mason sırtıyor ve başka tarafa bakıyor. "Bu daha çok bebek bakıcılığı teklifine benziyor."

"Öyle, seni cezalandırmak istesem bile, seni velet." "Ne için?" Mason masumca gözlerini kırpıştırarak bakakaldı.

"Ne var biliyor musun! Teyzenin arayıp bunu yüzüme vurmadığını sanma."

Mason kaskatı kesildi, gözleri bizden başka her yerdeydi. "Tamam, anne."

Babası göz ucuyla bana doğru bakıyor ve ben daha da şüpheleniyorum.

"Bana 'tamam anne' deme. Benim biricik oğlum boş zamanında beni görmek için eve gelmek yerine Alrick'e mi gitti?"

Başım ona doğru savruluyor. Bir elini saçlarında gezdiriyor, sözlerini omuz silkerek geçiştirmeden önce bana kısa bir süre bakıyor.

"Bu... hızlı bir yolculuktu. Ani ve-" Yutkunarak sözünü kesiyor.

"Alrick'e mi gittin?" Soruyu tutamayarak soruyorum.

Bunu ne zaman yaptı? Her gece ve her sabah konuşuyoruz. Gün boyunca mesajlaşırız, en azından çoğu gün. Tek kelime etmedi.

Elbette, teyzesi ve amcası orada yaşıyor ve kuzeni Nate de Parker ve benimle birlikte orada büyüdü, ama... benim memleketime gitti ve bana söylemedi mi?

"Nate'in ya da Parker'ın eşyalarını almaya mı gittin?"

Hâlâ bana bakmıyor ve sonra çocuk gelişim merkezinin önündeyiz.

Boğazımı temizleyerek diğerlerine hemen döneceğimi ve Deaton'ı almak için koşacağımı söylüyorum.

Bu sefer tamamen uyanıktı ve onun minik bedenini kollarıma aldım.

"Merhaba yakışıklı." Burnumu onunkine sürtüyorum. "Seni görmek isteyen biri var."

"O kelimenin tam anlamıyla tarihteki en şirin şey." Cameron iç geçiriyor, parıldayan gözlerle ona bakıyor. "Ben de bir tane istiyorum ama henüz değil. O zamana kadar seninkiyle ve bu sınıftaki düzinelercesiyle oynayacağım."

Kıkırdayarak onu koltuğuna oturtuyorum ve o da bebek arabasının üzerine yuvarlanıp kaldırmama ve yerine oturtmama yardım ediyor.

"Sanırım Nana Johnson onu çalışıyor?" Sırıttıyor. "Nana mı?"

Omuz silkiyor. "Bir büyükanne için hoş bir isim, sence de öyle değil mi?" Gülümsüyor, sonra biri ona sesleniyor. "Görev çağırıyor. Kelimenin tam anlamıyla." Duvardaki tepsiden bir bebek bezi kapıyor. "Yarın görüşürüz!"

Hiçbir şey olmamış gibi çekip gitti. Bu arada ben de paniğe kapılmak üzereydim ama dışarı çıkıp çimenlerin üzerindeki diğerlerine katıldığımda, Johnson'ın yüzündeki tek bir ifade bile paniğimi bastırmaya yetti.

Oğlumun onlar için ne kadar önemli olduğu gün gibi ortada.

Onu seviyorlar.

Mason onu seviyor.

Yutkunuyorum, gözlerini yakalıyorum ama annesi onu oturttuğum koltuktan kaldırırken gülümsemesi hızla Deaton'a geri dönüyor.

"Tamam, kışt." Bizden uzaklaşıyor. "Beni sonra ara. Ya da arama. İhtiyacımız olan her şeyin çantada olduğunu varsayıyorum."

Ağzımı açıyorum ama sadece bir kahkaha çıkıyor ve başımı sallıyorum. "Yani, evet." Mason'a bakıyorum.

"Ona bütün gece sahip olamazsın." Kaşlarını çatı. "Onunla çok az oynayabildim ve yarın gidiyorlar."

"Uh-huh. Bye." Ve gittiler, bebek oğlum kollarındaydı.

Omuzlarım düşüyor ve iç çekiyorum. "Kahretsin." Yanımdaki adama bakıyorum. "Şimdi ne olacak?"

Bir an kaşlarını çatıyor ama sonra sırtarak başını bana doğru çeviriyor.

"Birkaç fikrim var." Elimi tutuyor ve beni istediği yere götürmesine izin veriyorum.

"Kesinlikle hayır."

"Kesinlikle evet. Hadi kızım. Seni kendim kaldırıp indirmeden önce o kalçayı buraya getir."

Dudağımı çiğniyorum, ATV'ye güvensizlikle bakıyorum. "Takla barları var."

"Nesin sen, kız çocuğu falan mı?" diye takılıyor, zorla ya da değil, yarışma günlerimin farkında. "Hadi ama. Sürmene bile izin vereceğim."

"Tabii ki hayır. O zaman gerçekten zor durumda kalacağız." Soldakine binen diğer çifte bakıyorum ve boş ver diyorum, koltuğa yerleşip kendimi bağlıyorum. Yanımdaki adama ters ters baktım. "Eğer takla atarsak..."

"Merak etme bebeğim. Eğer yaralanırsan, daha iyi öpeceğim."

Alay ediyor ama sözleri tenimde bir alev gibi yanıyor ve tam ayağını gaza bastığında bunu saklamak için yüzümü öne çeviriyorum.

Sıkı sıkı tutunuyorum, ilk bir dakika kadar kaskatı kesiliyorum, ama sonra gevşemeye başlıyorum ve korku eğlenceye dönüşerek beni güldürüyor. Omzumu onun omzuna vuruyorum. "Daha hızlı! Onları neredeyse yakaladık!" Motorun uğultusu arasında bağıyorum.

"Dayan, Tatlı Küçük." Mason gaza basıyor, bizi çimenli pistte savuruyor, toprak havalanıyor ve yüzümdeki gözlüklere çarpıyor.

Birden, önerdikleri gibi kayak gözlüklerini taktığıma çok memnun oldum. Çalıların arasında ilerliyoruz ve bir sonraki kör tepenin üzerinden havalanıp, hiç sekmeden zıplayarak aşağı indiğimizde ciyaklıyorum.

Yolun sonuna geliyoruz, dev bir damalı bayrak görünüyor, tam da diğer ATV karşımızdaki ağaçlardaki yarıktan içeri girerken.

Onlar bize bakıyor, biz de birbirimize bakıyoruz.

"Hadi, hadi!"

"Ben gidiyorum! Bunu kazanıyoruz!" diye bağıyor.

Kayıyoruz, kayıyoruz, çığlıklar ve heyecan çığlıklarıyla sona doğru uçuyoruz.

Hedefi üç saniye ile kaçırdık ve ikinci sırayı aldık. "Hayır!"

Bağıyorum, avuçlarım gözlüklerime çarpıyor ve Mason yanımda gülerek omzuyla beni dürtüyor ve tokayı takmama yardım ediyor.

Diğer ikisi tezahürat yapıyor, adam onu biraz iğrenç ama keşke biz olsaydık dediğim eğlenceli bir zafer dansı için omuzlarına alıyor.

Mason bunu görmüş olmalı çünkü bir bakıyorum kolları dizlerime dolanmış ve beni havaya kaldırmış. Yumruğunu sıkıyor, bağıyor ve tezahürat yapıyor ve benim gözlerim maskenin arkasında kocaman açılıyor.

"Kes şunu," diye tıslayarak kafasına vuruyorum. "Sikeyim evet, ikincilik!" diye bağıyor.

Önümüzdeki çift, kısa toprak patikayı tırmanırken başlarını sallayarak bize doğru kaşlarını çatıyor, ancak Mason caymıyor.

Sonunda ben pes edene kadar kutlamaya devam ediyor, onunla birlikte tezahürat yapıyor ve gülüyor.

Ancak ben pes ettikten sonra kahkahası derin bir kıkırdamaya dönüşüyor ve ayakkabılarımın ucu yere değene kadar beni vücudunda kaydırıyor. Kolu belimin etrafında kilitli kalıyor ve maskelerimizi başımızın üzerinden çekmeden önce önce kendi gözlüklerini, sonra da benimkileri kaldırıyor.

Sırıttıyor ve bu çok gülünç. Kirli bıyıkları ve kirli gözlükleri var ve içimden aniden bunları yıkamak geliyor.

Sıcak bir duşta.

Sadece ikimiz.

Mason'ın gülümsemesi yavaşça düşüyor, kahverengi gözleri kararıyor ve ben bu manzara karşısında yutkunuyorum.

Birden dudaklarını yalıyor ve başka tarafa bakıyor. "Haydi, Tatlı Küçük. Temizlenelim ve biraz yiyecek bulalım."

Sonunda hediyelik eşya satan kadının çektiği fotoğrafa bakana kadar aslında ne kadar kirlendiğimize dair hiçbir fikrim yoktu. Neyse ki mekanda bir açık hava duşu var, bu yüzden çabucak durulandık ve bagajında bulunan bir çift ekstra sweat'i üniversite kapüşonlarından biriyle giydim.

Akşam yemeği için dışarı çıkmak yerine, kampüsün yakınındaki küçük pizza barından sipariş veriyoruz ve okulun kenarındaki çimlere oturuyoruz.

"Hey." Birden hatırladım. "Geçen sabah bana bir şey söyleyeceğini ama söylerken yüzümü görmek istediğini söylemiştin ve sonra sadece yatmadan önce mesajlaşma şansımız oldu. Neydi o?"

Mason lokmasının ortasında donup kalıyor, sonra mümkün olduğunca yavaş çiğniyor. Sonra, gazozunu alıp bir başka sallanma anı için dudaklarına götürüyor ve ben geciktirdiğini fark ediyorum.

O gergin ve şimdi ben de gerginim.

"Boş ver." Başımı sallayıp bir parça ananas koparıyorum. "Eminim o kadar da önemli bir şey değildir ve-"

"Öyle." Sözümü kesti.

Gözlerim onunkilere kayıyor ve Mason'la ilgili her şey yumuşuyor, sesi bile artık o kadar kısık ki zor duyuyorum.

"Bu büyük bir mesele."

Yutkunuyorum, başımı sallıyorum, artık bunu duymak istemediğimden kesinlikle eminim. "Bana söylemek zorunda değilsin."

Ben daha sözümü bitirmeden başını sallıyor. "İstiyorum. İstiyorum çünkü..." Gözlerini kapatarak konuşmasına devam ediyor.

Kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor.

"Alrick'e neden gittiğim hakkında."

Boğazımda bir düğüm oluşuyor. "Oh" diyebiliyorum ancak.

Mason avuçlarını eşofmanının üzerine siliyor ve uzanıp ellerimi avuçlarının içine alıyor. Nazikçe sıkıyor ve gözlerim onunkilerle buluştuğunda gülümsemeye çalışıyor. Deniyor ve başarısız oluyor.

"Beni korkutuyorsun, Mase."

"Onu buldum," diye fısıldıyor, adem elması sertçe sallanıyor.

Nabzım kulaklarımda uğulduyor, sözlerini okumaktan çok korkuyorum ama aynı zamanda yanlış anladığım için dehşete düşüyorum. "Kimi buldun?" İkimiz de olmadığını bildiğimiz halde bahsettiği birden fazla kişi varmış gibi davranarak törpülüyorum.

Mason başını eğiyor, dudaklarında hüznü ama şefkatli bir kıvrım beliriyor. "Fredricks Caddesi'ndeki Carmichael Mezarlığı'nda."

Nefes almayı

bırakıyorum.

Görüşüm

bulanıklaşıyor.

Donup

kalıyorum.

Kalbim sarsılıyor, belki de duruyor.

Sıcak çizgiler yanaklarımdan aşağı dalga dalga yuvarlanıyor ve düşünemiyorum.

Duyamıyorum ve göremiyorum.

Gözlerimi kapattım ve göz kapaklarımda o vardı. Gülümsemesinin sıcaklığı ve gözlerinin sakinliği.

Deaton ...

Ayaklarıma takılıp uzaklaşırken nefes nefese kalıyorum.

Mason sesleniyor ama ben durmuyorum. Koşmaya başladım ve devam ediyorum.

Koşuyorum, koşuyorum ve artık koşamayacak hale gelene kadar koşuyorum ve sonra yere yığılıyorum, ama yere değil.

Hayır, buna asla izin vermez.

Güçlü kollar beni yakalıyor, benimle birlikte alçalıyor ve sonra sıcaklığa sarılıyorum. İçinde kozalandım.

Onu buldu.

Yaklaşık yedi ay önce, Deaton benim haberim olmadan gömüldü. Davet edilmedim ve katılmama da izin verilmedi. Ne de olsa ölümünden ben sorumluydum, bu yüzden ailesi benimle alay etti, bana tabutunun resmini gönderdi ve nereye gömüldüğünü söylemeyi reddetti.

Ondan sonra haftalarca ağlayarak uyudum, kalbimdeki boşluk asla veda edemeyeceğimi bildiğim için daha da genişledi. Ailesi umursamadığı için asla bir ziyaretçisi olmayacağını biliyordum. Bana küçük oğlumu veren çocuk sonsuza kadar yalnız kalacaktı ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Ama yanımdaki adam...

Başımı kaldırıyorum, yumuşak kahverengi bir çift görünüme kadar gözlerimdeki fırtınayı kırıştırıyorum.

Mason.

Dudaklarım titriyor ve dişlerimi sıkıyorum, eli kalktığında yüzüm onun dokunuşuna gömülüyor.

"Bunu benim için yaptın."

"Hâlâ anlamadın mı, Tatlı Küçük?" Mason alnını benimkine bastırıyor. "Senin için her şeyi yaparım."

Duygularım öfkeleniyor ve kalbim korku, rahatlama ve milyonlarca başka şeyle dolup taşıyor.

Birbirimize bakıyoruz ve ağzını ayırdığında gözlerim dudaklarına düşüyor.

Uzarak başparmağımı alt parmağında gezdiriyorum, tüm vücudum titriyor.

Bu adam, o benim kayam oldu. Arkadaşım. Kurtarıcım.

Yeni favori insanım.

O sadece Mason

değil. O benim

Mason'ım.

Gözlerinden ağzına doğru ileri geri bakıyorum, biraz daha yaklaştığımda nabzım kontrolden çıkıyor.

Gözlerim kapanıyor ve yumuşak fısıltısı tenimde yuvarlanıyor. "Hayır."

Geriliyorum, bakışlarım onun acı çeken bakışlarına kayıyor.

Başını sallıyor, ses tonunda çaresizlik ve keder var. "Hayır, bebeğim."

"Mase," diye bağıyorum.

Ama Mason sadece başını sallıyor ve alnını bir kez daha benimkine bastırıyor. "Beni öpmek zorunda kalmanı istiyorum çünkü öpmeme düşüncesine dayanamıyorsun," diye geveliyor. "Bunun çaresiz, acil ve gerekli olmasını istiyorum." Yutkunuyor ve fısıldıyor: "Ama sadece benim olmasını istiyorum."

Onun değil.

Söylemediği şey bu.

Bizi birbirimize bağlayan bu gerçeküstü, yerçekimine meydan okuyan bağlantıyı istiyor ama bunun gerçek olmasını istiyor. Bizimkinin.

Yüzümden daha fazla gözyaşı dökülüyor ve Mason beni göğsüne bastırdığında daha da yaklaşıyorum. Kolları etrafımda sıkılaşıyor ve beni kendine doğru çekerek ileri geri sallıyor.

Orada ne kadar oturduğumuzu bilmiyorum ama bir kez bile kucaklaması gevşemedi ve bir kez bile fısıltıyla söylediği güven verici sözler duraksamadı.

Mason bana onun anlayabileceğinden çok daha fazla anlam ifade eden bir şey verdi.

Belki de öyledir.

Belki de bunun benim için ne anlama geleceğini çok iyi biliyordu ve bu yüzden yaptı.

Sadece benim için.

Kalbinin iyiliğinden.

Beni ne kadar desteklediğini göstermek için. Ne kadar önemseydiğini.

Ben de onu

önemsiyorum. Hem de çok.

İtiraf etmeme izin verdiğimden daha fazla, ama ben...

Bununla ne kadar savaşabileceğimi bilmiyorum, başlayan bu sũrekli çekiş

ve onunla biter.

Ya savaşmayı bırakırsam?

Ya bırakırsam ve hayatın beni nereye
götüreceğine izin verirsem? Ya pes edersem ve o
da beni terk ederse?

Ama ya yapmazsa?

Bölüm 27

Mason

Şimdi, Ekim

Elim mahvoldu. Top avucuma her değdiğinde ağrı daha da derinleşiyor. Bu kadar hasarı nasıl verdiğimi aklım almıyor. Chase'in gözü morarmadı bile, sadece yanağı şişti ve benim eklemim mi kırıldı?

Kesin olarak bildiğimden değil. Sahip olduğum tek sigorta okul tarafından karşılanan sporcu sigortasıyken ve koçlarıma geri dönebilecekken doktora gitmemin imkanı yok, ama bir şeylerin yanlış olduğunu biliyorum.

Zar zor yumruk yapabiliyorum. Neyse ki top atmak için buna ihtiyacım yok ama saklamak giderek zorlaşıyor. Bu hafta geçen yıl kaybettiğimiz bir takıma karşı zorlu bir maçımız var. Eğer bunu kazanabilirsem, beş sezondur Oregon'u ilk kez yenmiş olacağız ve lanet olası mağlubiyet serimiz sona erecek.

Koç bunu başaracağımı söylüyor ve ben de onu haklı çıkarmaya kararlıyım, işte bu yüzden elim bir kase buzun içinde, kız kardeşime, Cameron'a ve lanet bir tortillayı nasıl kızartacaklarını tartışan Paige'e odanın öbür ucundan bakarken derim protesto çığlıkları atıyor.

"Sorun nedir?" Üçü de kaşlarını bana doğru çattı.

Ari, "Noah dedi ki," diye söze başlar ve diğer kızlar dramatik bir şekilde inlerler.

"Noah burada değil, Arianna." Cameron kaşlarını çatarak ocağa bakıyor. "Katlanmış yağın içine atıyoruz."

"Eğer katlarsan, kırılır." Paige ellerini kalçalarına koyar. "Önce düz koymalı, çevirmeli, sonra katlamalısın."

Kız kardeşim, "Önce ısıtmamız, sonra kızartmamız gerek," diye karşı çıkıyor. "Brady, söyle onlara!"

Brady'nin kaşları havaya kalkıyor ve televizyondan bana, oradan da onlara bakıyor. "Ari bebek ne dedi?"

"Onun ne dediğini bile bilmiyorsun, seni koca aptal! Sadece tartışmayı seviyorsun." Cameron başını sallar. "Ben yapıyorum."

Chase, "Paige haklı," diye söze girdi.

"Oh, ne zamandan beri Paige takımındasın?" Cameron alay ediyor.

Chase'in kafası hiç bu kadar hızlı kalkmamıştı. "Ne? Ben değilim!" Kaşlarını çatıyor, ama gözleri şu anda tırnaklarına bakan sarışına bakmak yerine Cameron'da kilitli kalıyor.

Cameron sırtıyor, gözlerinde anladığımdan emin olmadığım bir meydan okuma var ve Chase'e baktığımda onun gözleri de arkadaşımıza odaklanmış durumda.

Sonunda oflayıp puflayarak başını sallıyor. "Her neyse, ama önce katlarsan parçalanır." Diğer kızlar ters ters bakıyor ama Chase onları geçip ocağa bakıyor. "Ve eminim ki şimdi baştan başlamak zorundasınız, çünkü yağınız tütüyor."

Üçü de sobaya bakar ve hep birlikte çıldırırlar.

Kıkırdıyoruz, maç filmine yeniden odaklanıyoruz ve bu gece ikinci kez en baştan başlıyoruz.

Maç yarın ve eğer bu işi başarmak istiyorsak hiçbir şeyi kaçırmamalıyız.

Chase başını sallayarak homurdanır. "Ben hiçbir şey görmüyorum. Koşucular yer bile değiştirmiyor. Hiçbir şey ele vermiyorlar."

Bu doğru. Hiçbir şey söylemiyorlar. Kafaları çekmiyor ve ayakları noktaları birleştirmenize ve oyun çağrısını tahmin etmenize yol açabilecek herhangi bir yönü göstermiyor. Oyun kurucu topa iki kez dokunmuyor ya da ayağını kaldırıp bir şey ima etmiyor. Kıpırdamadan dururlar, top atılana kadar dümdüz önlerine bakarlar.

İç çekerek arkama yaslandım. "Bizi sahaya sürebilirim ama sonuçta bu maç savunmaya bağlı."

"Elinden geldiğince elden ele dolaşman gerekecek kardeşim." Brady elimle işaret ediyor. "Koç'la plan hakkında konuştun mu?"

"Bildiği kadarıyla ben iyiyim, ama oyunun çoğunda pas yapmamızı beklediklerini kafasına soktum, bu yüzden koşu oyunlarını seviyor."

"Güzel, güzel." Brady başıyla onaylıyor ve Chase de tam kızlar ellerinde yemek tabaklarıyla içeri girerken onun onayını yineliyor.

Hiçbirimiz artık kızarmış mısır ekmeği yerine mikrodalgada pişirilmiş un ekmeğiyle yemek yediğimiz gerçeğine dair yorum yapmıyoruz.

"Cadılar Bayramı'nda oynadığınıza inanamıyorum." Cameron burritosunu ısıtıyor, bir lokmanın etrafında konuşuyor. "Bu berbat."

"O kadar yemek varken ağzını hâlâ o kadar açabiliyor olman, nasıl yapılacağını bildiğin anlamına geliyor," diye takılıyor Brady, gülerek ve uzun kolunu sehpanın üzerine uzattığında onun ters elini savuşturarak.

"Cadılar Bayramı'ndan bahsetmişken." Ari gülümsüyor. "Deaton'ın küçük kostümü ne kadar şirin!"

Kaşlarım birbirine çarpıyor ve kız kardeşime bakıyorum ama o Cameron'a bakıyor.

"Biliyorum! Gözlerinin altına biraz savaş boyası sürmesi gerektiğini söyledim ama bunun sadece futbol ve beyzbolla ilgili bir şey olduğunu söyledi." Omuz silkiyor. "Yine de sevimli olur."

"Küçük dostumuz büyüdüğünde tam bir baş belası olacak." Brady yüzünü kapatır, gözlerini televizyona diker.

İştahım bir anda yok oldu.

Yani hepsi onun kostümünü gördü. İlk Cadılar Bayramı kostümü.

Gördüler ve ben ne olduğunu bile bilmiyorum.

Dilimi acı bir tat kaplıyor ve su şişemi dudaklarıma götürerek bu tadı gidermeye çalışıyor ama başaramıyorum.

Kız kardeşim kaburgalarımı dürtüyor ve başım ona doğru kayıyor, ama Paige gizlice telefonunu açıyor ve

Ayaklarımın yanındaki halıya.

Gözlerim ekrana kayıyor ve işte orada, kocaman ve parlak bir şekilde gülümsüyor ve lanet olsun ki zihnimdeki bulanıklık bu manzara karşısında biraz daha hafiflemiyor.

Tulum gibi görünen ama tayt versiyonu olan bir şey giyiyor, adı göğsünde bizim üniversite kapüşonlularıyla aynı fontta yazılı.

Atlet giyiyor.

Küçük bir güreşçi ve sadece omuzlarını gösterecek şekilde yakınlaştırılmış ikinci fotoğrafa baktığımda, sırtında gururla Vermont yazıyor.

Çünkü bu onun soyadı.

O benim değil ve bunu düşünmek bana ne kadar acı verse de, onun benim olmasına asla izin vereceğini sanmıyorum.

Büyük D'nin yerini almak istediğimden değil. İstemem. İstemem.

Ama küçük adamın dört tarafı var,
değil mi? Benim neden bir tane
olmasın?

Neden ona sahip olamıyorum?

Ayağa kalkıyorum, bir dakikalığına kendimi mazur görüyorum ve koridora adım atıyorum.

Birkaç dakika sonra kapı açılıyor ve beni ikinci kez şaşırtarak yanıma gelen Paige oluyor.

Omzunu duvara yaslayarak, vücudu benimkine dönük bir şekilde usulca gülümsüyor. "Onlara fotoğrafı göndermedi."

Göz ucuyla ona bakıyorum ve o da omuz silkiyor.

"Kostümü ben yaptım. Geçen hafta sonu stüdyomun gidişatını kontrol etmeye gittiğimde bıraktım. Daha bugün üzerinde denedi ve ... şey." Telefonunu havada sallıyor.

"Sen mi yaptın?" Şaşırtarak ve açıklamasından çok fazla anlam çıkarmamaya çalışarak soruyorum.

Yani Payton benim dışımda herkese göndermedi. Bu iyi bir şey.

Ama neden bana göndermedi? Görmek isteyeceğimi biliyor olmalı. Bir keresinde konuşmuştuk... hala konuşuyorken.

"Ben yaptım. Dans öğrencilerimin kostümlerini hep ben yapıyorum. Bu şekilde daha ucuza geliyor ve sınıfımdaki çocukların bir daha asla giyemeyecekleri bir şey için para ödemeyi bırakın, orada bulunmaya bile güçleri yetmiyor." Gülümsüyor. "İlk defa güreşle ilgili bir şey yapıyorum ve dürüst olmak gerekirse bu konuda pek bir şey bilmiyorum... ama güreşçilerin numaraları olduğunu öğrenince biraz şaşırdım."

Başımı sallayarak kendime rağmen kıkırdıyorum. "Haklısın, pek bir şey bilmiyorsun. Güreşçilerin sayıları yoktur çünkü bir takımın ya da kulübün parçası olsalar da bu tek başına yapılan bir spordur. Minderde sadece sen ve diğer adam varken sayılara gerek yok."

Paige kafası karışmış gibi bir ifade takınıyor ama gözlerinin kıştırılması kafasının o kadar da karışık olmadığını gösteriyor ve ağzından çıkan basit "hıh" sesi daha da az inandırıcı.

Kaşlarımı kaldırıyorum ve kıkırdıyor, ama içeri girerken göğsümü şakacı bir şekilde okşamaları bana bunun benim zararına olduğunu söylüyor.

Bir an sonra telefonum çalıyor ve açıyorum. Numara kaydettiğim bir numara değil, ama açtığımda Paige olduğunu anlıyorum, ilk mesajı bana bunu söylüyor.

Bilinmiyor: Numaranı grup başlığından çaldım. Cevap veremedim ikinci bir mesaj geliyor, Bu, Deaton'ın kameraya genişçe gülümsediği, büyük mavi gözlerinin annesininki kadar parlak ve buzul gibi olduğu görüntünün içinde bana gösterdiği görüntü.

"Hey, küçük adam," diye mırıldanıyorum, başparmağımı bir an üzerinde gezdiriyorum... ama sonra gözlerim aşağıya iniyor ve daha önce kaçırdığım bir şeyi görüyorum.

Omurgam dikleşiyor ve duvarı itiyorum, ekranı yaklaşıtıyorum ama görüntünün izin verdiği kadar uzaklaşıtıyorum.

Bunu nasıl kaçırdım?

Göğsünün tam üzerinde, ismine uygun olarak büyük blok harflerle dikilmiş bir numara var.

Dört rakamı bana bakıyor ve tüm hava ciğerlerimi terk ediyor, çünkü kutsal. Kahretsin.

Bu bir tesadüf olamaz.

Rastgele değil.

Göğsünde kalın harflerle yazılmış olan numara, yarın benim göğsüme takacağım numarayla aynı... o da kendi göğsüne takacak.

O da benim gibi numaramı taşıyacak.

Gözlerim yanıyor ve telefonumu daha sıkı tutuyorum. Bebeğim, bunu benim için mi yaptın?

Gözlerimi sıkarak kapatıyor, beni ele geçirmekle tehdit eden ince bir umut ipliğiyle nefes alıyorum.

Geçen yaz okula ilk gittiğimde, Deaton öldükten sonra, ilk ay birkaç kez konuştuk, sonra haftada bir ve bu hızla her lanet güne dönüştü.

Bu halini sevdim. Ben de öyle istiyorum.

Ama kız bana karşı sessizliğe büründü ve ben de ona izin vermekten başka ne yapacağımı bilemedim. Onu zorlamak istemediğim için peşini bıraktım. Noah da öyle yapmıştı, değil mi? Ari ile işler zorlaştığında. Onu rahat bıraktı ve bir aziz gibi bekledi.

Ama ben Noah gibi değilim.

Bu bok için yeterince güçlü değilim.

Çıldırarak üzereyim ve sürekli kendimi sınıftan çıkıp Oceanside'a gitmekten ve onu zorlamaktan alıkoyuyorum. Neredeyse yapıyordum. Dört kez kendimi sürücü koltuğunda, anahtarlar kontakta otururken buldum ama her seferinde bir şey beni engelledi.

İşin üzücü tarafı, ona istediği alanı vermenin benim kararım olmadığından eminim.

Hayır, bu düpedüz korku.

Ya aradığı biraz daha fazla alan değil de bizi tamamen koparacak bir makassa? Eğer ona gidip benimle konuşmasını sağlarsam, bu sözleri söyleyebilir.

Bana zayıf diyebilirsin, yalan olmaz.

Ona karşı zaten zayıfım, bu yüzden beni dışlarsa daha da kötüleşecek.

Gözlerim yine fotoğrafa takılıyor.

Yine de bunun bir anlamı var, değil mi?

Paige'e ne istediğini söyledi ve istediği şey onun adıyla birlikte benim numaramdı.

Bana söylemedi, göstermedi, ama belki gösterir?

Belki yarın o sahadan çıktığımda, geçen sezon boyunca dört gözle beklediğim ama bu sefer henüz alamadığım o mesajlardan birini ondan alırım.

Ne yazık ki maç bittiğinde elimdeki tek mesaj ailemden geliyor. Aniden, kemerimin altındaki destansı galibiyet ve Koç sahadan çıkarken beni sıkarken gördükten sonra antrenörümün bana verdiği kortizon iğnesi sayesinde elimdeki rahatlama hiçbir şey ifade etmiyor.

Göğsümdeki ağırlık beklediğimden daha ağır, berbat bir dehşet duygusu içimi viski gibi yakıp kavuruyor.

Kendimi tutamıyorum ve kendi mesajımı gönderiyorum.

İlk Cadılar Bayramın kutlu olsun, küçük adam. Keşke bu gece seni görebilseydim.

Gönder'e basıyorum ve telefonumu çantama atıyorum, gece için bırakmayı planladığım yere, yanıt gelmeyeceği düşüncesi şu anda benim için çok fazla.

Bu akşam Oregon'un üzerimizdeki hükümdarlığının sona ermesini kutlamak için büyük bir parti var ama ben orada olmayacağım.

Kaybetmenin ağırlığı içinde boğulurken bir zaferi nasıl kutlayabilirim?

İçimi dökmeye, bir süre önce yapmam gereken bir konuşmayı yapmaya ihtiyacım var ve bunu yapmak için nereye gideceğimi biliyorum.

Telefonum üçüncü kez çalışıyor ama tıpkı diğerleri gibi onu da duymazdan geliyorum ve sonunda Tahoe'yu park ediyorum.

Emniyet kemerim atar atmaz sinirden derim diken diken oluyor ve gözlerimi kapatıp başımı koltuk başlığına yaslıyorum. Dizim zıplamaya başlıyor ve vücudumdaki ağrı

Elim tekrar alevlenmeye karar verdi, muhtemelen tüm sürüş boyunca direksiyonu ölümüne tuttuğum için.

Profesörlerimizden üç aylık kontrollerimiz bu sabah geldi ve kampüse geri döndüğüm anda hayatımın başka bir yönüyle daha mahvolacağımı biliyorum, ama şu anda bunun için endişelenmeyeceğim.

Bütün gece araba sürmemin bir sebebi vardı.

Bir ciğer dolusu hava çekerek araçtan iniyorum. Sanki bu durum zaten uğursuz değilmiş gibi, bir fırtına bulutu tepemde yuvarlanıyor ve olacaklar hakkında uyarıda bulunuyor.

Yine de uyarılar konusunda hiç iyi olamadım. Hiçbir zaman arkadaşlarım gibi sakin moda geçemedim. Bütün gün, her gün, hayatımın her alanında 100'ün üzerinde koşuyorum. Muhtemelen beni buraya getiren de bu oldu ve rahat bir yer olduğunu söyleyemesem de bunu takas etmezdim. Sürekli, zorba bir başarısızlık duygusu olsun ya da olmasın, bunun her parçasını istiyorum.

Yıl boyunca hissettiklerinin sadece bir kısmı olabilir, değil mi?

Ayaklarım kaldırımla buluşuyor ve gökyüzüne bakıyorum, uzun zamandır ilk kez hata yapmadığım için dua ediyorum, eğer yapsaydım bunun farkında olan tek kişinin o ve ben olacağımızı biliyorum.

Kendi kendime bunun aptalca olduğunu ve hiçbir şeyi çözmeyeceğini söyleyemedim, önce dikey sonra yatay olarak sıraları sayarak ilerliyorum, ta ki zihnime kazınmış harita olmadan da fark edebileceğim kadar büyük bir taş levhanın önüne gelene kadar.

İç çekerek kışımın üzerine düşüyorum, ayaklarımın yanındaki ıslak yeşil çimenlere bakarken kollarımı bükülmüş dizlerimin üzerine sarkıtıyorum.

"Hey, dostum." Boğazımı temizliyorum, yanaklarıma hava üflüyorum ve yavaşça bırakıyorum. Kuru bir kıkırdama beni terk ediyor ve irkiliyorum. "Bu çok boktan," diye mırıldanıyorum başımı sallayarak.

Neredeyse ayağa kalkacağım ama dişlerimi sıkıp kendimi vazgeçiriyorum, bunun yerine orada çok uzun süre sessizce oturuyorum. O kadar uzun ki

Bulutlardan yağmur dökölüyor, üzerime düşüyor ve zaten taşıdığım ağırlığı artırıyor.

"Bunu duymak istemiyorsun, değil mi?" Mırıldanıyorum. "Geride bıraktığın kızın nasıl hayatımdaki en önemli kişi haline geldiğini duymak istemezsin. Ya da sen onun elini tutarken, ben sahilin öbür ucundan lanet bir sürüngen gibi izlerken bile bunu hissettiğimi." Bir parça ot koparıp fırlatıyorum. "Ölümünü takip eden aylarda nasıl tekrar tekrar kırıldığını duymak istemezsin çünkü tek istediği seni geri almaktı ve benim tek istediğim senin yerini almaktı. Bana tutunabilmek için seni bırakmasını istedim." İğrenç bir kıkırdama beni terk ediyor ve başka tarafa bakıyorum. "Berbat, değil mi? Ne tür bir erkek zaten dizlerinin üzerinde olan bir kıza aşık olur?"

Uzun bir süre hiçbir şeye bakmıyorum, tanıştığımız ilk günden ondan habersiz sıvıştığım geceye ve arada olan her şeye kadar onun görüntüleri zihnimde yanıp sönüyor.

"Ne yaptığımı bilmiyordum ve bunu nasıl durduracağımı da bilmiyordum. İnanın bana, denedim. Geçen yıl Avix'e ilk geldiğimde her şeyi maskeledim. Gülümsedim ve güldüm. Dışarı çıktım ve tüm üniversite şeylerini yaptım, ama sabah olduğunda ve gerçeklik geri geldiğinde, o sadece ... aklıma geri döndü. Onu rahat bırakmaya çalıştım çünkü ben buradaydım, o oradaydı ve hayatlarımız o kadar farklıydı ki, ama bunun bir önemi yoktu ve onun hazır olduğundan çok daha kısa bir süre sonra ben de onun içindeydim.

"Kimse bilmiyordu." Alay ettim. "Kahretsin, çoğu hâlâ bilmiyor. Şüpheleniyorlar ama yarısını bile bilmiyorlar. Artık farklıyım. Onun sayesinde daha iyiyim." Dudaklarım seğiriyor. "Onun sayesinde daha iyiyim."

Kısık bir kahkaha beni terk ediyor ve başımı sallıyorum.

"O başka bir şey. İri ve güçlü. Tıpkı sana benziyor dostum, ama annesinin gözlerine sahip." Gözlerimi kırıştıyorum, derin bir nefes alıyorum ve gülümseyerek önümdeki soğuk taşa bakıyorum. "Sanırım bunu umuyordun."

Benden önce yazılmış kelimeleri okudum.

Deaton Vermont, oğlum ve kardeşim. Birçok kişi tarafından sevildi ve çok erken kaybedildi.

Mirası, onu gerçekten seven tek kişi ve geride bıraktığı küçük çocuk hakkında hiçbir şey söylemiyor.

Öfkemi bastırarak uzun bir nefes alıyorum ve cebimden cüzdanımı çıkarıp, eski deriyi çevirip açtığımda gördüğüm ilk ve tek şey olan, bastırdığım küçük resmin kopyalarından birini çıkarıyorum.

Parmaklarımı göğsündeki numaranın üzerinde gezdiriyorum, keşke soyadlarını gösteren arka tarafa da yazdırmayı akıl etseydim. Gerçek babasının adı.

Tek babası mı?

Deaton'ın tombul yanaklarına odaklanıyorum, gülümsemesinin sıkışıklığı benimkini de titretiyor. Titreyen ellerimle uzanıyorum, küçük fotoğrafı mezar taşına yaslıyorum, manzara beni kendimi kontrol etmek için başka tarafa bakmaya zorluyor.

"Ben ... uh ..." Sikeyim.

Karşılık bile veremeyen biriyle konuşmak nasıl bu kadar zor olabilir?

Uzun bir nefes üfleyerek kendimi devam etmeye zorluyorum.

"Onun senin olduğunu biliyorum. Onun olduğu kadar senin de ve bunu bir an bile unutmayacağım, dostum. Sana bunun sözünü verebilirim, ama... Onu kendi çocuğum gibi seviyorum ve asla durmayacağımı biliyorum. Bunların hiçbirini planlamadığımı bilmelisin, ama oldu ve ne yapacağımı bilmiyorum." Dişlerimi sıkıyorum. "O uzaklaşıyor ve ben aklımı kaybediyorum. Onu kaybediyorum, bu da onu kaybedeceğim anlamına geliyor ve bu da beni ölüyormuşum gibi hissettiriyor." Kelime seçimlerimden irkiliyorum ama onları geri alamıyorum, çünkü doğru.

Daha önce önemli olan hiçbir şeyin artık önemi yok. Onsuz olmaz.

O olmadan olmaz.

Yutkunuyorum, başımı sallıyorum ve saçlarımdaki yağmuru ellerimle kırbaçlıyorum.

Yere bakıyorum, muhtemelen anlayabilecek tek kişiye kelimeleri yüksek sesle fısıldıyorum.

"Onu seviyorum, Deaton. Onu her şeyimle seviyorum ve o zaman kaçırdığım şeyi şimdi bildiğim için çok kötü durumdayım. Ne yaparsam yapayım ve ne kadar zaman geçerse geçsin, beni asla gerçekten sevmeyecek, çünkü günün sonunda ben sen değilim. Sen gittin ama o gitmene izin vermedi. Sahip olduğu her şeyle sana tutunuyor ve ben bunun için senden nefret bile edemiyorum. İstiyorum ama yapamıyorum. Eğer seni bu kadar sevdiyse, çok iyi bir adam olmalısın, çünkü o... bir anomali."

Benim anormalliğim.

O benim her şeyim.

Ama o benim bile değil, değil mi?

"Peki ne diyorsun?" Mezar taşına bir kez daha bakıyorum. "Bırakmayı mı öğreneyim yoksa savaşmaya devam mı edeyim?"

O sırada bulutların arasından gök gürültüsü kopuyor ve yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor.

Gözlerimi kapatıp gökyüzüne çeviriyorum.

Evet, ben de öyle düşünüyordum.

O artık içimde ve bıçak ne kadar keskin olursa olsun, hiçbir şey onu kesip çıkaramaz.

Tek yapabildiğim fırtınayı atlatmak ve bulutlar dağılıp güneş doğduğunda hala ayakta duracak gücüm olmasını ummak.

Onun yanında olmasa bile.

İç çekerek telefonumu çıkardım. "Tamam, Büyük D. Bana küçük bir şey öğretme zamanı..."

Bölüm 28

Payton

Önce, Mart

Bir hafta.

Hiçbir şey yapmadığımız muhteşem bir hafta.

Yaşadığım son birkaç aydan sonra tam da ihtiyacım olan şeydi. Staj beni her gün meşgul ve hareketli tuttu, bunun için minnettarım. Stajdan çok şey öğrendim ve beni kaydettikleri online, kendi hızında gitme kurslarını yarılardım bile, ancak oğlumla geçireceğim tüm boş zamanlar için çok hazırım.

Çalışma saatlerim hala yarı zamanlı, yani haftada birkaç gün sadece dört saat, araba süresini de sayarsam beş saat kuruluşun bakım merkezinde veya Lolli ile birlikte oluyor ve kurs çalışmalarımı sadece o gece uyuduktan sonra yapıyorum, ama aman tanrım. Her sabah ilk iş olarak kalkıp kışımızı toplamak zorunda olmamak çok güzel olacak.

Şimdi tüm filmlerde annelerin neden çocuklar daha yataktan çıkmadan kalkıp hazır olduklarını anlıyorum. O değerli sessizliğe, ardından gelen kaos kadar ihtiyacımız var. Bir elimde sıcak kahve, kolumun altına sıkıştırdığım monitörle arka kapıdan çıkıyorum. Gazlı şöminenin düğmesine basıp arka güvertedeki küçük kanepeye uzanıyorum.

sabahın erken saatlerinde okyanus.

Fincanımı kaldırıp uzun bir nefes çekiyorum ve yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Sabahın erken saatlerinde esen meltem, kahve ve sıcak ateş tam da benim bahar tatili anlayışına göre."

"Ben de burada en önemli şeyin ben olacağımı düşünmüştüm."

Sesini duyunca sıçırıyorum, kahvem hafifçe kenara dökülüyor. Başımı çevirdiğimde kumların üzerinde Mason'ı görüyorum, yüksek güvertenin tahtaları arasından sadece başı görünüyor.

"Ne oluyor be?" Ciyaklayarak kupamı yere bıraktım ve onunla merdivenlerde buluşmak için koştum.

Bana ne olduğunu bilmiyorum ama beni merdivenlerin dibinde yakalayacağını bildiğim için zıplıyorum.

Bacaklarım ona sarılıyor, o da gülüyor, beni kollarına alıp koşuyor, geri çekilmeden önce dudakları yanağıma değiyor.

"Lanet olsun, tam da beklediğim karşılama bu değildi."

"Neden buradasın?"

Kaşlarını kaldırıp masanın üzerindeki monitöre bakıyor, Deaton hâlâ beşiğinde uyuyor.

Gözlerimi deviriyorum, o beni isteksizce ayağa kaldırırsa kadar kıpırdanıyorum. "Yani senin şu anda uçağa biniyor olman gerekmiyor muydu?"

"Oh, o mu?" Sırıtarak eve giriyor ve kendi fincanını yapmak için doğruca kahve makinesine gidiyor.

Her hareketini takip ediyorum, onu verandaya kadar izliyorum ve yanındaki boşluğa yerleştiğinde atladığım koltuğa çöküyorum.

"Şimdi konuşacak mısın?" Şakacı bir şekilde azarladım.

Mason parmağını kaldırır, kahvesinden bir yudum alır ve başını sallar. "Haklısın. Bu tam bana göre bir bahar tatili."

Ters ters baktım. "Meksika'ya gidiyor olman gerekiyordu."

"Öyle miydin?" Başını eğiyor, ona vurduğumda gülüyor arkasına şakacı bir şekilde vurdu. "Parker'ın inebildiğini ve Kenra'yla birlikte gitmeye karar verdiklerini duydum, bu da demek oluyor ki-"

"Ben kendi başıma iyiyim Mason." Kaşlarımı çattım.

"-size sahip olma şansım vardı ve ben de bunu kullandım," diye bitiriyor sanki ben konuşmamışım gibi.

Lanet olsun, içim ısınmadı değil. Tanrım, tam bir kızım.

"Dur."

"Ben ciddiym." Sırıttıyor, sanki bundan mutlu olduğumu biliyormuş gibi gözleri üzerimde geziniyor. "Uçak biletimi bozdurdum ve daha iyi bir şey aldım."

"Arkadaşlarınızla Meksika'ya gitmekten daha iyi ne olabilir?"

"Kız arkadaşım ile Disneyland'e bir gezi."

Sanki bunu söylemek istememiş gibi gözleri açılıyor ve ben cevap veremedim, kızarmakla savaşılmaya çalışmaktan başka bir cevabım yok, çünkü aman Tanrım, bunun sesinden nefret etmiyorum.

Yapmalıyım,

değil mi?

Bekle.

"Disneyland mı dedin?"

Mason kocaman sırıttıyor. "Önümüzdeki iki gün sabahın erken saatlerinde esen rüzgârı içinize çekerseniz iyi olur Küçük Hanım, çünkü ondan sonraki üç gün o esinti Disney şehir merkezine bakan bir balkonda yuvarlanıyor olacak."

Heyecanımı dizginlemeye çalışıyorum, gerçekten, gerçekten yapıyorum, ama kaçan ciyaklamaya engel olamıyorum ve kollarına dalıp ona sıkıca sarılıyorum.

Geri çekildiğimde, yarımın onun kucağında olduğunu ve elinin omurgamda aşağı yukarı gezindiğini fark ediyorum.

Dudağımı çiğniyorum ve Mason öne doğru eğiliyor.

Dudaklarım aralanıyor ama Mason yanımdan uzanıp bana kupamı uzatıyor.

"Al bakalım," diye mırıldanarak elime sıkıştırıyor.

Onu alıyorum ve suya bakıyorum ama kucağından inmiyorum, o da inmemi istemiyor.

Sabahın erken saatlerinde orada oturmuş, tam ve mutlak bir sessizlik içinde birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkarıyoruz.

Haftalardır bu kadar rahat hissetmemiştim.

Ama Mason'da beni rahatlatan bir şey var, değil mi?

Derimin altında her zaman var olan, gezinen bir şey. Isınıyor. Zorunda olmadığında arkamı kollayan adamı hatırlatıyor.

"Burada olduğun için mutluyum," diye itiraf ediyorum.

Dudakları şakağımda geziniyor ve o kadar alçak sesle fısıldıyor ki duymamı istediğinden pek emin değilim. "Senin olduğun yer benim olmak istediğim yer."

Bu düşünce karşısında gözlerimi kapatıyor, sözlerinin getirdiği sıcaklığın tadını çıkarıyorum.

Güzel bir hafta olacak.

"Hadi, hadi. Beş dakika içinde başlıyor." Mason'ı bileğinden tutup sürüklüyorum ve yol boyunca kıkırdıyor, Deaton buraya gelirken almasına izin vermemi istediği küçük taşıyıcıda göğsüne bağlı.

"Biliyor musun, yüzünde boya olan bir kıza göre biraz otoritersin."

"Çünkü tek boynuzlu at boynuzu ve ışıltılı gökkuşağı yanakları beni tatlı biri olarak görüyor." Gülüyorum. "Eğer bunu kaçırsam, sen alacaksın."

"Sırf bunun ne anlama geldiğini görmek için bize kaçırtmak istiyorlar."

Sırıtıp sıırtmadığını görmek için arkama bakmama gerek yok. Biliyorum.

öyle.

"**B ö y l e** devam edersen Johnson, bütün battaniyelerini çalarım.
bu gece."

Onu terk eden kıkırdama karanlıktı ve bunun söylenecek doğru şey olmadığını fark ederek ve şu anda göğsümün yandığının farkında olarak ona doğru bakmaya cesaret edemiyorum.

İki dakika kala kapıya ulaştık, ancak yıldırım geçiş kartlarının gerçekten geç kalmanız durumunda ödemesiz bir süre ile geldiğini öğrendim. Riske atacak değildim.

Sıranın hemen hemen en önündeyiz ve büyük kova benzeri mekanizmalara beklediğimden daha hızlı adım atıyoruz.

Mason aniden kıkırdıyor, yumuşak ve havadar bir ses ve ben onun baktığını görmek için bakıyorum.

"Ne?"

Dudakları bir tarafa doğru kıvrılıyor ve başını sallıyor. "Bu yolculuk için bu kadar heyecanlı olman hoşuma gidiyor, sanki Oceanside'da istediğin zaman binebileceğin bir dönme dolap yokmuş gibi."

"Oh, Süperstar, henüz bir araya getirmedi mi?" Sırıtiyorum, seyahat çantamın klipslerini açıp fotoğraf makinemi çıkarıyorum ve parmağımla önümüzde uzanan gökyüzünü işaret ediyorum.

Mason dışarı bakıyor ve yavaşça ağzının diğer tarafı kalkıyor. "Vay canına."

Başımı salladım. "Gün batımını en iyi biz izleyeceğiz ve eğer dün zamanlamayı doğru yaptıysam, ikinci turumuzda en tepede olacağız, ama sadece bu değil." Dönüyorum ve başımı omzumun üzerinden eğiyorum. "Bak."

"Adamım." Başını sallıyor, gözleri görüş alanındaki her iki parkın üzerinde geziniyor, güneşin hareketiyle birlikte araçların ışıkları daha da parlamaya başlıyor. "Gerçekten de bir sanatçının gözlerine sahipsin."

Objektifimin arkasında gülümsüyorum, parkın yukarıdan birkaç görüntüsünü çekiyorum, gözlerim her ihtimale karşı birkaç dakikada bir gökyüzüne kayıyor. Tahmin edildiği gibi, biz en tepeye ulaştığımızda güneş neredeyse yarıya kadar kaybolmuş oluyor ve araba aşağıdaki sürücülerin değişimi için duraklıyor.

Tıklıyorum, tıklıyorum, tıklıyorum ve manzaraya gülümsüyorum. Tam fotoğraf makinemi kucağıma indirecekken Mason'ın iç çektiğini duyuyorum. Uzun, nazik bir ses ve ona baktığımda karnımın titrediğini, kaslarımı eriten ipeksi bir ürperti olduğunu görüyorum.

Oğlum uyuyor, hala Mason'ın göğsüne bağlı taşıyıcıda kucakta. Mason'ın dudakları saç çizgisine yerleşmiş, orada hayranlıkla dinleniyor, avucunu poposunun kıvrımına bastırmış, sessizce uzaktaki pembelere ve mavilere bakıyor.

Çok güzel bir manzara, görmeyi çok istediğim batan güneşten yüz kat daha iyi ve elimde tutmak istediğimi biliyorum, bu yüzden onu yakalamak için kameramı kaydırıyorum. Klik sesi geldiği anda kaburgalarımın arkasında da aynı his oluşuyor; yumuşak, gölgeli bir ürperti.

ama içimi bir sıcaklık kaplıyor ve ellerimin arasında sımsıkı tuttuğum fotoğraf makinemle ikisine gülümsüyorum.

Bu anı en güzel anılarla hatırlayacağım.

Bir adam ve küçük bir çocuk.

Her annenin yakalamak isteyeceği bir baba-oğul anı. Ve ben, hayatımda oğluma benimle aynı özenle sarılan biri olduğu için mutluyum.

Mason da öyle.

Onu bırakmak istemiyormuş gibi tutuyor. Onu seviyormuş gibi tutuyor çünkü seviyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldarken buluyorum kendimi.

Mason'ın kafası bir an için nerede olduğumuzu ve benim burada olduğumu bile unutmuş gibi bana doğru döndü. Bana gerçekten baktığında, ifadesi şaşkınlıktan bir şeye dönüşüyor... daha fazlasına.

"Ne için?" diye soruyor usulca.

Bu adil bir soru. İkimiz de ona teşekkür edebileceğim milyonlarca şey olduğunu biliyoruz.

Deaton'ın mezar yerinin ve Oceanside'a geldiğim o ilk günün kıyaslanamaz armağanı gibi. Tam da bu an için.

Aradaki tüm zaman, düşünce ve özen için.

"Her şeyi." Gözlerimi ondan ayırmadan başımı arabaya yaslıyorum, görüşüm bulanıklaşıyor ama ilk kez üzüntüden değil. "Benim için çok şey ifade ediyorsun, Mase." Sandığından daha fazla.

"Sen de benim için çok şey ifade ediyorsun, Pretty Little," diye fısıldıyor.

Beni seviyorsun, değil mi?

Sertçe yutkunuyorum, soru ani ve cevap ürkütücü, çünkü zihnimin çağrıştırdığı gibi, cevap konuşulması gereken bir cevap değil. Çok açık.

Mason Johnson bana aşık ve sanırım bir süredir aşık.

Bu gece onu rüyamda gördüğümde bunu ona söylesem Deaton'ın ne diyeceğini merak ediyorum. Kızarmıydı? Mutlu olur muydu?

Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum ama ikincisi olacağını düşünmek istiyorum.

Mason gözlerimin içine bakıyor, koyu kahverengi irislerinde çok şey yazılı, ama hiçbir şey söylemiyor, sadece elini dizime koyuyor ve içimde bir şey sivilaşıyor.

Uzanarak elini kendi elimle kapatıyorum, parmaklarımız mükemmel bir uyumla birbirine geçiyor.

Yere yaklaştıkça gözlerimi kapatıyorum, daha önce hissettiğimden emin olmadığım bir şekilde yerleşiyorum. "Tamam," diye mırıldanıyorum. "Artık ne yapmak istiyorsan yapabiliriz."

Mason parmaklarımı sıkıyor.

Yolculuğa iki kez daha devam ediyoruz ve zihnimin arkasında bir yerlerde, çok iyi tanıdığım alçak, sevgi dolu bir ses fısıldıyor ...

Ya bu hiç inemeyeceğiniz bir yolculuksa?

Mason

Parkta geçirdiğimiz iki uzun günün ardından, üçüncü ve son gün öğle yemeğinden sonraya kadar dayanabildik ve erken bir akşam yemeği için havuzun yanındaki tiki-tarzı restorana gitmek üzere otele dönmeye karar verdik.

Meze menüsünden birkaç şey sipariş edip verandaya oturuyoruz, Mart ayında hava burada Mayıs ayındaki kadar güzel, belki güne bağlı olarak biraz daha az sıcak. Payton tuvaletten döndüğünde tabaklarımızın önündeki iki donmuş daiquiri'yi görüyor ve sarışın kaşlarını kaldırıyor.

"Küçük adam. İnsanlara daha büyük olduğumu düşündürüyor," diye takılıyorum. "Şey, bu ve Brady'nin bana aldığı sahte kimlik."

Payton gülerek başını sallar ve önündeki taze, meyveli içeceğe bakar. "Ya benimkini isterlerse?"

"Sadece Deaton'ı al, o her şeyi unutacaktır."

"Şüpheli." Dudaklarını çiğniyor, içkiye uzanıyor ama küçük bir gülümsemeyle içkiyi bana doğru itiyor. "Minnettarım ve harika görünüyor ama henüz alkol alamam."

Öne doğru eğilerek onu geri itiyorum. "Biliyorum. Bu yüzden seninki bakire, benimki değil."

Bir an bakıyor, sonra yüzüne bir gülümseme yayılıyor ve geri çekiyor. "Peki, bu durumda." Yüzünü buruşturarak uzun bir yudum alıyor. "Aman Tanrım, iyi, çok iyi, ama kutsal beyin donması."

Kıkırdayarak sandalyeme oturuyorum, Deaton'ın bebek arabasının kavisinden sarkan küçük oyuncağı tekrar tekrar döndürüyorum, onu yakalamak için elinden geleni yaparken çıkardığı ciyak ciyak seslere bayılıyorum. Ayaklarını deli gibi tekmeliyor ve ben de elimde olmadan uzanıp altlarını gıdıklıyorum.

"Demek gıdıklanıyorsun, ha, küçük adam." Uyluklarını gıdıklıyorum ve geri iniyorum.

Kıvranıyor ve ellerini ağzına sokuyor, tombul parmaklarının etrafında gülümsüyor ve çenesinden aşağı salyalar akıtıyor.

Gülümsüyorum ve gözlerini üzerimde hissettiğimde başımı kaldırıyorum.

Dudaklarının arasına saman çöpü sıkışmış, saçları uzun zamandır ilk kez sırtına dökülmüş bir halde bakıyor.

Elimi uzatıp hafifçe çekiştiriyorum ve ağzı pipetin üzerine kıvrılıyor, üzerine bir yumuşaklık yerleşiyor.

"Senden hoşlanıyor," diyor.

"Pshhh." Sırıtiyorum, tekrar adamıma bakıyorum. "Tabii ki istiyor. Ben onun favorisiyim, öyle değil mi?" Bir şey fısıldıyormuş gibi yaparak eğildim. "Öyle mi? Bakalım." Göstermelik olarak ona göz kırpiyorum ve sonra elimi uzatıp annesinin kaburgalarını gıdıklıyorum.

Kahkahalarla ciyaklıyor, başını arkaya atıyor, parmakları içeceğe sarılmış. Daha fazla eğilip parmaklarımı kaburgalarına bastırıyorum ve o da kıvrılıp kayıyor, kızı sandalyeden aşağı kayıyor, ama onu yakalıyorum, onu tekrar yukarı çekerken yarı ayakta duruyorum. Bu hareket beni tamamen onun üzerine eğdi, başı geriye düştü, masum ama hoşgörölü gözlerle bana bakıyordu.

Evet.

Bunu hissediyor. Bu soyut işaret, bir futbol topunun bağcıkları gibi, mükemmel yerleşimi yaratmak için bizi birlikte örüyor. Mükemmel bir çift. İkimizin de beklemediği bir şekilde bağlandık.

Savaşamayacağım bir yol. Savaşmak istemiyorum.

Eğiliyorum, dudaklarımı yanağına bastırırken gözlerim kapanıyor, onu içime çekiyorum ve bir kez daha koltuğuma çökmeden önce bir süre daha dayanıyorum.

Kafamı kaldırdığımda yanakları, başının üstündeki kulaklara uysun diye sürdüğü ruj kadar kırmızı ve her yerinin bu şekilde renk değiştirip değiştirmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

İçimde bir sıcaklık oluşuyor, ama neyse ki Deaton mızızlanmaya başlıyor, ben de kendime gelip hızla

kemerimi çözüyorum ve

onu kollarıma aldım.

Küçük adam anında sessizleşiyor, küçük çenesini omzuma koyuyor, gömleğimden bir avuç alıp ağzına götürüyor.

Payton yumuşak bir şekilde kıkırdıyor ve başını sallayarak ortadaki tabaktan son kanadı alıyor. "Ne kadar şımarık bir küçük adam."

"'Aynen öyle anne' de."

Payton kaşlarını kaldırıyor ve ben daha yüksek sesle gülüyorum.

"Tamam, kelime dağarcığımın biraz gelişmeye ihtiyacı var ama sanırım oldukça iyi bir iş çıkarıyorum."

Payton yemeğini çiğniyor, bir an için gözlerini kaçırıyor, ama bir içki daha almaya gittiğinde, saklamaya çalıştığı gülümsemesini görüyorum ve bunu sözsüz bir Evet, Mase, öylesin olarak algılıyorum.

Deaton yüzünü omzuma sürtmeye başlıyor, biraz daha çılgınca tekmeliyor ve ben endişeyle ona bakıyorum.

Gülümsüyor, ellerini havaya kaldırıyor ve ayağa kalkıyor. "Bu, yemeye hazır olduğu anlamına geliyor."

"Onu besleyebilirim." Bebek arabasının altında duran çantaya bakıyorum, biberonlardan birini arıyorum ama yan cepte başka yok. Ona bakıyorum ve yanakları pembeleşiyor.

"Pompamı unuttum ve son birkaç gündür parkta getirdiğim tüm mamaları kullandık, o yüzden..."

Sözlerini birkaç kez tekrarladım ve sonunda kafama dank etti: Onu beslemesi gerekiyor, yani... vücuduyla. Dün geceyi ve dün sabahı düşünüyorum, her iki seferde de duştan çıktıktan sonra nasıl geçirdiğini ve sadece ben yokken ya da meşgulken emzirdiğini fark ediyorum.

Bu beni neden rahatsız ediyor?

Ne olduğunu bile bilmediğim bir duyguyla savaşıyor ve boğazımı temizliyorum ve kollarımda onunla ayakta durmadan önce bayanın bıraktığı faturaya oda bilgilerimizi ekliyorum.

Sessizce odaya geri dönüyoruz, ben Deaton'ı tutuyorum ve o da bebek arabasını itiyor.

İnsanlar yanımdan geçerken bize gülümsüyor ve küçük çocuklar sanki oynamak istedikleri bir oyuncakmış gibi ona bakıyorlar,

Ve tüm bunlar beni hissetmeye hakkım olmayan ama hissettiğim bir gurur duygusuyla dolduruyor.

Rol yapmaktan zarar gelmez, değil mi? Kafamda bizi, bu yabancıların gözleri üzerimizdeyken gördükleri küçük aile olarak da görüyorum.

Dostum, bu berbat bir şey mi?

"Sence kaplıcaya gidebilir miyiz?"

Zihnim berraklaşıyor, yeni görüntüler diğerlerinin yerini alıyor ve bir adamın ellerini onun her yerine sürmesi fikri kaşlarımı çatmama neden oluyor. "Yani, ihtiyacın olursa sana masaj yapabilirim. Ellerim güçlüdür."

Biraz kızarıyor ama gülümsüyor da. "Hayır, spa küveti gibi mi?"

"Oh." Şimdi kafamdaki görüntüler? "Ohhh."

Payton gülüyor ve yemin ederim ne düşündüğümü biliyor. Belki de bir erkeğin onu kıskanması düşüncesi hoşuna bile gidiyordur.

Hayır, beni kıskanma düşüncesi.

"Yani, takım elbise falan getirmediğim ama giyebileceğim bir çift tayt şortum var ve yarın gidiyoruz, o yüzden bu üstümü giyebilirim." Üzerindeki tişörte bakıyor, kaşları çatılmış.

Fikrini değiştirmeye başladığı anı görebiliyorum.

Etek ucuyla oynuyor, yeni keşfettiği kıvrımlarına baskı yapmaması için dışarı doğru çekiştiriyor ve alt dudağını çiğnemeye başlıyor. "Aslında-"

"Jetlerde yer kapmak için on yaşındaki çocuklarla güreşmek zorunda kalsak bile kesinlikle jakuziye gireceğiz."

Payton bilmiş bir sırıtışla bana bakıyor.

"Benim de mayom yok, o yüzden basketbol şortu olsun, istersen üstlerimden birini ödünç alabilirsin."

"Seni bu konuda ikna edebilirim." Sırtarak asansörden benden önce çıktı ve odamıza doğru ilerledi.

İçeri giriyoruz ve Deaton oğlunu kucağına almak için yanıma gelmeden önce yeni yapılmış yatağa yastıkları dizerken onunla bir sürü saçma sapan şey konuşuyorum.

Kendimi meşgul etmeye çalışıyorum ama bu sabah yola çıkmadan önce toplandık ve hizmetçiler zaten buradaydı, bu yüzden amaçsızca dolaşıyorum. Çantamı karıştırıp islanacak kıyafetler arıyorum, üstümü değiştiriyorum ve zaman öldürmek için banyoda çok uzun zaman geçiriyorum. Bir kez daha bavuluma yöneliyorum, kıyafetlerimi katlayıp yeniden katlıyorum.

"Mason."

"Evet?" Sesim cızırtılı, o yüzden temizleyip tekrar deniyorum. "Evet?"

"Otur," diyor usulca.

Sonunda başımı kaldırıp ona bakıyorum ve omzuna attığı battaniyenin arkasına saklanmış bebeği görünce omuzlarım gevşiyor.

"Yüzünüz kızarıyor mu, Bay Johnson?"

Kaşlarımı çatıyorum, o da kıkırdıyor ve sırtını arkasındaki yastık yığınınına yaslıyor.

"Yüzüm kızarmıyor." Tamam, yüzüm biraz ısındı. İçimi çekerek kaşlarımı kaldırıyorum, o da gülümsüyor ama ben yanına alçaldıkça gülümsemesi biraz endişeli bir hal alıyor. "Tamam, daha önce hiç emziren birini görmemiştim, o yüzden... Yani, evet, sanırım biraz gergindim, ama sadece seni rahatsız etmek istemediğim için."

Başını sallıyor, arkasına bakmadan önce battaniyenin altına göz atıyor. "Evet, dürüst olmak gerekirse, ilk başta biraz garipti, özellikle de hastanede. Hemşire sadece... içeri girip nasıl olduğunu görmek ve her şeyin olması gerektiği gibi gittiğinden emin olmak için bakıyordu. Belki genç olduğum için belki de yeni olduğu için insanların izlemesi garip geliyordu, bilmiyorum ama bir süre sonra doğal gelmeye başladı." Omuz silkiyor ve bana bakıyor.

"Onu hissedebiliyor musun?" Merak ediyorum. "Yani, acıyor mu ya da ..." "Ne zaman yemek yediğini ve ne zaman durduğunu biliyorum.

acımıyor, artık değil. Şu anda olduğu gibi" diyor usulca, sonra kolları battaniyenin altında hareket etmeye başlıyor ve küçük ayak parmakları y a n ı m d a çıkacağına, bir parça siyah saç

Görünüyor. Taraf değiştirmiş. Sonra bana baktı. "Nasıl oluyor da ona karşı gergin değilsin?"

"Nasıl yani?"

"Onu kucağıma almayı ya da onunla oynamayı kastediyorum. Yemin ederim Parker kucağında kıpırdarsa çıldırıyor ve Nate'den bahsetmiyorum bile. Beş saniye ağlasa kaskatı kesiliyor ve paniklemeye başlıyor."

"Onu benden daha çok görmelerinden nefret ediyorum." Kelimeler ben farkına varmadan uçup gidiyor ve gözlerim ona doğru kayıyor. "Yani..." Geri çekilmeye çalışıyorum.

"Söylediğinde ciddiydin." Payton'ın yüz hatları yumuşak, "Onu senden daha fazla görmelerinden nefret ediyorsun" diye fısıldıyor. Dudaklarını çiğniyor, bakışları benimkiler arasında geziniyor. "Bundan nefret etmen hoşuma gidiyor."

"Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Onu bu kadar önemsemen hoşuma gidiyor. O bilmeseydi bile onunla konuşmak için ne kadar sık arıyorsun. Bazen benim hakkımda tek kelime etmeden onu kontrol etmeni seviyorum."

"Her zaman ne yaptığını merak ediyorum ve seni kontrol etmek istiyorum."

"Biliyorum ve bu benim de hoşuma gidiyor."

Aklımdan geçen bir soru beliriyor ve kendimi onu sormaya zorluyorum. "Sence Deaton beni çok sever miydi?"

Ne beklediğimi bilmiyorum ama Payton'ın gülümsemesi genişliyor ve kalbim göğsümde ağır ağır çarpıyor, "Yapacağını biliyorum" dediğinde iki katına çıkıyor. Bazen onunla senin hakkında konuşuyorum, yani rüyalarımda." Yanakları pembeleşiyor ama bunu itiraf etmekten neden utandığını düşünecek vaktim yok çünkü az önce itiraf etti.

Onunla benim hakkımda konuşuyor. Bu küçük bir vahiy değil.

Bu, durgun sulara atılan bir eldivendir ve kim olduğumun en uç noktasına kadar genişleyen bir dalgalanma etkisi yaratır

ve bunun benim için ne anlama geldiğini. Bu kıza karşı hissettiklerimin üzerine inşa edildiği temelde tam bir değişim.

Gözlerim onunkileri tutuyor ve sonra minik bir el beliriyor, yumruğu onu örten battaniyenin kenarına yapışıyor ve küçük yüzü görünene kadar aşağı çekiyor.

Gözlerini benimkilere dikeyor, hâlâ annesine sarılmış olan ağzı bir kez daha annesinin etrafında kapanmadan önce sakızlı bir gülümsemeye dönüşüyor.

Gözlerimi onunkilere dikeyorum ve onunkilerin zaten bende olduğunu görünce uzanıp başparmağımı dudaklarında gezdiriyorum. "Ben-" seni öpmeyi o kadar çok istiyorum ki, Pretty Little. Yutkunuyorum. "Balkona çıkacağım," diyorum onun yerine.

Bebek mavilerinde bir hayal kırıklığı parıltısı görüyorum, ama şu anda bunu düşünemiyorum, bu yüzden kendimi hayal ettiğime ikna ediyorum.

Dışarıda derin bir nefes alıyorum, içimdeki vahşi duygu dalgalarını sakinleştirmeye çalışıyorum. Başımı kaldırdığımda bakışlarımın etrafta gezinmesine izin veriyorum; havuz ve oyun alanı dün geceye göre daha sessiz, restoran ise öncekinden iki kat daha kalabalık. Ama asıl dikkatimi çeken, en sağdaki ip ışıklar, tüm hızıyla devam eden bir resepsiyona benziyor.

"Sanırım peri masalı düğünü dediklerinde kastettikleri şey bu?" Payton ellerini parmaklıkların üzerinde kavuşturarak öne çıkar. Soruyu görmüş olmalı, daha sorulmadan cevap veriyor. "O yok. Spaya gitmek için onu bebek arabasına koyacak kadar yüreğim var mı emin değilim."

Başımı salladım. "Bırak onu. Karakterlerle fotoğraf çektirerek uzun bir gün geçirdi."

"Evet, çok yorulmuş olmalı," diye karşılık veriyor.

Elimi cebime sokup çıkarıyorum ve yumruğumu aramızda tutuyorum. "Bugün sana bir şey aldım."

Kaşları çatılıyor ama parmaklarımı açtığımda dudakları heyecanla seğiriyor, gözleri avucumun ortasındaki küçük şişirilmiş cama kilitleniyor. Onun

Dudakları ayrılıyor ve yukarı uzandığında bakışları önce benimkilerle buluşuyor, izin istiyor.

Başımı sallıyorum, o da yavaşça elimden alıyor, sağdan sola doğru eğiyor, etrafımızdaki ışığın vurduğu yere göre cam pembeden maviye parıldarken gülümsüyor.

"Çok güzel," diyor usulca. "Bu bir lotus çiçeği."

Daha yakından inceliyor, parmakları pürüzsüz kenar boyunca kayıyor.

"Hanımefendi en kötü koşullarda bile büyüdüklerini, çünkü tıpkı senin gibi dirençli ve güçlü olduklarını söyledi." O maviler benimkilerle buluşuyor, avuçlarımı terleten bir yoğunlukla sarılıyorlar. "Taç yaprakları gece kapanıyor, ancak ertesi gün tekrar açılıyor. Karanlıktan çıkıp ışığı yeniden bulmak gibi."

Payton küçük çiçeğe sadece özlem olarak tanımlanabilecek bir duyguyla bakıyor. Çiçeği göğsüne yaklaştırıyor, gözleri kapanıyor ve tekrar açılıp benimkilerle buluşmak üzere yukarı kalkıyor. "Teşekkür ederim Mason. Bu... mükemmel."

Başımı sallıyorum, onu yanımızdaki küçük masaya koyarken izliyorum, benim de aynı şeyi yapmamı sağlayacak şekilde bana dönüyor, başı geriye eğiliyor ve tenimi karıncalandıran yumuşak bir tür sinsi gülümsüyor.

Aşağıdaki partiye doğru bakıyor ve geri dönüyor. "Beni dansa kaldıracak mısın, yoksa bu sadece plaj söz konusu olduğunda mı olur?"

İçime bir sıcaklık yayılıyor ve kolumu sırtına dolayarak onu kendime öyle sert çekiyorum ki nefesi kesiliyor, avuç içleri çarpmanın etkisiyle göğsüme çarpıyor. Kolları yavaşça yukarı doğru kayarak boynuma dolanıyor ve ben de başımı onunkine yaslayabilmek için eğilerek onu daha da yakınımaya çekiyorum.

Müzik yumuşak ama bize kolayca ulaşıyor ve ritme göre sallanıyoruz.

Kane Brown'ın "What's Mine Is Yours" şarkısının sözlerini dinleyip, şarkının sadece bizim için çaldığını hayal etmemek çok zor.

Böyle bir aptal olduğumu bilmiyordum. Babam annemle sanki bir şiir kitabından okuyormuş gibi konuştuğunda onunla dalga geçerdim ya da annemden sanki sadece onun için gönderilmiş bir melekmiş gibi bahsettiğinde gözlerimi devirirdim, ama şimdi... anlıyorum. Mutlak mükemmellik ve ham ihtiyaç hissini anlıyorum, çünkü bu kız, benim için o.

O ışık, güneş ve akıldır.

Sanki olan biten her şeye ve yaşadığı onca acıya rağmen, her şey bir amaç uğruna, onu buraya getirmek için oldu. Tam bana.

Kollarım birbirimizle aynı hizaya gelene kadar onun etrafında sıkılaşıyor ve onunki de aynı şeyi yapıyor, avuç içi başımın arkasına basıyor ve kayıyor. Bu his o kadar yabancı ki, içimden bir ürperti geçiyor ve bunu başka hiçbir yerde bulamayacağımı hiç şüphesiz biliyorum.

İstemiyorum.

Onun benim olmasına gerçekten ihtiyacım var.

Lütfen bebeğim, benim ol?

Şarkı sona erdiğinde onu yavaşça bırakıyorum ve aramızda büyüyen her boşlukla birlikte omuzlarıma bir ağırlık çöküyor.

Geri çekilirken gülümsemeye çalışıyorum, ona dokunmadan yanından geçmek için elimden geleni yapıyorum, çünkü bu çok fazla.

Çok fazla ve yeterli değil ve biraz korkuyor olabilirim. Odaya doğru bir adım atıyorum ama küçük eli karnıma bastırarak beni durduruyor.

Vücudumdaki her kas donuyor, gözlerimden başka hiçbir şey hareket edemiyor, kalkıyor ve onunkilerle kilitleniyor.

Parmakları titriyor, bana tam olarak bakana kadar ayaklarının üzerinde kayarken kaşlarının arasında küçük kırıksıklıklar oluşuyor.

Kimıldamıyorum.

Diğer eli benimkini yanımda buluyor, elimi tutup göğsüne bastırana kadar kaldırırken o kadar yumuşak dokunuyor ki.

Kalbi benimkinden farklı olarak kontrolsüz atıyor ve yaklaştığında göğsüm şişiyor, bir sonraki adımda ne olacağını görmek için beklerken kafamın içinde ağır bir çarpıntı yankılanıyor.

Karnımdaki el daha yukarı kayıyor, böylece benimkini onunkinin üzerine yerleştirdiği gibi vücudumda aynı yere geliyor.

Yutkunuyor. Dudakları ayrılıyor ve fısıldıyor, "Hey, Mase?"

Hiçbir şey söylemiyorum, sadece bekliyorum.

"Ben... Olmama düşüncesine dayanamıyorum."

Bir, aslında iki dakikamı alıyor ama sonra sözleri aklıma geliyor. Ne de olsa onlar benimdi.

Aramızdaki son mesafeyi de kapatıyorum, ellerim yanlarıma düşüyor. "Peki o zaman, Tatlı Küçük," diye törpülüyorum, sesim çok kalın, ihtiyacım daha önce hiç olmadığı kadar içimde akıyor. "Ne yapacağını biliyorsun, değil mi?"

"Korkuyorum."

"Benim korktuğum kadar değil."

"Ya seni incitirsem?" diye soruyor

sessizce. "Seni affedeceğim."

"Bana söz ver," diye fısıldıyor. "Bana söz ver,

Mason." "Sana söz veriyorum, bebeğim."

Ayak parmaklarının üzerinde yükselir ve dünya durur.

Kıvılcımlar uçuşur, havai fişekler patlar ve bir trompetin gür sesi duyulur.

Beni öpüyor ve bu ruhumu mahvediyor. Kemik kırıcı.

Tatlı dudaklarından başka bir şeyle beni mahvediyor.

Yastık gibi, kalın ve dolgunlar ve çok yumuşak, ipeksi tatlılık bulutları gibi.

Tadı şeker, bal ve benimki gibi.

Kollarım ona dolanıyor ve camı tenimde hissedene kadar ne yaptığımı bilmiyorum, sırtı şimdi camla aynı hizada, onun yakın olmasına duyduğum ihtiyaç beni ele geçiriyor.

İçime doğru eğiliyor, dili benimkini kovalıyor ve karıştırıyor, narin ama cüretkâr hareketler, uzun vuruşlar ve muhtaç fiskeler. Ve ondan alçak, mızımız bir inilti yükseldiğinde

Kendimi sabitlemek için duvara tutunmak zorunda kalıyorum.

Vücudum tir tir titriyor, anlatamayacağım kadar büyük bir doğruluk hissi beni yiyip bitiriyor, içimi dışımı yakıp kavuruyor. Ateşler içindeyim. Bu aşırı duyuşal yüklenme ve sonsuz askıya alma. Bu sadece onun yükleyebileceğı bir elektrik akımı ve varlığımın her zerresinden akıyor.

Bu bizi beceriyor ve eğer bu dünyada bir söz hakkım varsa, bu asla değışmeyecek, çünkü ... Tanrım.

Şimdi anlıyorum. İşte tam burada, bu yüzden varım.

Ailemin yıllar önce Oceanside adlı küçük bir kasabada ev satın almasının ve Lolli adlı bir kızın Parker adlı bir çocukla en iyi arkadaş olmasının nedeni budur. Bu yüzden kuzenim Nate'e aşık oldu. Onları Oceanside'a götürmek için.

Onu bana getirmek için.

Hayatta birden fazla amacı olabilirdi, ama bunun nedeni benim için açık ve o sadece beş adım ötede uyuyor. Ama ben buraya tek bir amaçla gönderildim, o da ikisini de benimmiş gibi sevmek.

Benim gözümde öyleler.

Aramıza hiçbir şeyin girmesine izin vermeyeceğim.

Kimseyi onları sevdiğim gibi sevmeyeceğim. Mümkün değil.

Tek umudum onun da aynı şekilde hissetmesi ve oğlunu kendi oğlum gibi sevdiğimi bilmesi. Benim kanımdan olmayabilir ama bu önemli değil. O hala benim ve eğer bu bir şeyleri değıştirecekse, bu gece gerçekten benim olacakları anlamına geliyorsa, o bizim için istediğim tek küçük çocuk. Sonsuza dek sadece üçümüz olacağız. Paylaştığımız kanın eksikliğinin onu farklı sevmemize yol açıp açmadığını asla merak etmek zorunda kalmayacak. Etmeyecek. Olmayacak da.

Belki aceleci davranıyorum ama nasıl davranmayayım?

Aylardır bu anı bekliyordum ve işte geldi.

Hayallerimin kızı kollarımda, ağız ağızıma yapışmış, kalbi çılgınca atıyor ve hiçbir durma belirtisi göstermiyor.

Umarım yapmaz.

Umarım dudakları uyuşana ve yorgunluk çökene kadar beni öper.

Umarım dudakları dizleri çözülene ve onu kollarımın arasına alıp paylaştığımız yatağa yatırana kadar benimkilerin üzerinde kalır.

Ve umarım sonunda uykuya daldığında, rüyalarında gördüğü kişi ben olurum, tıpkı benimkinde olacağından hiç şüphem olmadığı gibi.

O benim hayallerimin kızı.

Lütfen onun erkeği olmama izin ver.

Bölüm 29

Payton

Önce, Mart

"Keşke geçen gece gün batımını görebilseydin. Bulutların içinde olmak gibiydi."

"Gördüm."

Gülümseyerek ona bakıyorum, kahverengi gözleri parlıyor. "Öyle mi?"

Yüzündeki bir şey yumuşuyor ve ona doğru dönüp elini tutmak için uzanıyorum. "Tabii ki yaptım. Seninleydim bebeğim. Her zaman da yanında olacağım."

"Keşke eve gitmeden önce Deaton'ı plaja götürecek zamanımız olsaydı. Suya kafayı takmış durumda. Büyüdüğünde o plaj çocuklarından biri olacak."

Uzanıp sıcak avucunu yanağıma bastırıyor. "Bunu görmek için sabırsızlanıyorum."

Kalbim ağrıyor ve ona uzanıp elimi siyah saçlarında gezdiriyorum. "Seni özledim."

Genişçe gülümsüyor ve ben yavaşça göz kırpiyorum, onun görüntüsü bulanıklaşmaya başlıyor.

Gözlerimi açıyorum ve Mason motoru durdurup onun sahil evine döndüğümüzü fark edince bakıyorum. "Hey, uykucu," diye fısıldıyor, arkaya doğru başını sallayarak. "Küçük adam da senin kadar iyi uyudu. Yol boyunca hiç ses çıkarmadı."

Ağzımın kenarları yukarı doğru kalkıyor ve kemerlerimi çözüp uzuvlarımı esnetiyorum. "Çünkü trafiğe yakalanmamak için korkunç bir saatte uyandık."

"Eğer son günümü otoyolda saatlerce oturarak geçireceğimi sanıyorsan yanılıyorsun, Sevimli Küçük. Son günümüzü doğru geçiriyoruz."

Dışarı çıkıyor ve ben de onu takip ediyorum, arabanın etrafında ilerlerken hareketlerini izliyorum. Attığı her adımda midem kıpırdanıyor, uzun zamandır hissetmediğim ve tamamen yeni olan bazı hisler alçaktan, alçaktan ve daha alçaktan dönüyor. Alışık olmadığım sinirlerim omurgam boyunca gıdıklanıyor ve dudağımın iç kısmını çiğniyorum, o benim alanıma girerken gözlerim kalkıyor.

Yakınıma eğilip avuçlarını yanlarımdaki cam pencerelere yerleştirirken nefes almayı unutuyorum.

"İşte böyle olacak," diye fısıldıyor. "Brunch, mayolar, plaj, şenlik ateşi."

Yutkunuyorum, başımı geriye atarken bir ciğer dolusu hava çekiyorum, başım dönüyor - onun yakınlığının bir sonucu olarak. "Bu doğru mu?" Söylemeyi başarıyorum.

Mason vücudunu benimkine bastırıyor, sırtışı utanmazca yaramazca. Ağızını açıyor, benimkini ayırıyor ve sonra iterek arka kapıyı açıyor ve içeride kayboluyor.

Bir süre daha durduğum yerde çakılı kalıyorum ve çıkardığı kısık kıkırdamayı kaçırmıyorum.

Tanrım, bana ne yaptığını biliyor.

Bana ne yapıyor böyle?

Sinir uçlarım ateşleniyor ve her yerim karıncalanıyor ve daha yeni uyandım. Kilometrelerce koşabilirmişim gibi hissediyorum ve koşmaktan nefret ediyorum. Bu son çare ya da kardiyo yapmak gerektiğinde kendimi zorladığım bir şey.

Başka kardiyo türleri de var kızım.

Aman Tanrım. Kendi düşüncelerimle yüzüm alev alev yanıyor ve sonra tabii ki Mason'ın yüzü tekrar beliriyor, Deaton kucağında, araba koltuğu yok. Kaşlarını kaldırıyor ama dudaklarında bilmiş bir sırtış var.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve kapıya yöneliyorum, kahkahası içimin derinliklerine ulaşmışymış gibi davranıyorum. Beni geçiyor

Anahtarları aldım ve kilidi kurcaladım, yarı dikkatimi ne yaptığıma vermiştim, yarı oğlumla yaptığı konuşmaya dalmıştım.

"Ve bir şekilde şişeden daha hızlı içtiğin o berbat tatsız yulaf ezmesinden sonra, yeni Buzz şortlarını giyiyoruz. Bence onları seveceksin. Ben daha çok Woody tarzında bir adamım, ama... belki bu yaşlandığında yapacağın bir konuşma olur."

"Aman Tanrım!" Gülüyorum, onunla yüzleşmek için dönüyorum ve neredeyse kapının eşiğinde tökezliyorum.

Mason gülerek başını geriye atıyor. "Kulak misafiri olduğumu biliyordum."

"Tam arkamdasın." Gözlerimi şakacı bir şekilde devirip eve giriyorum.

"Doğru, ama kapıyı açmak için yaklaşık beş deneme yaptın. Bana yazın ben ve diğerlerinin eve sarhoş geldiğimiz bir geceyi hatırlattı. Kapıyı açmaya çalışırken verandadan düştüğüme eminim." Kıkırdıyor, sonra düşüncesinin ortasında duruyor. "Belki de o Chase'di."

Şimdi gülüyorum, kendimi kanepeye atmadan önce başımı sallıyorum. "Tamam, kim kahvaltı hazırlıyor?"

"Geçen sefer kızarmış ekmeği yakmış olmam, bu işi birlikte çözelim dediğim anlamına geliyor."

"Meyve kesebilirim. Pastırma kızartmak ya da krep yapmak, onları mahvetmeden mi? O kadar da değil."

"Hmm." Haliya sırt üstü uzanıyor, Deaton'ı göğsüne yatırıyor ve bacaklarını uzatıp ayakta duruyormuş gibi yapabilmesi için onu tutuyor. Ona gülümsüyor ve dans ediyormuş gibi hareket ettiriyor. "Tortilla içinde peynirli çırpılmış yumurtaya ne dersin? Bunu çok kötü beceremeyiz, değil mi?"

Yan yatıp başımı yukarı kaldırarak ikisini izliyorum.

Mason onunla çok doğal. Hayal kırıklığına uğramıyor ya da onu geri vermek için acele etmiyor. Aslında tam tersi. O telaşlandığında, Mason koşarak geliyor ve

ve onu götürüyor. Acıktığında, Mason biberon olup olmadığını soruyor ve onu kendisi beslemek istiyor. Yorulduğunda onu göğsüne bastırıyor ve küçük gözleri kapanana kadar ileri geri yürüyor ve o zaman bile onu yere bırakmıyor. Onu göğsüne bastırarak oturuyor.

Kalbine karşı ...

Mason bana bakıyor ve ben birkaç kez göz kırpmıyorum, bir yanıt beklediğini fark ediyorum ama soruyu unutmuşum. "Ne?"

Kıkırdar, Deaton'ı havaya kaldırır ve o ciyaklayıp kocaman gülümsediğinde güler. Uzun bir salya damlası düşer ve Mason sıçrar, ama yine de boynundan yakalar.

Gülüyorum, yuvarlanıyorum ve o da uzanıp beni kapüşonumdan tutuyor.

"Oh, bu komik, ha?" diye dalga geçiyor ve beni kanepeden çekerek yanına çarpmamı sağlıyor. Deaton'ı göğsüme bırakıyor, sonra boynunu eğip yanağımda gezdiriyor.

Ciyaklayarak ıslak yeri sildim ve Deaton'ın düşmesine izin vermeden yarı yolda yuvarlandım.

Arkama baktığımda Mason koluna dayanmış, ikimize doğru eğilmişti.

Birden oda sessizleşiyor ve öne doğru eğildiğinde nefesimi tutuyorum ama dudakları dudaklarıma değmiyor. Dudakları Deaton'ın şakağına yapışıyor ve öylece duruyor, bakışları benimkinden hiç ayrılmıyor, derinlerde bir şefkat saklı ve ben bunu ayak parmaklarıma kadar hissediyorum.

Dudaklarım kıvrılıyor, o da beni takip ediyor.

Orada bir süre daha oturuyoruz, ikimiz de günün başlaması için acele etmiyoruz, çünkü ne kadar erken başlarsa o kadar erken biter. Ya da en azından yemek hazırlandığında, ortalık temizlendiğinde ve hepimiz suya yakın bir yere kurulduğumuzda aklımdan geçen düşünce bu.

Keşke zamanı yavaşlatabilseydim, çünkü küçük oğlumun şapkasını indiren adama bakarken bugünün bitmesini istemediğimi fark ediyorum.

Bunların hiçbirinin bitmesini istediğimi sanmıyorum.

Yarın her şeyi yeniden yapmak istiyorum.
Ve ertesi gün tekrar ve bu çok korkutucu. Çünkü hepsi elimizden alınırsa ne olur?
Ya ona aşık olmaya başlarsam ve sonra onu kaybedersem? Ya ilk kısım bir keşke değilse?

Havada bir gerginlik var ve bu gitmiyor.

Aslında her geçen dakika daha da güçleniyor, ufukta beliren bir fırtına gibi. Geldiğini hissediyorum, havada hissediyorum ama tepki vermiyorum.

Deaton birkaç saattir uyuyor ve dışarıdaki hava ateşin yardımıyla bile çok serinledi, bu yüzden evin içine geri döndük. Kimsenin olmadığı büyük eve.

Sadece ben ve Mason kanepedeyiz, ikimizin de daha önce izlemediği rastgele bir film büyük ekranda oynuyor. Yan yana oturuyoruz, aynı battaniyeye sarınmışız ve bacaklarımızı onun yaklaştırdığı sehpanın üzerine uzatmışız. Sol kolunu arka minderlerin üzerine atmış, parmakları omzumun kenarıyla oynuyor ve ben duştan sonra üzerime kapüşonlu bir şey giymediğim için kendime lanet ediyorum. Neden atlet ve uyku şortu giydiğimi bilmiyorum.

Ya da belki de öyle, çünkü içimde zıplayıp kaçma isteği uyandıran bir endişeyle dolup taşarken, bir yandan da onun sert parmak uçlarını tenimde hissetmek beni eritiyor.

Bunu yaptığının farkında olup olmadığını bile bilmiyorum ama yapıyor. Yirmi dakikadır yapıyor ve yemin ederim, eğer hemen durmazsa tüylerim diken diken olacak, ama durmasını istemiyorum. Biraz daha aşağı kaymasını istiyorum. Biraz daha yaklaşmasını.

Beni tekrar öpmesini istiyorum.

Kaslarım kasılıyor ve ayak parmaklarımı çoraplarımın içinde kıvrarak battaniyenin altında hafifçe kayıyorum.

Mason da biraz daha yaklaşıyor.

Gözlerim televizyona takılı kalıyor ve sahnenin nereye gittiğini anladığımda midemdeki endişe iki katına çıkıyor.

Mason benimle aynı anda farkına varıyor, ekrandaki adam kızı nazikçe duvara doğru iterken parmakları üst kolumda donuyor. Adamın eli kızın gömleğinin altında kayboluyor ve ben içime çekiyorum, gözlerim hareketi takip ediyor ve hoparlörlerden nefes nefese sesler yükseldiğinde kadının yüzüne takılıyor.

Göbeğim sıkışıyor ve yutkunuyorum, kalp atışlarım hızlanıyor, o kadar sert atıyor ki duymasından, içimde neler olduğunu bilmesinden korkuyorum.

Peki içimde neler oluyor?

Canlanıyorum, yoktan var oluyorum ve güneşin sıcaklığına muhtacım.

Onun sıcaklığı için.

Dudaklarımı yalıyorum ve Mason'ın parmakları küçük danslarına yeniden başlıyor, yukarı ve aşağı, bu sefer her seferinde biraz daha uzağa gidiyor ve nefesim kesiliyor, yatağın kenarına doğru hareket eden çifte bakıyorum.

Ne yaptığımın farkına varmadan bacaklarım birbirine sürtünüyor ve aniden umutsuzca ihtiyaç duyduğum sürtünmeyi kovalıyor.

Mason'ın parmak uçları tenimi ısıyor ve boğazımda kısık bir inilti oluşuyor, serbest kalıyorum. Anında ayağa fırlıyorum. Oturma odasından mutfığa koşuyorum ve başımı buzdolabının içine gömüyorum.

Soğuğu karşılayarak derin nefes alıyorum. Gözlerim kapanıyor ve titrek bir nefes kaçıyor.

Sonra göğsü arkamdan beni itiyor ve ben sıçırıyorum, kafamı kaldırıyorum ama bakmıyorum. Bakmıyorum.

Bu... çok fazla.

Yeterli değil.

Kahretsin. Yutkunuyorum, nefes nefese kaldım.

Mason'ın eli karnımın üst kısmına bastırıyor ve bedenimin onunkine doğru gerilemesine izin veriyorum.

O mükemmel dudaklar kulağımı buluyor ve ayrıldıklarını hissediyorum, nefesinin sıcaklığı omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Küçük bir inilti onu terk ediyor, ama yutkunuyor, konuşmayı planladığı kelimeler dudaklarında ölüyor. Onun yerine kulağımın memesini dişlerinin arasına alıyor ve merkezim kasılıyor, kenetleniyor. İnleyebilirim. Beni bırakmadan önce parmaklarını derimin üzerinde gezdiriyor ve yemin ederim uçuyorum.

Onu bana karşı hissedebiliyorum. Tahrik oldu. Sert ve uzun ve kıçımın en yüksek kıvrımına dayanıyor, parmakları karnımın yumuşaklığını ısıyor ve güneşe doğru kayıyor.

Etrafımda dönmek ve ona doğru bastırmak istiyorum.

Bacaklarımın arasına uzanmasını ve benim de onu ne kadar çok istediğimi hissetmesini istiyorum.

Ben istiyorum. Onu hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum.

Bu düşünce beni geriyor ve Mason arkamda geriliyor.

Yavaşça beni bırakıyor, vücudunun sıcaklığı geri çekiliyor ve ardında bir soğukluk bırakıyor.

Ona ulaşmak mı yoksa kaçmak mı istediğimden emin olamadan etrafımda dönüyorum, ama yüzündeki ifade bana istediğimi yapabileceğimi ve onun beni anlayacağını söylüyor. Bu onu daha çok istememe neden oluyor ama korkuyorum.

Üzerimdeki hisler daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Hiçbir zaman.

Hayır.

Hayır, hayır.

Bu eskiyle ilgili değil. Bu şimdi ile ilgili ve şu anda, ben

...

Yutkunuyorum, öne çıkıyorum. Mason geri adım attı.

Tekrar hareket ediyorum ve o dönüyor, gözleri kararmış ve oturma odasına geri dönerken benimkine kilitlendi. Metale yapışmış bir mıknatıs gibi onu takip ediyorum.

Derimin altında havai fişekler patlıyor, bir sonraki hamlesini görmek için beklerken her yerim kıvılcımlanıp ısınıyor ve sonra tekrar mindere uzanıyor, kahverengi gözleri benimkileri esir alıyor, o kadar derin bir ifade ki kelimeler kifayetsiz kalıyor.

Burada ne olacağını bile bilmiyorum ama bu adama kendime güvendiğimden daha fazla güveniyorum, bu yüzden gözleri onun yanındaki yere düştüğünde, bedenimi oraya indiriyorum.

Aramızdaki boşluk öncekinden biraz daha geniş, ama kasıtlı gibi görünüyor, bu yüzden midemde bir ateş topuyla oturuyorum ve bir sonraki adımın ne olacağını görmek için bekliyorum.

Mason ekrana döner, adamın kızı kapıya doğru ittiği ana kadar geri sarar ve ardından oynat tuşuna basar.

Bir nefes çekiyorum, başımı ona doğru çeviriyorum.

Dikkatini televizyondan ayırmıyor ve on saniye sonra başını, gözlerini ekrandan ayıramayacağı kadar geriye atıyor, kalçaları minderin üzerinde hafifçe kayıyor.

Gözlerim kendiliğinden düşüyor ve eşofmanına bastıran şişkinliğe kilitleniyor.

Kalçalarım tekrar birbirine bastırıyor ve eli kapüşonundan aşağı kayarak avucunu kendi boyuna bastırdığında ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor.

Vücudum bu manzara karşısında titriyor ve gözlerimiz birbirimize kayıyor.

Arka planda kadın inliyor ve ben iç yanağımı ısıriyorum.

Mason bakışlarımı tutuyor, yüz hatları gerilirken hafifçe başını sallıyor, yumruğu kıyafetlerinin dışından kendi üzerine kapanıyor. Gözleri kapanıyor ve öne doğru bakıyor.

Tüm vücudum titriyor ve yavaşça kalçalarım onunkine uyacak şekilde aşağı kayıyor, başım da aynı şekilde geriye düşüyor.

Sadece gözleriyle bakıyor ve ben büyülenmiş bir halde dişlerinin alt dudağına batışını izliyorum, keşke dişlerimi etine batıran ben olsaydım diyorum. Yavaşça, onun

Bakışlar, şimdi birbirlerinin vücudundaki giysileri soymakta olan çifte kayar.

Sesleri daha da yükseliyor ve çıkardıkları her sesle nabzım daha da yükseliyor.

Adam onu yatağa yatırır, bacaklarının arasından kayar, dudakları açıkta kalan göğüslerine düşer.

Mason usulca inliyor ve damarlarımda bir adrenalın patlaması oluyor.

Bu ateş topu azgın bir cehennem ve onu söndürmem gerekiyor.

Söndürmesini istiyorum.

Tanrım, ihtiyacım var-

Mason yere düşen battaniyeyi alıp nazikçe üzerimize seriyor ve yer değiştirdiğinde dudaklarından bir tıslama çıkıyor ve klitorisim ihtiyaçla zonkluyor.

Battaniye hareket etmeye başlıyor, aşağı yukarı, yukarı aşağı ve yüzüne baktığımda gözleri kapalı, o gür dudakları ayrılmış. Uzun, yavaş vuruşlarla kendini tatmin ediyor ve ben başka tarafa bakamıyorum.

O inliyor ve ben neredeyse paramparça oluyorum, ellerim titreyerek onun yolundan gitmeye cesaret ediyorum.

Şortumu aşağı doğru itiyorum, göğsüm ve yanaklarım al al yanıyor ve sonra parmaklarım üzerimde geziniyor. En ufak bir dokunuş ama kalçalarım minderden fırlıyor, ihtiyacım o kadar güçlü ki nefes alamıyorum.

Nefes nefese odaya giriyorum, uzun ve yüksek bir inilti odayı doldurduğunda gözlerim televizyona kayıyor.

Adam şimdi onu beceriyor, vücudu yuvarlanıyor ve kalçaları yavaşça itiyor.

Birden ekrandaki iki yabancı değil. Ben ve Mason.

Vücudum onunkinin altında çıplak.

Eğilip boynumu yalıyor ve ben titriyorum.

Kalçalarımı sertçe kavriyor ve ben inliyorum.

Vücudu alçalıyor, daha fazlasına ihtiyacım olan sıcak, ağırlıklı bir battaniye gibi üzerimi örtüyor.

Onu yaklaştırmak için çaresizce tırnaklarımı sırtında gezdiriyorum ve o da dizlerimi bastırarak açıyor.

Kendini içime gömüyor, daha önce hiç hissetmediğim kadar derine iniyor ve ben titremeye başlıyorum.

Mason inliyor ve ben sızlanıyorum, gözlerim açılıyor ve bunun fantezinin bir parçası olmadığını fark ediyorum.

Gözlerim ona doğru kayıyor, battaniye hareketimizle birlikte düşmüş, bileklerini ortaya çıkarmış ama başka bir şey yok.

Gözlerim ona yapışmış, ellerim onun ritmini takip ediyor ve mide kaslarım geriliyor, nefesim kesiliyor.

Onu hissetmek
istiyorum. Onu
görmek.

Onu tatmak istiyorum.

Bu düşünce o kadar kışkırtıcı ki, tam olarak bunu yapma ihtiyacı o kadar yabancı ki, nefesim kesiliyor.

Ayak parmaklarım battaniyenin içine kıvrılıyor ve küçük bir çekiştirme yapıyorum.

Onu benden saklayan yün kalçalarına kadar düşüyor ve yüzüm pancar gibi kızarıyor.

Mason'ın eli sımsıkı sarılmış, siki ipeksi, sert ve yumruğunun içinde şişmiş. Ucu parlıyor, başından aşağı kalın bir parıltı kayıyor ve başparmağını alıp ıslak noktanın üzerinde gezdirdiğinde dudaklarımı yalayarak inliyorum.

Gözleri benimkilere kayıyor ve tüm bedenim titriyor, içim kilitleniyor, haz alçaktan ve her yerden fışkırıyor ama elim durmuyor.

Ve bu duygu da olmayacak.

Mason dilini alt dudağında gezdiriyor ve kalçalarım havalanıyor, bir şeylerin peşinden koşuyorum, daha fazlasını kovalıyorum.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Hızı artıyor, her uzun pompalamada kalçaları yükseliyor ve sonra gözleri açılıyor, kasları geriliyor ve ben gözlerimi kapatıp kendi elimi daha hızlı hareket ettiriyorum.

İkinci bir dalga çökmek üzere.

"Hiç sanmıyorum bebeğim," diye inliyor. "Bir bakayım sana."

Dinliyorum ve serbest eli aramızdaki boşluğa düştüğünde kendi elimi ona bastırıyorum.

"Tek düşündüğüm sensin." Sıkıyor, ellerimizi onunki üstte olacak şekilde çeviriyor, içimizde zevk patlarken yumruklarımızı kanepeye doğru itiyor ve ben bunu görebiliyorum.

Vücudu beni yatağa bastırıyordu. Beni iri gövdesinin altına gömüyor. O çok büyük.

Her yerde.

Ve onu her yerde istiyorum.

Elleri titremeye başlıyor ve ben nefes nefese kalıyorum.

Gözlerimiz kilitleniyor, televizyondaki kız çılglık atıyor ve ikimiz de titriyoruz, kalçalar sarsılıyor, vücutlar titriyor.

Aletinden uzun beyaz ipler fışkırıyor ve ben bakakalıyorum, karnımdaki dönme ve kıvrılma tam bir girdaba dönüşüyor. Boğulabilirim.

Boğulmak.

Ciğerlerim boşaldı, vücudum o kadar gergin ki kopacakmış gibi hissediyorum ve sonra kopuyor.

Milyonlarca küçük parçaya ayrılıyor, her biri krala adak sunan bir köylüymüşüm gibi ayaklarının dibine seriliyor.

Garip bir sessizlik bekliyorum ama asla gelmiyor.

Mason oturuyor, temizlenirken biraz ayaklarını sürüyor ve sonra yan yana yatıyoruz, birbirimizin kollarına girmişiz, arka planda hala film oynuyor.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim ama sabah uyandığımda yalnız olduğumu fark ediyorum.

Kaşlarımı çatarak doğruluyorum, geriniyorum ve mutfaktan gelen sesleri takip ediyorum.

Eşiğe ulaştığımda ayaklarım duraklıyor, manzara rahatlatıcı ve sakinleştirici.

Mason masada oturuyor, Deaton'ın mama sandalyesini iyice yaklaştırmış, parmaklarının arasına bir bebek kaşığı sıkıştırmış.

Beni hemen fark ediyor, gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor.

Adam gülümsüyor ve ben bunu ruhumda hissediyorum.
"Görünüşe göre annen uyandı, küçük adam. Ne diyorsun?
Ona planlarımızdan bahsedelim
mi?" Planlarımız.
Onun, Deaton'ın ve benim.
Göğsüme ağırlık çöküyor, ama üzerinde küçük beyaz bir
ışık, olabilecek olanın yumuşak bir filizi asılı duruyor. Ya da
belki de olanın.
Gülümsüyorum ve odaya giriyorum. "Tamam, çocuklar.
Bana bırakın."

Bölüm 30

Payton

Şimdi, Kasım

Avix U futbol evinin önüne geldiğimde arabayı park ettim ve gözlerim beyaz ahşap kapıya doğru kaydı.

Oraya en son girdiğimde Mason beni elimden tutup götürmüştü.

Oradan en son çıktığımda gözlerim yaşlıydı...

"Selam." Chase öne doğru eğildi, yumuşak sesi hafızamdan silinip gitti ve ben de ona döndüm. "İyi olduğuna emin misin?"

"Evet, evet. Evet, sadece uzun bir gündü," diye yalan söyledim.

"İsterseniz içeri girebileceğinizi biliyorsunuz. Misafir kabul ediyoruz."

Alaycı bir kahkaha ben durduramadan beni terk ediyor ve başımı sallıyorum. "Evet, biliyorum."

Başını sallıyor ve kapıyı açtığında ben de dışarı çıkıyorum, onunla kaputun yanında buluşuyorum. "Yemek için teşekkürler."

Sırıttırıyor. "Benimle suşi yemeye geldiğin için teşekkürler. Başka kimse gelmeyecek."

"Yani, Kaliforniya dürümü sipariş ettim, o yüzden sayılmaz ama..." Güldüğünde biraz gülümseyerek ona takılıyorum.

"Eğer istersen, yarın yine boşum."

"Belki," diye şaka yapıyorum. "Ama eğer öyleyse, seçme sırasının bende olduğunu söyleyebilirim."

"Pizza olmadığı sürece. Pizzam bitti. Bu evde herkes pizza yiyor."

"Bundan biraz daha yaratıcı olabileceğime eminim."

Chase sırtıyor, ama bu sırtış yüzünden hemen düşüyor ve iki nokta beş saniye sonra bunun nedeni ortaya çıkıyor.

Büyük beyaz bir Tahoe belirir ve sonra dışarı çıkar.

Toprağa batabilsem batardım ama ayaklarım donmuş, gözlerim yüzüne yapışmış, başını kaldıracağı anı bekliyor.

Sadece bir saniye sürer.

Başını kaldırıyor, gözleri çaba harcamadan benimkileri buluyor.

Yüzünde şaşkınlık, endişe ve soğuk, sert bir kızgınlık fırtınası eserken ayakları hareket etmiyor, uzuvları yerinde kilitleniyor. Kötü görünüyor. Yıpranmış ve solgun.

Onu bütün gece kimsenin görmemiş olması ve kıyafetlerinin sanki bugünden daha uzun süredir üzerindeymiş gibi yıpranmış görünmesi gerçeğine takılmamaya çalışıyorum, ama çukuru kazmaya başlayan ben olsam bile midemdeki korku çukuru daha da genişliyor.

İstmeden yarım adım ileri atıyorum ve sanki uzanıp ona dokunmuşum gibi oluyor. Yanmış gibi sarsılıyor, başı geriye düşüyor ve umutsuzca ihtiyaç duyduğu bir cevabı arar gibi gökyüzüne bakıyor.

"Mase," diye seslendim sonunda.

Başını öne eğiyor ve yavaşça bu tarafa yöneliyor, gözleri bir kez bile yanımdaki arkadaşına gitmiyor. "Ne zamandır buradasın?"

"I-" Kahretsin. "Cuma." Kelimeyi zorlayarak söyledim ve hemen ekledim: "Seni aradım ama-"

"Ama sen aramadın."

Çevremde Chase'in aramıza baktığını fark ediyorum. "Ben aradım," diyor. "Ari'yi de. Ve Brady'yi."

Mason bana bakmaya devam ediyor. "Aramadın."

Yakından bakınca gözlerinin altındaki koyu halkalar çok net görünüyor.

Çok açık. "Neredeydin?"

"Konuşmam gereken biri vardı." Yüzünü başka yöne çeviriyor, sonra mırıldanıyor: "Pek bir şey fark etmedi."

Omurgamın etrafında bir şey dolanıyor, tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir huzursuzluk hissi beni sarıyor. "Mase." Tekrar deniyorum, ona doğru adım atıyorum. Birdenbire, gerçekten bilmek istiyorum. "Nereye gittin?"

"Gerçekten umurunda mı?" Yanıtı hızlı ve iç burkucu, tıpkı bana doğru fırlattığı bakış gibi. "Nereye gittiğim, ne yaptığım, kiminle yaptığım umurunda mı?"

"Mason," diye başlar Chase ama Mason'ın bakışları onu net bir şekilde uyarınca sözünü keser.

Dudaklarım birbirine yapışıyor, gözlerimin arkasında tanıdık bir yanma oluşuyor.

Uzaklara bakıyor, alnında kırışıklıklar oluşuyor. "Benim küçük adamım nerede?" Arabaya baktığımda gözleri benimkilere kayıyor, arka kapıdaki Embers Elite logosunu takip ediyor.

Yutkunuyor, belki de farkında olmadan ona doğru eğiliyor. "En azından bir merhaba diyebilir miyim? Ya da ... güle güle?"

Sonunda tekrar bana doğru bakıyor ve bu sefer dudaklarım titriyor. Ama başımı sallıyorum.

Tabii ki başımı sallıyorum.

Bir saniye bile beklemez.

Dönüyor, kapıyı açıyor ve kendini içeri kapatıyor.

Mason

İçeri girdiğim anda iri mavi gözleri benimkileri buluyor ve gülümsediğinde, iki küçük dişinin ipucu bana geri dönüyor, sanki vücudumdaki tüm gerginlik boşalıyor.

Kaslarım gevşiyor, kalbim doluyor ve kahkaha atarak gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Hey, koca adam." Ayak parmaklarını gıdıklıyorum ve o kadar kolay, o kadar yüksek sesle ve o kadar sevimli gülüyor ki benimki de onunla birlikte ikiye katlanıyor. "Daha da mı büyüdün?" Elimi kaldırıyorum, o da elini elime vuruyor, bunu tekrar tekrar yapıyor ve çıkan alkış sesine kıkırdıyor. "Evet, büyüdün. Şu koca ele bak." Sırıtiyorum. "Kısa sürede bağcıkları avuçlayacaksın."

Tekmelemeye başlar, dudakları bebek gibi konuşarak dakikada bir mil hareket eder.

Elimde değil. Onu oturduğu yerden kaldırıyorum, ayağa fırladığında gözlerim yerinden fırlıyor.

"Vay be, evlat. Güçlüsün, değil mi?"

Alkışlıyor. "Anne, anne, anne, anne."

Ellerim bir an geriliyor, gülümsemem yavaşça yayılıyor. "Bunu şimdi iyice anladın," diye fısıldıyorum. "Eminim şimdi deli gibi konuşuyorsundur, ha Einstein? Başka ne söyleyebilirsin, hmm?"

Birden sızlanmaya başlıyor, kolunu omzumun üzerinden uzatıyor ve işaret ediyor.

"Bu da ne?" Daha iyi görebilmek için dönüyorum ve küçük peluş futbol topunu bulduğumda gülüyorum. "Bu enayiye o kadar uzağa mı fırlattın? Vay be. Bir kolun olmalı."

Onu gıdıklıyorum ve gülmeye başlıyor.

"Top, top, top, top."

"Aynen öyle." Gülümsemeden duramıyorum, küçük ağzından çıkan top sesi her şeyden çok "buh" gibi gelse de ne söylemeye çalıştığı çok açık. "Bu bir futbol topu."

"Top, top!" El çırpıyor, pelüşü çekip yüzüne bastırıyor ve ısıyor, iki küçük yarım dişi alt diş etlerinden dışarı çıkıyor ve birkaç tanesi de üst kısımlardan kırılmaya hazır görünüyor.

Vücudum koltuğa yaslanıyor, birden kucağımdaki olağanüstü, değerli küçük şeyin derinden farkına varıyorum. Küçük adamım her geçen gün daha da büyüyor ve ben onu özölüyorum.

Hiçbiri benim için iyi sonuçlanmayacak binlerce olasılığın ağırlığı omuzlarıma öküyor. Ona sarılıyorum, küçük avuç içi sanki biliyormuş gibi omzumu okşadığında lanet olası kalbim küt küt atıyor. Sanki benim onu rahatlatmak için orada olmam gerektiği gibi o da beni rahatlatıyor.

Olmak istediğim gibi.

"Tüm dünyada en sevdiğim insan sensin, bunu biliyor musun?" Gözlerimin arkasına sızan acıyla savaşarak fısıldıyorum. "Seni özölüyorum, Küçük D. Her gün."

Başını çeviriyor ve yanağıma ağız açık bir öpücük kondurduğunda kırık bir kıkırdama duyuluyor.

"Sağ ol dostum. Bu tam da ihtiyacım olan şeydi." Ona gülümseyerek elini tutuyorum ve o da yeniden kucağımda zıplamaya başlıyor.

O sırada kapı açılıyor ve ben gerginleşiyorum, tutuşum kendiliğinden onun etrafında sıkılaşıyor.

Annesinin gözleriyle karşılaşıyorum, gözlerindeki hüzün içimi parçalıyor.

Ne için üzgünsün bebeğim?

Kendin için mi?

Benim için mi?

Payton bakışlarımızı kırarak gözlerini kırıştırıyor. "Avix Inquirer ile biraz daha çalışmak için buradayım. Denemek istedikleri bazı yeni fikirleri varmış ve beni tekrar istediler, yani..."

Gururum kabarıyor ve toplayabildiğim kadarıyla gülümsüyorum. "Bu çok güzel, Sevimli Küçük. Senin adına sevindim."

Kaşları geriliyor ve başını sallıyor. "Her neyse, geçen seferkiyle aynı yerde kalıyorum. Belki sen de istersin-"

Gelmek mi? Bir süre seninle olmak? Umut kıvılcımları ...
"-bir süreliğine onu alır mısın? Onu bana getirebilirsin.
bir ya da iki saat, ne zaman istersen, gerçekten."

Bu umut sönmüş, on tonluk kayaların altına gömülmüştür.
Ona yakından bakıyorum, içimi bir boşluk duygusu kemiriyor. "Sensiz mi?"

Payton gözlerini yere indiriyor ve ben de gözyaşlarının yanaklarından süzülüşünü izliyorum.

Ama bana hiçbir anlam ifade etmiyorlar, bu yüzden ezici koruma ihtiyacına boyun eğmiyorum. Onu korumak ve ona sıkıca sarılmak için. Ona gitmiyorum, onları silmiyorum ve daha iyi hissetmesini sağlamam için yalvarmıyorum.

Tek yaptığım başımı sallamak, arabadan inmek ve küçük adamımı göğsüme bastırmak. Tekrar içeri uzanarak bebek bezi çantasını döşeme tahtasından kapıyorum. Yanından geçerken ona tek kelime etmiyorum, Chase'in sorgulayan bakışlarını görmezden geliyorum ve doğruca futbol evine girip merdivenlerdeki özel odamda kayboluyorum.

Kızgın olmak istiyorum.

Çılgılık atmak, bağırarak ve söylemediği her şey için bir neden talep etmek istiyorum ama bu düşünce aklıma gelir gelmez silinip gidiyor çünkü oğlum kollarımda.

En azından bana bunu verdi.

Aynen böyle, zihnim tamamen sıfırlanıyor ve uzun zamandır ilk kez damarlarımda sarsılmaz bir memnuniyet akıyor.

İstediğim şey bu.

Öğleden sonraları esas adamımla hiçbir şey ve her şeyi aynı anda yapıyorum.

"Tamam, küçük adam." Yere bir battaniye serdim, etrafına birkaç yastık attım ve onu poposunun üzerine yatırdım, önünde karnıma çöktüm. "Babanın turnuva videolarından bazılarını izledim ve sanırım sana bir iki şey göstermemin zamanı geldi. Ne dersin?"

Deaton üzerime tükürük püskürtüp yabancı bebek dillerinde konuştuğundan sonra destansı bir hızla üzerime atılıyor.

Kendini vücudumun yarısına kadar atıp bacaklarıyla iterken gülüyorum.

"Şu haline bak, doğuştan yeteneklisin." Kollarını boynuma doluyorum, beni döndürüyormuş gibi yaparak onu bacakları yana doğru yayılacak şekilde yerleştiriyorum. "Bu bir pin! Ve Deaton Vermont ilk rauntta kazandı." Birkaç hareket daha yapıyoruz, yerde güreşirken iri adamım gülüyor ve alkışlıyor. Ağırlığını bir çift dambıl gibi kullanarak onu başımın üzerinde havaya kaldırıyorum. "Dünyanın gördüğü en iyi küçük güreşçi olacaksın." Gülümsüyorum, aptal suratlar yapıyorum ve o benim yaptığımı taklit ettiğinde eriyorum.

Yirmi dakika kadar sonra, gerçekten terlemiş olarak sırtüstü düşünüyorum ve o beni kopyalayıp yanıma uzanırken gülüyorum.

"Parmak eklemi verebilir misin?" Elimi uzatıyorum, elimi tokatlayıp tekrar tekrar "anne" demeye başladığında gülümsüyorum, çünkü bu onun en sevdiği kelime gibi görünüyor. "İşte böyle." Elini tutuyorum ve küçük bir yumruk yapıp benimkine bastırıyorum. "Bum!" Yumruklarımız birbirine değdiğinde çıldırıyor, parmak eklemlerini bana doğru tekrar tekrar uzatıyor ve çıkardığım sesi taklit etmek için elinden geleni yapıyor.

Dikkati dağıldığında kollarımı başımın arkasında kavuşturuyorum, poposunun üzerine bastırırken her hareketini izliyorum, sonra ellerini kaburgalarımın üzerine bastırıyor.

"Ah." Beni yere yatırmış gibi yapıyorum, o da gülüyor, ayağa kalkıyor ve kendini alkışlıyor.

Bakarken vücudumdaki her kas donuyor. "Kahretsin... ayaktasın."

Yavaşça oturma pozisyonuna geçiyorum, sinsice birkaç adım geriye kayıyorum ve bacaklarımı halının üzerine yayıyorum.

Kollarımı iki yana açmış bu küçük mucizeye bakarken titriyorum, her ne kadar kaya gibi sağlam dursa da düşmesinden korkuyorum. "Küçük D, sen

Şimdi yürüyor musun?" Fısıldamak istememiştim ama kelimeler öyle çıktı.

Deaton alkışlamaya devam eder ve sonra sağ bacağını kaldırarak birkaç santim ileri atar.

Etrafta dolanırken elimi hızla cebime sokuyorum, telefonumu alıyorum ve kayıt tuşuna basıp sol tarafımızdaki yastıklardan biriyle destekliyorum.

Annem bunu gördüğünde ölecek. Tabii zaten bilmiyorsa.

Belki benden başka herkes biliyordur.

Göğsüme bir baskı çöküyor ama sol bacağı kalkıp daha da yaklaştığında her şey silinip gidiyor.

"Bebeğim, yürüyorsun." Ellerimi uzatarak gülümsüyorum.

Ve Deaton neredeyse koşarak ilerliyor, son beş adımı kolaylıkla atlıyor. Bir kahkaha atarak göğsüme çarpıyor ve salyalı elleriyle yanaklarımı sıkıyor.

"Aman Tanrım," diye gülüyorum, kollarımla onu yerden kaldırıyorum. "Baban seninle çok gurur duyuyor."

Ne söylediğimi fark etmiyorum, kelimeler orada duruyor ve gözlerimi kapatıp bir başka sessiz an için onu kendime yaklaştırıyorum.

"Ba, ba, ba," diye geveliyor sonra.

Kısık, hırıltılı bir kıkırdama duyuyorum ve onu döndürüp kucağıma yatırıyorum, çantasına uzanıp köşedeki cepten küçük damlatmaz bardağı çıkarıyorum. "Dostum, gittikçe büyüyorsun. Konuşuyor, yürüyor ve büyük bir çocuk bardağı mı?" Mırıldanıyorum, ne yapacağını bilip bilmediğini görmek için bardağı ona uzatıyorum.

Yeterince eminim, onu geri çeviriyor, bana bakıyor ve birkaç küçük yudum su alırken kapüşonumun iplerini çekiştiriyor.

Elimi kaldırıyorum ve parmaklarımı yumuşak buklelerinin üzerinde gezdirip iri mavi gözlerine bakıyorum.

Bir çocuğu boşanmış bir aile gibi ikinci bir aileyle paylaşmak zorunda kalmak böyle bir şey olmalı.

Kemiklerimi sızlatan bir hü­zün beni sarıyor ve bunun neden olduğu ger­çek acı karşısında irkiliyorum. Çocuğumun annesiyle birlikte olmamayı hayal bile edemiyorum. Her gün bir şeyleri kaçırdığınızı bilmek tam bir işkence olurdu. Sanırım bunu yürütmek için elimden gelen her şeyi yapmak isterdim.

Başımı sallayarak göz kır­pıyorum.

Ben neden bahsediyorum? Burada olan şey tam olarak bu ve ben her şeyi denedim. Çünkü ben diğer yarısıyım. Kan bağı olsun ya da olmasın, o hala benim.

Olmayacak olsa bile.

Neden olmasın ki?

Çünkü sen yeterli değilsin ve asla da olmayacaksın.

Anladığımı sanıyordum ama anlamamışım. Bana söz vermişti.

Söz verdi ve keşke söz vermeseydi.

Bölüm 31

Mason

Şimdi, Kasım

Payton'ın yeni projesinin bir öncekinden daha büyük olduğu ortaya çıktı. Embers Elite ve Avix arasındaki bir başka ortak çalışma için şahsen talep edilmekle kalmadı, aynı zamanda tüm Sharks kadrosunun vesikalık fotoğraflarını çekmesi istendi.

İşte bu yüzden hepimiz, hatta maç günleri henüz çimlere ayak parmağını bile değdirmemiş olanlar bile, yarım mil uzunluğundaki bir kuyrukta yarı çıplak bir şekilde durup objektifin önüne geçmek için sıramızı bekliyorduk. Onun objektifi.

Ben ilk akıştaydım, Brady ve Chase de benimle birlikteydi, çünkü biz ilk başlayanlardınız, ama bu aynı zamanda en hızlı bizim girip çıktığımız anlamına da geliyordu, sporcuların çokluğu kamera ve ışık ekibinin geri kalanı için bile bakmaya dayanılmazdı.

İçeri alındık, döndürüldük, döndürüldük ve damarlarımda gurur uyandıran bir iş tarzıyla dışarı çıkarıldık. Çünkü kendi alanında çok iyi görünüyor. Hareket ediyor, yönetiyor ve talep ediyor. Bu onun daha önce görmediğim bir yönü, bir buçuk yıl önce sahilde tanıştığım küçük fotoğrafçının yeni, daha gösterişli bir versiyonu. Bu staj ona yolunu bulmasında yardımcı oluyor ve bu sayede gözlerinde daha parlak bir mavi parlıyor.

Tabii ki, işim bittikten sonra, etrafta dolaşmak zorundaydım. Ne olur ne olmaz.

Son iki saattir, derme çatma fotoğraf kabininden on adım ötede duvara yaslanmış, sadece ...

İzliyordum. Belki de bekliyorum.

Yemin ederim, bir orospu çocuğunun daha saç hakkında yorum yaptığını duyarsam, soyunma odasında saçlarını tıraş edeceğim.

Gözlerim on adım ötedeki siyah perdeye kayıyor, aralıktan parlayan çilek sarısı saçlarına bir an bakıyorum ve ciğerlerim şişiyor. Yine de saçları muhteşem. Biraz kestirmiş gibi görünüyor, bu sabah içeri girer girmez fark ettiğim ama dün topuz yaptığı için fark edemediğim bir şey. Çok değil, belki sadece serçe parmağımın uzunluğu kadar, ama elime alıp alıştığım uzunluğu test edene kadar emin olamayacağım.

Bu düşünce aklıma gelir gelmez bir toz bulutuna dönüşüyor ve öksürmememe neden oluyor.

Bu sefer parmaklarımı buklelerinin arasında gezdiremeyeceğim. Hayır, bu sefer yolculuğu çok daha farklı geçecek. Benimle geri gelmeyecek ya da beni davet etmeyecek.

"Hey." Yumuşak bir ses düşüncelerimi bölüyor ve Allana'yı bulmak için başımı çeviriyorum.

"Selam." Kibarca gülümsedim. "Nasılsın?"

"İyi. Dinle." Ellerini birbirine kenetliyor, gözleri takımın dizildiği yere gidip geliyor. "Seninle bir dakika konuşabilir miyim? Dışarıda?"

Kaşlarım çatılıyor ve Payton'a doğru bakıyorum. "Burada konuşabilir miyiz?" Mahremiyet gerektirecek ne hakkında konuşabileceğimizden emin olmadığım ve bunu yapmak istemediğimden soruyorum. Payton'ı burada tüm bu pisliklerle bırakamam.

"Dinle, sadece şunu bilmeni istiyorum-"

"Bilemiyorum. Benim zevkime göre biraz kalın."

Söylediği her ne ise, bu yüksek sesli ve maksatlı yorum karşısında kulaklarımda patlıyor. Başımı öne eğip Alister Howl'un aptal kafasının arkasına bakıyorum; Ken bebekleri gibi saçları şapkanın altından sanki yüz metrelik bir yeşil alandan değil de beyzbol sahasından çıkmış gibi görünüyor. Ve evet, bunun kulağa aptalca geldiğinin farkındayım ama umurumda değil.

Aptala benziyor ve ne ona ne de onun Amerikalı rolüne katlanabiliyorum.

Sürekli benimle ilgileniyor ve onu duyabildiğimi bildiği için konuştuğunu biliyorum.

Beni onunla gördü.

Orospu çocuğu biliyor.

Allana'dan bana bakarak "Ama bir oyun kurucu için yeterince iyiye, bir başkası için de yeterince iyidir, değil mi?" diye eklediğinde bunu kanıtlıyor.

İleri atılıyorum, birkaç kişiyi itip kakıyorum ve aptal Dodgers şapkasının yakasından tutup kendi ayağına takılıp kışının üstüne düşene kadar çekiştiriyorum.

Yerden başını kaldırıp bakıyor, etraftakiler gülüp saçmıyor ama o ne yaptığını biliyor. Ters ters bakmıyor bile. Sırıttırıyor, ellerini sahte bir masumiyetle kaldırıyor.

"Benim hatam, Johnson." Sırıttışı büyüyor ama altında bir şey var. Bu yaz bu sahaya adım attığından beri taşıdığı çarpık bir nefret. "Sarışınlara karşı bir ilgin olduğunu unutmuşsun, değil mi?" Son sözler onu hırıltılı bir şekilde terk ediyor.

"Diline dikkat et, pislik. Beni test etme. Burada olmaz." Onunla değil.

Şimdi ters ters bakıyor, zıplayıp göğsünü göğsüme bastırırken dudakları kıvrılıyor. "Bunu senin için mahvetmeliyim. Yapabilirim, tam burada, şu anda."

Neden bahsettiğini bilmiyorum ve umurumda da değil. İlerliyorum. "Deneyebilirsin."

Ağzını açıyor ama Koç elinde bir panoyla beliriyor ve bir de ne görsün, adı perdeye çağrılıyor.

Geçerken omzuyla beni itiyor ve Koç kaşlarını kaldırıyor ama ben sadece başımı sallıyorum.

Adam kışında sopa olan bir serseri, bu yüzden sorununun ne olduğunu kim bilebilir.

Payton'la birlikte boşluğa adım atıyor, dönüyor ve gözlerimin içine bakıyor ve sonra perdeyi tamamen kapatarak görüş alanımdaki kırıntıyı siliyor.

Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrılıyor ve ilerliyorum ama Brady ortaya çıkmadan önce yerdeki kırmızı bant çizgisine ancak varabiliyorum.

Başını sallıyor, eğiliyor ve sadece benim duyabileceğim şekilde konuşuyor. "Yapma. İsteddiğini biliyorum ama bu onun gösterisi. İş berbat edersen her şey daha da kötüye gider."

Daha da kötüsü.

Daha mı kötü?

Bu nasıl olabilir ki? Sikeyim.

Daha kötü!

Sanki evren beni test ediyormuş gibi, cevap dört saat geçmeden Koç Rogan ile zorunlu bir toplantı şeklinde taşaklara hızlı bir tekme ile geldi.

"Alister Cuma günkü maça başlıyor."

Kalemim imzanın ortasında kağıdın üzerinde dondu.

"Oğlum." Başını sallıyor, yüz ifadem aklımdan geçen sorunun ne sikime yaradığını açıkça haykırıyor. "Geçen yıl bu zamanlar Riley için başlamıştın. Bu işleri nasıl yaptığımı biliyorsun. Sezonda iki kez, her sezon, ikinci yedek ilk çıkar." Gözlerini kısıyor ve söyleyecek daha çok şeyi olduğunu biliyorum, o yüzden arkama yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum ve bekliyorum. "Yarın onunla çalışmanı istiyorum. En az iki saat. Ona işaretler ve ipuçları ver, Riley'nin sana yaptığı gibi onu kanatlarının altına al."

"Ben Noah değilim ve Alister benden çok uzakta."

"O bir futbolcu, hem de çok iyi bir futbolcu, tıpkı senin gibi." "O tüm zaferi isteyen bir pislik."

Koç gülüyor. Yüksek sesle. Ayağa kalkıyor, masanın etrafından dolanıyor ve ofis kapısını çekiştirerek açıyor. "Hepimiz öyle evlat. Her birimiz. Sadece bazıları biraz daha iyi saklıyor." Başını çekti, ben de ayağa kalktım. "Filmini izle. Önümüzdeki on dakika içinde gelen kutunda olacak. Şimdi git. Ve eğer seni bir daha buraya çağırırsam, bunun nedenini biliyorsun."

Yutkundum, başımı salladım ve dışarı çıktım, omuzlarım gergin ve başım dikti, ama gözden kaybolduğum anda

ikisi de parçalanır, çünkü lanet olsun, oldu.

Bunun olacağını biliyordum, ama sanırım zihnim ne kadar berbat bir durumda olduğumu anlayamayacak kadar meşguldü. Akademik gözetim.

Bana iki puan kazandıracak bir spor feragatnamesi ile akademik gözetim.

Eğer bir sonraki sınavda başarısız olursam, bir tane bile olsa, ben yokum.

İşim biter.

Sezonun geri kalanı için kenara çekildi ve Alister'ı kişisel olarak playoff yoluna soktu, bu fırsatı hak etmemişti ama şüphesiz değerlendirecekti. Her erkek yapar.

Sonunda eve galibiyetle döndükleri sürece takımı oraya kimin getirdiği kimsenin umurunda değil. Eğer takımı zafere taşırsa, ben ne olacağım?

Peki benim geleceğim ne olacak?

İşlerin bu noktaya gelmesine nasıl izin verdim bilmiyorum. Kendimi bildim bileli futbol benim hayatımdı, sonra Payton çıkageldi ve birdenbire her şeyimi adadığım spordan daha fazlasına sahip oldum. O benim dünyamın en önemli parçası haline geldi ve kalp kırıklığım ya da bana kendi kalbini vermeyi reddederek kalbimi kırma yolunda ilerlediği korkusu olarak adlandırdığım şeyin karışımında, güçlü ve istikrarlı kalmanın ne kadar önemli olduğunu unuttum. Hem saha dışında hem de saha içinde motive oldum.

Çünkü bir sonraki aşamaya geçmek artık sadece benimle ve hayallerimle ilgili değil. Onlarla ilgili. Bizimle ilgili.

Yeni hayalim, kızım, küçük oğlumuz ve bir NFL stadyumunda üzerinde soyadımın yazılı olduğu bir aile süitine sahip olmak. Ona, isterse dünyayı gezebileceği, hayal ettiği tüm güzel şeylerin fotoğraflarını çekebileceği, benim ve Küçük D'nin yüzümüzde gülümsemelerle kenardan izleyebileceğimiz mutlu, tatmin edici bir gelecek sunma imkanına sahip olmak.

Topu nasıl bu kadar sert düşürebildim? Tam tersini yapmalıydım. Kontrol edemediğim şeylere takılıp her şeyin dağılmasına izin vermek yerine kontrol edebildiğim şeyler için var gücümle savaşmalıydım. Onunla bir hayatı kaybetme düşüncesi

hala aklımın bir köşesindeydi, peki nasıl oldu da kendimi bu kadar başarısızlığa uğrattım?

"Siktir, siktir, siktir!" Bağırıyorum, kapıyı iterek açıyorum ve Kasım ayının soğuk havasına çıkıyorum.

"İyi haberi duyduğunuzu varsayalım."

Şaka yapıyor olmalısın. Yavaşça başımı çevirdim ve işte oradaydı, binanın kenarına dayanmıştı.

Alay ettim. "Gerçekten sadece bu an için mi burada bekledin?"

Duvarı tekmeleyip öne doğru adım atarken yüzü bomboş. "Evet."

Dönüp yüzümü ona dönüyorum ve kollarımı kaldırıyorum. "Bana söyleyecek bir şeyin varsa Howl, söyle."

"Sadece seni bu kadar özel yapan şeyin ne olduğunu merak ediyorum." Duraklıyor. "Seni izliyordum, etrafta senin hakkında sorular soruyordum ve tekrarlamaya değer bir şey bulamadım."

"Bu çok ürkütücü. Kaptanınıza takıntılı olduğunuzu itiraf etmeniz biraz tuhaf."

Yavaşça başını sallıyor. "Takıntılı değilim." Çantasını yerden alarak bir adım geri çekiliyor. "Hayal kırıklığına uğradım. Hatta belki tiksindim." Gözleri sertleşiyor ve benim alanıma giriyor. "Başkalarının göremediğini görüyorum ve sen zayıf bir hiyardan başka bir şey değilsin, derslerinden kalıyor ve sahada çuvallıyor çünkü saha dışındaki hayatını idare edemiyor. Bu durumda olduğun için mutluyum. Böyle olmayı hak etmiyorsun-" Sonra kafasını çekip uzakta hiçbir şeye bakmıyor. "Git kendini becer, Johnson. Başkasının hayatını mahvetmeden önce başarısız ol ve kampüsten defol."

Kaşlarım onun geri çekilen halini takip ediyor, sözleri kim bilir nelerden oluşan karmakarışık bir karmaşa.

Bir diğerinden daha iyi olduğunu düşünen, başlangıç pozisyonunu diğerlerinden daha fazla hak ettiğine inanan sporcularla tanıştım ve bazıları haklıydı, ama kanıt her zaman oyun filmindedir. Kendini gösterir.

Burada öyle bir şey olmuyor.

Yani Alister onunla benim ve kadrodaki pozisyonumuz hakkında konuşuyorsa, ciddi bir hayal kırıklığına uğrayacak çünkü ben ondan daha iyiyim. Ben görevi devretmeye hazır olana kadar benim pozisyonumu alamayacak.

Ya da sınavlarını batırırsın.

Kahretsin.

Hayır. Böyle bir şey olmayacak.

Başarısız olmayacağım. Okulda değil.

Sahada değil.

Ve asla kızla değil.

Keşke ona bu kadarını göstermeme izin verseydi.

Payton

Üç gün dörde çıktı ve benden bir hafta daha kalmamı istediler, tüm masraflar ödendi. Gülümsemeden duramıyorum, belki de hiç hissetmediğim bir başarı duygusu içimi kaplıyor.

"Bu çılgınca, biliyor musun?" Binanın dışında garip bir sessizlik içinde beni bekleyen Chase ve Paige'e bakıyorum.

"Bu kendi başıma yaptığım ilk şey gibi geliyor ve ben..."

"Ne değil?" Paige başını öne eğiyor, kitapları göğsünde katlanmış.

Burnumu kıvırıyorum ve yüzümü öne çeviriyorum. "Her şeyi berbat ediyorum."

"Hey." Chase önüme geçti, yeşil gözlerini gözlerime dikti. "Seni tanıdığımdan beri hiçbir şeyi berbat etmedin. Kendine aksini söylemeyi bırak. Aynı yıl içinde GED'ini aldın, bir bebeğın oldu ve hayalindeki işe girdin."

"Stajyerlik."

"Stajyerlik bu hale geldi." Ellerini uzatıyor ve ben de üniversite kampüsüne şöyle bir bakıyorum.

Çok uzun zaman önce, hamile kalmadan önce bile, istesem bile bir tanesine gitme şansım olup olmayacağını merak ediyordum. Önceden ne istediğim hiç önemli değildi. Ava Baylor'un ne istediğiydi ve annem de gerçekçi olmayan idealleri olan gösterişli küçük bir velet değil, sosyal bir prenses istiyordu. Çok tatlıydı.

Hayır.

Chase başını eğiyor ve ben de gülümseyerek ona bakıyorum.

"Biliyor musun, bu moral konuşması işinde oldukça iyisin. Öyle değil mi Paige?" Başımı çeviriyorum, benden ona bakarken yüzünde meraklı bir ifade buluyorum.

İzlediğimi fark edince boğazını temizliyor ve o sahnedeki gibi gülümsüyor. "Tabii, madem öyle diyorsun," diye takılıyor.

Kafasını ona doğru savuruyor. "Bu da ne demek şimdi?"

Omuz silkiyor. "Başkalarını şişirmekten hoşlanıyor gibi görünüyorsun ama iş kendine gelince sönmeye hazırsın." Adam ters ters bakıyor, o da gülüyor ve omuzlarını tekrar kaldırıyor. Bana bakıyor. "Bugünkü planları son anda iptal ettiğim için tekrar özür dilerim, ama yine de sabah görüşürüz, değil mi?"

Başımı sallayarak onun uzaklaşmasını izliyorum ve sonra ikimiz kreşe doğru ilerliyoruz.

"Neden iptal etti?" Chase onu duymazdan gelir gelmez sorar.

"Bir tür toplantıyla ilgili bir şey. Detayları gerçekten sormadım." Ona doğru bakıyorum, kaşlarının arasındaki çekimi fark ediyorum. "Ne?"

Chase onun gidişini izlerken, "Yok bir şey," diye mırıldandı. "Sadece sinirlerimi bozuyor."

İçimden bir kahkaha yükseliyor ve yüzümü öne çeviriyorum "Evet, onun hiç bitmeyen tatlılığı beynimi gerçekten rahatsız ediyor."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece kaybolduğu yöne doğru bakmaya devam ediyor, biz de sessizce yürüyoruz.

Ari bu sabah bana mesaj atarak ne zaman izinli olacağımı sordu, böylece hep birlikte erken bir akşam yemeğinde bir araya gelebilecektik, diğerlerinin her hafta yaptığı bir şey. Şimdi ben de bunun bir parçası olacağım ve bu çok güzel bir şey.

Çocuk gelişim merkezine bir metre kadar yaklaşmıştık ki Chase kolumu tutup hareketimi durdurdu. Bakışlarını binanın dışında telefonu kulağında asılı duran sarışın adama doğru takip ediyorum.

Anında gülümseyip ileriye doğru itiyorum.

"Payton, bekle," diye başlıyor Chase, tam ben "Alister, hey," derken. Chase daha sert bakıyor. Ama bu sefer bana doğrultmuştu.

Ne oluyor der gibi gözlerimi açıyorum ve Alister'a dönüp bakıyorum.

"Benimle buluştuğunuz için teşekkürler." Çantamı karıştırıyorum, imzalamam gereken formu çıkarıyorum ve bir kalem uzatıyorum.

Alister Chase'den bana bakarken genişçe, belki de biraz fazla genişçe gülümsüyor. "Hiç sorun değil. Aslında ben de zaten bu tarafa doğru geliyordum. Biliyor musun, bir ara seni yemeğe götürmeme izin vermelisin, böylece konuşabiliriz. Duymak isteyeceğin bazı sırlarım var."

Yaklaşan bir figür sırtıma bastırmadan önce cevap verecek zamanım yok.

"Seni uyarmıştım." Mason'ın sesi kırılmış ve öfke doludur. Alister gözle görülür bir şekilde sertleşir, ancak bir şekilde sırtışı büyür.

"Sakin ol, Johnson. İşini bitirip eve dönebilmesi için kıza yardım ediyorum."

Bu da ne demek oluyor? Ayrıca... ne oluyor?

Omzumun üstünden bakıyorum, göğsümde o tanıdık ağrı oluşuyor ama bu kez onu hızlı bir kızgınlık izliyor. "Onu ne hakkında uyardın?"

Mason yere bakmıyor, yüz ifadesi sert ve karşımdaki adama kilitlenmiş durumda.

Ama adamın elindeki kâğıdı çekip alan ve omzuna vuran Chase'dir. "İşte. İmzaladın. Şimdi güle güle."

Ben de ona bakıyorum, elindeki kâğıdı yırtıyorum ve Alister'a özür dileyerek gülümsüyorum. "Sana sonra mesaj atarım."

"Bu da ne?" ve "Kahretsin" aynı anda söyleniyor ve sonra hem Chase hem de Mason tarafından sıkıştırılıyorum ama Alister kaçmak istiyor gibi görünüyor. Omuzlarının arasından başını kaldırıp sola doğru koşmaya başlamasını izliyorum.

İki çocuk da ağzını açtı ama ben ellerimi kaldırdım. "Her sınıftan bir kişi olmak üzere dört oyuncu hakkında tam bir profil hazırlamam istendi. Alister benim birinci sınıf öğrencim."

"Benimle kafa bulmaya çalışıyor." Mason kaşlarını çatarak bir adım öne çıkar. "Lütfen, sadece-"

"Mase." Sözünü kesiyorum, gözlerimle olay çıkarmaması

için yalvarıyorum. Chase'e hızlıca bir bakış attığımda

kafasının arkasına vurup kaçıyor.

Mason'a yeniden odaklandığımda, kahverengi gözlerinin kısık olduğunu, yüzünde harap olmuş bir ifade olduğunu ve son iki dakikanın akıp gittiğini görüyorum. İçgüdüsel olarak öne doğru bir adım atıyorum, avucumu göğsüne bastırıyorum.

"Sorun nedir?" Aslında ne söyleyeceğimi unutarak fısıldıyorum.

Yutkunuyor, alnı benimkiyle buluşacak şekilde hafifçe eğiliyor, ama sadece fısıldayacak kadar uzun, "Her şey. Her şey yanlış, Tatlı Küçük."

Sonra saçlarının uçlarını çekiştirerek ilerideki basamaklarda durmaya başladı. Yutkunarak onu takip ediyorum ve bizi çocuk gelişim merkezine götürüyor.

Cameron daha ben onu yolcu etmeyi bitirmeden kucağında Deaton'la köşeden dönüyor. "Mükemmel zamanlama." Gevşek saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırarak gülümsüyor.

Mason'ın ağzında sahte bir sırıtma beliriyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Uzun bir gün müydü?"

"Kıçımı öp." Tatlı tatlı göz kırpmıyor. "Üzerimden bok geçmiş gibi görüldüğümü biliyorum. İşaret ettiğin için teşekkürler."

"Cameron." Ellili yaşlarının sonlarında kıvrıkcık saçlı bir kadın, sanırım adı June, gözlerini kapatıyor ve başını hafifçe sallıyor.

"Oh, Junie. Beni seviyorsun."

"Eğer bu küçükler eve gidip küfretmeye başarlarsa, seni seven tek kişi parmağında oynattığın o yakışıklı çocuk olacak... tabii kovulduğunda seni bulabilirse."

Cameron kaşlarını sallıyor ve kadın oflayıp puflayarak bebek bezlerini tepsilere istiflemeye geri dönüyor.

"Erkek oyuncacı mı?" Deaton'ın bebek arabasını ve çantasını depodan alırken ona takılıyorum. Küçük bir kalp kalbe konuşmadan sonra mı? Evet, öyle diyebiliriz. Ondan sonra, o ve ben daha da yakınlaştık. Dürüst olmak gerekirse, daha fazlasını bilmese bile birinin beni ve Mason'ı desteklediğini bilmek güzel.

onun ve benim aramızda arkadaşlıktan daha derin bir bağ olduğu gerçeğinden daha önemli.

Cameron bana doğru sırtıyor ama bu yeni adamıyla ilgili herhangi bir bilgi vermiyor. O bir adım öne çıkıyor ve ben de yüzümde geniş, şapşal bir gülümsemeye küçük adamıma ellerimi uzatıyorum.

Ama Deaton yanımdaki adama uzandı.

Göğsüm ısınıyor ve Mason'ın yüzünde aynı gülümsemeyi gördüğümde bu sıcaklık daha da artıyor.

Kıkırdıyor ve bu sesle boğazımda bir düğüm oluşuyor. "Buraya gel, adamım. Beni özledin mi?" Yanağını öpüyor ve boynunu ısıtıyormuş gibi yapıyor.

Deaton gülerek küçük elleriyle onu iter ve bir sonraki saniyede onu kendine doğru çeker.

Sonunda bana doğru baktı ve eğildi ama Mason'ın kapüşonunun iplerini bırakmadı.

"Şey, merhaba, bay adam." Gülüyorum, dudaklarımı büzüyorum ve ağzını açıp salyalı bir öpücükle benimkinin üzerine bastırdığında gülüyorum.

Mason benimle birlikte gülüyor. "Bunun üzerinde çalışmalıyız, oğlum."

Oğlu.

Paniklememek için elimden geleni yaparken derin bir nefes alarak uzaklaşıyorum, ama bu kelimeler bugün daha sert çarpıyor gibi görünüyor. Şu anda şakacı davrandığının farkındayım ama Mason'ın oğluma karşı hissettiklerinin, mesela Brady'nin ona karşı hissettiklerinden daha derin olduğunu bilecek kadar da saf değilim.

Bu oğlum için ne anlama geliyor? Hiç tanımadığı babası için?

Gülümsemeye zorlayarak Cameron'a dönüyorum, üçümüz binadan çıkarken umutsuzca dikkatimi dağıtacak bir şey arıyorum. "Ee, yoğun bir gün müydü?"

"Evet." İç çekiyor ve göğsüne dramatik bir şekilde bastırıyor. "Yeni bir bebeğimiz var. Sanırım beş aylık falan ve çok tatlı. Birkaç haftadır burada ama yemin ederim en sevdiği benim. Annesi biraz tuhaf ama beni sevdiğini fark etmiş olmalı, çünkü onun burada olduğu günlerde benim de burada olup olamayacağımı sordu.

yeterince iyi. Babasının bana kafayı takmış olmasının zararı yok. Bu arada o bekar. Emin oldum." Kadın gülüyor ve Mason şakacı bir şekilde iç çekiyor. "Oh! İşte diğerleri! Ari, bekle lan!" diye bağırıyor ve ben Brady, Chase ve Ari'nin beklediği yere doğru bakıyorum.

O ayrılır ayrılmaz Mason duruyor ve yüzünü bana dönüyor. Ona bir konuşma borçlu olduğumu biliyorum ama bunu yapmak, saklamak için çok çalıştığım bir parçamı açmam gerektiği anlamına geliyor. Sorun da bu zaten, değil mi? Saklanmak. Sanki tek yaptığım buymuş gibi geliyor, peki ne için?

Benimle ilgili bir sorun olduğunda bunu açıklamak zor ve diğer tarafa geçmek için kendi eylemlerim ve kararlarımla yaşamamın bir yolunu bulmam gerekiyor ... ve henüz o noktada değilim. Olmam gerekiyor. Deaton için, Mason için ve kendim için. Umutsuzca deniyorum ama ne zaman her şeyi çözdüğümü düşünsem, her şey tekrar çöküyor.

Kendimi bir hatalar yumağı, tepeden aşağı yuvarlanan ve her yuvarlanışta daha da büyüyen bir kartopu gibi hissediyorum.

Mason'ın yüzünde milyonlarca soru beliriyor, yüzündeki acı o kadar ağır ki buraya nasıl geldiğimizi soracağından eminim ama yanılıyorum. Yüzündeki acı benimle ilgili değil. Oğlumla ilgili, "Bana yürümeye başladığını söylememiştin" dediğinde bu gerçek ortaya çıkıyor.

Özür dilemek için ağzımı açıyorum, hemen savunmaya geçmeye hazırlanıyorum, ama sonra söyledikleri aklıma geliyor ve yüzüm düşüyor. "Ben... Ne?" Fısıldıyorum. Gözlerim Mason'dan Deaton'a gidip geliyor. "O... o değil. Yapmadı." Yutkunuyorum, gözlerim sulanıyor ve küçük oğluma bakıyorum. "Mase?" Fısıldıyorum.

Kahverengi gözlerine baktığımda o kadar şefkatli görünüyor ki, gözlerim doluyor ve elim ağzımı kapatmak için yukarı kalkıyor.

"Aman Tanrım, yürümüş mü?"

Mason'ın gülümsemesi, kucağındaki artık o kadar da küçük olmayan erkek bebeğe bakarken, herhangi bir ebeveynin olabileceği kadar sevgi dolu.

"Yaptı," diye mırıldanıyor, sonra cebinden telefonunu

ıkarıp havaya kaldırıyor. "Görmek ister misin?"

Hararetle başımı sallıyorum, o videoyu açıp oynat tuşuna basarken yanına eğiliyorum.

Mason'ın bacakları ekrana gelir ve sonra Deaton gülümseyerek ve büyük çocuk adımlarıyla doğruca Mason'ın bekleyen kollarına atılır.

Boğuk bir kahkaha beni terk ediyor ve sulu bir gülümsemeyle Mason'a bakıyorum, bilinçaltımda kendimi ona yaklaştırıyorum. Tekrar tekrar oynatıyorum, onuncu seferde telefonu Mason'ın elinden alıyorum ve Deaton'ın yüzünde gördüğüm kahkahayı duyabilmek için sesi açıyorum.

"Bebeğim, yürüyorsun." Mason'ın sesi telefonun hoparlöründen bile kadife kadar yumuşak.

"Bekle Payton, yapma-" Mason sesini duyunca acele eder, hızla uzanır ama Deaton eğilerek elini geri çekmeye zorlar.

Dikkatim ekrana kilitlendi ve sonra onu duydum: Mason'ın küçük oğlumu kucaklarken fısıldadığı sözleri. "Baban seninle gurur duyuyor."

Vücudumdaki t ü m kaslar kilitleniyor, gözlerim videonun sonundaki hareketsiz görüntüye yapışıyor ve o an nasıl bir anı yakalıyor. Mason'ın gözleri kapalı, Deaton gülümsüyor, küçük yumrukları önündeki adama, sırtına bastıran büyük eller kadar sıkı yapışmış.

Babacığım.

Mason...

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum. Görüşüm bulanıklaşıyor ve yanımdaki adama bakıyorum.

Etrafımızdaki boşluğa gölgeler düşüyor ve bulutlu olduğu kadar berrak, nefes kesici bir netlikle çarpılıyorum. Pişmanlığın yankıları etrafımızda yankılanıyor, beni aşağı çekiyor ve yukarı kaldırıyor.

Aynı anda hem ağır hem de hafif hissediyorum.

Bunca zaman Mason'ın benim için ne ifade ettiği ve bunun benim için ne anlama geldiği konusunda stres yaptım ve uykularım kaçtı ama onu ve Deaton'ı düşünmek için duraksamadım. Yani, düşündüm ama bu şekilde değil.

Önemsediğini biliyordum. Yanında olmadığına Mason onu özleyiyor ve yanında olmayı diliyordu. Onu sevdiğini, onun için her şeyi yapacağını biliyordum ama göremedim.

Gözlerim açık değildi, ne olduğundan ziyade ne olduğunu bildiğim gerçeklere odaklanmıştım.

Deaton'ın bir babası yoktu ve bu benim hatamdı. Bunun sebebi bendim. Onu Kaliforniya'ya ben götürdüm ve eve dönerken öldü.

Oğlumun babası öldü ve onu kimsesiz bıraktı. Sadece ve sadece bana sahipti. Gerçekler bunlardı. Kesin olarak bildiğim şey buydu.

Ama... bu doğru değil, değil mi?

Hiçbir zaman sadece o ve ben olmadık.

İçimde panik yükseliyor ve bir adım geri çekiliyorum. Ve sonra bir adım daha.

Ve sonra oğlumu emin ellere bırakarak dönüyorum. Onu babasıyla bırakıyorum.

Bölüm 32

Payton

Önce, Mayıs

"Dün biraz emekledi. Çoğunlukla geriye doğru." Gülüyorum, oturduğum yerden kalkıp yatak başlığına yaslanıyorum. "Ama sanırım yakında alışacak."

Odanın karşısında duruyor, yatakta uyuyan erkek bebeğe usulca gülümsüyor. "Bu kadar büyüdüğüne inanamıyorum. Hem de çok hızlı. Yakında çılgın bir çocuk gibi etrafta koşturacak."

Elimi küçük sırtında gezdirerek başımı sallıyorum. "Biliyor musun, annem hiç aramaya çalışmadı bile. Aramasını istediğimden değil, ama o çok değerli, biliyor musun? Bir insanın dışarıda hiç tanışmadığı küçük bir parçasının olduğunu nasıl görmezden gelebildiğini asla anlayamayacağım."

"Çünkü o, onun bir parçası değil." Derin kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor. "O sensin Payton ve belki bir gün benden de bir parça olacak."

"Öyle," diye söz veriyorum, küçük bir kaş çatma oluşuyor, olması gerektiği gibi yanımda olmadığını fark ettiğimde ikiye katlanan bir kaş çatma. "Neden bu kadar uzaktasın?"

Kolum uzanıyor, elim onunkini arıyor ama o sadece gülümsüyor, başı hafifçe eğiliyor. "Ben buradayım bebeğim..."

"Ma, mm, mm."

Gözlerim açılmadan önce gülümsemem oluşuyor ve aynı mavi gözlere kilitleniyorum.

Deaton karnıma bastırıp kendini neredeyse üstüme attığında homurdanarak gülüyorum. "Peki, günaydın

Size de bayım."

Mason kıkırdıyor, uzanıp onu kaldırıyor, havaya itiyor ve bir uçakmış gibi üzerimizde uçuruyor. "Anne, çok uzun zamandır ayaktayız ve aılıktan ölüyoruz. Waffle istiyoruz' de."

Battaniyeyi göğsüme kadar çekerek yatakta dönüyorum ve yorganın üzerinden Mason'ın gözleriyle karşılaşuyorum. "Merhaba."

Sırıtişı geriliyor ve eğilip dudaklarını alnıma bastırıyor. "Merhaba. Sizi bir gün daha burada tutacağım ve siz bunu boşa harcıyorsunuz."

Ben ağzımı açıyorum, o kıkırdıyor ve Deaton kucağında yataktan kalkıyor.

"Küçük D üstünü değıştirdi ve giyindi ve o iğrenç yulaf ezmesinden yarım kavanoz yedi. Kız kardeşim Noah ile lobide, biz de onlarla göletin orada buluşmaya gidiyoruz." Ben yatakta doğrulup otururken onu bebek arabasına bağılıyor, sonra bu tarafa dönüp vücudumu ısıtan bir sıırıtişla üzerime eğiliyor. Dudaklarına doğru fısıldarken dudaklarının sıcaklığı dudaklarımin üzerinde geziniyor: "O mükemmel küçük kıcını yataktan kaldır, Küçük Güzel. Oğulların bekliyor olacak."

Gözlerimi kapatıyorum ama ağzının baskısı hiç gelmiyor.

Kapının yumuşak tıkırtısı ardından geliyor ve iç çekerek kendimi yatağı geri atıyorum ama yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum.

Mayıs ayındayız, bu da Mason'ın sömestrinin neredeyse bittiğı anlamına geliyor. Yakında, ona rastgele hafta sonları ve tatillerden daha fazla sahip olacağım. Bu yaz bir noktada, birkaç hafta boyunca onunla olacağım.

Düşündükçe karnımdaki alev büyüyor ve biliyorum ki burada oturup üzerinde çok fazla düşünürsem bu alev büyüyerek bir cehenneme dönüşecek. Buna izin veremem.

Benim yararına olduğunu bilsem bile, henüz teklif etmediğı şeyler için ona yalvarmamak yeterince zor.

Bana istediğim her şeyi her an verebilirdi. O kadarını biliyorum.

Bu bana bakışında, bana dokunuşunda açıkça görülüyor ve yazıyor.

Bana dokunmamak için elinden geleni yapması.

Yalnız kaldığımızda karanlık bakışlarında bir işkence izi var ve bu sadece onu daha çok istememe neden oluyor. Bunun tek bir parçası bile yok... aramızdaki her neyse, korkutucu değil.

Burada neler olduğu hakkında hiç konuşmadık ve belki de bunun nedeni kelimelerin hiç gerekli görünmemesiydi. O kadar zahmetsiziz ki.

Arkadaşlığa doğru kaydık ve yol boyunca daha fazla bir şeye düştük.

Gerçek bir şey.

Omurgamdan aşağı bir suçluluk duygusu süzülüyor ve hayatımın ilk dönüm noktasını yaşadığım ve hamile olduğumu öğrendiğim bir yıldan biraz daha uzun bir süre öncesine dönerek geriliyorum.

Çok geçmeden sevdiğim çocuk bu dünyadan ayrıldı.

Her şey çok uzun zaman önce ve aynı zamanda dün gibi geliyor.

O zamanlar biri bana o ilk yılı atlatabileceğimi düşünüp düşünmediğimi sorsaydı... yalan söyleyip evet derdim ama aklımda hayır diye bağıyor olurdum. Bunu yapamayacağımı ve yapmak istemediğimi. Her şey çok fazlaydı ve ben güçlü ya da hazır değildim.

Yanılmış olurdum.

Hazır olmayabilirdim ama güçlüydüm. Ben güçlüyüm.

Aşağıda beni bekleyen adam bunu görmeme yardımcı oldu.

Ona, hayatımdaki varlığının benim için yaptıklarının karşılığını asla ödeyemeyeceğim kadar çok şey borçluyum.

Onsuz ne yapardım bilmiyorum.

Belki de hiç öğrenmek zorunda kalmazsın?

Gülümseyerek yataktan kalkıyorum, hızla üstümü değiştiriyorum ve dişlerimi fırçalamak için banyoya koşuyorum. Elime bir tarak alıp aynada gülümseyen yüzüme bakana kadar,

Annemin sözlerinin yıkılması ve kendime izin verdiğim küçük balonu patlatması.

Hayatını mahvettiğimi söyledi.

Kelimenin tam anlamıyla Deaton'inkini yok ettim.

Ya taşıyor gibi göründüğüm zehir Mason'a da bulaşırsa?

Ya onun hayatında benimkinde olduğu gibi olumlu olmak yerine ben olumsuz olsaydım?

Ya ne olursa olsun gitmesine izin verecek kadar güçlü değilsem?

Hayır.

Hayır! Hayır!

Aynadaki kıza ters ters baktım. "Yapma bunu. Seni zaten mahvettiğinden daha fazla mahvetmesine izin verme."

Çenemi kaldırarak altın yaldızlı tarağı uzun saçlarımda gezdiriyorum ve saçlarımı ortadan ikiye ayırıyorum. Annemin benden en çok nefret ettiği saç modeli olan iki Hollanda örgüsü haline getirirken sırtıyorum.

Önemsiz ve nihayetinde konu dışı ama umurumda değil.

Kendim olmak, istediğimi yapmak iyi hissettiriyor ve şu anda istediğim şey arkadaşlarımla, oğlumla ve bana önemli olduğumu hissettiren adamla waffle yemek.

Ama benim de istediğim başka bir şey var.

Umutsuzca. Sadece onu isteyecek cesareti bulmalıyım.

Sanırım yapabilirim.

Bu son düşünceyle ayakkabılarımı giyip koridora çıkıyorum.

Kafe, Noah'ın bizim için ayırttığı otele bağlı, buradaki ücretsiz geceler NFL sözleşmesini imzaladığından beri kendisine verilen pek çok hediyeden biri. Çaydanlıkları, üç katlı süslü çörekleri ve ikramları olan şu süslü yerlerden biri. Adının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama denediğim her şey -ve neredeyse hepsini denedim- çok lezzetliydi. Mason'ın sipariş ettiği bir kilometre yüksekliğindeki tarçınlı tost waffle'larından bahsetmiyorum bile. Üç dev waffle'ın üstüne bir kaşık kızarmış dondurma mı? Bunu kim düşündüyse cidden zam alması gerek.

Tabaklarımızı yarım saatten biraz fazla bir süre önce bitirdik, ancak yemek koması bizi kilitledi, ayağa

kalkamadık.

masalar.

Sabah güneşi de yardımcı olmuyor, ancak yukarıdan aşağıya doğru ışıldamak iyi hissettiriyor.

Kafe otelin en uzak köşesinde, kaya şelaleleri ve ortasında küçük bir köprü bulunan devasa bir koi göleti ile çevrili. Yosunların arasında oturan ördekler, bir taraftan diğerine nasıl geçeceklerini öğrenen küçük ördek yavruları var.

Deaton Noah'ın kucağında oturuyor, Ari de hemen yanlarında, üçü köprünün tamamını kaplıyor. Yirmi dakikadır orada oturuyorlar, gülüyorlar ve Deaton'la konuşuyorlar, aşağıdaki balıkları işaret ediyorlar. Deaton'ın gözleri suya yapışmış durumda ve yan tarafa baktığımda Mason'ın kollarının de ona yapışmış olduğunu görüyorum.

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor ve öylece bakıyor.

"Hey," diye fısıldıyorum ve yavaşça başını bana doğru çeviriyor. "Düşüncelerin için Penny?"

Yüzünün keskin açılı bu anda yumuşuyor ve sandalyesini benimkine bakacak şekilde ayarlıyor, sonra öne doğru eğilerek benimkini daha yakına çekiyor.

Uzanıp örgülerimden birini çekiştiriyor ve elimi tutuyor. "Onları bedavaya alabilirsin." Bakışlarımı tutuyor ve "Benden ne istersen alabilirsin" diye söz veriyor.

Geleceğini alabilir miyim?

Düşünce o kadar ani ki sarsılıyorum ve Mason onu yakalıyor, kaynağını ararken gözleri benimkileri delip geçiyor.

"Mase," diye fısıldıyorum, diğerlerine ve arkama bakıyorum. "Ne yapıyoruz biz?"

Mason yutkunuyor, başparmağı benimkinin üzerinde daireler çiziyor. "Sen ne istersen."

"Ama ne istiyorsun?"

"Sen. O." Cevabı anında. Elbette. Kesin.

Endişe verici olduğu kadar heyecan verici de. Nasıl bu kadar emin olabiliyor? "Çok gençsin-"

"Senden daha yaşlı, Pretty Little."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," diye mırıldanıyorum, kalp atışlarım iki katına çıkıyor. "Bu benim hayatım. Beni buraya getiren seçimler yaptım ve sorumluluklarımı anlıyorum. Onları şimdi memnuniyetle karşılıyorum, ama sen..." Sözümü yarıda kesiyorum, Mason'ın kafası sözlerimi inkâr eder ya da yalanlar gibi sallanıyor, ama doğru.

Ben bir
anneyim. Bir
oğlum var.

O benim hayatım ve vereceğim her kararda onu düşünerek hareket edeceğim. Bu kararlar her zaman kolay olmayacak ve bazen fedakârlık gerektirecek ama ben buna hazırım. Bu benim gerçeğim.

Bu onun değil.

Onun olması gerekmiyor.

"İstediğin zaman çekip gidebilirsin, biliyorsun," diyebildim. "Burada hiçbir yükümlülüğün yok."

"Dur."

"Ben ciddiylim."

"Ben de öyle." Kaşlarını çatıyor, geri çekilip ayağa kalkıyor ama sadece yaklaşıp beni kendine çekebilmek için. Eli boynuma dolanıyor, enseme kavıyor ve bakışlarımı kendine doğru tutuyor. "Babam bir keresinde bana, istediği kadına layık bir erkeğin sadece ve sadece tek bir şekilde yaşadığını ve işlediğini söylemişti. Önceleri bana hiç mantıklı gelmemiştir ve onun deli olduğunu düşünmüştüm ama şimdi anlıyorum. Öğrendiğim zaman bencil olacağımı söylemişti."

Beklenmedik bir kahkaha beni terk etti. "Bu... beklediğim felsefi bir cümle değildi. Ben dünyayı sarsacak kadar derin bir şey bekliyordum."

"Babam sözden çok eyleme önem verir." Sırıttıyor ama hemen ardından yeniden hüzünleniyor. "Ama bu doğru, Sevimli Küçük. Bunu hissediyorum. Konu sana, ikinize gelince bencil oluyorum. Tüm zamanını istiyorum. Tüm gözyaşlarını. Tüm gülümsemelerinizi. Hepinizi istiyorum, her zaman ve paylaşmak istemiyorum. Oraya gidip kız kardeşimin keyfini kaçırmaktan beş saniye uzağım çünkü Küçük D'y'e balıkları ve ördekleri göstermek istiyorum ve küçük ellerini tutmak istiyorum."

Köprüde tek başına yürüyor. Çünkü ben bencilim. Çünkü ne istediğimi biliyorum." Gözleri gözlerimi tutuyor, başparmağı yanağımda geziniyor. "Seni istiyorum. Bana izin vereceğin her şekilde. Her zaman."

Cevap veremeden ya da gözyaşlarına boğulamadan önce, ki geleceklerinden oldukça eminim, Ari ve Noah bize yeniden katıldılar.

Sohbet hızla değişiyor ve öğleden sonrasının geri kalanında tek beklediğim üçümüzün odamıza çıkıp eşyalarımızı almamız ve Avix kampüsüne dönüp birlikte geçireceğimiz son birkaç saati Mason'ın odasında kilitli olarak geçirmemiz.

Mason'a bakarken dudaklarım kıvrılıyor, Deaton şimdi onun kucağında kilitli.

Sanırım biraz bencil hissedenden tek kişi o değil.

Düşünce içeri girdiği anda, onu ayıltıcı ikinci bir düşünce takip eder.

Bencil olmaya iznim yok.

Düşünmem gereken bir

çocuğum var. Onun

geleceğini düşünmeliyim.

Elimden gelen en iyi anne olmak, onu başka bir potansiyel kayıptan korumak için bencil olamam.

Özverili olmalıyım.

Deaton'ı nihayet oyun parkına götürdüğümde saat onu biraz geçiyordu. Onu olabildiğince uzun süre yatakta tuttum, aklımdan geçen milyonlarca düşünce, endişe ve kaygıyı anlamlandırmaya çalıştım.

Mason'ın oturma odasını yataktan ayırmak için koyduğu küçük bölmenin etrafından dolanırken sinirlerim geriliyor, ellerim birbirine dolanıyor ve işte orada, her zamanki gibi benimle uyum içinde.

Mason yatağın kenarında oturuyor, omuzları çökmüş, gözlerine ulaşmayan küçük, zoraki bir gülümsemeyle bakışlarımı karşılarken yakışıklı yüzünde kederli bir ifade var.

"Buraya gel, Tatlı Küçük," diye fısıldıyor, bir elini uzatıyor ve bacaklarını aralarına girebilmem için açıyor.

Öyle yapıyorum, neredeyse göz hizamıza gelen birkaç pozisyondan biri, benimki onunkinden sadece birkaç santim yukarıda. Eli yukarı geliyor ve her zamanki gibi nazikçe saç örgülerimi çekiştiriyor, dudaklarında yumuşak bir gülümseme. "Saçlarının bu halini seviyorum."

Annemin benimle ilgili nefret ettiği her şeyi, basit bir saç modelini bile sevmesini seviyorum.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum.

Yutkunuyor, dökülen saçlarını gözlerimden uzaklaştırıyor. "Konuş benimle."

Derin bir nefes alarak, zihnimi meşgul eden en önemli ama bir o kadar da kafa karıştırıcı endişeden başlayacak gücü buluyorum.

"Deaton'ı özlüyorum," diyorum onun duygulu kahverengi gözleriyle buluşarak.

Kelimeler beni terk ettiği anda, gerisi geliyor, zihnimin derinliklerinde bir anlayış duygusu kıvılcımlanıyor, bu konuşmadan duyduğum korkuyu aniden güvene dönüştürüyor, çünkü bu söylenmeli.

"Onu seviyorum Mason. Hâlâ olduğu gibi ve belki de benim olarak öldüğü için ya da bana o küçük çocuğu verdiği için ya da belki de onu sonsuza dek sevmem gerektiği için. Bilmiyorum ve umurumda da değil. Sadece olan bu."

Başını sallıyor, gözleri hâlâ benimkilere yapışmış. "Anlıyorum."

Başımla onaylıyorum, bir sonraki sözlerimde biraz daha tereddütlüyüm ama net konuşuyorum.

"Oğluma baktığımda babasını görüyorum. Gülümsemesinde ve kıvrık saçlarında onu görüyorum. Yorulduğunda yüzüne dokunuşunda ve ellerini yastığının altına koyarak uyuyuşunda. Tüm bu küçük şeyler bana onu düşündürüyor." Yutkunuyorum. "Burada olmasa da, onu sadece rüyalarımda görsem ya da konuşsam da, o hala burada ve bunun değişmemesini sağlamak benim görevim. Deaton'ın adını kimden aldığını bilmesini istiyorum. O hatırlanmayı hak ediyor, özellikle de oğlunun gözünde."

Mason'ın yüz hatları geriliyor ama yine de başını sallıyor.

"Etrafında olmamın bunu engelleyeceğinden korkuyorsun."

"Biliyorum olacak," diye fısıldıyorum ve Mason'ın yüzü düşüyor. "Payton-"

Ellerimi kaldırdım. "Lütfen, bitirmeme izin verin."

Mason'ın ağzı kapanıyor, tedirginlik şakaklarında kırılganlıklar yaratıyor. Elimi uzatıp silmek istiyorum ama yapmıyorum.

Devam ediyorum. "Biliyorum, çünkü evet, şimdi ona baktığımda kaybettiğim çocuğu görüyorum, ama geleceğini düşündüğümde?" Fısıldıyorum. "Tek gördüğüm sensin."

Mason'ın gözleri umutla parlıyor, elleri bir cankurtaran halatı gibi kalçalarımı kavramak için dışarı fırlıyor, sanki onu denize atmışım ve batmadan hemen önce ona bir ip atmışım gibi.

Dudaklarım titriyor ve yüzünü avuçlarımın arasına almak için uzanıyorum. "Seni görüyorum, Mase. İlk adımlarını attığında. Okulun ilk gününde ve ilk güreş müsabakasında. İlk futbol maçında saha kenarında ve yolcu koltuğunda ona araba kullanmayı öğretirken." Sesim kesiliyor ve omuzlarımı çaresizce silkiyorum. "Nasıl ya da ne zaman olduğunu bilmiyorum ama gerçek bu."

"Bebeğim..." Sözünü kesiyor, yutkunuyor, bir sonraki adımın ne olacağını görmek için bekliyor, çok korkuyor, tutunduğu çizginin gitmesine izin veremeyecek kadar farkında.

"Korkuyorum," diye itiraf ediyorum. "Senin için hissettiklerim... farklı. Belki de çok fazla ve ben"-sesim çatlıyor-"düşünmem gereken küçük bir oğlum var. Her ne kadar bencil olmak istesem de, her ne kadar koşa koşa gitmek ve bunun nereye varacağını görmek istesem de, yapamam."

Mason'ın kaşları gerilmiş, bana bakarken gözleri bulutlanıyor, kontrolünü kaybetmemek için savaşıyor ama ben bunu görebiliyorum. Kalçalarımıdaki ellerinin titreyişinde bunu hissediyorum. "Şu anda bana ne söylüyorsun, Tatlı Küçük?"

Gözyaşları dökülür ve yüzü onlarla birlikte buruşur. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Titriyor, çenesi göğsüne düşüyor.

"Henüz değil."

Mason'ın kafası bir anda yukarı kalkıyor, ayağa kalkarken gözleri kısılıyor, beni destekliyor ve h a p s e d i y o r . O

Yutkunuyor, ellerini başımın iki yanına koyuyor, gözleri yanaklarımdan süzülen yaşlara kilitlenmiş, sonra benimkilere geliyor. "Henüz," diye hırıldıyor, sesi çaresizlikle kalınlaşıyor. "Henüz mi?"

"Buna hazır olduğunu söylediğini biliyorum ama bu... Bakmadan atladık. Bu rutinin içine o kadar hızlı daldık ki durup düşünmeyi unuttum. Hayatta senin nerede olduğunu ve benim nerede olduğumu düşünmeyi. Deaton hayatındaki en önemli adamı çoktan kaybetti. Şimdi sen varsın, ama işler karmaşık değilmiş gibi davranamayız. Sen beni görmeye geliyorsun ya da ben buraya geliyorum ve diğer her şeyi unutuyoruz, ama Pazartesi geldiğinde, sen bir üniversite sınıfında oturuyor olacaksın ve ben de sahildeki bir kanepede bir erkek bebek emziriyor olacağım. Sen üniversitede ilk yılını bitiriyorsun, ben ise daha yeni mezun oldum. Senin bütün bir hayatın var."

"Lütfen bunu söylemeyi kes. Bu hiç adil değil." Koyu renk gözleri benimkileri delip geçiyor. "Ne istediğimi biliyorum ve ikinizin benim tüm hayatım olmanızı istiyorum."

Ciğerlerim söndü.

Tanrım. Bu bir işkence.

Gülümsemem hüzünlü. "Belki şu anda istediğin bu, ama bu değişebilir. Bir gün kendi çocuklarını isteyebilirsin ve o zaman Deaton-"

"Yapmayacağım," diye yemin eder. "O sadece benim onu nasıl gördüğümü hissedecek ve ben onu nasıl görüyorsam o da beni öyle görecek. Bunu sorgulaması için ona bir sebep vermeyeceğim. Asla. Kaybettiği şey olmak istiyorum çünkü onu seviyorum. Onun hayatındaki en önemli adam olmak istiyorum ve bunu olması gereken adamı gölgede bırakmadan yapabilirim."

"Demek istediğim bu," diye fısıldıyorum. "Her şeyi yapmaya çok hazırsın ve bunu seviyorum ama yapamam. Her ihtimale karşı onu korumak zorundayım. Bunun adil olmadığını biliyorum ama iyi bir ebeveyn olmak konusunda öğrenmem gereken çok şey var. Bunu yapmaya çalışıyorum."

"Ona ihtiyacım var, Payton."

"Onu senden almıyorum. Ne zaman istersen onu görebilir ve onunla konuşabilirsin. Sadece..." Yukarı uzanıp, elimi

Avuçlarını göğsüne bastırdı. "Mase, buraya ne için geldiyse onu yapmalısın. Futbol oyna, üniversitenin tadını çıkar ve sonra belki-"

"'Henüz' ve 'daha sonra' dedin ama bu kelimelerin bizim için ne anlama geldiğini söylemedin." Kaşlarını çatıyor ama karşı koymaya çalıştığı bir gerilim var, çözülmekle tehdit eden bir söz ipliği. "Bize hayır mı diyorsun, yoksa beklememi mi istiyorsun?"

Yutkunuyorum. "Senden asla beklemeni isteyemem."

Bana doğru bastırıyor, parmak eklemi çenemin altında, gözleri kısılmış. "Ama beklememi istiyor musun? Eğer sana kalsaydı, tüm kartlar senin elinde olsaydı, ne yapmamı isterdin?"

"Mason."

"Cevap ver, Tatlı Küçük," diyor. "Keşke'ler yok, belki'ler ya da belki'ler yok. Bencil olamazsın, ama eğer yapabilseydin, eğer olsaydın, benden beklememi ister miydin? Beklememi ister miydin?" Sesi alçalıyor, kelimeleriyle birlikte kırılıyor. "Beni hiç ister miydin?"

Kaburgalarımın arkasında bir çatlak var, görünmez bir kordon umutsuzca ona ulaşmanın bir yolunu arıyor, bizi birbirimize bağlamak için yalvarıyor, kendini onun içine öyle derin kilitliyor ki hiçbir şey ve hiç kimse onu koparamıyor.

"Mase."

"Cevap ver bana," diye nefes alıyor. "Evet."

Mason'ın başka bir açıklamaya ihtiyacı yok, bu tek kelime sıvı gibi, ısıtılmış umut, onu ağzına kadar dolduruyor ve ileriye götürüyor. Dudakları benimkilere öyle çaresiz bir öpücükle çarpıyor ki, bağların onu ruhuma daha sıkı bağladığını hissediyorum.

Beni ele geçirilmiş bir adam gibi öpüyor. Takıntılı.

Ve bence öyle.

O kadar yoğun bir tutkuyla ağzımı alıyor ki, sanki dışarıdan içeriye bakıyormuşum gibi, o kadar beden dışı ve sarhoş edici bir his ki, nefes alamıyorum. Tüm vücudum karıncalanıyor, dizlerimin bağı çözülüyor. Mason beni yakalamak için hemen orada, güçlü ve becerikli kollarıyla sarıyor ve beni daha da yakınına hapsediyor.

"Benim için ne ifade ettiğin hakkında hiçbir fikrin yok." Mason'ın alnı benimkine bastırıyor. "Bekleyeceğim, Tatlı Küçük."

"Uzun sürebilir."

"Umurumda değil. Sana söylüyorum, seni istediğim gibi kimseyi isteyemem. Bu kadar. Bekleyebilirim. Bekleyeceğim."

Titrek bir gülümseme veriyorum. "Çok isterim."

İtirafım karşısında ürpererek nefes alıyor, vücudundaki gerginlik gözle görülür bir şekilde kayboluyor.

"Bana söyleyecek misin?" diye fısıldıyor. "Hazır olduğunu bildiğinde, hatta hazır olabileceğini düşündüğünde, bana söyleyecek misin?"

"İlk bilen sen olacaksın."

Daha önce hiç görmediğim keskin bir şiddetle gözlerimi esir alıyor. "D ve benim için hiçbir şeyin değişmeyeceğini söylemiştin. Seni ve onu görmeye devam edeceğim. Konuşmaya devam edeceğiz. Hazır olduğunda ilk öğrenen ben olacağım diyorsun."

Başımı salladım.

"Bana söz vermeni istiyorum." Kahverengi gözlerindeki nemi gördüğümü sanıyorum ama yüzünü boynuma saklıyor. "Bana söz ver, Payton."

"Söz veriyorum."

Bölüm 33

Mason

Şimdi, Kasım

"Ön ayağınızın üzerinde çok fazla ağırlık var."

Alister alay ediyor, topu fırlatırken duruşunu koruyor ve tek düşünebildiğim bunun büyük bir zaman kaybı olduğu. Çalışıyor olmalıydım, bir şeyler sunabilmek için kendimi toparlamalıydım ama işte buradayım. Öğrenmeyi reddeden bir serseriye bir şeyler öğretmeye çalışıyorum.

Alister sırtıtarak bana bakıyor ama başımı sallıyorum, onun pozisyonunu taklit ediyorum ve bir tane gönderiyorum. Bundan sonra, hareketleri ikinci kez ama düzgün bir biçimde yaparken gözlerinin içine bakıyorum.

"Arka bacak ağırlığın yüzde seksenini alır. Vites değiştirdiğimde," diye başlıyorum, kalçamı döndürerek ve arka bacağımdan iterek, "ağırlık ön bacağıma aktarılıyor, kalçamı açıyor ve topun arkasına daha fazla güç koyuyorum." Geri çekiliyorum, az önce verdiğim dökümü kullanarak serbest bırakıyorum ve topun uçuşunu izlerken çenesi sıkılıyor, güçteki farkı görmek için on yarda çizgisine kurulan radar gerekli değil.

"Herkes işleri senin yaptığın gibi yapmak zorunda değil, pislik." "Mesele benim nasıl yaptığım değil. Bu doğru yol ya da yanlış yol."

"Çünkü sen çok mükemmelsin."

Dönüp o sik kafalıya ters ters bakıyorum. "İyileşmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Koç burada olmam gerektiğini söylediği için buradayım. Bu lanet takımı kendi başıma kurdum ve burada kalmak için senin yardımına ihtiyacım yok."

üzerinde."

"Hayır, yapman gereken şey bir takımında olmanın ne demek olduğunu anlamak."

"Bu da ne demek şimdi?" Yüzüme vurdu.

Ona başımı salladım. "Farkında değilsin ve beni dinlemiyorsun."

"Farkında değilim," diye kestirip atıyor, arkasını dönüp yüzüme bağılıyor. "Farkında değil miyim? Bunu senden duymanın ne kadar zengin bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok!"

O beni göğsüyle itiyor, ben de onun kışını itiyorum.

"Senin derdin ne dostum? İlk günden beri benimle uğraşıyorsun ve ben bundan bıktım."

"Yaptığın şeyden sonra sana hizmet ediyor!"

"Ne diyorsun lan sen?" Bağılıyorum. "Seni tanımıyorum bile ve sen benimkine binene kadar ben senin kışına binmedim."

"Evet, çünkü sen çok iyisin. Mükemmel küçük playboy, ha? Sen sadece savunmasız kızlarla takılan bir serserisin. Bebeği olan o güzel şey seni gerçekte olduğun gibi görür görmez hemen kaçacak."

Kariyerimi daha fazla tehlikeye atmayı reddederek kışına kafa atıyorum, özellikle de bu serseri yüzünden ve burnunun alnıma vurduğu sert çıtırtının, suratına inen bir yumruk kadar tatmin edici olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

Başını geriye atıyor, kan fışkırıyor ve tökezliyor ama ben ona doğru ilerlemeye devam ediyorum, yakasından tutup ayağa sürüklüyorum.

"Seni daha önce uyarmıştım. Onun hakkında konuşma, bakma, hatta düşünme bile!"

Alister yüzüme kan tükürüyor. "Ona çocuğunu alıp kaçabildiği kadar uzağa kaçmasını söyleyeceğim-"

"O benim çocuğum!" Çığlık atıyorum.

Alister kıpırdamadan durur, gözleri büyür.

Titriyorum, çok kızgınım. "O benim oğlum ve ikisinden de uzak duracaksın, yoksa bana yardım et Howl, önce kollarını sonra bacaklarını kırarım ve burada kazanmaya çalıştığın her şey pencereden dışarı çıkar."

"Sandığımdan da büyük bir hıyarmışsın." Alistair yutkunuyor ve bana hiçbir anlam ifade etmeyen gergin bir ifadeyle benden uzaklaşıyor. Ama sonra çenesini salladı. "Kız arkadaşının peşinden koşsan iyi olur Johnson. Görünüşe göre söylediğin bir şey onu kızdırmış."

Kaşlarım çatıldı ve sol tarafa baktım. Payton bebek arabasını savuruyor, neredeyse koşarak pistten tünellere geri dönüyor.

"Payton!" Bağıriyorum, koşmaya başlıyorum ama kapı yüzüme kapanıyor. Onu takip ederek konferans odalarından birine girdim. "Bekle!"

Arka köşeye koşuyor, düğmeyi kurcalıyor ve ben bunun diğer taraftan kilitlendiğini biliyorum.

"Onu görmeye gittim!" Kelimeler ağzımdan umutsuz bir yakarış gibi döküldü.

İşe yarıyor.

Duraklıyor, topuz elinde, bebek arabası kapının yarısına kadar dışarıda.

Yutkunarak yavaş adımlarla ilerliyorum ve tekrarlıyorum, "Onu görmeye gittim." Omuzlarının gerginleşmesini izliyorum. "Mezarında biraz vakit geçirdim."

Etrafında dönüyor, gözyaşları yoğun ama henüz düşmüyor.

"Bu ne cüret!" diye nefes alıyor, mavi gözlerinde bir fırtına kopuyor. Bebek arabasını tekrar odanın içine çekiyor, bana doğru ilerlerken kapının kapanmasına izin veriyor, sesi alçak. "Buna hakkın yoktu."

"Yaptım. Biliyorum," diyorum ve çenesi sallanıyor. "Oraya gitmedin, değil mi?" Yavaşça soruyorum. "Sana aylar önce onun gömüldüğü yeri söyledim ama sen gitmedin. Neden?"

"Bunu bilmiyorsun," diye hışırıyor, kolları iki yanında kaskatı. "Ama ben biliyorum." Bir adım daha yaklaştı.

"Eğer bilseydin

izinizi bıraktınız, çünkü yaptığınız şey bu, ama orada

bir şey değildi. Neden gitmedin?"

"Bu seni ilgilendirmmez," diye fısıldıyor.

"Bence öyle. Ben de bunun bir parçasıyım, değil mi?" Ona doğru bir adım daha atıyorum. "Benimle birlikte olmak istediğin için kendini suçlu hissediyorsun ve kendine yalan söylediğin gibi ona da yalan söyleyemeyeceğini biliyorsun."

"Kendime yalan söylemiyorum." "Kendine işkence ediyorsun."

Yutkunuyor, ellerini yumruk yapıyor. "Neden Alister'a Deaton'ın oğlun olduğunu söyledin?"

"Konuyu değiştirmenin bize bir faydası yok."

Her zamanki gibi inatçı, çenesini kaldırıyor. "Cevap ver bana Mason! Neden ona senin olduğunu söyledin?"

"Çünkü öyle!" Ben de bağıríyorum.

Payton başını sallıyor, dönüyor ve bebek arabasına doğru ilerliyor. "Bunu yapamam. Bu konuşmayı yapmaya hazır olduğumu sanıyordum ama değilim."

Ona ulaşmadan önce ileri atılıp önüne geçiyorum ve yolunu kesiyorum.

"Lütfen çekilin."

"Yapamam. Beni dinleyene kadar olmaz." "Dinlemek istemiyorum."

"Umurumda değil." "Mason, lütfen."

"Kaybettiğin çocuğun içinde olduğunu anlıyorum," diyorum aceleyle. "Onun senin bir parçan olduğunu anlıyorum."

"Yapamazsın." Gözünü sıkarak kapatıyor. "Mümkün değil."

"Biliyorum Payton. Oradaki küçük çocuk benim için dünyadaki herkesten daha önemli ve o da o. O onun babası, tıpkı daha önce söylediğin gibi. Ama o da ben olabilir." Artık yalvarıyorum. "Olmasını istiyorum, başka ne yapabilirim? Söyle, ben de yapayım. Her şeyi yaparım. Her şeyi. Ama yapmayacağına söz verdiğin halde beni uzaklaştırıyorsun. Bir gecede her şey değişti ve ben anlamıyorum. Bana yardım et,

Lütfen. Konuş benimle, çünkü ne yapacağımı bilemiyorum. Sana bekleyeceğimi söylemiştim. Beklemek istiyorum. Beş ay, beş yıl, umurumda değil."

"İstiyorum!" Kollarını açıyor. "İstiyorum ve fikrimi değiştirdim. Seni istemiyorum. Anlamıyor musun?" Gözyaşlarını öfkeyle siliyor, bakışları ağır ve bana dönük. "Bunu yeterince belli etmedim mi?"

"Hayır, yapmadın." Sahte kabadayılığı göz açıp kapayıncaya kadar düşer. "Seni tanıyorum. Herkesten daha iyi."

Ağlamamaya çalışarak tavana bakıyor. "Hayır, ağlamıyorsun." "Evet, var." Şimdi tam önümdyim, ve o Bakışları tekrar benimkine dönüyor, bu bakışlar teslim olmayacağı bir özlemle dolu. "Sen ve ben mi?" Devam ediyorum. "Biz kaçınılmazdık. Bunun olması gerekiyordu. Klişe olacaksa, çok eskiden yıldızlarda yazılmıştı."

"Olmuş olamaz." Sözlerimi reddediyor ama onunkiler pek inandırıcı değil. "Seni aynı şekilde kaybedebilirdim, peki ya sonra?"

Bunun üzerine kaşlarım birbirine çarptı, bu sözleri daha önce ondan duymamıştım. "Ama biz öyleydik ve sen olmayacaksın."

"Bunu bilemezsin. Her şey olabilir."

Kalbim göğsümde çarpıyor ve bir adım daha yaklaşıyorum. "Bu seni ne kadar üzse de, gerçek ne kadar zor olsa da, gerçek bu. Bunu iliklerime kadar hissediyorum. Sen ve Küçük D benim olmalıydınız ve seni bana versen de vermesen de hiçbir yere gitmiyorum. Asla."

"Üzerinde kontrolünüz olmayan şeyleri söylemeyin."

Bu yüzden mi böyle yapıyor? Beni kaybetmekten korktuğu için gitmeme izin mi veriyor?

"Payton," diye fısıldıyorum, kendi lanet sesimdeki acıyı duyuyorum, ama hiçbirisi benim için değil. Onun için ve onun hırpalanmış mavilerindeki çaresizlik, bana bakan korkusu için. "Etrafımızdaki dünyaya hükmedemeyebilirim." Yutkunuyorum, anlamasını sağlamaya çalışıyorum. "Ama kendi eylemlerim üzerinde kontrolüm var ve son zamanlarda bazı hedeflerimi gözden kaçırmış olsam da, şimdi bunu çözüyorum, ama sen hala bir numaralı

önceliğimsin. O yüzden kendimi tekrar ettiğimde beni dinle.
I

hiçbir yere gitmiyorum. Her halükarda buradayım, çünkü o küçük çocuğu her parçamla seviyorum. Belki de seni sevdiğimden daha çok seviyorum Payton." Yüzünü ellerinin arasına gömüyor ama ben devam ediyorum. "Seni seviyorum." Ona uzanıyorum. "Seni seviyorum, Küçük Güzel, ama artık ne yapacağımı bilmiyorum. Seni istiyorum. Eğer bana verirsen küçük bir parçanı bile alırım."

"Dur."

"Çok ciddiym. Bir hayaletle yarışamam, bu yüzden yarışmayacağım," diye söz veriyorum. "O senin kalbini sonsuza kadar tutabilir. Sadece benimkinin tamamı için sana sarılmama izin ver."

Payton bir hıçkırık koparıyor ama hemen hırlamaya dönüşüyor. Beni tökezleten öfkeli bir itiş kakışla benden uzaklaşıyor.

"Anlamıyor musun?" diye bağılıyor, ellerini saçlarına gömüyor. "Yarışmıyorsun!" diye feryat ediyor, sonra yere yığılıyor ve dizleri yere çarpmadan hemen önce onu yakalamak zorunda kalıyorum.

Büyük mavi gözleri benimkilerle buluşuyor ve sanki bu sözleri söylemek ona fiziksel acı veriyormuş gibi avuçlarını karnına bastırıyor.

"Rekabet etmiyorsun," diye feryat ediyor, gözyaşları güzel yüzünden aşağı hızla yuvarlanıyor. "Rekabet yok, Mason. Rekabet yok ve sorun da bu."

Bölüm 34

Payton

Önce, Mayıs

Nasırlı elleri gövdeyi sararak beni kendine çekiyor ve ben de gülümseyerek ona yaklaşıyorum. Tek düşünebildiğim sonsuza kadar burada kalmak istediğim, onun sıcaklığıyla, kollarının gücüyle ve bedeninin sıcaklığıyla, benimkiyle sarılmış olarak.

Ama uzun sürmeyeceğini biliyorum.

Yakında uyanacağım ve her zaman yaptığı gibi beni terk edecek.

"Deaton?" Yüzümü ona dönerek fısıldıyorum ama oda çok karanlık.

Ve asla fısıldamaz.

Tüy kadar hafif bir dokunuş vücuduma karıncalanmalar gönderiyor, yolu boyunca bir sıcaklık izi yaratıyor. Omzumdan başlıyor, kolumdan aşağıya doğru en yavaş, en hassas adımlarla devam ediyor. Hissin geri dönmesini, dokunuşunun tekrar yukarı çıkıp baştan başlamasını bekliyorum ama asla gelmiyor.

Çok fazla düşünmek istemediğim bir çabayla gözlerimi açmaya zorluyorum ve bana bakan gözlerdeki memnuniyetle en iyi şekilde irkiliyorum.

"Saat yediyi biraz geçiyor," diye fısıldıyor Mason sonunda. "Noah birazdan sizi almak için burada olacak."

Biraz daha yaklaşıp, elini kendi elimle kavırıyorum.

Bakışları gözlerimin arasında geziniyor, dudaklarını kıvrıran gülümseme göğsümde bir parça acıya yol açıyor. Gergin ya da zorlama olduğu için değil, tam tersi. Gerçek, ham. Umut verici ve kabullenici ve bu yüzden biraz ürkütücü.

Düşüncelerim belli oluyor olmalı, çünkü Mason'ın gözleri yumuşuyor ve uzanıp elini saçlarımın arasında gezdirerek nazikçe kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Tatlı Küçük, üzülecek bir şey yok." "Bu konuda çok iyi davranıyorsun."

"Daha önce sadece umudum vardı, bir gün gerçekten benim olmanı diliyordum, ama şimdi olacağını biliyorum. Belki yarın ya da öbür gün değil ama bir gün."

Ağlamamaya çalışarak dudaklarımı bileğine bastırıyorum, tam o sırada telefonu arkasından alıyor.

"Bu o." Dönüp telefonu eline alıyor ve ekrana kaşlarını çatarak bakıyor. "Ari'nin yurdundan geliyor."

Bana uzattığı kazağı kabul ederek ayağa kalkıyorum ve üzerime çekiştirerek bir çift eşofman giyiyorum. "Daha erken kalkmalıydım, böylece Deaton uyandıktan hemen sonra araba koltuğuna oturmak zorunda kalmayacaktı."

"Bir saatten biraz fazladır ayakta." Başımı kaldırıyorum ve Mason omuz silkiyor.

"Sen gitmeden önce onunla biraz oynamak istedim." İçim eriyor ve başımı sallıyorum. "Ne kadar yedi?"

"Büyük kavanozun yarısından biraz fazla, ama ona henüz bir şişe vermedim. Belki yolda tekrar uykuya dalmasına yardımcı olur diye düşündüm."

"Bu mükemmel."

Mason arkasını döner. "Ben... um... onu koltuğuna oturtacağım ve oyun parkını verandaya götüreceğim."

"K" diye fısıldıyorum ve her adımda kendime bunun doğru olduğunu hatırlatıyorum. Bunu yapmam gerekiyor.

Sabahın hareketlerini yaparken, düşünmemek için elimden geleni yapıyorum. Diş fırçama ve naneli diş macununun tadına odaklanıyorum. Saç fırçamın kıllarını, örgülerimin geride bıraktığı çılgın bukleler arasında her kaydırıшта not ediyorum. Çoraplarımı ve ayakkabılarımı giymem için geçen saniyeleri sayıyorum ve yaşam alanına girdiğimde Mason poposunun üzerinde araba koltuğunun önünde ce-e oynuyor ve

Beklediğim üzüntü gelmiyor. Onun yerine içimden şükran rüzgârları esiyor.

Sessizce dışarı çıkıyoruz. Ancak verandada yalnız kaldığımızda, evin geri kalanı Pazar sabahının bu erken saatinde hala uyurken, Mason araba koltuğunu elinden almama izin veriyor.

Bizimle arabaya kadar yürümesini istemiyorum. Bu çok nihai olur. "Hâlâ fikrini değiştirebilirsin, biliyorsun. Ben olmayacağım üzgün."

"Oh hayır mı?" Alay etmeye çalışıyor.

Başımı salladım. "Üniversitedeyken yakışıklı bir adamdın."

"Oyun kurucu kısmını unutma," diye fısıldıyor.

Alçak bir kıkırdama beni terk ediyor ve uzun, ağır bir an boyunca birbirimize bakıyoruz.

"Eve döndüğünde bana mesaj atar mısın?" diye soruyor ve ses tonundaki tereddütten nefret ediyorum ama anlıyorum.

"Yapacağım."

"Ve gelecek hafta Oceanside'a geldiğimde seni göreceğim mi?" "Elbette," diye nefes alıyorum.

Sonunda Mason iç çekti. Öne doğru bir adım attığında, sağ eli Deaton'ın buklelerini nazikçe okşarken, sol eli boynumu kavlıyor ve alnımı kendine doğru çekiyor.

"Seni seviyorum, Pretty Little."

Ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor.

"Beni geri sevmeye şansın için sonsuza dek bekleyeceğim."

Mason uzaklaşıyor, büyük kahverengi gözlerine bakamadan dönüyor ve ben orada, verandada dikilmiş, geldiğini hiç görmediğim adamın gidişini izliyorum.

Hareket edemiyorum.

Zor nefes alıyorum.

Hafifçe tökezliyorum, araba koltuğunu yere indiriyorum ve kendimi duvarda yakalamak için elimi uzatıyorum.

Ciğerlerim yanıyor, boğazım tıkanıyor ve umutsuzca reddettikleri havayı arıyorum ama gelmiyor.

Bir el sırtıma bastırıyor ve sarsılıyorum.

"Gözlerini kapat," diyor Noah sakince. "Gözlerini kapat ve ona kadar say. Haydi."

Çenem sallanıyor, vücudum titriyor ama dediğini yapıyorum ve ikinci kez sekize geldiğimde sis dağılıyor. Gözlerimi açıp Noah'nın kılere bakıyorum.

Başını sallayıp dirseğimden tutarak araba koltuğunu yerden kaldırdığında bir anlayış, bir yumuşaklık var. "Burada böyle durmak istemezsin. Eğer şu anda ne düşündüğünü ve nasıl hissettiğini biliyorsam, bu kapıdan çıkmasına sadece saniyeler var demektir. Ve eğer o değilse, bir başkası çıkacak."

"Beni sevdiğini söyledi."

Noah usulca gülümseyerek beni hareket etmeye teşvik ediyor. "Duydum. Bu yüzden fazla zamanımız olmadığını biliyorum. Neler olduğunu bilmiyorum ama onun dönmesini beklemek mi yoksa döndüğünde gitmiş olmak mı istediğine karar vermen gerektiğini biliyorum."

O gittiğinde ben de gitmek istemiyorum. Olmak zorundayım.

Noah'nın beni kaldırıma kadar götürmesine izin veriyorum ve içeri giriyoruz.

Caddeden sağa dönmeden hemen önce, gözlerim aynaya kayıyor ve kesinlikle orada, araba yolunun kenarında duruyor.

Araba dönüp onu görüş alanımdan çıkardığında, yeryüzündeki bir çatlak gibi, göğsümün derinliklerinde sarsıntı yaratan bir gümbürtü ve aniden dün gece söylediğim her şeyden pişmanlık duyuyorum. Hepsini geri almak istiyorum.

Bana yaptığı da bu zaten. Bana kaybettiğim her şeyi unutturuyor, çünkü o hayatımdayken çok daha fazlasını kazandım.

Neden zaman isteyeyim
ki? Zamana ihtiyacım
yok.

Hayır, bu doğru değil. Buna ihtiyacım var ama daha fazlasına onunla birlikte ihtiyacım var, onsuz değil. "Sanırım geri dönmeliyiz." Noah'ya doğru dönüyorum.

Noah bana bakıyor, yüzünde kederli bir ifade, sanki neler yaşadığımı biliyormuş gibi. Aşk ve kayıpla gelen bunaltıcı duyguları ve her ikisinin de getirdiği diğer her şeyi anlıyor. O da her şeyini kaybetmiş, dibe vurmuş ve tekrar yukarı tırmanmaya başlamanın bir yolunu bulmuş.

Noah kaldırıma yanaşıyor ve alçak sesle konuşuyor. "Önümüzdeki yarım saat içinde yola çıktığımız sürece biraz hareket alanımız var."

"Bu mükemmel. Sadece beş dakikaya daha ihtiyacım var."

Sadece beş dakika daha.

Bu sadece beş tane daha istemene neden olur.

Tüm vücudum kilitleniyor, daha önce hiç bilmediğim bir ağırlık üzerime çökerken görüşüm bulanıklaşıyor.

Bu kelimelerin içinde yaşadığı anıyı ararken aklım karışıyor, ama bu bir anı değil, en azından gerçek bir anı değil.

Onlar benim rüyamdan.

Benim Deaton
rüyamdan.

Kapının kolunu tutuyorum, dizlerim zıplıyor.

Aman Tanrım, Aman Tanrım, Aman

Tanrım. Derin kahverengi gözler ve
yumuşak siyah saçlar. Güçlü eller ve
nasırlı parmaklar.

Gözlerimi kapatıp konsantre
oluyorum. Ve işte orada.

İşte orada.

Mason'ın yakışıklı yüzü, tam k a r ş ı m d a .

Yanımda.

Üstümde.

Benim vücut başlar için Salla, ay' değer
. rüyalar birbiri ardına bana saldırıyor.

"Gün batımını görmeliydiniz..." "Ben
yaptım."

"Büyüdüğünde o plaj çocuklarından biri olacak."

"Bunu görmek için sabırsızlanıyorum."

"O sensin Payton ve belki bir gün o da benden bir parça
olacak."

"Neden bu kadar
uzaktasın?"

"Buradayım
bebeğim."

Boğuk bir çığlık kaçıyor ve elimi ağzıma kapatıyorum. Bu o.
Bu ... Mason.

Rüyalarımındaki adam oydu, Deaton değil. Ama
ne zamandır? Onu ne zaman kaybettim?

Soğuk ve sert bir nefret damarlarımda dolaşırken,
gözyaşları sürekli akıyor, yanaklarımdan aşağı hızla
yuvarlanıyor.

Nasıl yapabilirim?

"Payton?" Yumuşak bir el kolumu okşuyor ve neredede
olduğumu hatırlayarak sığıyorum.

Gözlerimde panik ve bayılmama neden olacak kadar ağır
bir suçluluk duygusuyla Noah'nın bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Benden ne istiyorsun?" diye soruyor nazikçe, gözlerinde
bilmiş bir bakışla.

"Sür," diye boğulmayı başardım. "Lütfen, sür."

Noah tek kelime etmiyor ama araç harekete geçiyor ve
tekerleklerin her dönüşünde zihnim dönüyor.

Bunu nasıl kaçırdım bilmiyorum.

Bunun olacağını bilmeliydim, görmeliydim ama
göremedim.

Gafil avlandım, görmezden geldiğim ama artık inkâr
edemediğim en sert, en çığ gerçeklerle yüzleştim. Bu o
kadar acı verici bir gerçek ki, bilmesem kalbimin kanadığına
yemin edebilirdim.

Artık burada olmayan çocuğa duyduğum sevgi... burada
olan adamın alevine bir kıvılcımdan başka bir şey değildir.

İşte çirkin gerçek tam da burada. Korkunun kök saldığı yer
burasıdır.

Deaton'ın ölümü kalbimde bir boşluk bıraktı ama o boşluk
doldu.

Şimdi taşıyor, sıvı sıcaklığı her damarımdan akıyor ve beni
daha önce hiç deneyimlemediğim bir aidiyet battaniyesiyle
örtüyor.

Tamamen yeni bir şekilde tamamen ve tamamen korkutucu.

Çünkü o battaniye sırtımdan yırtılırsa ve her zamankinden daha soğuk ve açıkta kalırsam ne olur?

Dizlerimin üzerine düşersem ve bu sefer ayağa kalkamazsam masum bebeğime ne olur, çünkü olacak olan tam olarak bu. Aklımda hiç şüphe yok. Mason Johnson'ı kaybetmekle yüz yüze kalırsam, bir daha asla bir araya gelmemek üzere milyonlarca küçük parçaya ayrılacağım.

Onu kaybetmek benim felaketim olacaktı, zaten hırpalanmış olan varlığıma son darbeyi vuracaktı.

Beni yeniden bir araya getirdi, ama o giderse, bunun neden olacağı hasarı kimse onaramazdı.

İhtiyacım olduğunu bilmediğim her şey ve sahip olabileceğimi düşündüğümünden çok daha fazlası, bu yüzden tekrar ...

Soğuk ve acımasız dünya onu benden alırsa bana, küçük oğluma ne olur?

Ya kendisi gitmeye karar verirse?

Bunu öğrenmeme izin veremem.

Kendimi korumak zorundayım ve bunu yapmanın tek bir yolu var.

Mason'ın güzel yüzü zihnimde ön plana çıkıyor ve sessizce hıçkırıyorum.

Sözümü bozmak zorundayım.

Bölüm 35

Payton

Şimdi, Kasım

Koşuyorum. Ayaklarım kaldırıma çarpıyor ve ağabeyimin aldığı pahalı bebek arabasına hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Gözyaşları görüşümü bulandırıyor ve baldırlarım yanıyor, ama bacaklarım titremeye başlayana kadar koşmaya devam ediyorum, titrediklerinde çimenlere doğru yöneliyorum.

Dört ayak üzerine düşüyorum, Deaton hala taşıyıcıda uyuyor ve başımı sarkıtıyorum. Suçluluk ve pişmanlık sanki üzerime bir çuval kaya bırakılmış gibi ağırlaşıyor.

Hissettiğim ve hissetmediğim her şey için suçluluk duyuyorum.

Yaptığım her şey için pişmanım ve yaptığım her şey için yapmadım.

İçinden çıkamadığım kafa karıştırıcı, çarpık bir ruh hali. Her cevabın yanlış olduğu kadar doğru da olduğu bir kaybet-kaybet durumundaymışım gibi hissediyorum. Sinir bozucu, ama en önemlisi, düpedüz yorucu.

Aynadaki kıza karşı savaşmaktan yorulduğum ve bazen nedenini unutuyorum. Bunu kendime neden yapıyorum?

Sadece kendiniz değil...

Lanet olası gözyaşları geri akmakla tehdit ediyor, ama kontrolü ele almaya çalışan ezici başarısızlık duygusuna karşı koyuyorum, dünyam parçalanmadan önce etrafımda inşa ettiğim çeliğin bir parçasını arıyorum.

Annemle yaşarken, bunun başıma gelmesine asla izin vermeyeceğime dair kendime söz vermişim.

Kimse aklıma giremeyecekti ve onun benden istediğinden daha güçlü olacaktım. Ondan daha güçlü. Evden kaçarak bunu başardığımı sanıyordum, tabii buna kaçmak da denebilirse.

Koştum ve sonra tüm dünyam yıkıldı.

Omuzlarımdaki baskı aşağıya doğru sızıyor, kaburgalarımın etrafını sarıyor ve sıkıştırıyor.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, burnumdan nefes alıp ağızımdan veriyorum. Noah'ın bana öğrettiği gibi ona kadar sayıyorum. Yavaşça, şakaklarımdaki çarpıntı ve ciğerlerimdeki basınç hafifliyor.

Kahkahalar dikkatimi çekiyor ve başımı çeviriyorum.

Altı ya da yedi öğrenciden oluşan bir grup büyük bir battaniyenin üzerine oturmuş, ders kitapları ve dizüstü bilgisayarlar etraflarına dizilmiş ve ortada bir buz sandığı var.

Gülümsüyorlar ve çalışıyorlar... çünkü bu onların hayatı. Onların okulu.

"Burada ne işim var benim?" Kendimi ayakta durmaya zorlarken başımı sallayarak fısıldıyorum. "Ben buraya ait değilim." Ellerimi bebek arabasının sapına dolayarak kampüsün diğer tarafına doğru uzun bir yürüyüşe başlıyorum.

Bir buçuk saat sonra, Embers Elite ile yaptığım sözleşme sayesinde bana tahsis edilen stüdyo dairenin içinde duruyorum. Titreyen ellerimle bebek arabasının üzerindeki küçük bölmeden telefonumu çıkarıyorum ve beni anlayacak tek kişiyi arıyorum.

İlk zil sesinde cevap veriyor ve ben gözlerimi kapatıyorum. "Chase," diye fısıldıyorum. "Sana ihtiyacım var."

On beş dakika geçmeden kapı çalınıyor ve Chase bakışlarımla karşılaştığı anda yüzü düşüyor.

Bir adım atıp beni kucaklıyor ve o aptal gözyaşları geri geliyor. Kollarım ona sarılıyor ama sadece bir an sonra geri çekiliyor, yeşil gözlerini yavaşça benimkilere çevirmeden önce omzumun üzerinden bakarken kaşlarını çatıyor.

"Payton..." Başını sallar. "Bundan kaçamazsın." "Kaçmak zorundayım. Buradan çıkmak zorundayım."

"Ama yeni bir kontratınız var."

"İmza atmadım ve atmayacağım." Düşüncesi bile yıkıcıydı, bu fırsatın geleceğini hiç tahmin etmemiştim. Sanki engebeli yol sonunda düzelmiş, sanki kader sonunda bağlantı noktasını bulmuş ve her şeyi bir araya getirmiş gibiydi.

Ama kader gerçek değildir.

Elini tutarak, anlaması için yalvarıyorum. "Bir kaçışa ihtiyacım olursa yanımda olacağını söylemiştin." Yalvarıyorum, "Şu anda sana ihtiyacım var. O kaçışa ihtiyacım var, Chase."

Gözleri benimkiler arasında geziniyor ve yüz hatlarını sıkılaştıran acılı bir ifadeyle yutkunuyor. Başını sallayarak yere bakıyor. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum," diyor, yüzünde hüznü bir gülümseme, bir eliyle bavulumu, diğer eliyle katlanmış bebek arabasını kavrayıp arkaya uzanırken. "Hadi Prenses Payton. Gidelim."

Omuzlarım rahatlıyor ve nihayet ana yola çıktığımızda bu his ikiye katlanıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, düşünmemek için elimden geleni yapıyorum, her mesafe zerresi geride bıraktığım adamlar aramdaki o görünmez bağı koparmıyormuş gibi davranıyorum. Tekrar.

Birkaç dakika sonra araba durdu, ama motor durana kadar gözlerimi açmadım. Kafam karışmış bir şekilde ileriye baktığımda rastgele bir arabanın arkasına park ettiğimizi görüyorum ve ona doğru baktığımda nerede olduğumuzu anlıyorum.

Futbol evi.

Mason'ın evi.

Yüzüm düşüyor ve can havliyle emniyet kemerimi kavriyorum. "Chase, ne yapıyoruz biz?"

Gülümsemesi ciddi ve başını sallıyor. "Gidemezsin Payton."

"Yapmak zorundayım."

"Yapamazsın. Sadece sen olsaydın, ben... Bilmiyorum, belki seni geri alırdım, ama öyle değil. Bunu ona

yapamazsın,

ve bunu gerçekten istediğine inanmıyorum."

Boğazımda bir düğüm oluşuyor ama onu törpülemeyi başarıyorum: "Gitmem gerek."

"Ve sana ihtiyacı var," diye fısıldıyor ve elimi tutmak için uzanıyor. "Lütfen, Payton."

Yüz hatlarım gerginleşiyor ve ona izin v e r i y o r u m ,
"Korkuyorum" diyorum.

"Biliyorum, ama o da öyle. Onu hiç böyle görmemiştim. Sizi seviyor, ikinizi de. Bunu bilmek zorundasınız."

Dişlerimin takırdamasını önlemek için onları sıkıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Çığlık atınca hemen açılıyorlar.

İkimizin de kafası, sarı saçlı bir kızın verandanın basamaklarından aşağı koştuğunu görmek için tam zamanında sola çekiliyor, Alister hemen arkasında, avazı çıktığı kadar bağıyor.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken kapı tekrar açılır ve Mason ile Brady dışarı fırlar.

Alister, duruşu öfkeden kaskatı kesilmiş bir halde arkasını döner ve kız daha sert ağlamaya başlar.

Chase ve ben birbirimize baktık, aynı anda dışarı fırladık ve Mason'ın "Burada ne olduğunu bilmiyorum, ama bunu bitirmeniz ya da başka bir yere götürmeniz gerekiyor" dediğini duymak için kaldırımda birkaç adım attık.

"Ne olduğunu bilmek ister misin?" Alister öne atılır ve "Kız arkadaşımı becerdin ve onu hamile bıraktın!" diye bağıırır.

Ciğerlerimdeki hava bir solukta boşalıyor ve koyu kahverengi gözler benimkilere kilitleniyor.

Mason

"Ne sikime buradasın? Onu görmeye mi geldin? Bu boku daha da yüzüme vurmak için mi?"

Kapım kapalıyken herifin çığlıklarını duyuyorum. Brady ve ben birbirimize bakıyoruz, sonra ayağa fırlıyoruz, ders kitaplarımız bir gümbürtüyle yere düşüyor ve aceleyle merdivenlerden aşağı iniyoruz.

"O sınava kesintisiz çalışmak buraya kadarmış," diye homurdanıyorum. "Bu lanet herif, yemin ederim."

Brady arkamdan kıkırdıyor. "Bu 'kaptan onları kontrol altında tutuyor' rolünü ne kadar seviyorsun, kardeşim?"

Onu omzumun üzerinden çeviriyorum, günün ağırlığı çok fazla.

Bugün artık bu pisliğin saçmalıklarıyla uğraşacak vaktim yok. Zaten bir kere beni itti ve Payton'ın önünde beni alt etti.

Ve sonra benden kaçtı.

Bana rekabet olmadığını söyledi ve sonra kaçtı.

Göğsümde derin bir sızı kök salıyor ama onu bir kenara itip sert bir ifadeyle köşeyi dönüyorum.

"Drama dışarıda kalır!" Şak diye söyledim.

İki kafa bana doğru savruluyor ve kıza baktığımda kaşlarım çatılıyor.

"Allana?"

Gözleri panikle irileşiyor, Alister'dan bana bakarken yüzü gözyaşlarıyla ıslanıyor.

"İyi misin?" Ona doğru bir adım attım. "Sana zarar vermedi, değil mi?"

Alister'ın alaycı kahkahasının boşluğu doldurduğu anda ağzını açıyor. "Bu çok komik

senden geliyor!"

"Bunu yapamam," diye ciyaklar ve kapıdan dışarı koşar.

Alister geçerken beni itiyor ve çığlıklar devam ediyor.

"Kaçma, Allana! Yüzleş onunla! Yüzleşmesini sağla. Bu saçmalık ve siz ikiniz bunun sonucunu hak ediyorsunuz! Onun zaten bir çocuğu var, bunu biliyor musun?"

Daha çok ağlıyor.

"Bütün bunlar ne için?" Brady kaşlarını çatır.

İç çekerek başımı sallıyorum ve ikimiz de onları ön tarafa kadar takip ediyoruz.

"Burada ne olduğunu bilmiyorum ama ya bu işi bitirmeli ya da başka bir yere götürmelisiniz."

"Ne olduğunu bilmek ister misin?" Alister homurdanıyor, dönerken saçlarını yoluyor, bakışlarını bana yöneltiyor. "Kız arkadaşımı becerdin ve onu hamile bıraktın!"

Alarm bana çarpıyor ve sanki evren son zamanlarda bana yeterince işkence etmemiş gibi, gözlerim kalkıyor ve bir çift sulu maviye kilitleniyor.

Payton.

Yüzü tam önüme düşüyor ve otomatik olarak ona doğru bir adım atıyorum, ama sonra Alister tam orada.

Yumruğunu geriye doğru savuruyor ve benim tek yapabildiğim darbeye hazırlanmak oluyor. Başım şiddetle geriye savruluyor, ama ayaklarımı tutuyorum, başım hemen geriye dönüyor ve kaşlarım çatılıyor. Dudağımın kenarında ılık bir sıvı var ama onu fırçalamıyorum.

Allana'ya bakıyorum ve Alister çığlık atıyor.

"Siz ikiniz hastasınız!" Gözleri benimkilere geldi. "Senin kız başka bir çocuğun olduğunu biliyor mu? Onun ve birlikte olduğunuz çocuğun senin için bir bok ifade etmediğini çünkü-"

Yumruğum geri çekildi, ama ben yumruğumu atamadan Chase'in yumruğu yüzümün yanından geçerek Alister'ın çenesinin yan tarafına çarptı.

Tökezliyor ve Chase bundan yararlanarak onu yere itiyor. "Kapa çeneni! Bir bok bilmiyorsun"

bok hakkında." Chase kaşlarını çatarak Allana'ya bakar. "Üzgünüm ama konuşmaya başlamalısın."

Kız anında yere yığılır ve yüzünü ellerinin arasına gömer.

Omuzlarım düşüyor ve bir an için içimde korku kıvılcımları çıkıyor.

Bu gerçek mi?

Bu mümkün mü?

Gözlerim Payton'inkileri buluyor, ellerini sıkıca göğsüne bastırmış.

"Allana..." Brady cesaretlendiriyor, ancak ses tonunda açık bir talep var.

"Yalan söyledim," diye ağlıyor Allana ve içimden bir rahatlama akıyor.

Payton'a bakıyorum, sıkı bir gülümseme sunuyor ama gözleri yere düşüyor. Kaşlarımı çatıyorum ama dikkatim tekrar önümdeki boktan gösteriye yöneliyor.

"Yalan söyledim," diye tekrarlıyor Allana, Alister'a bakarken yüz hatlarında ağır bir pişmanlık var. "Berkeley'e yaptığın teklifi kabul ettiğini söyledin, ben de öğrenmemen için seni uzak tutacak bir şey söylemek zorunda kaldım. Sonra da buraya geldin."

"Seni şaşırtmak için!" diye bağırıyor. "Bu lanet okulu seçtim, burada ikinci sıradayım, başlama şansından senin için vazgeçtim!"

Kaşlarım havaya kalktı ve Brady'nin gözleriyle karşılaştım. Lanet olsun.

Bu... zor.

"Senden bunu istemedim!" diye feryat ediyor.

"Hayır, sadece aramız iyiymiş gibi davrandın ve birinci sınıfta sikişmeye başladın!"

"Tamam." Chase ellerini kaldırıp ikisinin arasına bakar.

"Allana, sen gitmelisin."

"Ve buraya geri gelemezsin," diye ekliyorum. "En azından o istemediği sürece."

Bir an Alister'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum, yüzünü buruşturup başka tarafa bakıyor ama gözleri kapıya doğru ilerleyip genişlediğinde benimkiler de onu takip ediyor.

Cameron dışarı çıkıyor, saçları dağınık ve gözleri uykudan yeni uyanmış gibi yarı açık.

Hepimize kaşlarını çatıyor ve dikkati Brady'nin üzerinde topluyor. "Neler oluyor?"

Alistер ona doğru bir adım atar. "Cameron-"

"Alistер tüm sezon boyunca Mason'la uğraştı çünkü eski kız arkadaşı yalan söyledi ve Mason'ın çocuğunun babası olduğunu söyledi."

Önce şok, sonra da şaşkınlık yüz hatlarını çizer ve Alistер'a bakar. "Demek bu yüzden Mason'ı soruyordun..." Sözünü kesiyor.

Bekle, ne?

"Babalık ve futbol arasında nasıl hokkabazlık yapılacağını öğrenmek istediğini söylemiştin. Beni kullandın." Başını sallıyor.

Kaşlarım havaya kalktı.

Alistер ona doğru bir adım atar.

Brady ona, "Gerçekten geri çekilmek istiyorsun," diyor, her zamanki gibi sakın, ama kaslarındaki gerginliği görebiliyorum.

Alistер yıpranmış bir ifadeyle ona bakarken Cameron bir adım geri çekilir ve Brady'nin aralarına girerek sunduğu sığınağı alır.

Allana sessizce kalkıp gidiyor ve ben de bir an için tüm bu olanları sindirmeye çalışıyorum.

Şimdi her şey mantıklı geliyor.

Alistер'ın neden hep beni zorladığını. O gün beni Allana ile konuşurken gördüğünde neden korktu ve aptalca davrandı. Neden Payton'ı benimle uğraşmak için kullandı ve yaptığı yorumlar. Neredeyse onun için üzüleceğim. Başlangıç pozisyonu için gelen bir teklifi reddetmek kolay olmasa gerek ama o bunu yaptı. Vazgeçti çünkü hissettiği aşkı yaşadı.

Gözlerim Payton'ınkilere kayıyor ve kaburgalarım daralıyor. Onun için her şeyimi vereceğimi biliyor, değil mi?

Her gecenin sonunda eve, onun yanına gidebileceğim anlamına gelse tüm bunları bırakır, yaşamak için kum süpürürdüm.

Bekle. Kaşlarımı çatıyorum, Chase'e bakıyorum.

Yüzünde buruk bir gülümseme belirliyor ve çamaşırlarımı

herkese göstermemek için yaklaşıyor. "Onu eve götürmemi istedi." Ama onun yerine, onu bana getirdi.

Yutkunuyorum, kendi düşüncelerime karşı savaşıyorum.

Bizden kaçmak için gitmek istiyor ama yapamıyor. Ne yaparsa yapsın ve nereye giderse gitsin, yeterince uzağa kaçamayacak.

Bunu
görecektir.
Göreceğini
biliyorum.

Arkadaşımla yüzleştım. "Al onu."

Yüzü düşer. "Mase, hayır. Dağılıyorsun dostum. Eğer o giderse..." Başını sallıyor.

"Al onu, adamım," diye mırıldandım. "Ben gidemem. İki profesörüm bazı ödevlerimi telafi etmeme izin veriyor ve tekrar girmem gereken bir sınav var. Bitirmek zorundayım, o yüzden sadece... onu al. Neye ihtiyacı varsa, o ol. Bunu yap."

Bana bakıyor, beni inceliyor, ama bir an sonra yüz hatları düzeliyor ve ona doğru bakıyor, ikimiz de onun kamyonetine geri tırmanışını izliyoruz.

"Seni seviyor, değil mi?" diye soruyor.

"Tamamen." Ona bakarak iç çektim. "Götürün onu. O ne yapması gerektiğini biliyor."

Emin değil ama başını sallıyor ve yürümeye başlıyor. "Ve, Chase?"

Omzunun üzerinden bakıyor.

"Şu şeyi buzla, olur mu?"

Chase kıkırdar, parmak eklemlerine bakar. Omuz silkiyor, dudaklarında bir sırıtış beliriyor. "Oyun kurucumun sakatlanmasına izin veremezdim."

Başımı sallıyorum. O da başını sallıyor.

Ve uzaklaşmalarını izliyorum, bugün gitmesine izin vermenin yarın pişman olacağım bir şey olmamasını umuyorum, ama onu düşündüğüm gibi tanıyorsam, bu sondan çok uzak.

Hatta tam tersi olduğunu bile iddia edebilirim. Ama bunu sadece zaman gösterecek.

Bölüm 36

Payton

Şimdi, Kasım

Oğlumun doğduğu gece, onu birlikte yarattığım çocuğu hayal ettim. Çok mutluyduk, yeni doğan oğlumuzu kucağımıza almıştık ve önümüzdeki günleri hayal ediyorduk. En çok hangimize benzeyeceğini ve yıllar geçtikçe kime benzeyeceğini düşündüğümüzü konuştuk. Saatlerce her şeyin üzerinden geçtik ve uyandığımda, belki de her şeyin kaybolmadığına dair bir huzur duygusuyla uyandım.

Deaton gitmiş olabilirdi ama o hâlâ rüyalarımıdaydı ve rüyalarımda ona tutunabilirdim. Ona küçük oğlunu ve onun ne kadar muhteşem olduğunu anlatabilirdim. Paylaşmak istediğim her şeyi onunla paylaşabilirdim ve o da tam orada, beni dinlemek için sabırsızlanıyor olurdu.

Rüyalarımda, sonsuza dek yaşayabilirdi.

Ve sonra Mason resme girdi, benim resmime. Yol boyunca bir yerlerde, yabancılardan arkadaşlara ve daha fazlasına dönüştük. Suçluluk duygusu geçmişe tutunmamı istiyordu ama bilinçaltım çoktan geleceğe bakmaya başlamıştı.

Mason'a aşık olduğum an, hayal gücümün kırılğan figürleri sonunda paramparça oldu, parçaları kış rüzgârıyla sürüklendi ve bana sevmeyi öğreten çocuğun metaforik küllerini savurdu. Bana o kadar çok şey gösteren çocuk, içinde yaşadığımı hissettiğim kara delik sonunda biraz daha parladı.

O benim ışığımdı ve onun ardından neler olduğunu fark ettiğimde, onu karanlığa gömdüğümü hissettim. Onu kirlettim.

hafızayı tehlikeye atmaya cesaret ederek, çünkü gerçekte yüzleşmek zordu, çünkü gerçek ...

Eğer Deaton ışıksa, Mason da güneştir.

O hayat değiştiren bir sabit, sonsuza dek sıcaklık ve büyümenin varlığı.

Ve kişisel güneş sistemimin merkezi olmadan nasıl hayatta kalabilirim?

Basit bir cevap: Yapamadım.

Mason'ı çimenlerin üzerinde dikilirken bıraktığım anda, yüzündeki yıkılmışlık ifadesiyle ne yapmam gerektiğini biliyordum, Alister'ın inandırıldığı şeyin olasılığı beni şoke etmişti. Bunu yapmak için Mason'ın başka bir kadınla birlikte olduğu düşüncesi gerekmemeliydi, ama işte buradayız.

Şimdi fark ediyorum ki, Mason'ı kaybetme ihtimalinden kendimi korumaya çalışmakla meşgulken -ki asla hayatta kalamayacağımı biliyorum- bunu gerçeğe dönüştüren bendim.

Dünya onu benden almadı.

Onu kendimden aldım, ikimizi de kırdım ve bu benim taşımam gereken bir yük.

Korkunun beni ileri itmesine izin verdim ve karşılığında, tutunmam gerekirken onu geri ittim, istediği şekilde beni tutmasına izin verdim.

Artık yok, Mase.

İşleri yoluna koymak, Deaton'a yardım etmeleri için Nate'in ailesi Sarah ve Ian'a ulaşmak ve onları babama yolda olduğumu söylememeye ikna etmek iki günümü aldı. İyi niyetli ama bu bambaşka bir mesele ve şu anda bunu çözecek ne enerjim ne de kafam var. Sanırım artık kendi çocuğum olduğu için annemin beni uzak tutmasına izin vermesini biraz daha az affediyorum.

Çekip gitmiyorsun. Bebeğinize ulaşmak için lanet yangının içinden geçersiniz.

Ama tekrar söylüyorum, bu ilişki benim düşünecek enerjimin olduğu bir şey değil. Çocukluğum zaten büyük bir rol oynadı.

yeterince rol oynadığını düşünüyorum. İsteyeceğim son şey, sonunda eğime basacak gücü bulduğumda geriye doğru bir adım atmaktır.

Belki beni sevdikten sonra terk etmeseydi, oğlumun başına gelmesinden bu kadar korkmazdım.

Belki de değildir.

Belki de ayrılmak insan doğasıdır ya da sadece hayatın bir aşamasıdır. Sade ve basit mi? İnsanlar ayrılır.

Sizi severler ve kendi rızalarıyla ya da rızaları olmadan sizi terk ederler.

Deaton beni terk etmeyi seçmedi... ama o da terk etti.

O gün biz konuşmadan Kaliforniya'dan ayrıldı, çünkü konuşmasaydı ailesinin gazabına uğramak istemiyordu. Bunu anlıyorum. Ama ben tam tersini seçtim.

Annemden kaçtım ve geri dönmeyi reddettim.

Dönmedi ve sonra da öldü.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, belki de hiçbir anlamı yoktur, ama acının ardındaki çirkin gerçek bu. Beni terk etmediğini biliyordum ama bazen her şey için onu suçlamadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Ve bunu fark etmem çok uzun zaman aldı. Bu adil değil, özellikle de Kaliforniya'ya gelmesinin sebebi ben olduğum için. Olan bu.

Üzgün olduğum kadar kızgındım da ve bundan nefret ediyordum. Suçluluk duygusu

-Hayır, suçluluk duygusu hayatımdaki ikinci bir deri gibi ve artık onu giymek istemiyorum. Özgürleşmek ve sadece... olmak istiyorum.

Ancak özgürleşmek, tüm kutuları açmak ve mücadele ettiğim şeylerle yüzleşmek anlamına geliyor.

Gerçeğe karşı sahte. O zamana karşı şimdi.

Son birkaç hafta içinde fark ettiğim bir şey varsa, o da kendimi tutarak oğluma yardımcı olmadığımındır.

İkimize de zarar veriyorum.

Hepimize zarar veriyorum ve daha fazla zarar vermek istemiyorum.

I düşündüm itmek Mason uzakta oldu bir
hareket Kendimi koruma, kendimi daha fazla
kayıptan korumanın bir yolu,

Ama gerçekte, daha fazla gereksiz hasara neden oldum. En kötüsü de yaptıklarımın sadece beni değil Mason'ı da etkilemiş olmasıydı ki bu gerçeğe sonsuza kadar yüzleşmek zorunda kalacağım.

Ona hayalini kaybettirebilirdim çünkü onun benimkinin içindeki adam olduğu gerçeğiyle yüzleşmekten çok korkuyordum.

Artık saklanmak yok, Payton. Artık geri durmak yok.

Son bir düzenli nefes alarak kapıyı itip açıyorum.

Arabadan iniyorum, ayağımın her kalkışı ve inişi bir öncekinden daha ağır oluyor, ta ki atacak adım kalmayana kadar.

Gözlerimi kaldırdığımda gördüğüm ilk şey, taşa kazınmış olan adı. İkincisi ise altına yerleştirilmiş küçük bir resim. Babasınıninkine benzeyen gamzeleriyle kocaman gülümseyen küçük oğlumuz. Gözyaşlarım hızlı ve sert akıyor ve dizlerimin üzerine çöküp yüzümü ellerimin arasına gömüyorum.

"Çok üzgünüm Deaton," diye ağlıyorum. "Gittiğin ve benim gelmediğim için üzgünüm. En başta yola çıktığım için üzgünüm ve bebeğimizin yabancılar tarafından mı yoksa annesi tarafından mı büyütüleceğini bilmeden öldüğün için üzgünüm. O gün yolda olma sebebinin bir parçası olduğum için üzgünüm.

... lanet olsun." Yutkunuyorum, kendimi toparlamak için bir an bekliyorum. "Söyleyecek iyi bir şeyim yok," diye fısıldayarak itiraf ediyorum. "Tek düşünebildiğim özür dilemem gereken şeyler. Ne yazık ki liste hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor ve çoğunu duymak isteyeceğinden emin değilim ama yine de sana söylemem gerektiğini düşünüyorum."

Gökyüzüne bakıyorum, mezar taşı konuşmak için çok acı verici.

"Seni hayal etmeyi bıraktıktan sonra seninle konuşmayı bıraktım. Ne söyleyeceğimi bilemedim. Zihnimde senin yüzünün yerini başka bir adamın yüzü almışken duymanı istediğim sözleri nasıl fısıldayabilirdim? Ama seni geri getirmeye çalıştım, söz veriyorum. Fotoğraflara baktım, eski mektupları ve mesajları okudum. Pek çok günü tekrar ettim ve bunu haftalarca yaptım, uyumadan hemen önce ve yine

de ... rüyalarım geliyordu ve yeni kahverengi gözler bana bakıyordu. Nasıl olduğunu bilmiyordum.

ve düşündüm ki belki onu bırakırsam, o gider ve sen geri gelirsin."

Parmaklarımı ağzıma bastırıp oradaki deriyi çimdikliyorum. "Ama onu bırakmak yoktu ve ondan sonra daha da kötüleşti. Nedenini anlamam uzun sürmedi. I ..." Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, bununla yüzleşemiyorum ama kelimeleri dudaklarımdan zorla döküyorum. "Seni çoktan kaybetmiştim Deaton, ama onu henüz kaybetmemiştim. O hâlâ buradaydı ve ben sahip olduğum her şeyle ona tutunmaya çalışıyordum. Bu, sadece senin için sakladığımı sandığım yerin onun olduğu anlamına geliyordu ve olana kadar bunun farkında bile değildim. Suçluluk duygusundan hasta olmuştum ve ölesiye korkuyordum çünkü bunu tekrar yaşamamın mümkün olmadığını biliyordum." Onunla olmaz.

"Bu yüzden sana ulaşmaya devam ettim, sadece onu kaybetme korkusuyla değil, aynı zamanda dünyam yeniden parçalanırsa kendimi kaybetme korkusuyla hatırına tutundum. Sen öldükten sonra zor dayandım Deaton ve her şey değişmiş olsa da seni ne kadar özlediğimi bilmelisin."

Nefes nefese başımı kaldırıp avuçlarımı ismine bastırıyorum ve başımı ismine yaslıyorum.

"Cesedinin burada olduğuna inanamıyorum. Gerçekten gitmiş olman çok çılgınca. Gitmişsin, gitmişsin. Sonsuza dek." Omuzlarım titriyor, hıçkırıklarım kontrol edilemiyor. "Benden nefret etmeni istemiyorum. Lütfen benden nefret etme. Ona aşık olmak istememişim. Gitmene izin vermek istemedim."

Top gibi kıvrılarak mezar taşının önüne uzandım, bir elim beni bıraktığı güne basarken diğer elim gitmeden önce bana verdiği küçük adamın fotoğrafını tutuyordu.

Gözyaşları durmuyor, suçluluk azalmıyor, ama acı ... yavaşça kaybolur.

Dünyalar kadar ayrı olsak da birlikteyiz.

"Payton."

Dudaklarım seğiriyor, sesi duymayı en sevdiğim seslerden biri.

"Payton, bana bak."

Yavaşça gözlerim açılıyor ve anında gülümsüyorum. "Merhaba." O da bana gülümsüyor.

"Merhaba."

"Uzun zaman oldu."

Başımı sallıyorum, uzanıyorum ve onu hissettiğimde bir hıçkırık kopuyor. Yanaklarının pürüzsüzlüğü, ellerimi kavradığı zamanki yumuşaklığı. "Buradasın."

"Nerede olmamı istersen oradayım."

"Ama değildin," diye itiraz ettim. "Deaton, sen gitmiştin ve benim sana ihtiyacım vardı."

"Hayır," diye fısıldıyor usulca. "Ona ihtiyacın vardı."

Üzerime bir duygu seli çöküyor, beni kedere gömüyor. "Çok üzgünüm," diyorum.

Deaton gülümsüyor, o kolay, nazik gülümsemesiyle tanınırdı ve sonra "Değilim" diyerek beni şok ediyor.

"Deaton..." Kalbim duruyor, onun adı sadece kekeleyen bir nefes.

"Oğlum, oğlumuz, onu senin sevdiğin gibi sevecek başka birini hak ediyor ve bu ben olamıyorsam, o olmalı."

"Bunu nasıl kabullenebilirsin?"

"Payton," diye mırıldanıyor, sabit ve tereddütsüz bakışlarıyla bakışlarımı tutuyor. "Kimse o küçük çocuğu bizden daha fazla sevemez, peki ya Mason? O artık bizim bir parçamız."

"Eğer bu doğruysa, küçük oğlunuz büyüyecek ve başka birine baba diyecek demektir."

"Başka biri değil." Deaton'ın başparmağı yanağımı sıyrıyor. "O."

"Bu senin için adil değil."

Elimdeki resmi alıp aramızda kaldırıyor. Gözlerim küçük oğlumunkilerle buluşana kadar konuşmuyor. "Onu yapmaya yardım ettim. O da bu dünyaya gelmesine yardım etti." Bakışlarım tekrar onunkilere dönüyor. "Bu bana oldukça eşit görünüyor."

Tekrar yıkılıyorum, hıçkırık hıçkırık ağlıyorum ve kollarının sıcaklığını etrafımda hissedebilmeyi dileyerek onun içine düşüyorum.

"Ağlama," diye fısıldıyor. "Ben burada iyiyim. Senin

hatıranda.
Bazen sadece beni düşünün, asla gitmeyeceğim."

"Gitme."

"Artık uyanma vakti geldi. O korkuyor. Ve sana ihtiyacı var."

Desteği sarsılmaz ve sonunda başımı sallıyorum. "Güle güle Payton..."

Gözlerim fiskeyle açıldı ve nefes nefese kaldım, gövde mi çimlerin üzerine ittim.

Mezar taşına, yanımdaki çimlerin üzerinde duran Deaton'ın fotoğrafına bakıyorum ve sonra bir şey gözlerimi kaldırıma çeviriyor, tam zamanında Chase'in kamyonetinin durduğunu görüyorum.

Şaşkınlıkla dizlerimin üzerine çöküyorum ama kapı bir an sonra açılıyor ve Mason dışarı çıkıyor.

Tekrar yere yığılıyorum, tam bir enkaz halindeyim ama bir şey beni ayağa sürüklüyor. Güçlü ve tanıdık olmayan bir şey. Beni çimlerin üzerine taşıyor ve ben öne doğru düşene kadar durmuyor.

Mason beni kollarını açarak yakalıyor, öyle sıkı sarıyor ki, bunun o an olduğunu anlıyorum. Kaçmak yok, kaçmak yok, itmek yok.

Kablolar birbirine bağlandı, metal eridi, kırılan parçalar birbirine kaynaştı ve yeniden şekillendi.

"Şşş," diye yatıştırır. "S o r u n yok, Küçük Güzel. Sen iyisin. Bu benim hatam."

Başımı sallamaya çalışıyorum ama ona çok sıkı bastırılmışım.

"Seni buraya gelmeye zorlamak ya da suçlamak istememiştim. Hazır olduğunda buraya gelmen için seni bırakmalıydım." Beni inanılmaz derecede sıkıca çekiyor. "Sürekli sışıp batırıyorum ve oturmam gerek-"

"Seni seviyorum."

Mason'ın vücudu taşa dönüşür.

Yavaşça başını kaldırıyor ve gözlerimiz kilitlendiğinde sanki dünya kendi ekseninde dönüyor. Dağlar yer değiştiriyor, gökyüzü açılıyor ve güneş Kasım bulutlarını tam anlamıyla yarıp geçtiğinde, sanki sadece

Sırtıma vuran rüzgâr beni ona doğru itiyor, bunun doğru olduğunu biliyorum.

Deaton'ın burada bizimle olması, bana her şeyin yolunda olduğunu söylemesi. Bunun sorun olmadığını.

"Bebeğim..." Ağzı kelimeleri söyleyecekmiş gibi hareket ediyor, ancak gerçek bir ses çıkmıyor, sanki onları kafasında uydurup uydurmadığını merak ediyormuş gibi bekliyor.

Bu yüzden onları tekrar, daha yüksek sesle söylüyorum, tüm dikkatimi ona ve sadece ona veriyorum.

"Seni seviyorum Mason. Yapabileceğimi bildiğimden daha fazla. Mümkün olduğunu bildiğimden daha fazla. Ve hazır olduğumdan daha fazlası, ama ben... ben artık hazırım."

Mason bana karşı titriyor, elleri gelip yüzümü kavlıyor ve gözlerimi onunkilere diyor.

"Ben seninim, Mason."

"Benim mi?" diye kırık bir fısıltıyla cesaret ediyor. "Burada, bu yerde duruyorsun ve bana benim olduğunu mu söylüyorsun?"

Başımı salladım.

"Bunun ne anlama geldiğini anlıyorsun, değil mi?" Gözleri delici. "Eğer sen benimsen, o da benimdir."

Dudaklarım titriyor ve tekrar başımı sallıyorum.

"Payton." Kahverengi gözlerinde nem oluşurken titriyor, zorlukla yutkunuyor. "Bunun ne anlama geldiğini anladığını bilmem gerek. Bir gün fikrini değiştirsen bile, ki değiştirmemen için elimden gelen her şeyi yapacağım, ama değiştirirsen... onun hâlâ benim olacağını bilmem gerek. Onu kaybedemem Payton. O küçük çocuğu kaybetmeyeceğim."

"Anlıyorum." Sesim gerçekten titriyor. "O benim olduğu kadar senin de."

Mason çenesini sıkarak sarsak bir şekilde başını sallıyor. "Öyle. O benim de oğlum."

Kollarımı boynuna dolayarak ağlıyorum ve Mason yüzünü benimkine gömüyor.

Orada ne kadar durduğumuzu bilmiyorum, ama bir arabanın kapısı açıldığında, Chase'i izlemek için tam zamanında ayrıldık.

Deaton'ı araba koltuğundan kaldırır.

Hıçkırıklarımı bastırmak için elim ağzıma gidiyor ve Mason diğer elimi tutarak beni nazikçe sıkıyor.

"Buraya gelirken onu Sarah Teyze'den aldık," diye fısıldıyor. "Umarım sorun olmaz."

Başımı sallıyorum, bakışlarımı Deaton'a dikiyorum. Minik ayakkabıları çimenlere vuruyor ve kısa sürede bir profesyonel olmuş gibi sallantılı bir koşuya başlıyor. Kolları Mason'ın bacağına dolanana kadar durmadan bu şekilde yürürken rahatlama ve istifa boğazımı tıkıyor.

Mason'dan cızırtılı bir kıkırdama yükseliyor ve eğilerek Deaton'ı kollarının arasına alıyor ve Mason tam boyuna geldiğinde iki oğlum da bana bakıyor.

Derin bir nefes alarak oğluma gülümseyerek yaklaşıyorum. "Hey, küçük adam. Seni tanıştırmak istediğim biri var."

Mason'ın gözleri bana bakarken yumuşak. "Bir günde bu kadar çok şey yapmak zorunda değilsin, biliyorsun. Başka bir zaman tekrar gelebiliriz."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum. "Ama istiyorum."

Bana bakan gurur, beni ileriye götürmeye yetiyor. Üçümüz birlikte Deaton Vermont'a, aramızdan çok erken ayrılan ama onu almadan önce hayatlarımızı kutsayan çocuğa adanmış küçük alanın etrafına yığılıyoruz. Sessizce oturuyoruz, söze gerek yok.

Bir süre sonra Deaton ayağa kalkıyor ve ne olduğuna dair hiçbir fikrim olmadan mezar taşına doğru yürümesini izliyorum. Yine de, küçük avucu ona dokunmak için uzandığında, bir şey parmakları Mason'ın omzuna bastırılana kadar diğerini uzatmasını sağlıyor.

Bir eli mezar taşında, diğer eli Mason'ın üzerinde, küçük oğlum gözlerini benimkilere dikiyor. Gülümsüyor, uğruna yaşadığım o büyük, dişlek sırtış ve aniden, göğsümde yaşayan baskı, bir yılın daha iyi bir kısmı boyunca beni tutan suçluluk duygusu ... kayboluyor.

Kaybolur.

Geriye kalan tek şey netlik.

Sanki birdenbire dünya anlam kazanıyor, sanki göz açıp kapayıncaya kadar evrim geçirmişim gibi.

Artık hayatın her zaman kolay olmayacağını ve önümüze her zaman engeller çıkacağını biliyorum, ancak bunların üstesinden gelebiliriz.

Bunu atlatabilsek her şeyin üstesinden gelebiliriz, yeter ki bunu birlikte yapalım.

Kafamı kaldırdığımda Mason'ın bana baktığını görüyorum ve tedirgin bir ifadeyle cebinden telefonunu çıkarıyor. "Sana bir şey gösterebilir miyim?" diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum ve o da Deaton'ın eski bir sosyal medya profil fotoğrafını gösteriyor.

Kaşlarım çatılıyor ama bekliyorum, Deaton'ı kucağına çekip telefonu yüzünün önüne koymasını izliyorum.

"Hey, koca adam," diye fısıldar. "Kim o?"

Deaton ekrana birkaç kez vurur ve Mason mahcup bir gülümsemeye yukarı bakar, sonra tekrar aşağı iner ve tekrar ekranı işaret ederken onu dizinde zıplatır. "Kim o, Küçük D?"

Deaton gülümser ve sonra "Da, da, da, da" der.

Ağzım açık kalıyor, kesik kesik bir kahkaha atıyorum. "Ne..." Sözümü kesiyorum.

Deaton başını kaldırıp Mason'a bakar, bir parmağı ağzının içinde sıkışmış, sırtıtmaktadır. "Da, da, da."

Mason panik içinde başını kaldırır. "Bana öyle demiyor. Ona sadece kelimeyi öğrettim ve-"

"Öyle." Sözünü kesiyorum ve Mason yutkunarak gözlerini benimkiler arasında gezdiriyor. "O biliyor, Mase. Onun için kim olduğunu biliyor."

"Bebeğim." Çenesi sıkıca kenetlendi.

"Deaton onun babası." Gözlerim yaşlarla doluyor. "Ama sen onun tanıdığı tek babasın."

Mason uzanıp ellerimizi birbirine bağlıyor. "Onu tanıdığından da emin olacağız."

Başımı sallıyorum, çünkü yapacağımızı biliyorum.

Her Şeyi özeceğiz. Bir aile
olarak.
Ben, Mase ve oğlumuz.

Bölüm 37

Payton

Şimdi, Kasım

Hava kararmadan hemen önce mezarlıktan ayrıldık ve Sarah başlangıçta akşam yemeği için geri gelip gelmeyeceğimi sormuş olsa da, onu arayıp bırakmak zorunda kaldım. Gün çok ağırdı ve ben sadece çocuklarımla birlikte olmak istiyordum. Chase, Sarah'nın Nate'in eski odasında yatma teklifini kabul etti ama Mason bize birkaç blok ötedeki küçük otelde bir oda ayırttı.

Saat dokuzu biraz geçiyor ve otel odasına yeni adım atıyoruz, Deaton benim kollarımda ve oyun parkı Mason'inkinde.

Hızlıca kuruyor, ben yaklaşırken son battaniyeyi de altına seriyor ve Deaton'ı yavaşça yatırıyorum.

Anında kıvrılarak küçük bir top haline geliyor ve Mason en sevdiği battaniyeyi üzerine örtüyor.

Gülümseyerek çantama doğru dönüyorum ama Mason'ın avucu kalçama bastırıyor.

Yüzüm tamamen ona dönük olana kadar itiyor, sonra beni geriye doğru iterek yaklaşıyor ve sırtım duvara çarpana kadar durmuyor, parmakları tenime sıkıca kenetleniyor.

Ağzımı açıyorum ama başını sallıyor.

"Hayır," diye fısıldıyor, sesi boğuk, ağzıma odaklanmış, ben de ağzımı kapatıyorum ve başparmağı köşede seğiriyor. "Bu doğru, Tatlı Küçük," diye geveliyor, başparmağı çenemin altına uzanıyor ve boynumu yukarı ve yana doğru eğiyor. "Bu gece bütün kararları ben vereceğim." Öne doğru eğildi ve ben ürperdim.

burnunu boynumda gezdiriyor. "Seni ellerime almak için o kadar uzun süre bekledim ki." Avuç içi kaburgalarım boyunca kayıyor, kalçalarımı geçip güçlü eliyle kıcımlı sıkana kadar. İnliyor ve göğsüm keskin bir nefesle şişiyor. "Ve şimdi sen olduğun için zaman ayırmazsam lanetleneneceğim." Dişleri çenemle buluşuyor ve omuzlarını kavriyorum. "Sana köpüklü bir banyo hazırlayacağım, bebeğim." Başını kaldırıyor ve beni dudaklarımdan sertçe öpüyor, gözyaşlarını silerken tıslıyor, alnını benimkine bastırıyor. "Ve en az iki kez boşalana kadar dışarı çıkmayacaksın."

Duvarı iterek köşede kayboldu ve ben nefes nefese eriyen bir karmaşa içinde kaldım.

Başımı duvara yaslıyorum, bedenim onun sözleriyle canlanıyor, zihnimde grafik görüntüler yanıp sönüyor ve beni beklentiyle titretiyor.

"Payton."

Zıplıyorum, peşinden giderken gülümsemem serbest kalıyor, köşeyi dönüyorum ve yumurta şeklindeki dev küvetin suyunu test ederken özel bir dikkat göstermesini izliyorum. Çift musluklu olduğu için hızla dolmaya başlıyor. Mason küçük bir paketi yırtarak açıyor ve içindekileri buharlı suyun içine atıyor. Anında havayı lavanta kokuları dolduruyor, sonra içine biraz vücut yıkama suyu sıkıyor ve ben de suyun yüzeyinde kabarcıkların yükselmeye başlamasını izliyorum.

Geri adım atıyor, bana dönmeden önce uzun bir süre ona bakıyor. "Mükemmel değil ama bu gece için yeterli."

"Yeter de artar bile," diye fısıldıyorum.

"Öyle değil." Yaklaşıyor, parmakları kazağımın eteğini kavriyor. "Bir dahaki sefere daha hazırlıklı olacağım."

"Bir dahaki sefere olmasını seviyorum."

"Mmm," diye inliyor ve hızlı bir hareketle gömleğimi başımın üzerinden kaldırıyor. Gözleri gözlerime çarpıyor ve içime bastırıyor. "Bu gece seni seveceğim," diye söz veriyor. "Yarın seni mahvedeceğim, ya ondan sonraki gün?" Sesi on oktav düşüyor ve alt dudağımı çekiştiriyor.

dişlerinin arasında. "Bebeğim, ondan sonraki gün... Seni biraz cezalandıracağım." Biraz daha sert ısıyor, nefes nefese kalıyorum ve sonra göğsümün üzerine çullanıyor, arkama uzanıp ilk denemede kopçayı açarken göğsümün genişliğini yalıyor. "Kulağa nasıl geliyor, tatlı kızım?"

"Evet." Söyleyebildiğim tek şey bu, ama başka söze ihtiyacı yok.

Mason sütyenimi kollarımdan aşağı kaydırıyor ve parmak uçları inişlerine kasıtlı olarak baskı uyguladığında titriyorum.

Titremeye başlıyorum ve geri çekiliyor, gözleri ilk kez açıkta kalan göğsüme inmeden önce benimkileri buluyor. Dişlerinin arasından keskin bir nefes çekiyor ve bir dizinin üzerine çöküp ağzını meme ucuma götürürken o karanlık, çökmüş gözlerini bana diktiğinde nabzım sıçırıyor.

Gözlerimi ondan ayırmıyorum, beni etkisi altına aldığı büyüü bozamıyorum ve dili göğüs ucuma değdiğinde haykırıyorum.

Gözbebekleri büyüyor ve inliyor, hızla diğer tarafa geçip geri çekiliyor, meme uçlarımdan keskin boncuklara dönüşmesini memnuniyetle izliyor. "O kadar mükemmel ki," diye homurdanıyor, avuç içleri aşağı kayıyor.

Yumuşak karnımın üzerinde gezdiriyor ve ben utangaç yanımdan devreye girmesini bekliyorum ama asla gelmiyor.

Vücudum hamileliğimden önceki gibi değil. Şimdi daha kalın, daha yumuşak, ama umursuyor gibi görünmüyor. Aslında tam tersi.

Kıvrımlarıma tapıyor, etimi öpüyor ve parmakları taytımın bel bandına girerken tenimi ısıyor. Ateş saçan gözleri benimkileri buluyor ve yavaşça aşağı çekerek, önünde çırılçıplak durana kadar vücudumdan sıyrılıyor.

Onu karşımda, dizlerinin üzerinde, gözlerinde ateşle görmek neredeyse çok fazla.

Onun gibi ben de bunu beklediğim için bu çok fazla ama yeterli değil.

Elimi uzatıp siyah saçlarında gezdiriyorum ve gözleri bir anlığına kapanıyor, göğsü gümbürdüyor.

Gözlerini tekrar açtığında bakışlarımı rehin alıyor, sonra gözlerini indiriyor ve en hassas yerime lazer tutuyor.

Dişleri alt dudağına gömölüyor ve göğsü kabarıyor. Sağ eli dış uyluğumdan yukarı kayıyor, sol eli hızla bacaklarımın iç kısmına kayıyor ve dokulu avuç içleri daha yukarı kayarken nefesimi tutuyorum.

İçimden bir ürperti geçiyor ve saçlarını çekerek inlemesini sağlıyorum, ama bir an sonra işaret parmağı bacaklarımın arasından, tam sıcaklığımın içinden geçtiğinde benimki de onu takip ediyor.

"Ne kadar güzel bir amcık," diye mırıldanıyor. "Ve benim için çok ıslak."

Titriyorum ve yavaşça, artık neredeyse siyah olan gözlerini benimkilere dikeyor.

Parmakları kayıyor ve sonra girişime geliyor. İçime doğru kayarak ilerliyor ve ben nefes nefese kalıyorum, elini aşağı doğru iterek daha fazlası için yalvarıyorum. Daha derine.

Mason başını sallıyor, parmağını yavaşça içimden çekerken yüzünde şeytani bir gülümseme var.

Protesto için sızlanıyorum, kelimeler artık insani olarak mümkün değil ve o kıkırdıyor, tüm karanlık ve kirli gibi.

"Ah, bebeğim. Bu kadar kolay olacağını mı sanmıştın?" diye fısıldıyor, ayağa kalkıp göğüslerimi avuçlarının arasına alıyor, dilini dudaklarımda gezdirirken onları nazikçe yoğuruyor. "En az iki kez boşalacağını söylemiştim ama ben izin verdiğimde boşalacaksın."

"Tanrım." Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Ağzını.

Ne destansı bir sürpriz. "Şimdi banyoya gir, bebeğim."

Gözlerim açılıyor ve onun külotunu çıkarışını izliyorum, altında ne olduğunu beklerken titriyorum, ama o sadece küvetin üzerine tırmanıyor, suya iniyor, söylediği şeyi kastettiğinin açık bir işareti. Bu tamamen benimle ilgili ve o da bundan emin oluyor... keşke yapmasa.

Hayal kırıklığım belli oluyor olmalı, çünkü Mason buharlı suya sırt üstü uzanmış, elleri baştan çıkarıcı bir şekilde

Kendini külotunun üzerinden kavrayana kadar göğsünü sıkıyor. "Buraya gel, Payton. Anlaşmayı biliyorsun."

Bir titreme omurgamı sarsıyor ve başımı sallıyorum. "İki kez ve sonra ..." "Ve sonra," diye gürliyor, gözlerini bir an için kapatırken

kendini okşar. "Acele et, bebeğim. Senin için çok sertleştim."

Küvete doğru adım atıyorum ve Mason boştaki kolunu kaldırıyor, ben de elimi onunkinin içine sokup suya giriyorum. Beni döndürüyor ve başımı göğsüne yaslayabileceğim şekilde indiriyor.

Bana sürtünüyor ve ben inleyerek geri bastırıyorum. "Hissettin mi, Tatlı Küçük? Sikimin ne kadar sert olduğunu hissediyor musun?"

"Evet."

"Hepsi senin için." "Evet."

Parmakları kollarım boyunca kayıyor, onları kaldırıp arkadan boynuna doluyor. Dişleri ön koluma batıyor ve sonra elleri karnımdan aşağı kayıyor. "Seni parmaklarımla becereceğim, Tatlı Küçük. Önce bir tane, sonra diğeri ve eğer iyi olursan, seni üçüncüyle gereceğim."

Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve dişlerimi sıkıyorum, çaresizlik her gözeneğimi dolduruyor. "Mase. Lütfen."

"Lütfen ne?"

"Lütfen."

"Söyle. Sana ne yapmamı istediğini söyle. Neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"I ..." Göğsüm alev alev yanıyor. "Gelmek istiyorum."

Kulağıma hırlıyor ve sonra parmağı içime giriyor, diğer eli meme ucumu çekiştiriyor.

Kalçalarım anında kıpırdıyor, bedenim onun vereceği her şey için istekli.

İkinci bir parmak içeri giriyor ve ellerimi tutup kendi göğüslerimin üzerine yerleştirdiğinde titreyerek haykırıyorum.

"Oyna bebeğim," diye mırıldanıyor ve sonra diğer eli bacaklarımdaki ilk e l i y l e birleşiyor.

Parmakları ritmik olarak yavaşça ve klitorisimi ovma şekliyle mükemmel bir uyum içinde pompalıyor. Ne yaptığımı

anlamadan önce,

avuçlarım kendi gslerimi sıkıyor.

Sertçe sıkıyorum ve sonra parmak eklemlerim meme ularımda kayıyor. İnliyorum, bu yüzden başka bir şey deniyorum, onları bkyorum, ilk başta nazikçe, ama Mason'ın bacaklarımın arasındaki çalışmasıyla karışan his omurgamdan aşağı ısı kıvılcımları gönderdiğinde, daha sert yapıyorum, ekitiriyorum ve vücudum titriyor.

"Kızım hoşuna giden yeni bir şey mi buldu?" Boynumu pyor.

"Evet."

"imdi gelmek ister misin?"

"Lütfen."

"Tamam, bebeğim." Yer değiştiriyor. Bir parmağı daha içime bastırıyor ve aynı anda klitorisimi sertçe imdikliyor ve sıcaklık patlayarak içimden taşıyor.

"Mason," diye inliyorum, bedenim suyun içinde çırpınıyor.

Adını dudaklarımdan duyunca kulağıma doğru inlemeye baladı. Isırıyor ve ikinci bir dalga içime çarpıyor.

Beni bırakıyor, nefesi kulağımda ağırlaşıyor, daha fazlasını istediğim baştan çıkarıcı, dolambaçlı bir ses. Hırıltılı ve kalın, ba döndürücü. Dudaklarını tam orada, nabzıma bastırarak bıraktığından emin ve emdiğiinde biraz daha kıvraniyorum.

Altımda o kadar sert ki, eğer doğru hareket edersem...

Mason'ın kolu karnıma dolanıyor ve beni sabit tutuyor. "İ Hiç sanmıyorum, bebeğim. Sana söylemiştim. Şu anda yetki bende ve şu anda her şeyin seninle ilgili olduğunu söylüyorum."

"Ama benim için olurdu." "Hayır."

"Seni istiyorum, Mase," diye yalvarıyorum.

Memnuniyetle mırıldanıyor, suyun içinde daha yükseğe oturuyor ve beni de yanına alıyor. Üzerime kıvrılıyor, kayıyor ve kaval kemiğimi ellerinin arasına alıyor. Dudakları yavaş, metodik bir hareketle benimkileri kavırıyor ve tüm kaslarım onun kollarında geviyor. Dillerin yavaş bir dansı gibi ve nazikçe ekitirdiğinde daha fazlası için uzaniyorum. "Bana sahip olacaksın ama önce buna ihtiyacım var. Bana ihtiyacım olanı verebilir misin bebeğim?"

Tanrım, sesinden seks damlıyor ve kalçalarım yeniden sıkılıyor.

Derin kıkırdaması bana bildiğini söylüyor ve sonra ellerine sabun fışkırtıyor, omuzlarıma nazikçe masaj yapıyor, sert parmakları köprücük kemiğimden göğüslerime doğru iniyor. Meme uçlarımla önce yumuşakça, sonra da tamamen bırakmadan önce kabaca oynuyor.

Mason ulaşabildiği her yerimi yıkıyor, kafa derimi yoğuruyor ve yeni bir buharlı su dalgasıyla bizi duruluyor.

Ben onun merhametine sığınmış inleyen bir karmaşayım ve o bunun her saniyesini yaşıyor, bana kendimi çok iyi hissettirdiği gerçeğinin tadını çıkarıyor gibi görünüyor. "Bu işte gerçekten iyisin."

"Bu sadece oyun öncesi ısınma."

Alçak bir kahkaha beni terk ediyor, ukala yanıtı da en az kirli fısıltıları kadar ateşli. "Başlama vuruşu için ısınıyor muyuz?"

"Hayır." Yer değiştiriyor, arkamdan sürünerek çıkıyor, böylece iri vücudu artık üzerimde geziniyor. "Super Bowl'a gidiyoruz bebeğim ve eve getirirken beni izle."

Geriye doğru kayıyor, başımın yanındaki küvetin kenarını kavrarken pazuları şişiyor, bakışları göğsüme düşüyor.

Onun için daha yükseğe kaldırıyorum, dudaklarını ıslak etimde gezdirirken gözlerim ona kilitleniyor. Dişleri tekrar oynamaya başlıyor, meme uçlarımı kazıyor ve onlar hazır ola geçip daha fazlası için yalvarırken bana sırtıyor.

"Kızarıyorsun bebeğim," diye mırıldanıyor, bir eli küveti bırakıp kalçamı şefkatle sıkıyor.

"Bunu seviyorsun, değil mi?"

"Emin olabilirsiniz." Karnımı öpüyor. "Tenini pembenin kaç tonuna çevirebileceğimi merak ediyorum." Mason alt yarımı sudan kaldırıp dizlerinin üzerine oturuyor ve daha önce kızardıysam bile şimdi domates gibiyim.

Titreyen bir domates.

Daha önce hiç olmadığım kadar açıktayım ve bu biraz sinir bozucu olsa da yepyeni bir şekilde heyecan verici.

Eli kalçalarımın tepesine doğru ilerliyor, ancak bakışlarının kenarlarında hafif bir çimdik oluşuyor, farkındalığı ve zihnimle olan bağlantısı eşsiz, sadece "İzin verir misin?" diye fısıldadığında onaylanıyor.

Ne demek istediğini sormak zorunda değilim, bu yüzden ona evetten daha iyi bir şey veriyorum, seveceğini bildiğim bir şey. Varlığının verdiği cesaretin bir kısmını içime çekiyorum ve kalçalarımı biraz daha yukarı kaldırarak biraz daha geriliyorum. "Sen ilk olursun."

Gözlerimin önünde, tüm tavrı değişti.

Bakışları yumuşuyor, elinin ağırlığı tüy gibi hafifliyor. Kalçaları kığımın altında titriyor ve omuzları bir santim alçaldığında ona gülümsüyorum.

"Önce," diye nefes alıyor, bakışları bacaklarımın arasına düşmeden önce yüzümde geziniyor. Başparmağı klitorisim boyunca kayarak yukarı çıkıyor ve ben de içine giriyorum. Yavaşça dudakları kıvrılıyor ve bir an önceki ışık boğuluyor. "Senin ilklerinden birini alıyorum."

"Sende benim birçok ilkim var ve sen bunun farkında bile değilsin."

Mason inliyor, gövdesi bükülürken kendini pozisyona bırakıyor. "Daha sonra bir liste yapacağız ama şu anda... Seni tadacağım ve ağzıma boşalacaksın."

Bundan başka bir uyarıda bulunmuyor, aşağı inip dilini kıvrımlarımın arasında, klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve sonra ağzına alıyor.

Dudaklarının arasında klitorisimi emerken tüm vücudum canlanıyor, dili içeride çılgınca şeyler yapıyor ve kalçalarım titriyor. Karnımda bir ısı topu oluşuyor. O kadar sıcak ki gözlerim bile yanıyor ve sadece büyüyor ve her spiral ile sinirlerimi daha sıkı sarıyor.

Mason bir parmağını içeri kaydırıyor, içimde kıvrılıyor ve sonra dişleri klitorisimle alay ediyor. Isırıyor ve nefesim kesiliyor. Yalıyor ve ben titriyorum.

Ve ağzını tekrar üzerime kapattığında, paramparça oluyorum.

Çıglıklarım yüksek ve ahlaksız, bedenim titriyor, patlıyor ve durmuyor. O emmeye devam ediyor, ben kıvranmaya devam ediyorum ve ben farkına bile varmadan kalçalarım

kenetleniyor.

Başının etrafında dolanıyorum, sıkıyorum, parmaklarım saçlarını yırtıyor ve bana karşı hırlıyor, daha fazlası için yalvarıyor.

Sonsuza kadar devam ediyor ve ancak bir kemik torbasından başka bir şey olmadığında, başımı suyun üstünde tutamadığımda Mason beni serbest bırakıyor.

Memnun bir gülümseme parlak dudaklarını eğiyor ve beni kollarına alarak küvetten çıkıyor.

Havluyla kuruluyor, saçlarımı tarıyor ve sonra beni otel yatağına yatırıp yanıma tırmanıyor. "Uyu bebeğim. Sana söz veriyorum, buna ihtiyacın olacak."

Saniyeler içinde dışarıdayım.

Mason

İçimi çekiyorum, dirseğime yaslanıyorum ve en sevdiğim iki insana gülümsüyorum, teyzem ve amcamın arazisinin arkasından geçen derenin kenarında oturuyorum. Yılın bu zamanında hava girilemeyecek kadar soğuk ama bu Deaton'ın denemek için elinden geleni yapmasına engel değil.

İki gündür Alrick'teydik ve Payton nihayet odadan çıkmaya hazırdı, onunla kilitli kalmaktan şikâyetçi olduğumdan değil. Onunla ve Deaton'la kesintisiz zaman geçirmekten daha çok istediğim bir şey yok. Tanrı biliyor ya, zaten çok şey kaçırdım ama onları ailemle birlikte izlemek de bir o kadar mutluluk verici.

"Bu bir rekor olmalı."

Chase'in yanımda yattığı yerden sırtıttığını görmek için başımı çeviriyorum. "Ne?"

"Son on dakika içinde on kez iç çektin."

Kıkırdayarak kışımın üzerinde doğruluyorum, dirseklerimi dizlerimin üzerine sarkıtıyorum. "Sanırım kendimi oldukça hüzünlü hissediyorum." Yutkunuyorum ve "Buraya hiç gelemeyeceğimden endişelenmeye başlamıştım" diyorum.

"Boşuna endişelenmişsin dostum," diyor usulca. "İstese bile çekip gitmesine imkân yoktu. Bu o kadar açık ki, diğerlerinin bunu uzun zaman önce nasıl fark etmediklerini bilmiyorum."

Dudaklarım bir gülümsemeyle seğiriyor ve suya, küçük aileme doğru bakıyorum ama Chase'in sözleri zihnimde tekrarlanıyor ve ona doğru bakıyorum. "Ne zaman öğrendin?"

"O gece onun evine gittiğimde sen çoktan oradaydın." Başka tarafa bakıyor. "Neden bu kadar üzgün olduğun hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kötü bir gün geçirdiğini ve birine ihtiyacı olduğunu düşündüm, ben de bunu anlayabilirdim, bu yüzden antrenmandan sonra eve koştum,

birkaç şey topladım ve yola çıktım. Seni ilk gördüğümde, senden de gelmeni istediğini sandım ve sen benden önce geldin. Tamam, güzel, dedim ve oraya gitmem bu kadar uzun sürdüğü için kendimi kötü hissetmedim ama sonra sen gittin." Başını sallıyor, doğruluyor ve benim pozisyonumu taklit ediyor. "Kafam çok karışmıştı ama o ağlıyordu, ben de kendi haline bıraktım. Daha sonra seni hiç aramadığını öğrendim ve bu tam da bana Deaton'ın ölümünün üzerinden bir yıl geçtiğini söylediği zamana denk geliyordu. Bunu söylediği an, lanet olsun dedim. Onun yanında olmak istedim ama geçen yıl yaşadıklarımızdan sonra..." Chase iç geçiriyor, gözlerimin içine bakıyor. "Seni seviyorum. Sen benim kardeşimsin ve ben yapamadım, o yüzden kaçtım. Yolun yarısına gelene kadar başka bir hata yaptığımı fark etmedim. Seni bundan daha iyi tanıyordum. Ve benim varlığıma kızgın, beni aradığı için öfkeli ve nedeni konusunda kafası karışık, bunların hiçbirisi önemli değil - yine de yalnız kalmaması için kalmamı isterdin." Başka tarafa bakıyor. "Yemin ederim, bugünlerde benim için her şey birbiri ardına berbat oluyor. Tek olduğum şeyin bu olduğunu düşünmeye başladım."

"Değilsin dostum ve bunu anladın." Gözlerimle tekrar buluştu, kendi gözlerinde suçluluk duygusu vardı. "O bana izin vermezken sen onun yanındaydın ve ben bu konuda bir pislik olsam bile-"

"Bana sağ kroşenin nasıl bir his olduğunu hatırlatmış olsan da." Gülümsemeye zorluyor.

Bir kıkırdama beni terk ediyor ve başımı sallıyorum. "O halde bile ona arka çıktın." Minnettarlık içimi kaplıyor, boğazımda bir düğüm oluşuyor ve başka tarafa bakıyorum. "İşte bu yüzden benim kardeşimsin."

Elini omzuma koyup sıkıyor ve ben de uzun bir nefes veriyorum.

"Seçilme hakkımı neredeyse mahvettiğime ve bursumu riske attığıma inanamıyorum. Sizi böyle hayal kırıklığına uğrattıysam kendimi asla affetmem." Yutkunuyorum. "Ya da onu. Onları."

Chase başını sallıyor, bahane üretmez ama şöyle der: "Evet, en azından çok geç olmadan kafanı kışından çıkarmışsın."

geç."

Kıkırdıyorum ve bu sefer eli uzandığında küçük bir itme hareketi yapıyor ve kığım yere düşüyor. Dönerek ona doğru geliyorum ve yıllardır yaptığımız gibi güreşiyoruz ama artık ondan bir adım öndeyim.

"Birinin yeni hareketleri var," diye gülerek fark ediyor, beni çevirip aşağı iniyor ama ben onu dizinin altından ve boynundan yakalıyorum.

"Bu bir beşik, oğlum. Big D'nin imza hareketi."

Gülüyor, vuruyor ve sırt üstü yattığımızda, sarı bukleler yüzüme düşüyor ve mükemmel bir küçük adam kendini göğsüme atıyor.

Homurdanıyorum, onu havaya kaldırırken gülüyorum. Onu yere indirip yanağından öpüyorum ve başımı kaldırıp kız arkadaşına bakıyorum. "Eve gitme vakti geldi mi?"

İkimize usulca gülümsüyor ve kazağının yakasından süzülen küçük allığı gözden kaçırmıyorum. "Evet, eve gitme zamanı."

Teyzem ve eniştemle vedalaşıp araca biniyoruz ve yola çıkıyoruz.

Bölüm 38

Payton

Kampüse doğru yola çıktığımızda Mason son birkaç saat içinde ellinci kez elimi kaldırıyor ve dudaklarını parmak eklemlerime bastırıyor. Yolculuk boyunca yaptığım gibi başımı koltukta çevirip ona bakıyorum ve o da kıkırdıyor, tekrar öne dönmeden önce bir an gözlerime bakıyor.

Bütün gün araba kullandık ve çok yoruldum ama uyumaya cesaret edemiyorum. Onunla geçirdiğim zamanın bir dakikasını bile boşa harcamak istemiyorum. Belli ki o da aynı şeyi hissediyor ve şoför olarak istese de uyuyamazken, birkaç dakikada bir hem gözleriyle hem de elleriyle bana dokunduğundan emin oluyor.

Neyse ki, birkaç gün önce o anı yaşadığımda işimi aramadım, bu yüzden Avix U'daki personel binasındaki odam hala benim.

Parmaklarımı Mason'ın bana verdiği küçük lotus çiçeğinin üzerinde gezdirirken dudaklarım yukarı kalkıyor ve hem onun söylediklerini hem de gittiği gece kendim için baktığımda okuduklarımı hatırlıyorum. Mason ve ben, dirençli ve güçlüyüz ve karanlık bir yerden kendi ışığımızı bularak büyüdük. Belki de Deaton'ın bunda bir rolü olduğunu, belki de ölümünün boşuna olmadığını, tıpkı rüyamda yaptığı gibi yeni başlangıçlar vaat eden bir lütuf olduğunu düşünmek istiyorum.

Bir an gözlerimi kapatıyorum, sonra başımı koltuğun üzerinde çevirip yanımdaki adama bakıyorum. "Hey, Mase."

"Evet, bebeğim?" diye soruyor, binamın otoparkına girerken sesi yorgunluktan kalınlaşmıştı.

Birkaç kez baktı ama araba hareketsiz kalana, motor kapanana kadar bekledim.

"Sana söylemem gereken bir şey var."

Öne doğru eğiliyor, çenemi ellerinin arasına alıyor ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde mükemmel bir alaycılıkla kaydırıyor. "Ben de duymak istiyorum ama geç oldu. Hadi içeri girelim ve küçük adamımızı gerçek bir yatağa yatıralım."

"K." Anında teslim oluyorum ve kapısının açıldığını duyana kadar gözlerimin kapandığını fark etmiyorum.

Deaton'ı koltuğundan alıyor ve bebek bezi çantası hariç her şeyi arabada bırakıyoruz.

İçeride Mason onu nazikçe yatağa yatırır ve Mason üzerini değiştirirken Deaton neredeyse hiç kıpırdamaz, üzerinde sadece bir bebek bezi ve çorap vardır.

Mason'ın gömleğini başından sıyrmasını ve ardından kot pantolonunu çıkarmasını izleyerek yatağa düşüyorum. Sessizce yatağa tırmanıyor ve uzanıp Deaton'ı kaldırıp ortaya yerleştirdiğinde kalbim eriyor.

Gözlerini kapatır, kolu Deaton'ı nazikçe göğsüne bastırır.

Nem gözlerime batıyor ve ayakkabılarımı çıkarıp yanlarına tırmanıyorum.

Mason'ın gözleri bir anlığına açılır ama hemen kapanır.

Fotoğraf makinemin yanımda olmasını şu anda dilediğim kadar dilediğimi hatırlamıyorum.

Mason hızla uykuya dalıyor, dudaklarında bir gülümseme hayaleti var ve ben de çok geride değilim.

Sıcak avuç içleri yanlarımdan yukarı çıkıyor, omuzlarım boyunca kıvrılıyor ve uzun, kalın parmaklar benimkilere kıvrılana kadar kollarımdan aşağı kayıyor. Gülümsemem yavaş, gözlerimi açtığımda kollarım kaldırılıp başımın üzerinde tutulurken ve altımdaki pelüş yastığa sıkıca bastırılırken, onun gözlerinin benimkilerin bir santim üzerinde gezindiğini, içlerinde kurt gibi bir parıltı olduğunu görüyorum.

"Deaton Şimdi yatağında, bebeğim," diye geveliyor, sesi uyku ve kirli vaatlerle kalınlaŐmıŐ. "Sana ne dediğimi hatırlıyor musun?"

"Tekrar söyle," diye fısıldıyorum, derin kıkırdaması tenimi yıkadığında i çekiyorum.

Başını sallıyor, eğilip köprücük kemiğimi öpüyor. "Bu bölüm böyle iŐlemiyor. Burada dediğimi yaparsın ve ben de seni dllandiririm."

"Bu gerçekten iyi bir plana benziyor."

Glmsemesini hissediyorum ve benimki de kurtulmakla tehdit ediyor, ama sonra boynumu sertçe emiyor ve ben onun altında inliyorum.

"Bacaklarını a, bebeğim. Bacaklarını a ve beni içeri al."

Dizlerim hiç itiraz etmeden yana düşüyor ve o da hiç tereddüt etmeden dizlerimin arasına yerleşiyor.

Nefes nefese kalıyorum, bacaklarımı onun çıplak kalçalarına kilitliyorum ve ilk kez onun sıcak tenini tenimde hissediyorum. Boxerını çıkardığını hatırlamıyorum ama çıkarmış olmalı ve bunun için Şükürler olsun.

Çıplak ve ŐiŐkin, tam istediğim yere bastırıyor - hayır, ona ihtiyacım olan yere.

"Senin için hazırım, Tatlı Küçük. Kılıflı ve sızlıyor." Gğslerim ortaya çıksın diye atletimi aşağı çekiyor, meme ucumu ağzına almak için eğiliyor ve yankılanan bir patlamayla serbest bırakıyor. "Benim kızım da benim için hazır mı?"

Kıvranıyorum, kalçalarımı oynatıyorum ve ucu içeri giriyor.

Mason inliyor, alt yarısını indiriyor ve beni yatağa bastırıyor. Keşke beni onunla ezseydi. "Uslu dur bebeğim. Ben sana söylediğimde bana sahip olacaksın, bir saniye bile erken değil."

Sonra beni öpüyor, daha önce hiç hissetmediğim bir yoğunlukla ağzıma sahip oluyor ve içimden alçak bir inilti çıkıyor.

"ok duyarlı. Sikim için çok ağzl."

Karşılık olarak inliyorum, öpücüğünü kovalıyorum ve beni canlı hissettirmesinin tadını çıkarıyorum. Bedenim hiç böyle bir ihtiyaç duymamıŐtı.

Mason'ın eli bacaklarımın arasına dalıyor, parmakları duraksamadan içimde yol buluyor ve gözlerim geri dönüyor. "Evet," diye nefes alıyor. "Benim için hazırsın. Hem de çok hazırsın."

Beklenti dalgaları içimde öfke yaratıyor ve başım yastığa gömülüyor, gözlerim onunkilere kilitleniyor.

"Rüyalarımnda kaç kez tam burada olduğumu bilemezsin." Sol bacağımı kancalayıp daha yukarı çekiyor. "Zihnimde seni her yerde yaladım," diye fısıldıyor, klitorisime sürtünüyor ve beni kıvrandırıyor. "Her yerde, her odadaki her yüzeyde sana sahiptim." Aramıza uzanıyor, girişime doğru hizalanıyor, gözleri benimkileri buluyor.

"Mase..."

"Her kıvrımına boşaldım ama yine de her seferinde daha fazlası için yalvarıyorsun." Bana yaptığı tek şey bir hayalet baskısı ve ben şimdi sızlanıyorum. "Daha fazlası için yalvaracak mısın, bebeğim?"

Kalçaları öne doğru kayıyor, aletin başı içime giriyor. Dudaklarım bir nefesle ayrılıyor ve gözleri parlıyor, hiçbir şeyi kaçırmamak için yüz hatlarımda geziniyor. Bana bir santim daha veriyor ve ben inliyorum, tırnaklarım kollarına batıyor.

"Evet, benim açgözlü kızım yalvaracak, değil mi?"

Hararetle başımı sallıyorum, omuzlarını kavriyorum ve ayak bileklerimi arkasına kilitliyorum.

Hiç bu kadar ateşli, bu kadar dolu olmamıştım ve o daha yarısına bile gelmemiştir. Gözlerimi sıkıp kapatıyorum.

"Lütfen, Mase." Duvarlarım onun etrafında o kadar lezzetli bir şekilde geriliyor ki, onu tatmak için tahrik oluyorum, dilim gizlice dışarı çıkıyor ve dudaklarını yalıyor. "Lütfen."

Mason onu ısıyor ve zevk karnımda patlıyor, göbeğim zaten nabız gibi atıyor, etrafında kenetlenip açılıyor ve sonunda, içeri itiyor.

Gözleri kapanıyor, yüzünü acı dolu bir ifade kaplıyor ve inliyor, uzun ve yüksek sesle, benimkine ilham veriyor. "Bebeğim." İnliyor, yavaşça girip çıkıyor, içime sayıklama dalgaları gönderiyor. "Her iniltini ezberlemek, sevdiğin tüm küçük şeyleri öğrenmek ve yenilerini keşfetmek istiyorum."

"Bunu istiyorum."

"İsteddiğini biliyorum." Daha sert, daha derin itiyor ve bedenim onun altında sarsılıyor. "Seni her şekilde becermemi istiyorsun, sonra da yenilerini icat etmek istiyorsun. Bu doğru değil mi?"

"Tanrım, evet."

"Mmm." Dizlerinin üzerine oturuyor, kığım ellerinin arasında, içeri ve dışarı, içeri ve dışarı itiyor. Gözleri yüzüme kilitlenmiş, bana saf bir açlıkla bakarken göğüslerim aramızda zıplıyor. Elleri her yerde, bana öylesine baştan çıkarıcı bir sahiplenmeyle dokunuyor ki, onu hemen geri almak istiyorum. Ona sahip olmak istiyorum. Onu mahvetmek.

"Daha sert, Mase."

Homurdanıyor, kollarını sırtımda nazikçe dolaştırıyor ama beni kendine çektiğinde, göğsüm çıplak göğsüne çarpıyor, o kadar sert, neredeyse şiddetli bir şekilde lezzetli ki, doruk noktam çoktan zirveye ulaştı. Bağırıyorum, onun etrafında kenetleniyorum, ama o beni bir bakışla sabitliyor, kalçalarımı sıkıyor ve beni hareketsiz kalmaya zorluyor.

"Sakin buna cüret etme," diye fısıldıyor. "Birlikte geliyoruz."

"Ama-"

"Aması yok." Bacaklarını uzatıyor ve kalçalarımız buluşuyor, onu o kadar derine itiyor ki başım geriye düşüyor, bedenim titriyor.

Nazik ama sıkı bir tutuşla elini saçlarıma doluyor ve bakışlarımı onunkine doğru kaldırıyor.

Ağzı ezici bir öpücükle benimkine iniyor, ben aşağıya doğru çekerken kalçaları yukarı kalkıyor ve içimde bir ecstasy fırtınası kopuyor.

Öpücüğü çiğ ve aceleci. Uyuşturucu, talepkar ve ruhu paramparça edici.

"Şimdi boşalacağım bebeğim," diye geveliyor, dilimi ağzına alıyor.

Bir, iki kez itiyor ve kalçalarım çılgınca onun üzerinde çalışıyor, kollarım boynuna kilitleniyor, o da sırtıma. Ve içimde sarsıldığında, boynuna doğru haykırıyorum,

Oradaki tuzlu teni emiyor ve içinden geçen ürpertiyle eriyor.

Birbirimize sıkıca tutunuyoruz, kalçalarımız ağır çekimde dönüyor, his tamamen kaybolana kadar ve ancak o zaman geriye doğru yığılıyor, beni de yanında götürüyor.

Gözleri kapalı nefes nefese sırtıyor, ben de aynısını yapıyorum.

Birkaç dakika geçti ve gülmeye başladı, terli saçlarımı başımdan itti, ben de kaldırdım ve yüzümde doymuş bir gülümsemeyle ona baktım.

"İyi ve becerilmiş görünüyorsun," diye geveliyor. "Öyleyim."

"Mükemmel."

Birdenbire beni sırt üstü çevirip tekrar üzerime tırmanmaya başladığında ciyaklıyorum.

Büyük megawatt Mason gülümsemesiyle bana vuruyor ve "İkinci raunt zamanı." diyor.

Dördüncü tura kadar geldikten sonra yataktan fırlayıp koşmaya başladım ve günlerce sürecektir lezzetli bir acıyla sallanan bacaklarımın üzerinde tökezleyerek duşa girdim.

Mason da benimle birlikte atlıyor ama ellerini kendine saklıyor, yüzünde tok bir ifade var. Önce ben çıktım, kirli battaniyelerimizi yataktan attım ve yenilerini üst üste yığdım. Daha yeni uzanmıştım ki, sabah ışığı odanın içinde parlıyordu, Mason kollarında gülümseyen Deaton ile geri geldi.

"İşte annen." Yanağından öpüyor, ikisi de yatağa tırmanıyor. Deaton kollarımın arasında kıvrılıp saçlarımla oynarken Mason gülümsüyor. "Buna alışabilirim," diyor yumuşak bir sesle, uzanıp elini Deaton'ın sivri buklelerinin üzerinde gezdiriyor.

"Beni bacaklarımın arasından uyandırmak mı?"

Mason sırtıyor ama bakışlarındaki sevecenlikten hiçbir şey anlaşılmıyor. "O da var elbette ama kastettiğim bu değildi, Küçük Hanım. Bunu sen de biliyorsun."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum. "Ve buna alışmalısın."

Şaşkınlık kaşlarının arasına bir çizgi çeker ve Deaton'ın arasına tırmanması için bacaklarını açar.

"Üniversite Avix Inquirer'ı genişletiyor. Embers Elite ile tam zamanlı, ücretli bir pozisyon için iki yıllık bir sözleşme imzaladılar." Gözlerinin içine bakarken kalbim çılgınca çarpıyor. "Bana teklif ettiler."

Mason, sol kolunu Deaton'ın etrafına sarıp onu göğsüne yakın tutarken kahverengi gözlerini benimkilere dikmiş bakıyor. "Şu anda bana ne söylüyorsun?"

"Veda etmeye hazırlanmak yerine kalacağımı söylüyorum. Günaydın demeye alışın, çünkü siz burada olduğunuz sürece biz de burada olacağız."

Mason yutkunuyor ve boştaki eliyle uzanıp benimkini tutuyor.

"Peki ya sonra?" diye fısıldıyor.

"Senin olduğun yer bizim olmak istediğimiz yerdir." Sözünü gülümseyerek ona geri veriyorum.

Parmaklarını parmak eklemlerimde gezdirirken dudaklarından sert bir nefes çıkıyor.

"Ne olursa olsun mu?" Deaton'ın sırtındaki tutuşu beni daha da yakınına çekerken sıkılaşıyor ve bizi sıcak kucağıyla sarıyor. "Bana söz ver, bebeğim."

Uzanıp avucumu Deaton'ın sırtına koyuyorum, diğeri çenesi boyunca kayıyor ve yüzünü kendime doğru çekiyor. "Söyle ona, bebeğim." Deaton'a gülümseyerek bakıyorum. "Ne olursa olsun. Nerede olursa olsun. Olmak istediğimiz yer babanın yanı." Mason'ın gözleriyle buluşuyorum, koyu kirpiklerinde nem oluşuyor ve benimkilerle eşleşiyor. "Söz veriyoruz. Söz veriyorum. Seni seviyorum Mason ve bundan bir daha asla kaçmayacağım."

"Bunu sana söylediğim için üzgünüm bebeğim, ama denesen bile sana izin vermem."

"Söz mü?"

Mason kıkırdıyor, ama içinde saklamaya çalıştığı hafif bir burun çekme de var ve ağzını benimkine bastırdığında, bu sadece bir sözden daha fazlası.

Bu bir hayat borcu, bir kan anlaşması. Ondan bana bir bağlılık yemini.

Ondan bize, gerekmediği halde bütünleştirdiği parçalanmış aileye.

O seçti. Peki

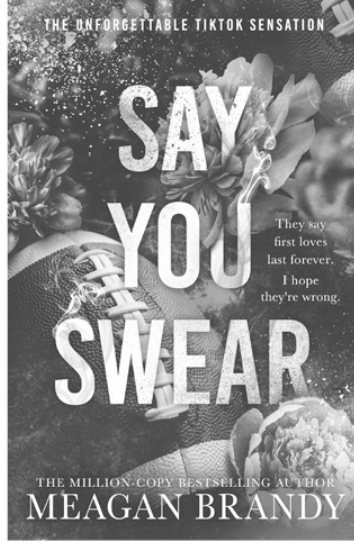
ya ben?

Onu seçiyorum.

Sonsuza kadar.

Her zaman. Ne

olursa olsun.

Sonunda benim olmasa bile, yine de onun olacağım.
Bu bir işkence ama gerçek.

Yıllarca üniversite hayatının neler getirebileceğinin hayalini kurdum ve bazı şeyler değişse de her zaman sabit olan bir şey vardı.

Hayal gücümün ne kadar çılgınca çalışmasına izin verdiğimin bir önemi yoktu, geleceğim belliydi ve o da oydu.

Ta ki aniden öyle olmayana kadar.

Artık hayatımda yeni bir adam var, istediği şeyin peşinden gitmekten korkmayan biri ve istediği şey... benim.

İlk aşklar sonsuza dek sürer derler... Umarım yanılıyorlar.

Bastian Bishop. Bu onun adı.
Sert, haşın ve ne yapacağı hiç belli olmayan biri.
Bir saniye sessiz ve istikrarlı, bir saniye sonra kabus.

O bir yabancı ve benim dünyamda yabancılar buraya ait değildir. Ama umursuyor gibi görünmüyor.

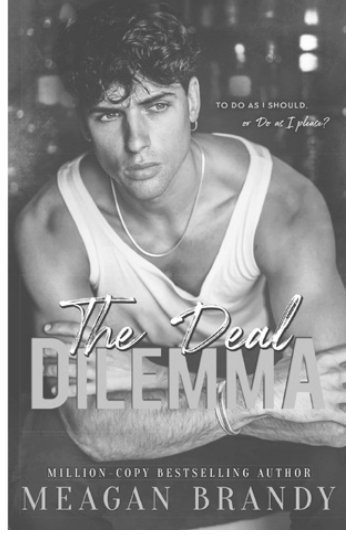
Bir gece pervasızca isyan ettikten sonra, dövmeli zorba geri gelmeye, dünyama izinsiz girmeye ve izin veremeyeceğim sorunlara neden olmaya devam ediyor.

Babam varlığını keşfedip bunu benim için yapmadan önce buna bir son vermeliyim. Ama Bastian diyor ki, hoşuna gitsin ya da gitmesin... Ben artık onunum, hiçbir şey ve hiç kimse onun yoluna çıkamayacak.

Anlamayı reddettiği şey, benim Greyson'ın kızı olduğum. Yeraltı suç dünyasının imrenilen kraliçesi. Adına hiçbir şey olmayan bir hiç. Biz asla olamayız.

Ya da ben öyle sanıyordum, ta ki ihanet o kadar derinden yakana kadar.

Ondan başka bir şey yok.

Ben onu istiyorum. O istendiğini hissetmek istiyor. Bunlar çok farklı iki şey.

En iyi arkadaşımın küçük kız kardeşinin arzuladığım kişi olmasını hiç beklemiyordum, ama yine de oldu. Başlangıçta ikimiz de gençtik, sonra o çok gençti ve sonra Birdenbire... değildi.

Ne yazık ki benim için işler karıştı, bu yüzden ben kaçtım, ama bu kız? O takip etti.

Şimdi karşımda oturuyor ve benden itiraf edemeyeceğim kadar çok düşündüğüm bir şey. Gerçekten yapmamam gereken bir şey. Bekaretini almamı istiyor.

Sorun ne? Onu öpüp elimde tutmamam mümkün değil ama o da sahiplenilmek istemiyor. Hissetmek istiyor, düşmek değil, ama çekip gitmek ve başkasının benim olması gereken şeyi almasına izin vermek mi?

Evet, böyle bir şey olmayacak.

Sahte. Biz buyuz. Böyle olmayı kabul ettik.
Peki neden bu kadar gerçekçi geliyor?

Herkesi okulumuzun yıldız alıcısının sadece ve sadece benim olduğuna ikna etmenin daha zor olacağını düşünmüştüm ama yanılmışım. Rollerimizi o kadar iyi oynadık ki aramızdaki çizgiler tamamen kaybolana kadar bulanıklaşmaya başladı.

Rol yapmakla ilgili bir şey var, her zaman birileri daha iyi rol yapıyor ve ben hatamı anladığımda artık geri dönüş yoktu.

Yalanımıza kandım. Ve sonra her şey dağıldı.

Yazar Hakkında

USA Today ve Wall Street Journal'ın çok satan yazarı Meagan Brandy, yeni yetişkinlere yönelik aşk romanları yazıyor. Şarkı sözleriyle konuşma eğiliminde olan, şeker delisi bir müzik kutusu bağımlısıdır. Kaliforniya'da doğup büyümüş, evli ve mevsime bağlı olarak bir spor sahasından diğerine zıplamasını sağlayan üç çılgın erkek çocuk annesi ve başka türlü de olamazdı. Starbucks onun en iyi arkadaşı, kelimeler ise akıl sağlığı.

[Ayrıca](#)

AVIX'İN ÇOCUKLARI
Söz Verdiğini Söyle
Bana Söz Verme

GREYSON'IN KIZLARI
Baştan Çıkarıcı Küçük Hırsız

BAĞIMSIZ ROMANLAR
Kırana Kadar Numara
Yapın Anlaşma İkilemi
Kirli Eğri Kötü
Davrandı Benim
İçin Yanlış
Pek Neşeli Olmayan Anılar

FUMBLED FUTURES
Beceriksiz Kalpler
Savunmasız Kalpler
Beceriksiz Gelecekler

BRAYSHAW'IN ÇOCUKLARI
Brayshaw Lisesi Erkekleri
Brayshaw Lisesinde
Sorun Brayshaw
Hükümdarlığı
Be My Brayshaw
Break Me

Telif Hakkı

Bir Orion ciltsiz kitabı

Bu baskı ilk olarak 2024 yılında Büyük Britanya'da Orion Fiction an imprint of The Orion Publishing Group Ltd tarafından yayımlanmıştır.
Carmelite House, 50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

Bir Hachette UK şirketi Telif Hakkı

© Meagan Brandy 2024

Meagan Brandy'nin bu eserin yazarı olarak tanımlanmasına ilişkin manevi hakkı, 1988 tarihli Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin ve bu kitabın yukarıdaki yayıncısının önceden izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Bu kitaptaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap için British Library'den bir CIP katalog kaydı temin edilebilir.

ISBN (e-Kitap) 978 1 3987 2338 2

www.orionbooks.co.uk

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.